

Giới thiệu Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới

Tác giả Đỗ Hồng vừa ra mắt tác phẩm Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới, truyện thuộc thể loại truyện teen hay nhất với câu chuyện xoay quanh chuyện tình cảm của Linh và Tuấn, giữa một cô bé tình nghịch, trẻ con với một anh chàng chín chắn, điềm đạm từ thời điểm đi học đến khi kết hôn với bao điều hài hước nhưng cũng không kém phần lãng mạn và xúc động.

Giới thiệu nhân vật:

Trương Thùy Linh : sinh ra trong một gia đình thương gia khá giả . Là một cô gái đáng yêu như ngọn gió mùa thu, xinh xắn, nghịch ngợm, về lực học thì " không được siêu cho lắm " . Xinh xắn thật đấy nhưng lúc nào cũng để lại cho người ta ấn tượng xấu khó phai theo thời gian ^^ . Chú thích : thuộc hạng " ba mết bẻ đôi" .

Phạm Bảo Hân ; Cô bạn chí cốt của Linh , tốt bụng , nhưng lại cực kì nhoi .

Trần Đức Tuấn : Là con trai cả trong gia đình giàu có nằm trong lĩnh vực thời trang . Gương mặt khôi ngô , tuấn tú , luôn làm cho người khác phải ấn tượng ngay từ cái nhìn đầu tiên, luôn điềm đạm , tuy nhiên đôi lúc có hơi phách lối vì người nào đó....

Trần Đức Anh : Em trai của Tuấn , kẻ thừa vè đẹp của anh trai , tính tình đào hoa , ong bướm .

CÁC NHÂN VẬT PHỤ

Nguyễn Ngọc Bích : mẹ Linh

Trương Gia Hoàng : ba Linh

Đỗ Phương Thanh : mẹ Tuấn

Trần Đức Long : ba Tuấn

Phản lễ :Sau thời gian ôn thi vất vả và thi cuối cùng em cũng đã trở lại với ST rồi , có thể truyện online hay này sẽ có rất nhiều điều sai sót. Vì vậy em mong mọi người góp ý thêm ạ .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Trường Học

- 7:30 - Trường học M - Lớp 12A5

"Reng, reng, reng" tiếng chuông vào học bắt đầu reo lên inh ỏi.

-Linh nè , dậy đi vào học rồi kìa - Bảo Hân vừa lay mạnh nó vừa nói to

-.....- Nó (vẫn không phản ứng)

- Linh ơi , Linh ơi , Linh à - Cô nàng lại tiếp tục tra tấn lỗ tai "cô bạn quý sừ"

-khò khò....- Vẫn không thay đổi gì nhiều , chỉ khác là lần này nó còn khuyến mãi thêm mấy tiếng ngáy nữa , thật là khiến người ta tức chết mà . Thế rồi bỗng

- Oaaa , sao nhiều đồ ăn thế này , hôm nay lớp mình ăn liên hoan , hay tiệc gì sao ??? - Hân hét to , mắt đảo đảo xong lại chớp chớp (như bị lác) ra hiệu cho cả lớp .

-Ừ , tại thấy mọi người học hành vất vả nên tôi cố tình mua chút bánh kẹo ủng hộ tinh thần thôi mà - Hải Đăng (lớp trưởng) cười đều rồi hô to

Hân nghe xong chỉ biết quay đầu về phía Đăng khoát khoát cái tay ý bảo " lắm quá rồi ông ơi " rồi cười đều

-Đâu ? Đâu rồi? Đồ ăn , bánh kẹo các thứ đâu? Hôm nay liên hoan à ? Thế thì liên hoan đi !!! - Nó đang nằm ngủ tự dưng bật dậy như robot , chạy đi chạy lại khắp lớp còn chả thèm nhìn mặt ai , chỉ biết cầm đầu tìm cái thứ gọi là đồ ăn .

- Bánh kẹo hả??? - Một giọng nói rất tr là thanh thoát , dịu dàng truyền vào lớp .

- Đúng rồi đó - Nó trả lời nhưng vẫn loay hoay tìm kiếm , trong khi cả lớp còn đang tròn mắt nhìn thờ

- Ở trong bồn rửa mặt ý !!! - Âm thanh lại càng lớn thêm

- Ủ , Ở tại sao lại để ở trong bồn rửa mặt ? Hồng thì sao ? - Lúc này nó mới quay đầu ra ngoài cửa

Vừa mới quay ra thì chưa đầy 3 giây sau đó

- AAAAAA , cô Trâm - Nó hét như chưa bao giờ được hét , tưởng chừng như đất trời rung chuyển

- Phải, tôi đây - người phát " bánh kẹo" đây ! Đi học mà suốt ngày ăn với ngủ thế à ? Đi ra " chỗ để bánh kẹo" rửa mặt cho tôi - Cô Trâm (giáo viên chủ nhiệm) quát

- Dạ dạ em đi liền - Nó hốt hải chạy đi làm cả lớp cười vỡ bụng , làm gì có đứa con gái nào mà " duyên" như nó chứ .

Vâng ! Đã 15 phút trôi qua

- Thưa cô , cho em vào lớp ạ ! . Nó hốt hải chạy vào hô to như đi biểu tình

- Tôi bảo em đi rửa mặt cho tỉnh ngủ chứ có bảo em ngủ ở đó đâu mà sao lâu thế hả? - Cô Trâm nhìn nó rồi nói " trù mền"

- Dạ em xin lỗi cô , tại vì bồn rửa mặt bị tắc nước nên em phải sửa lâu ời là lâu thì nó mới có nước ạ - Nó nói hồn nhiên

- Giowf tôi mới biết bạn Linh lớp mình có tài nói thật bẩm sinh huyền thoại nhé - Cô Trâm quay xuống lớp cười rồi nói

Hahahahahahaha cả lớp lẫn ra cười

- Cô ơi cô cho bạn Linh vào lớp đi ạ , còn bà nữa mau xin lỗi cô đi - Bảo Hân nói

- Dạ em xin lỗi cô , em thề em hứa là sẽ không như thế nữa đâu ạ - Nó nhìn cô bằng con mắt long lanh , bộ mặt đáng thương phát khiếp

- Thôi được rồi , em vào lớp đi , ngồi học cho đàng hoàng nghe chưa? - Cô Trâm thở dài nhìn nó

- Dạ cảm ơn cô - Nó cười rồi chạy về chỗ ngồi , vừa đi còn vừa hét í lộn hát " xì xì này là em của ngày hôm qua ú u ú ú " , cả lớp lại được phen náo nhiệt , cô Trâm chỉ biết lắc đầu cười nhẹ

- Hôm nay lớp ta sẽ đón giáo viên mới dạy môn văn kiêm luôn giáo viên chủ nhiệm thay cho cô do cô có việc phải đi công tác đột xuất , mời cô vào đây - Cô nói rồi nhìn ra phía cửa lớp cười

Cả lớp dồn hết ánh nhìn về phía cửa ra vào chờ đợi giáo viên mới . Chà , là một giáo viên nữ , khuôn mặt thanh tú ưa nhìn , chỉ có điều

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trường Học (2)

- Xin chào các em , cô tên là Ngô Thị Lận (Ngô Thị Lận) , sẽ dạy môn văn cho các em trong thời gian này . Rất vui khi được làm quen - Cô Lận rồi dịu dàng

Cả lớp nhìn nhau cười mỉm , bởi giọng cô hơi khác so với học sinh . Tuy nhiên giây phút cô Lận vừa ngớt lời là một tiếng cười man rợ kêu lên đánh át

- Á há há há hahaha hihihoo , cô tên là ...là Lận mà em tưởng cô tên là ..là Lộn há há - Nó vừa nói vừa cười như đứa lên cây số 4

- Linh , cầm sách vở ra cửa ngồi cho tôi , vô phép tắc quá rồi , để tôi gọi về phụ huynh cho biết - Cô Trâm quát , trong khi đó cô Lận thì kìm nén sự tức giận qua gương mặt đồ phùng cảm tưởng như quả bom hẹn giờ sắp đến giây phát nổ .

- Thôi các em học bài tiếp nhé . Cô có việc phải bàn giao với nhà trường nên phải đi trước . Còn riêng Linh , khi nào cô đây cho vào thì mới được vào nghe chưa . Có cần cô " tâm sự" với ba mẹ em trước không? - Cô Trâm nhìn nó nghiêm khắc

- Dạ thôi cô , em xin lỗi lần sau em không thể nữa - Nó cúi đầu ăn năn
- Máy lần sau rồi , có bao giờ em chịu sửa đổi đâu - Cô tiếp tục nói
-- Nó biết lỗi , vẫn cúi mặt mà không nói
- Haiz sắp tốt nghiệp rồi , phải cố mà học lên , bớt nghịch đi nhé . Thôi chào cả lớp cô đi đây . Cô cứ dạy nhé - Cô Trâm thờ dãi đưa tay xoa nhẹ đầu nó , rồi quay sang chào cả lớp với cô giáo mới
- Vâng - Nó nhìn cô cười
- Thôi được rồi , cô đi đây - Cô Trâm nói rồi đi nhanh
- Em là Linh đúng không? Vào lớp đi , lần sau đừng cư xử như thế nữa nha - Cô Lận nhìn nó nói
- Dạ cảm ơn cô - Nó cười rồi chạy vào chỗ ngồi
- Nào được rồi , giờ trước chúng ta học đến đâu rồi nào ?

Cùng lúc đó tại nhà Linh

Bíp bíp - tiếng xe ô tô kêu inh ỏi ngoài cổng

- Mẹ nó ơi ra xem ai ngoài cổng kia ? - Ông Hoàng mắt không rời tờ báo trên tay mà nói
- Tôi bận lắm , ông ra mở cổng đi , ngồi đó chơi lại còn kêu vợ làm - Bà Bích nói từ trong nhà bếp vọng ra
- Rồi rồi để tôi - Đặt tờ báo xuống , ông Hoàng chậm rãi mở cửa bước ra ngoài . Vừa ra đến nơi thì
- Ha ha ông bạn , còn nhớ chúng tôi không ? - Ông Long đứng cạnh vợ cười to nhìn ông Hoàng nói
- Chà chà khách quý khách quý , về nước từ bao giờ sao không nói với nhau một tiếng - Ông Hoàng cười nói
- Thế sao được , phiền ông bà lắm . Cái ông này vừa về cái là phi xe sang đây luôn đòi gặp ông ngay đây , có cho vợ con thờ chút nào đâu - Bà Thanh liếc xéo chồng một cái rồi hých nhẹ .
- Rồi rồi xin lỗi mình , nhưng về đây càng vui chứ sao . Mà vợ ông đâu rồi " Bích ba bốn " đâu rồi - Ông Long cười nói
- Đang trong bếp làm mấy thứ lặt vặt ý mà . Không được gọi vợ tôi thế đâu nhé , có tuổi rồi mà vẫn trẻ con thế đấy . Thôi đứng đây làm gì nữa , vào nhà đi rồi nói - Ông Hoàng lườm nguýt ông bạn thân rồi cười to

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gặp Lại

- Vợ ơi , ra xem ai đến này - Ông Hoàng nói to
- Ai đến đó - Bà Bích đi từ trong bếp ra ngó nhanh ra phòng khách
- A ông bà đấy ư . Về từ bao giờ thế , sao không báo cho chúng tôi một tiếng để còn ra đón - Bà Bích cười
- Đúng là vợ chồng , nói giống hệt nhau , sau bao nhiêu năm mà vẫn thế - Bà Thanh nhìn ông Hoàng , bà Bích rồi cười gian
- Bà lại chê tôi rồi đấy - Bà Bích nhăn nhó cười khổ
- Hahahahah - Tất cả đều cười lớn
- Mà vừa có nghe bà nhắc đến con , thế hai đứa nó đâu , đưa đến đây cho tôi xem mặt mũi nào , cũng mười mấy năm rồi còn đâu - Ông Hoàng hỏi
- Nó đi cùng chúng tôi mà , nhưng chỉ đưa lớn về thôi còn đứa kia nhà tôi vẫn ở bên đó học - Ông Long nói

Vừa dứt lời thì mọi người nghe thấy tiếng bước chân . Một chàng trai khôi ngô bước vào , tóc vàng nhẹ để chéo , mắt hổ phách , sống mũi cao , làn da trắng đậm chất phương Tây . Chỉ nhìn thôi là đã ấn tượng .

- Dạ con chào cả nhà - Đức Tuấn cúi đầu nhẹ chào lễ phép

- Ô con trai ông đây sao Long, lúc lần gặp đầu tiên gặp nó mới nhỏ xíu mà sao giờ đẹp trai quá - Bà Bích mắt mở to ngạc nhiên nói

- Nó thừa hưởng vẻ điển trai của tôi ngày trước đó , bà quá khen rồi - Ông Long hát mặt

- Đẹp hơn gấp mấy bố rồi . Con năm nay là bao nhiêu rồi nhi Tuấn - Ông Hoàng nhìn Tuấn nói

- Dạ con năm nay 21 rồi ạ - Tuấn cười nói nhẹ

- À mà bé gái nhà ông bà đâu rồi , sao không thấy vậy - Bà Thanh nói

- Nó đi học rồi , chắc cũng chắc về rồi đây . Mà nó lớn rồi nha không phải bé như trước đâu nhé , 18 rồi đó - Bà Bích cười rồi nói

- Hahaa - Cả nhà cười vang . Riêng Tuấn khi nghe nhắc đến Linh là trong lòng dâng lên cảm xúc gì đó rất lạ . Có cái gì đó vui vui pha chút vội vàng , nôn nóng chờ đợi . Rồi bất giác nở nụ cười nhẹ .

Tại trường học M

Reng reng reng

- Bài học đến đây là kết thúc , về nhà các em nhớ ôn tập kĩ các phần ghi chú mà cô đã giảng nhé . - Cô Lận nhắc nhở

- Vâng ạ - Cả lớp đồng thanh

- Cả lớp nghỉ - Tay cầm cặp , cô đứng trên bục giảng nói

- Tạm biệt cô - Cả lớp đồng thanh

- Aaaaaaa , mệt quá , cuối cùng cũng được về rồi oh yeahhhhh - Linh sung sướng hò hét

- Nhỏ tiếng thôi , bộ mày không đói hả ? - Hân vỗ vai nó rồi nói

- Đói chứ sao không , mà nói mới nhớ , có đi ăn không mày ? - Nó mắt long lanh chớp chớp nhìn Hân

- Không được đâu , hôm nay tao phải về sớm phụ mẹ làm bánh rồi - Hân cười nói

- Bánh hả , có cho tao không vậy ? - Nó lại một lần nữa mắt lại long lánh

- Mơ đi nha , đồ heo lái - Hân lè lưỡi thách thức rồi chạy vụt đi

- Ya con quỷ sứ đứng lại cho bà mau - Nó hét lớn chạy đuổi theo Hân

- Hahahaahaa - tiếng cười bọn nó vang khắp dọc đường . Mà cũng nói luôn hai đứa nó lúc nào cũng cuộc bộ đến trường , trong khi nhà mỗi đứa có tận mấy chiếc xe đất đỏ . Căn bản là tụi nó không thích phô trương với lại " đi bộ cho khỏe người" .

Về đến nhà , nó hô to như đi biểu tình

- Con chào bốà mẹ Dạ con chào mọi người .. hơ hơ - Nhắm mắt hô to . đến lúc mở mắt ra thì thấy "khách" nhìn mình như người từ trên đĩa bay phi xuống thì miệng bắt đầu lắp bắp .

Tuấn nghe vậy liền quay sang nó nhìn , lúc này mắt đối mắt , hướng đứng với ngồi cũng đối diện . Hai người cứ thế nhìn nhau .

Bất giác Tuấn nở nụ cười tươi nhìn nó triu mến . "Thịch" tim nó đập nở một nhịp , trong lòng tự hỏi " Lê ..lê nào lại làlà người đó"

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Vì Thiếu Em

- Linh về rồi à ? Mau lại đây ngồi nói chuyện với hai bác nè - Bà Bích vỗ tay với nó
- Dạ vâng - Nó cúi đầu
- Chà , lâu rồi không gặp cô công chúa , thế cô còn nhớ chúng tôi không đây ? - Bà Thanh nhìn nó cười
- Tất nhiên là nhớ chứ ạ- Nó cười tươi nhìn hai vợ chồng rồi khẽ đưa mắt ra phía Tuấn . Bất gặp ánh mắt ngại ngùng của nó , Tuấn khẽ cười nhẹ , đối với nó , anh luôn dịu dàng trong lòng luôn có một cảm giác gì đó muốn được che chở cho cô gái này thật nhiều thật nhiều .
- Hai đứa không nói gì à ? Gặp lại nhau phải vui mừng chứ , sao cứ tím tím hoài vậy - Vốn có tính hài hước , ông Long đá đều
- Đầu đầu có ạ - Hai má ửng hồng trông thật đáng yêu , còn đầu vẻ nghịch ngợm lúc ở trường nữa
- Hahahahaha còn cái nữa - Ông Long nói rồi cười lớn
- Thôi ba mẹ không trêu bọn con nữa đi mà . Linh em ra ngoài đi dạo với anh nhé - Anh cười nhăn mặt nhìn bố mẹ rồi quay sang cười với nó
- Vâng ... - Nó gật đầu nhẹ . Thấy vậy , anh cười nhẹ rồi nhanh chóng bước đến chỗ nó , cầm tay nó rồi bước ra ngoài để lại bốn người trong nhà ngơ ngác . Thế rồi chưa đầy một phút sau khi thiếu bóng hai đứa nó thì
- Mọi người lại đây tôi nói nghe cái này nè - Ông Long nói khẽ

Tại vườn hoa hồng nhà nó

Không khí yên lặng diễn ra vài phút , tay anh vẫn nắm chặt tay nó đi dọc theo con đường hoa . Nó cũng chẳng hiểu mình nữa , chỉ biết là từ lúc nhìn thấy anh thì lại cảm thấy rụt rè , ngại ngùng . Khác hẳn với những lúc cùng trò chuyện với nhau qua mạng xã hội .

- Tại sao gặp anh em lại không nói gì? - Phá tan bầu không khí đó , anh đứng khựng lại nhìn nó nói nhẹ
- Em thấy hơi ngại - Nó nói
- Ngại? - Anh hơi nhún mày hỏi
- Vâng , em cũng không biết nữa - Nó nhìn anh nói
- Haha sao lại ngại , em đó càng ngày càng khác xưa rồi . Hồi đó theo anh nhớ mỗi lần thấy anh là em chạy xô tới ngay , hay là giờ có anh nào để ý rồi quên anh , hử? - Anh cười to rồi xoa đầu nó
- Dạ đầu có . Tại mẹ nói lớn rồi phải lịch sự với lại em là con gái thì nên nhỏ nhẹ một chút - Nó nhìn anh cười tươi , nụ cười làm anh hơi khựng lại .
- Em đó , nhỏ nhẹ là điều không bao giờ . Mà em sao rồi sống tốt không ? - Anh trêu nó rồi hỏi
- Em thì vẫn tốt , vẫn như cũ một ngày vẫn ăn bốn bữa như lúc trước ở nhà anh ăn trực hi hi - Nó cười
- Con bé này em tính làm heo hả ??? - Anh nheo mắt nó . Rồi bỗng thờ dài ngồi xuống chiếc xích đu trắng gần đó .
- Anh sao vậy , có chuyện gì sao???? - Nó hỏi
- Thời gian anh ở bên đó cùng ba mẹ không mấy được vui vẻ - Anh trầm tư nhìn xuống , khuôn mặt không biểu cảm không rõ
- Tại sao ạ? - Nó ngồi lại gần anh hỏi nhỏ
- Vì thiếu em - Anh quay sang nhìn vào mắt nó rồi cười nhẹ .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cưới Sao?

Nghe được câu nói đó nó bỗng khựng lại , mặt ửng hồng rồi vội quay đi chỗ khác

- Ha ha em ngại à . Vậy thôi anh không nói nữa mất công để công chúa lại đỏ mặt rồi bơ anh - Anh cười tươi xoa đầu nó

- Anh... anh dám trêu em ... đứng lại đó - Nó bực mình tay chống nạnh , hét to rồi đuổi theo hắn

Ha ha ha ha ha - tiếng cười đùa của hai người vang vọng khắp khu vườn , làm cho khung cảnh thêm phần tươi mới trong sắc hoa hồng đỏ rực .

Trong nhà lúc này

- Đó đó , ông bà thấy ổn không ?- Ông Long nói

- Cái này tụi tui không có ý kiến nhưng phải tùy vào chúng chứ , mình đâu có quyền quyết định - Bà Bích nói

- Về việc này bà cứ yên tâm tui đảm bảo hai đứa nó sẽ gật - Bà Thanh cười gian

Vừa lúc đó anh cùng nó bước vào , thấy không gian yên tĩnh , mờ mờ ám ám , anh lên tiếng hỏi

- Mọi người nói xấu tui con phải không?

Im lặng

- Sao mọi người không nói gì ạ ? - Lần này là nó nói

Im lặng

Rất cuộc là có chuyện gì vậy??? - Nó cùng anh đồng thanh

- Hai đứa cười nhau đi - Đáp trả màn đồng thanh của tụi nó , bốn vị phụ huynh ngồi đây cũng đồng tâm hiệp lực mà đáp trả với phát ngôn gây sốc

- Cái gì ??? - Nó hét to trong khi hắn chỉ nhìn ba mẹ cười mỉm

- Thùy Linh , khề tiếng thôi , con gái mà lời ăn tiếng nói khủng khiếp thế à? - Bà Bích nhìn nó nói

- Bà đó không được trách móc con đâu tui thế nghe chưa , chắc tại nó " vui" quá nen mới vậy đó mà - Bà Thanh cười nhìn nó

- Con .. cond...đâu - Nó lấp bắp nói

- Đúng rồi , hai con sắp cưới , tất nhiên con phải là con dâu của mẹ rồi còn gì - Bà Thanh nhìn nó với vẻ mặt thật sự ngây thơ

- Nhưng mà bác ời , sao lại cưới ạ , con không hiểu - Nó ngơ ngác

- Này nhé , bọn ta thấy hai con rất hợp nhau từ hồi nhỏ đến giờ , đã thế tuổi tác lại chuẩn đẹp . Tuấn nhà ta thì đẹp trai , tử tế , quý con cực kì . Còn con vừa xinh , đáng yêu đã thế cũng quý Tuấn nhà ta rất nhiều , chính vì vậy , bọn ta đã đi đến kết luận đúng đắn sáng suốt này . Đây đến lượt hai đứa hát biếu . - Tiếp lời vợ , ông Hoàng luôn ra một tràng .

- Mẹ - Nó quay sang nhìn bà Bích

Gật

- Ba - Nó lại quay sang nhìn ông Hoàng

Gật gật

- Anh cũng không có ý kiến gì ? - Nó tiếp tục quay sang anh

Lắc và cười

- Mọi người sao lại làm thế được con còn nhiều việc chưa giải quyết được nữa - Nó ôm đầu nhăn nhó

- Việc gì vậy con yêu - Bà Thanh cười híp mắt nhìn nó

- Con vẫn còn đi học - Nó nói

- Thì con cứ học đi , học xong thì cưới , lo gì mà - Bà Thanh cười

- Con học "siêu lăm" chỉ sợ đến khi học xong thì- Nó gãi đầu cười trừ

- Có Tuấn ở đây con không phải lo gì cả , nó có thể kèm con mọi thời điểm con muốn - Bà Bích cười đắc thắng

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chỉ Cần Em Là Đủ

- Nhưng mà con .. chưa sẵn sàng , con còn bé lắm - Nó cúi đầu lí nhí

- Thiếu nữ rồi lại còn nhỏ cái gì nữa - Bà Bích nhìn con gái thờ dài

- Con còn lí do nào nữa không nào bé Linh ?- Bà Thanh nhìn nó cười đều

-Nó im lặng

-Tuấn có ý kiến không con ? - Ông Hoàng nháy mắt với con trai

- Cứ theo ý ba mẹ đi ạ - Anh cười tươi rồi quay sang nhìn nó

Lúc này nó nhìn hấn không chớp , đơ người như con robot hết pin

- Vậy nhé mẹ xin tuyên bố hai đứa sẽ kết hôn . Chờ sau khi Linh tốt nghiệp thì sẽ tiến hành lễ ăn hỏi rồi sau đó là tiến hành hôn lễ . Mà việc chuẩn bị thì cứ để bọn ta lo , các con cứ yên tâm . Đó , còn ai có ý kiến gì nữa không nào??? Nếu không thì xin mọi người một tràng pháo tay !! - Bà Thanh đóng vai tòa , lời tuyên bố đồng dạng như sét đánh .

"Bốp bốp bốp " Vâng cả nhà đã nổi một tràng pháo tay 10 giây . Tất nhiên là không bao gồm nó .

- Ô hơ hơ ba mẹ ๐!!!!!! - Nó tự dưng quay về phía " bố mẹ chồng tương lai" mà khóc không ra nước mắt

-Oa con dâu ngoan quá , chịu nhận chúng ta rồi - Bà Thanh cười lớn

- A a dạ con nhầm ý mà - Nó vội bịt miệng lấp bắp

- Ha ha ha ha cả nhà lại được phen cười lớn , đúng là cái cô con gái này thật là đáng yêu quá đi .

- Thôi , vậy là bàn việc lớn xong xuôi nhé , mọi người ở đây dùng cơm luôn nhé - Ông Hoàng đề nghị

- Chứ còn gì nữa , việc này thì ông khởi mồi - Ông Long cười đều

- Vậy để tôi xống làm thêm mấy món nữa nhé - Bà Bích nói rồi đi xuống bếp

- Để tôi phụ bà nữa - Bà Thanh đi theo

- Linh , dẫn anh đi xem phòng em nhé - Tuấn bảo nó

- Dạ vâng , anh đi theo em - Nó nói

"Cạch " cửa phòng nó được mở ra , một khoảng không gian rộng lớn hiện ra trước mắt . Căn phòng được bố trí một cách hoàn hảo từ những họa tiết nhỏ , mọi vật hiện lên thật thơ mộng với màu tím nhạt , trên tường là những khung ảnh kỉ niệm khác nhau của nó theo từng năm nào thì ảnh từ hồi nhỏ xúu vài tháng tuổi đang há miệng cười tươi khi không có răng ^^ . Nào là ảnh thời lớp 9 nghịch ngợm với pha "áo dài buộc" và cũng là bức ảnh nó - cô thiếu nữ cầm trên tay bó hoa oải hương tím biếc nhắm mắt , mỉm cười hạnh phúc tận hưởng không gian vô tận giữa chốn thảo nguyên xanh bát ngát . Thế mới nói trông thì "ngỗng" thế này thôi nhưng mà bánh bèo lắm .

- Anh thấy sao , đẹp chứ . À không , phải nói là người đẹp ở chỗ nào cũng đẹp hiiiiii - Nó quay sang anh cười tươi

- Ừ em nói phải , vợ anh thì tất nhiên là phải đẹp - Anh tiến tới vuốt tóc nó nói

- Á , chuyện vừa rồi anh..đồng ý thật sao ?- Nó nhìn anh hỏi

- Tất nhiên , thú thật nhé từ hồi trước đến giờ anh vẫn luôn thích em , nếu không nhầm thì ngay từ lúc gặp đầu hồi nhỏ thì phải anh đã thích em rồi đấy , khi sống xa nhau lâu thế này thì thực sự anh cảm thấy - Anh nhìn nó nói rồi nhẹ nhàng ôm nó từ phía sau miệng nói nhỏ - Rất nhớ , rất nhớ

- Thực sự thì em , cũng thích anh lắm nhưng anh sẽ không hỏi hận chứ ? Thật sự em cảm thấy mình không có gì nổi bật cả , ở ngoài kia vẫn có những người hơn em về mọi mặt ...và có thể làm anh hạnh ... - Nó chưa nói hết câu thì anh đã kịp đưa ngón trỏ lên chặn cái miệng đang nói lại .

- Ngốc , với anh thì chỉ cần em là đủ

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Con Heo Chăm Ngủ

Tuần nhìn nó dịu dàng rồi vuốt nhẹ tóc nó .

- Hai đứa ơi xuống ăn cơm nào - Bà Bích gọi vọng từ dưới nhà lên

- Thôi xuống ăn đi ạ , em cũng đói rồi - Nó xoa bụng cười híp mắt

- Dạ vâng , để thần dẫn đường cho công chúa ạ - Anh cười rồi cầm tay nó kéo đi

- Xí xí , để bản công chúa tự đi , người chỉ cần theo sau xách váy là được rồi ha haaa - Nó đứng khựng lại , rồi lại bước lên trên anh hai bước , quay mặt lại nói , cười và chạy ..

- Công chúa , em chết chắc - Anh nhìn theo bóng nó chạy mà phì cười rồi đuổi theo

Bữa trưa diễn ra rôm rả , mọi người cùng nhau ăn uống , trò chuyện , bàn về mọi thứ từ trên trời xuống dưới đất , rồi lại quay về chuyện đám cưới tại nó và tiếp theo đó lại kể về " sự tích tình yêu" của hai cặp vợ chồng thông gia thời trẻ . Thật là không khí của gia đình hạnh phúc .

Đến chiều

- Thôi tạm biệt , chúng tôi về nhé - Ông Long bước ra ngoài nhà nói

- Ấy , sao về sớm thế ở lại dùng nốt bữa tối đi , bạn bè lâu ngày hội tụ mà - Ông Hoàng nói

- Thôi thôi , mới chỉ cất đồ đạc thôi là tụi tụi đã chạy sang đây rồi đấy , chưa kịp ổn định nữa - Bà Thanh tiếp lời thay chồng

- Dạ vâng đúng đó , không phiền hai bác đâu ạ . Chào hai bác con về - Anh cười nhẹ cúi đầu chào

- Vậy bữa nào lại qua nhé , chúng ta vẫn có nhiều chuyện cần bàn , phải không? - Bà Bích nói ngụ ý

- Rõ , thôi tụi tụi về đây - Ông Hoàng nói rồi bước vào xe

- Dạ chào hai bác - Anh cười toan bước đi bỗng như sực nhớ ra điều gì lại vội quay lại về phía nó - Linh mai có đến trường không ? Anh đến đón em

- Mai em có , không cần đâu ạ , phiền anh lắm - Nó xua tay

- Vậy mai 6 giờ nhé , anh đợi - Anh cười rồi cũng bước vào xe

- Ồ ơ nhưng mà... - Nó chưa kịp thốt lên thì chiếc xe đã vụt đi nhanh chóng

- Hoàn hồn lại đi cô nương , mai chồng cô đến rước đi học rồi nhé , đừng có vui quá mà mất ngủ đấy - Bà Bích nhìn nó cười gian

- Phải đó con gái hahaa - Ông Hoàng cũng hùa theo vợ mà trêu nó , mặt nó lúc này bắt đầu ửng hồng trông thật đáng yêu . Bất giác nó đặt tay lên trước ngực , tim đập loạn xạ , miệng vô thức lẩm bầm - Thật không bình thường .

Một ngày lại qua đi nhanh chóng , mới chớp mắt được một chút mà trời đã sáng rồi . Trên chiếc giường màu tím thân thuộc , một con heo lười , í lộn một cô con gái vẫn đang say giấc . Tư thế ngủ của cô lúc này " rất ư là có duyên" . Chẳng hiểu ngủ kiểu gì hay đêm qua mơ về được đồ ăn mà người nằm sấp xuống sát mép giường , một chân thì chạm đất , một chân ở trên giường , tóc tai thì khỏi nói , bù con bố xù . Khi ánh nắng chói chang chiếu vào gương mặt ấy , thì đôi mắt cô bé khẽ nhắm lại chưa kịp thích ứng . Đưa tay rụi rụi mắt , cô gái từ từ ngồi dậy và...

- Oáp - Cô mở mồm ngáp một phát đã hết sức - Ngủ thật đã nha . Ủa mà sao cứ thấy lạ lạ sao nhi ? - Nó vươn vai rồi thấy có gì đó không ổn , quay sang nhìn đồng hồ thì - Cái gì 23 giờ á ? Minh hẹn giờ rồi mà , sao lại hồng vào cái lúc này thế ? - Nó nhăn nhó vò đầu bứt tai chạy đi làm vệ sinh cá

nhân với tốc độ ánh sáng , sau khi xong xuôi thì phi một mạch từ trên lầu xuống , bước chân nó nghe thật êm tai " rầm rầm rầm" cứ kiểu như là trời sắp sập .

- Ba mẹ ơi , sao không gọi con dậy ạ , con muộn rồi làm sao đ ...đây - Nó vừa chạy xuống vừa nói , ngược mặt lên thì lấp bắp - Ô.. anh ..anh Tuấn

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Anh Có Em Quấn Rồi

Tuấn đang ngồi trên chiếc ghế sofa với một tư thế tuyệt đẹp như một vị vua vậy . Vâng và vị công tử này đã đợi chị heo nhà mình chính xác là một tiếng và hiện tại đã là 7 giờ => bà chị đã muộn học . Nghe tiếng bước chân "nhẹ nhàng , êm ái" của nó , anh đưa mắt về phía phát ra âm thanh .

- Ngủ dậy rồi hả vợ ? - Anh nở một nụ cười mà như không cười nói

" Á thôi chết anh ấy bảo đón mình đi học mà , chắc là phải đợi lâu lắm rồi .. ai da ...Thùy Linh ơi là Thùy Linh mà đúng là ngốc , vô tích sự mà . " Nó nhăn nhó mặt đứng trên bậc cầu thang

- Ba mẹ có lên gọi em nhưng sợ phá giấc ngủ của em nên anh bảo rằng anh sẽ chờ. Nhưng anh cũng không ngờ em lại ngủ ngon như vậy . Nào bây giờ đi thôi . - Anh đi đến chỗ nó giơ tay về phía đối diện nói

"Ba mẹ , gọi như vậy có sớm quá không đây? " - Má nó hơi ửng hồng nhìn anh

- Đi đâu giờ ạ ? - Nó nhìn anh nói

- Còn đi đâu nữa , anh xin ba mẹ cho em nghỉ rồi vì biết chắc là sẽ bị muộn . Nào , bây giờ anh đưa em đi ăn sáng . - Anh nhìn nó cười nhẹ

- Tuân lệnh sắp !!! - Nó giơ tay chào nghiêm cười hi hi rồi đặt tay mình lên tay anh

Nhìn nó , anh phì cười , quả là một cô vợ đáng yêu . Anh cầm tay nó bước vào chiếc xe thể thao trắng rồi vọt đi .

- Bao giờ em tốt nghiệp ? - Anh đang lái xe thì quay sang hỏi nó

- Khoảng gần một tháng nữa ạ , có việc gì sao ?- Nó hỏi

- Sao trắng gì nữa , em đó phải cố mà học vào , cố mà phải đỗ để còn cưới anh đấy - Anh cốc nhẹ vào trán nó

- Ồ hay , vậy thì chính anh đang là người gián tiếp làm em thi trượt đấy - Nó xoa trán phụng phịu

- Vĩ? - Anh nhìn nó

- Nếu hôm nào cũng như hôm nay thì em còn học hành vào đâu - Nó bĩu môi

- Hahaa , chỉ có hôm nay là ngoại lệ thôi , còn đến những hôm khác thì anh sẽ có biện pháp riêng - Anh nhìn nó cười gian tà

- Biện pháp ? - Nó nhìn anh ngờ vực

- Bí mật - Anh nói

Cứ thế chiếc xe phóng vọt đến nhà hàng - nơi chứa đầy đồ ăn mà nó chờ đợi . Bước vào nhà hàng , không khí thật khác lạ , mọi người xung quanh không hện mà cùng nhau nhìn chăm chăm vào tụi nó làm nó đỏ cả mặt

- Anh , bộ mặt em có dính gì sao? - Nó khoác chặt lấy tay anh , nhón người lên hỏi nhỏ

- Đầu có , vợ anh rất xinh . Sao nào? - Anh cười nói

- Thế sao mọi người cứ nhìn em thế - Nó chau mày

- Đầu có nhìn anh đấy , chắc họ ghen tị với em đấy tại em có một người chồng đẹp rạng ngồi như vậy mà . - Anh cười vênh mặt rồi chỉ tay về phía góc căn phòng nói - Đó , em nhìn xem toàn là phụ nữ , mắt họ vẫn mở tròn nhìn về phía này này , em đoán xem họ ngắm ai - Anh nhìn nó cười đắc chí

- Xí , xem ra xung quanh anh cũng có nhiều ong bướm quá ha - Nó nhìn mông lung nói
- Vợ ngốc , anh có em quân rồi còn gì , đừng lo - Anh nhéo má nó
- Ai thèm - Nó bấu môi
- Hahaa thôi vào ăn thôi nào - Anh cười tươi rồi dẫn nó ngồi xuống chiếc bàn trống ở phía góc căn phòng .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bị Bắt Cóc Đi Công Viên

Vậy là anh và nó cũng nhau thưởng thức bữa trưa của riêng họ , tuy nhiên cũng vẫn phải nói đến việc hai người phải chịu sự soi mói từ bao nhiêu con mắt của “những người mê trai đẹp và yêu gái xinh”.

- Anh Tuấn , mình đi công viên chơi đi !! – Nó nhìn anh với đôi mắt chờ đợi
- Anh không thích – Anh nói phũ phàng
- Ở tại sao ... đi đi mà ..đi anh Tuấn – Nó trưng ra trước mặt anh bộ mặt cún con

Anh lúc này tim đập thình thịch trước màn mĩ nhân kế của nó , nhưng vẫn cố kìm lòng lại trên nó

- Không!! – Vẫn sát đá quay đi nơi khác

Chợt nó nghĩ ra điều gì đó , cười gian rồi quay sang anh – Chồng yêu ơi , dẫn vợ đi nha lâu lắm rồi mới có bữa đi chơi thế này mà chồng ỡ lòng nào để vợ buồn ư chồng ơi – Nó lay tay anh nũng nịu không quên nhấn mạnh chữ “chồng”

Vâng , đúng điểm yếu của Tuấn nhà mình rồi , trong lòng lúc này vui như đi hội liền quay qua hôn nhẹ vào má nó rồi cười nói – Phải thế chứ vợ , nào đi thôi – Rồi toe toét bước vào trong xe

- Ở ...- Nó ngo ngác , mặt lúc này bắt đầu ửng hồng nhìn anh
- Em có định đi không nào , anh đổi ý nhé – Anh nhìn nó cười
- Có có chứ , đợi em – Nó vội nói rồi nhảy tót vào trong xe

Vừa vào đến xe thì “ Rồi anh hứa sẽ mãi cùng em bên nhau

Mình cùng trao ấm áp đến nơi thiên đường.” Nhạc chuông điện thoại của nó reo lên , hiện trên màn hình là cái tên quen thuộc “ Khi Đột “ .

- A nhô , Linh xinh gái , đáng yêu nhất hệ mặt trời nghe – Nó vừa nói vừa cười
- Xinh cái con khi , mày đâu rồi sao hôm nay không đi học hả??? – Hân hét to làm nó phải cầm điện thoại cách xa lỗ tai 50 centimet .
- Tại mày không rủ tao , tao tủi thân quá thế là tao ở nhà khóc nguyên buổi sáng nè- Nó ngáy thơ vô số tội nói
- Ở tao có việc nên không kịp bảo mày , định gọi từ lâu rồi cơ nhưng tao tưởng mày sắp đến nên thôi- Hân lúc này bắt đầu mới hạ giọng xuống
- Rồi rồi , thật ra hôm nay không phải tao muốn nghỉ đâu , chỉ là bị người ta bắt cóc – Nó nói , mắt không quên liếc đều anh
- What ? Bắt cóc ?Ai bắt cóc? Bị bắt từ bao giờ ? Mày đang ở đâu ? Mày có làm sao không?? – Hân hét hoảng nói
- Chồng tương lai bắt cóc ra công viên – Nó cười to
- Haiz màu làm tao sợ chết đi được mà mày bảo chồng là sao ? – Hân hỏi
- Để mai tao kể cho nhé , giờ bạn đi chơi cùng “ tên bắt cóc” rồi , thế nhé – Nó nhìn anh cười

- Ô.. nhưng – Hân chưa kịp ú ớ gì thêm thì “ tút tút tút” – Rõ thật là...
- Bạn em ? – Anh hỏi
- Chính xác – Nó đáp lại
- Gái ?- Hân lại hỏi
- Bingo – Nó cười rồi nói đều – Anh ghen sao chồng em ?
- Nếu anh nói không , em tin sao ? – Anh quay sang nhìn nó nói
- Tất nhiênlà không rồi hiiii – Nó cười híp mắt
- Em đó , sắp lấy chồng đến nơi rồi mà cứ như đứa trẻ lên ba ý , sao mà anh yên tâm được đây – Anh thờ dài
- Thế anh hỏi hận hay gì , không lấy em nữa phải không , hay có cô nào rồi ? – Nó bấu môi cúi mặt xống phụng phịu
- Vợ ngốc anh chỉ có mình em , không lấy em thì lấy ai nào , hay em muốn anh lấy cô nào đẹp đẹp khác hả?- Anh nhìn nói mắt hiện rõ ý cười
- Em nào muốn , mà thôi không nói nữa . Em cho anh đúng 5 phút đến công viên ngay lập tức , nếu không thì em sẽ.... sẽ .. - Nó nói hung hỏ rồi lại thành ấp úng
- Em sẽ làm gì nào?? Hử? – Anh dí sát mặt mình vào mặt nó nói
- A .. em sẽ ...sẽ đi ngủ , không đi chơi với anh nữa – Nó hơi giật mình , bịa ra một lí do hợp lí phải gọi bằng “bố”
- Hahaaaaa được được tuân lệnh bà xã , yêu quá vợ ơi – Anh cười lớn rồi nheo má nó .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Anh Là Chồng Linh

Tại công viên L

- Oa oa thích quá , thích quá!!! – Nó không chờ anh mở cửa mà cứ thế đập thẳng cửa xe rồi phi ra ngoài hét lên thích thú .
- Thích vậy sao? – Anh nhìn nó cười mà trong lòng cũng vui lây
- Tất nhiên rồi . A kem kìa – Nó cười nhìn anh , bỗng phát hiện ra vật thể quen thuộc , nó kêu lên rồi chạy lon ton về phía đó
- Này , vợ từ từ đã nào , coi chừng nga....ngã – Anh nhìn nó thờ dài rồi nói vọng . Vâng , anh nói rất hay , vừa rút câu thì – Rầm – Nó ngã đấy , chà là đang chạy vấp phải viên đá .
- Ui da đau quá mẹ ơi – Nó bò lồm ngồm dậy nhăn nhó
- Vợ , em có sao không? Đã bảo đi đứng còn thận rồi mà không chịu nghe , giờ thì ngã rồi đó , thích không? – Anh đỡ lấy nó rồi mắng yêu
- Híc – Nó nhìn anh bấu môi , phụng phịu kiêu sắp khóc
- Lại còn khóc nữa hả ? Em thử rơi nửa giọt nước mắt xem , anh hôn em tại đây ngay lập tức – Anh nhìn nó cười tà mị
- Ở đâu , em khóc gì đâu , anh nhìn nhầm rồi ..hơ hơ – Nó nhìn ra chỗ khác rồi lại nhìn hân với vẻ mặt hơi ngu ngu
- Phi hahahahahaha – Nhìn nó mà anh không nhịn cười nổi , cứ thế cười lớn như chưa bao giờ được cười , trong khi đó mặt nó thì méo xệch . Ngụ tập 2
- Sao lại cười ?- Nó ngơ ngác , bắt đầu hơi điên tiết
- Không có gì đâu , thôi để anh đưa em đi chơi nhé vợ - Anh nhận thấy nét mặt thay đổi của nó thì thu nụ cười lại nhìn nó nói

- Được – Nó cười híp mắt , quên luôn cả cục tức .

Thế là nguyên cả buổi nó được anh đưa đi chơi với ăn thỏa thích . Trong khi nó cười sung sướng , là hét vì thích thú thì anh lại có phần hơi mệt mỗi khi bị nó lôi đi hết nơi này đến nơi khác như thú nhồi bông . Xem ra sau này cưới về rồi thì phải đòi đền bù cô vợ ngốc này mới được .

Sáng hôm sau

- Linh ơi , Linh , Linh ơi – Hân phi con xe đạp hồng vào nhà nó , vừa đi vừa rống to (hôm nay hơi bị oách , đi cả xe đạp nha ^^) . Đang đi vào thì thấy chiếc xe thể thao lạ đồ ở trong sân , lấy làm thắc mắc , bèn bước vào trong nhà , vừa vào trong nhà thì đập vào mắt cô lúc này là một anh chàng phải nói là vô cùng vô cùng đàn ông nha (chả lẽ đàn bà) , đáng người thì chuẩn phải gấp đôi người mẫu ấy chứ , mái tóc nâu vàng được vuốt nhẹ lên trông soái ca kinh khủng . Anh mặc đồ đơn giản , áo sơ mi trắng với quần jean đen , nói thể thôi nhưng mặc như vậy ra ngoài thì khối nàng say nắng . Và đây , đây chứng cụ thể , nàng Hân nhà ta đang trong trạng thái “hết pin” nhìn anh không chớp mắt . Nhận thấy có gì đó không ổn , anh khẽ quay sang phía cửa . Trời ơi , nhìn nghiêng đã đẹp mà lại còn quay sang mặt đối mặt thì ai mà chịu nổi .

- Hân đây hà con? Linh ở trên phóng đó , lên kêu nó dậy giùm bác với , rồi xuống đây cùng ngồi ăn sáng nhé – Bà Bích bước từ nhà bếp ,

- Cháu chào bác , em chào anh – Hân lễ phép chào hỏi rồi quay sang hỏi – Di Năm đâu rồi mà bác lại nấu ạ ?

- Di ấy về quê có việc , chắc khoảng một tuần nữa mới lên được – Bà Bích nói – Thôi các con ngồi chơi nhé , ta vào bếp xem sao đã

- Có cần con phụ mẹ không ạ ?- Anh nhìn mẹ vợ cười nhẹ

- Không cần đâu , con cứ ngồi đó đi , mẹ chuẩn bị một lát là xong ngay ý mà – Bà Bích cười

- Mẹ ? Vậy anh là- Hân ngơ ngác nhìn anh

- Anh là chồng của Linh – Anh nhìn Hân gật đầu nói .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phải Mau Đem Cô Vợ Này Về

Anh vừa dứt lời , Hân rơi vào tình trạng mất chữ A mồm chữ O há hốc - đơ toàn tập .

- Nhưng ..nhưng nếu anh là chồng nó sao em lại không biết ??? - Hân lấy lại bình tĩnh hỏi

- Tại vì bây giờ mày mới biết - Nó từ từ bước xuống lầu nhìn Hân cười đều . Vẫn bộ đồng phục nhà trường quen thuộc áo sơ mi trắng cài nơ tím nhạt cùng tông màu với váy , tóc nâu xoắn đuôi cột cao để lộ ra cổ trắng nõn , gương mặt trắng hồng bầu bĩnh đáng yêu , thoát nhìn trông nó giống như cô búp bê xinh xắn . Anh nhìn nó cười mỉm .

- O...mày nói rõ cho tao xem nào , tao không hiểu - Hân nhìn anh rồi quay sang nhìn nó ngơ ngác

- E hèm . Anh ấy là Trần Đức Tuấn , 20 tuổi , con trai của bạn thân ba mẹ tao . Tụi tao chơi với nhau từ năm tao mới 5 tuổi thôi à , khi đó vẫn chưa cả quen mày , một thời gian sau gia đình anh ấy qua Mỹ để sinh sống và quản lý công việc nên không hay gặp nhau mà chỉ nói chuyện qua mạng thôi . Đến bây giờ thì gia đình anh ấy về , vừa mới hôm qua , rồi tạo hôn ước luôn . Vậy đó . Tiện thể em giới thiệu luôn , con khi này là Bảo Hân bạn em đấy ạ - Nó tuôn ra một tràng , đọc vanh vách như thơ . Hân lúc này đã hiểu ra mọi chuyện liền vuốt cằm gật đầu

- Đã hiểu - rồi quát lớn - Khi nào hả con kia - tiếp tục quay sang anh nói với về bà cụ non - Anh ơi , à không anh Tuấn may mà có anh chứ không em còn nghĩ là con heo lải này không có ai rước , với lại nó hơi bị "ngoan ngoan " đấy ạ , anh thân là chồng nó anh nhớ phải chỉnh đốn lại vợ mình đấy . Tiện đây nói luôn , anh phải dạy lại cho con heo này từ dáng ngồi , cách ăn , cách uống , cách....., um um , uống ao a em ào (buông tao ra xem nào) - Hân thì hay rồi , vốn được mệnh danh bà tám chuyên nghiệp đã thế lại còn gặp chủ đề là nó nữa thì không biết trời đất cứ thế mà tuôn ra một tràng , đang "hót lủi lo" thì bị nó xông mà bịt miệng

Anh nhìn cảnh tượng trước mắt không khỏi bật cười thành tiếng nghĩ , "Quả đúng là bạn của nhau , tính tình hai cô bé này xem ra không khác nhau là bao thật khiến người khác cảm thấy thú vị , có điều vợ ngốc vẫn là nhất "

- Hiiiiii , anh nghe nó làm gì , anh thấy đấy , vợ anh làm gì như nó nói đâu . Em thì cũng chả có gì ngoài đáng yêu , tốt bụng , được lòng mọi người , vậy thôi hiiiiii - Tay vẫn bịt miệng Hân cười hi hi nhìn hân

- Anh biết , anh biết , bây giờ em buông cô bạn em ra ngay , khéo ngạt thở ngắt đấy - Anh nhìn nó cười

- Khụ khụ .. ta giết mi - Hân được nó buông ra thì ho sặc sụa (làm quá má ơi) điên tiết nhìn nó gào thét
 - Hahahahaa giờ thì bắt nè lêu lêu - Nó cười giòn tan lè lưỡi thách thức rồi chạy quanh nhà . Anh chỉ biết ngồi lắc đầu nhìn hai đứa .
 - Nào nào , mấy đứa vào ăn sáng đi nào xong còn đi học nữa , sắp muộn rồi đó - Tiếng bà Bích vọng từ bếp
 - Dạ dạ - Nó , Hân cùng đồng thanh
 - Ba đâu vậy mẹ , sao chưa xuống , để con lên gọi nhé - Anh nói
 - Thôi thôi , ông ấy có việc đột xuất phải đi công tác từ chiều qua rồi , phải mấy bữa nữa mới về được , chán ghê , nhà chỉ còn mỗi ta với cô quý sứ này thì buồn lắm - Bà Bích nhìn anh thờ dài
 - Mẹ này ... quý sứ gì đâu - Nó đang ăn thì ngóc đầu dậy nhăn nhó
- Anh cười , vén mấy sợi tóc vương bện cản trở việc ăn của nó rồi quay sang bà Bích cười nói - Vậy để con sang đây ở cùng nhà mình trong mấy ngày ba đi cho đỡ buồn ạ
- Ồ CHUNG - Nó với Hân lại đồng thanh tập 2
 - Được chứ , ta rất vui - Bà Bích cười tươi nhìn anh , đúng là một chàng rể hiền lòng mẹ vợ nha
 - Vâng , về phần ba mẹ con thì hai người đã tán thành rồi ạ - Anh cười rồi quay sang nó - Họ còn nói phải mau mau đem cô vợ này về .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Linh Và Hân Là Đôi Bạn Thân

Phụt ... Linh đấy ạ , đang đưa ly sữa lên miệng vừa mới uống được một ngụm nghe anh nói vậy thì phun hết ra , hay là không trúng mặt ai

- Con.. – Bà Bích nhìn con gái với ánh mắt "hiền dịu vồ về"
 - Con xin lỗi , con không có cố ý – Nó vội xua tay giải thích
 - Nè , gớm chưa , sao tự dưng “xúc động” thế ? – Hân đưa cho nó khăn rồi qua sang mắt chớp chớp ngây thơ hỏi đều
 - Không có gì đâu nha – Nó cười hi hi với Hân rồi quay sang liếc xéo anh một cái
 - Vậy chiều nay con qua đây luôn với mẹ ạ - Anh nhìn nó cười rồi quay sang mẹ vợ
 - Ờ hèm với mẹ hay với vợ - Hân nhìn anh nói kháy
- Hahahahah cả nhà cười một tràng , hỏi hay lắm đúng ý ai đó rồi . Dừng bữa xong nó vợ lấy balo đứng dậy – Con ăn xong rồi , chào mẹ con đi học
- Ủ' biết giờ giấc thế là tốt , đi đi kéo muộn – Bà Bích nhìn nó cười nhẹ
 - Hai người để anh chờ đi – Anh nói
 - Thôi không phiền anh đâu , Hân hôm nay tình nguyện “phục vụ” em rồi – Nó nhìn anh rồi quay sang Hân cười đều hết sức
 - Phục vụ cái gì???? – Hân tròn tròn mắt nhìn nó
 - Thì là chờ tao đi học đó , thôi đi nào kéo muộn , em đi nhé , chào mẹ con đi học – Nó nói qua loa rồi đẩy Hân đi
 - Vậy được rồi , bọn em đi học đi , Hân chăm sóc vợ anh kĩ nhé , vợ đi học ngoan biết chưa – Anh cười nhẹ nhìn nó và Hân rồi kéo tay nó lại thì thầm vào tai – Hư là về anh phạt . Nó vừa nghe xong thì đỏ ửng mặt không khác gì trái cà chua , quay sang liếc cái người đang cười gian nhìn nó .
 - Ở này sao thế , sao đỏ hết mặt lên thế kia ? – Hân ngây ngô hỏi làm mặt nó đỏ càng thêm đỏ

- Không sao , không sao thôi muộn rồi đi học thôi kéo bị cô phạt – Nó lấy tay che mặt nói , kéo tay Hân đi

- Chào anh , chào bác chúng con đi học – Hân bị nó kéo đi như búp bê quay lại í ới

Tại trường

Vừa bước vào cửa lớp , Hân kéo nó vội vã chạy vào chỗ ngồi như đi ăn cướp bị phát hiện , tra hỏi nó như tù nhân .

- Thùy Linh , tao nói nghe nè , mày phải trả lời thật lòng nghe chưa ?- Hân nhìn nó nghiêm túc

- Không nghe – Nó lắc đầu mặt vờ ngu ngu nhìn Hân

- Không nghe thì tao cứ nói kiểu gì mày cũng phải nghe – Câu phát ngôn chất nhất quả đất phun ra từ miệng Hân

- Những điều mày nói lúc ở nhà , có thật không? – Hân nhìn nó chằm chằm

- Thật – Nó gật đầu nói

- Thế mày thích anh ấy không? – Hân tiếp tục hỏi

- Có thích – Nó lại gật đầu nói

- Anh ấy cũng cực kì thích mày?- Hân lên giọng đến tận nốt si nốt đô , mặt cực kì biểu cảm bắt chước mấy thím tóc xù môi đỏ trong phim hàn

Gật

- Bao giờ hai người cưới ?- Hân hơi hạ giọng xuống

- Thi tốt nghiệp xong – Nó ngơ ngác nói

- Vậy..... - Hân nói ngân dài

- Vậy ,,làm saoooooooo ? – Nó cũng kéo dài theo Hân

- Vậy .. vậy khi mày cưới có mời tao không ?? – Hân nhìn sâu vào mắt nó hỏi với mặt ngu ngu hết sức

Nó cũng lại bắt chước , cầm tay Hân , kéo Hân lại gần , nhìn sâu ời là sâu vào đôi mắt đen của Hân – Không – Và phun ra một từ khiến người ta cảm thấy chạnh lòng , rồi chạy quanh lớp

- Con heo quý sứ này bà giết yaaaaaa – Hân gào thét rồi đuổi theo nó . Để lại cả lớp ngó ra một đồng nhìn tui nó , hôm nào cũng vậy , không đầu giờ thì cuối giờ , không trong giờ học thì cũng là giờ ra chơi , nếu không thì cũng là trên đường đi học hay ở trên đường về , lúc nào cũng là hình ảnh hai cô bé cười nói với nhau vui vẻ , thân thiện , nhưng chỉ được khoảng một đến bốn hay năm phút là lại vang lên âm thanh nảnh nót của hai đứa . Nào là “ ta giết mi , ta hận mi , đứng lại đó con kia bla bla “ kèm theo đó là loạt những âm thanh sống động “ ỳnh ỳnh , rầm rầm “ (Tiếng bước chân chạy nhảy của hai quý cô nương) . Thật khiến cho người ta có cảm giác “ ngưỡng mộ “ với tình cảm của họ . Mà chưa hết đâu , nhớ lần hai đứa đang đi học về tự dưng Hân kể cho nó nghe “ chuyện tình cảm của con chó mà mình với con mèo nhà hàng xóm “ , không hiểu sao chuyện thì nhạt toẹt mà nó làm qua lên cười sảng sặc như điên : há há há ha ha hi hô hô . Thì ở ngay gần đó có một bác trung niên(nữ) đang bê tô cháo nóng , cháo nóng đã đánh đẳng này nghe nó cười xong thì bác ấy giật nảy mình thế là “ Choang” tô cháo rơi xuống đất vỡ tan tành . Nó đang cười , nghe thấy tiếng động thì ngừng ngay quay về phía tiếng động , thì bắt gặp ngay ánh mắt “ triu mến” của bác . Và chưa đầy năm giây sau hai đứa nó biến mất . Chỉ nghe thấy tiếng nó vọng lại thảm thiết “ Bác ơi không phải cháu “ .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đón

Reng reng reng . Tiếng chuông báo hết giờ học lại vang lên nghe thật là êm tai quá đi .

- Ê Khi đột , về thôi - Nó đeo nhanh balo đi đến chỗ Hân vỗ vỗ vai cô

- Gì thế , đang ngủ mà - Hân nhăn nhó gật tay nó ra rồi nằm ngủ tiếp

- Bộ sáng mẹ tao cho thuốc ngủ vào ly sữa của mày hay sao mà ngủ lảm thế ? - Nó cúi xuống mắt tròn xoe hỏi Hân
 - Ừ, chắc thế đấy . Mà sao hôm nay tự dưng đòi về sớm thế ? Hay là nhớ chồng quá , muốn về sớm xem chồng dọn về nhà mình chưa - Hân bật dậy mặt nguy hiểm nhìn nó
 - A ...a ..mày hâm à , chả là hôm nay tự dưng muốn về xem đi Năm về chưa ý mà - Nó vội nói
 - Thật không đó? - Hân cười đều nhìn nó
 - Thật , mà mày còn hỏi linh tinh nữa tao bỏ mày ở đây đấy , tao về - Nó bủn rủn vội giật dỗi quay lưng đi nhanh
 - Từ từ đợi - Hân í ới chạy theo nó . Thực ra nó cũng chả biết mình làm sao nữa , chỉ là trong lòng có một chút gì đó thật khản trương .
- Ra đến cổng thấy tự dưng có đám đông tụ tập ở cổng trường , Hân quay sang khoát khoát tay nó , mắt không dời vị trí
- Ê heo lái , có biến có biến
 - Biến ? biến gì ? Siêu nhân biến hình à? - Mắt chăm chú vào cái điện thoại trên tay , mồm nói ngây ngô

" Cốc " Hân cốc đầu nó một cái rõ đau , ai bắt cái tội nói lảm nhảm , linh tinh .

- Mày ngẩng mặt lên nhìn kia - Hân nói mặt hất nhẹ về phía trước . Bị cốc một cái rõ đau , nó toan quay sang Hân ăn vạ , nghe Hân nói , nó quay về phía trước mặt . Là một người đàn ông , quần jean đen , áo sơ mi trắng , tóc nâu vuốt nhẹ , đứng chuẩn soái ca đứng dựa lưng vào chiếc xe thể thao trắng quen thuộc . Chồng nó , phải chính là chồng nó sao tự dưng đến đây làm gì (bà ngồ thế , đến đón về chứ sao) .

- Đẹp trai thật đấy tụi bay
- Oa anh này quen quen hình như chưa gặp bao giờ , í nhầm hình như gặp nhau trong giấc mơ rồi
- Ăn gì mà đẹp thế .

Bla bla bla Toàn là những lời comment trực tiếp của hội bà tám mê trai của trường cứ xì xầm xì xỏ làm nó hơi bức mình . Chồng nó mà , gần mắt rồi đấy nhé .

Thấy nó bước đến gần , anh cười nhẹ đưa tay kéo nhẹ nó lại gần , làm nó đỏ hết cả mặt có tận chục người ở đây đó

- Vợ đi học có mệt không? - Anh nhìn nó triu mến
- Mệt bình thường , thôi mình về đi , em đói bụng rồi - Nó ngại ngùng nhìn anh nói , thực ra nó có đói lắm đâu , cả buổi sáng có năm tiết , bốn giờ ra chơi thì mỗi giờ ra chơi nó lại tậu đủ thứ : bánh mì , sữa , bim bim , kem , ô mai ,..... ăn như lợn thế thì làm sao mà bụng kêu được . Chẳng qua chỉ là ghen thôi , chồng nó đẹp rạng ngời thế đứng ở đây đúng là không hề ổn một chút nào cả . Nó không cho nhìn người khác nhìn chồng nó lâu đâu mà nhất là cái lũ vệt gòi này này .
- Được - Anh cười rồi đặt nó vào trong xe nhẹ nhàng , nhìn về mặt nó là anh cũng đoán được ra tất cả điều nó nghĩ rồi điều này làm cho anh thực sự vui vẻ , cô vợ nhỏ này thực sự làm anh hài lòng .
- Hân về chung nhé - Anh quay sang Hân nói
- Thôi ạ , vợ chồng anh về đi , em có xe " cứng" hơn xe của anh đấy - Hân nhìn anh cười đều
- Vậy thôi bọn anh về trước - Anh cười rồi bước vào xe . Trước khi xe chuyển bánh , Hân vẫn còn nghe rõ mồn một lời chào tạm biệt " tha thiết " của nó văng vẳng vọng lại " Khi đột ời , tẹo nhảy về cẩn thận nhé " . Hân xì khói đầu , mắt hình quả bom nhìn theo chiếc xe miện làm bầm " Con heo lái này thù này bà không trả thì bà không phải khià nhầm không phải Hân xinh gái" rồi đi vào khu gửi xe , dắt em ngựa hồng phi về . Còn về phái khán giả , tận mắt được chứng kiến trực tiếp màn nói chuyện tình củm từ ánh mắt , nụ cười đến từng lời nói của nó và anh thì thôi rồi , ôm tim đau lòng , khóc không ra nước mắt , hoa đã có chủ rồi . Thật đau lòng quá đi .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Con Sợ Anh Ấy Không Nuôi Nổi Con

Về đến nhà , nó uể oải vuron vai lác bân này xong lại lác bên kia cho đỡ mỏi , thuận tay đẩy cửa xe ra rồi bước xuống mà không chờ anh mở giúp . Nhìn thấy hành động của nó , anh chỉ cười nhẹ một tiếng .

- Mà anh chuyển đồ đạc đến rồi sao? - Sức nhớ ra điều gì , nó quay đầu về phía sau nhìn anh

- Ừ - Anh gật đầu nói

Thấy vậy nó cũng gật đầu rồi quay đi bước vào nhà . Anh thấy vậy mặt không cảm xúc nhìn bóng lưng nó rồi đưa tay kéo nó về phía mình . Theo phản xạ nó ngã nhào vào lồng ngực anh “Thịch thịch thịch” tim nó đập liên hồi , khuôn mặt cũng vì thế mà chuyển sang ửng đỏ .

- Anh ..làm cái gì thế? – Nó ngược lên nhìn anh trách móc

- Không biết , tự dưng muốn – Anh nhìn nó nhún vai như không có chuyện gì . Nghe anh nói vậy nó cũng im không nói gì chỉ thờ dài rồi cố thoát ra khỏi người anh . Nhưng nó càng muốn thoát ra thì anh lại càng níu chặt , lúc này hai người mặt kề mặt , mắt đối mắt , môi gần môi chỉ cần nó cử động nhẹ một chút thì lập tức sẽ chạm .

- Mẹ thấy thì sao ? Bỏ em ra – Nó nhăn nhó nhìn anh

- Không sao cả , nếu mẹ nhìn thấy có lẽ sẽ rất vui – Anh nhìn nó cười đều đều

-Anh...Thôi không đòi co với anh nữa- Nó trừng mắt nhìn anh rồi bừa bời quay mặt đi chỗ khác . Thấy vậy anh mới thả nó ra lấy tay đưa mặt nó lại đối diện mình

- Rồi rồi anh xin lỗi , vợ đừng có hẹp hòi mà giận anh nha

Nhìn thấy khuôn mặt làm nũng của anh thì nó không khỏi bật cười

- Em mới không phải hẹp hòi – Nhìn anh bằng nửa con mắt

- Đúng đúng , tại anh hết . Thôi vào nhà đi mẹ có chuyện muốn nói với em đây – Anh cười rồi nắm tay nó bước vào

- Chuyện gì? – Nó nhìn anh ngơ ngác

- Chút nữa là biết ngay mà – Anh nháy mắt với nó , nó chỉ biết lác đầu rồi đi theo anh .

Đúng như anh nói , vừa vào đến nhà nó đã thấy bà Bích – mẫu thân nó ngồi ngay ở phòng khách đang uống trà . Ngồi cạnh là người phụ nữ trung niên quen thuộc , là dì Năm , đi đã về rồi

- Chào mẹ con đi học về . A dì Năm đi về bao giờ vậy , con nhớ đi lăm đó – Nó cười nhìn mẹ rồi quăng balo xuống đất phi thật nhanh đến chỗ dì Năm , ôm chặt lấy dì lăm nũng .

- Dì mới lên sáng nay thôi , mà lúc đi đi con có ngoan không đấy – Dì Năm xoa đầu nó cười

- Dạ ngoan lắm ạ , hôm nào cũng được cô giáo tuyên dương trước cả lớp đấy ạ - Nó lại bắt đầu chu môi chém gió . Làm anh đứng cạnh chỉ biết lác đầu cười

- Có thật là tuyên dương không đấy ? Sáng nay mẹ vừa mới nhận được “lời tuyên dương” của cô giáo con xong . Nội dung là em Trương Thùy Linh do nhà bị cúp điện thường xuyên , luôn phải bắt đom đóm nhét vào vở trứng để học thâu đêm , nên vừa ra tới lớp đã kiệt sức ngủ gục từ tiết một đến tiết thứ tư , sau khi ngủ bốn tiết em Linh lại xuống căng tin trong vòng ba mươi phút với lí do bồi bổ sức lực để học rồi lại lên lớp ngủ tiếp . Mong gia đình sớm khắc phục tình trạng “bị cúp điện” để em Linh không bị “kiệt sức” khi đến lớp . Chân thành cảm ơn !!! – Bà Bích đọc nguyên văn lại lời cô Lận nói trong điện thoại lúc sáng

- Ô hơ ... - Nó gãi đầu cười ngượng . Mọi người nhìn nó lại được phen náo nhiệt .

- Mà thôi bỏ đi , mẹ có chuyện muốn nói với con đây – Bà Bích nhìn nó

- Dạ - Nó cũng quay sang nhìn bà Bích một cách nghiêm túc

- Con cùng Tuấn ra ngoài ở đi – Bà Bích chưa kịp nói thì ở phía ngoài là giọng của ông Long , bà Thanh cùng ông Hoàng đồng thanh

“Đoàng đoàng đoàng” nó nghe như sét đánh ngang tai , mắt ló tròn không chớp

- Tại tạisa.. sao ạ ? – Nó khó khăn phun ra ba chữ

- Con ở cùng Tuấn thì hai đứa có nhiều không gian riêng tư với lại nó sẽ chăm sóc tốt cho con – Bà Thanh nhìn nó cười tươi

- Mẹ vẫn chăm sóc con tốt mà , mãi mãi vẫn như thế - Nó nhìn bà Bích cười thật tươi

- Nhưng con lớn rồi , phải tự lo cho mình đi , với lại sắp lấy chồng nữa như vậy là điều bình thường mà – Ông Hoàng nhanh nhẩu nói
- Ba , ba đều – Nó nhìn ông Hoàng nhăn nhó
- Ô con bé này , ba mẹ muốn tốt cho con thôi mà . Mẹ con chăm sóc con vậy là được rồi , còn giờ tới lượt lượt ba chăm sóc mẹ con – Ông Hoàng nói rồi quay sang nhìn vợ - Phải không vợ ?

Bà Bích vừa gật đầu vừa cười .

- Nhưng con sợ anh ấy không nuôi nổi con – Nó nhìn anh cười như không .

#Lê : T/g rất cần những lời nhận xét của mọi người để truyện hoàn thiện hơn . *Cúi*

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Con Với Tuấn Thì Ở Nhà

- Em coi thường chồng mình quá nhé . Chỉ cần là em thì mấy kiếp anh cũng nuôi tốt – Anh đút hai tay vào túi quần rồi đi đến chỗ nó vừa đi vừa nói điêm điêm .
- Con nghe chưa , không phải lo thiếu thịt đâu . Bồn bữa một ngày chứ gì , không thành vấn đề - Ông Long nhìn nó cười đều
- Huhu mọi người cứ chọc con – Nó ăn vạ
- Ngoan , anh ở đây . Em không phải sợ ai ăn hiếp – Anh xoa xoa đầu nó nói đều đều . Các bậc phụ huynh thấy thế thì trong lòng thấy ngọt ngào thay tụi nó , thật giống với ông Hoàng và ông Long cái thời tán bà Bích với bà Thanh quá .
- Vậy nhé đồ mẹ chuẩn bị cho con rồi đấy – Bà Bích nhìn nó nói
- Di Năm vừa mới lên đây mà con lại phải xa di ư mẹ . Không chịu đâu – Nó nhăn nhó mặt mày
- Biết là con nói vậy nên di Năm nói sẽ đi cùng con – Bà Bích điêm điêm uống trà
- Thật không di? – Nó quay sang di Năm

Di Năm gật đầu cười

- Hìhi vậy là tốt rồi , vậy con đi nha mẹ . Con đi rồi sẽ không còn ai ở bên cạnh mẹ nữa , không làm mẹ vui được nữa rồi , thật không muốn xa mẹ đâu – nó nhìn bà Bích đắm đuối
- Thôi đi cô nương , bay xa quá rồi xuống cho tôi nhờ . Cô lúc nào chả làm cho bậc phụ huynh như tôi cười hả , hôm nào cũng một cuộc gọi từ giáo viên . À nói mới nhớ , chồng lại đây tôi nói này , sáng nay con gái ông... - Bà Bích bắt đầu tường thuật .
- Trương Thùy Linh , vụ cúp điện là thế nào hả con ? – Ông Hoàng cười hiền nhìn nó
- Dạ đầu có , đầu có gì đầu ba hìhìhì – Nó xua tay cười , trong khi mồ hôi đang toát ra tường chừng như sôi
- Thật đúng là phải phạt xong rồi mới cho đi mà , đứng yên đó cho ba – Ông Hoàng nhìn nó bằng đôi mắt hình viên đạn .
- Con vô tội huhu – Nó chạy quanh nhà , lấp sau hết người này rồi đến người kia . Cả nhà cười rộ lên vì cái cô con dâu nghịch ngợm này . Không biết đến khi hai đứa nó ở chung rồi thì sẽ thế nào đây . Đến lúc đó anh sẽ thế nào ? Thật khiến cho người ta thắc mắc tự đặt câu hỏi .

Đang chạy vòng vòng quanh nhà để tránh bị ông Hoàng tóm được bà Bích bỗng lên tiếng

- Chồng , ông đừng được rồi đấy , tạm tha cho con bé đi . Còn con lại đây ta báo cho tin vui - Bà Bích quay sang nói với ông Hoàng rồi khoát khoát tay với nó với vẻ không được bình thường cho lắm
- Oa oa mẹ ơi . Đúng là đi khắp thế gian không ai tốt bằng mẹ , ba nghe mẹ nói kia , đừng phạt con nữa nha - Nó quay sang bà Bích cười tít mắt rồi lè

lười với ông bố "không đáng yêu", đôi chân lon ton chạy về phía mẹ yêu dấu.

- Vợ, đi đứng hần hoi kéo lại ngã - Anh nhìn nó cười trừ nói đều

- Anh khỏi lo, không ngã đâu - Nó cười rồi bước đến chỗ mẹ - Tin vui gì vậy mẩu hậu? - Nó nhìn bà Bích bằng đôi mắt lấp lánh

. Trong đầu bắt đầu nghĩ đủ thứ "Chắc mẹ định tặng cho mình thêm tiền tiêu vặt rồi, hay là thưởng cho mình một chuyến du lịch đi Pháp, à không khéo khi là sang Mĩ cũng nên. ha ha vui quá vui quá" rồi mắt đảo đảo mông lung, miệng cười tủm tỉm, nói thật lòng thì nhìn nó giờ như là cái đứa thần kinh không ổn định vừa mới trốn trại về.

- Linh, cười gì thế con /? - Thấy biểu cảm của nó, bà Thanh cười chêu

- Không có gì ạ, mẹ nói đi - Nó giờ mới bắt đầu tỉnh tỉnh, gãi đầu cười hì hì

- Tin vui là hai gia đình thông gia chúng ta sẽ sang Mĩ một chuyến, cụ thể là nhà hai bác Thanh Long đây để thiết kế váy cưới cho con và vest cho Tuấn- Chưa kịp chờ bà Bích nói hết câu nó đã leo teo nhảy bổ vào cổ họng bà nhảy Gangnam style, vỗ tay đôm đốp - Vui quá vui quá

- Ta chưa nói hết, riêng con với Tuấn thì phải ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tổ Ấm Riêng

Nói rồi bà lại đưa tách trà lên miệng uống một ngụm

- Sao lại thế vậy mẹ? Mọi người lại rủ nhau đi mảnh. Đó, anh xem chúng ta lỗ vốn - Nó phụng phịu quay sang anh ăn vạ

- Ngoan, mọi người đi sang đó là vì em còn gì chả nhờ em lại muốn làm cô dâu xấu xí nhất hành tinh à? - Anh xoa đầu nó dỗ dành

- Chồng con nó nói phải đấy, con ở nhà chơi với chồng con là được rồi, nín kéo gì mấy ông bà già này nữa - Ông Long lên tiếng

- Nhưng .. - Nó chuẩn bị phản bác

- Không nhưng nhị gì cả, con còn phải ôn thi nữa đấy, sắp thi rồi còn hai hay ba tuần nữa thôi, cố mà học hành cho tốt rồi đem được tấm bằng về đây rồi cưới Tuấn. Đến lúc đó, không cần chúng ta cho phép, con muốn làm cái gì cũng được. - Bà Bích nhìn nó nói

- Vậy bao giờ mọi người đi - Nó nhìn xung quanh

- Đồ đạc mọi người cũng chuẩn bị xong rồi, tối bắt đầu bay. Con cùng Tuấn cũng chuẩn bị chuyển đến nhà mới đi - Bà Thanh nhìn nó nói nhẹ

- Vâng - Nó cúi đầu nói rồi quay sang nhìn anh. Cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, anh quay sang nhìn nó mỉm cười rồi xoa xoa đầu nó.

Sau khi cùng nhau dùng cơm, hai gia đình lại rủ nhau đi dạo xung quanh thành phố. Chơi đủ thứ nào là tàu lượn siêu tốc, thăm bay, gấp thú bông, Không trừ bốn vị phụ huynh mà nói thẳng ra là họ còn chơi "cù" đến nỗi khiến nó và anh đi cùng mà chỉ biết há hốc mồm khâm phục. Đúng là tuổi tác vẫn không làm mờ hay mất đi thanh xuân..

19:30 - Tại sân bay.

- Ở nhà ngoan nhé ba mẹ đi đây - Ông Hoàng nhìn con gái

- Vâng, ba mẹ gọi về thường xuyên nhé - Nó cười nhẹ

- Ba mẹ đi nhớ giữ gìn sức khỏe nhé - Anh nói

- Ừ chúng ta biết mà, các con mới phải lo cho mình đấy - Ông Long cười

-À mà con cứ thắc mắc, nếu để thiết kế váy cưới hay vest gì gì đó thì lẽ ra chỉ cần hai mẹ đi là được rồi, mà sao hai ba cũng đi luôn vậy - Nó ngây ngô hỏi

- Cuộc sống mà thiếu vợ thì vô cùng nhàm chán không khác gì đi tu - Ông Long cùng ông Hoàng đồng thanh

- Thôi không huyền thuyên nữa , đi thôi đến giờ rồi . Tuấn chăm sóc cho Linh cẩn thận nha .- Bà Bích nói
- Con biết rồi - Anh gật đầu
- Tạm biệt - Mọi người cùng vẫy tay chào tụi nó . Đứng ở sân bay hồi lâu đến khi máy bay cất cánh thì nó mới chịu về . Lúc này anh đưa nó đến thẳng nhà mới .
- Đến nơi thì nó tròn xoe mắt nhìn , thực sự rất đẹp nha . Đó là căn biệt thự trắng thiết kế theo kiến trúc cổ , nguy nga tráng lệ . Không khí ở đây thì yên tĩnh , không ồn ào , bao quanh căn biệt thự là một vườn hoa tuy lıp đủ sắc màu rực rỡ . Chỉ nhìn qua thôi mà nó cảm thấy mình giống như bị thôi miên .
- Thích không? - Anh ôm nó từ sau
- Thích , rất thích . Thực sự rất đẹp - Nó tròn xoe mắt cười thích thú
- Căn nhà này ba mẹ anh đã chuẩn bị cho chúng ta trước khi về nước . Bởi mục đích thực sự gia đình anh về là muốn hỏi cưới em và biết chắc chắn em sẽ đồng ý . Và đây là tổ ấm của chúng ta - Anh cười nhìn nó
- Unbelievable !!! Anh cùng ba mẹ còn điều gì giấu em nữa không , anh nói hết đi - Nó há hốc
- Còn chuyện này nữa . Anh về đây còn là để quản lý giúp ba mẹ "L & T" nữa . Cho nên có lẽ anh sẽ không có nhiều thời gian để đưa em đi chơi thường xuyên được , nhưng em đừng lo về vấn đề ăn thì em sẽ không phải chịu thiệt đâu vợ - Anh cười xoa xoa đầu nó
- Hừ , em không phải heo đâu . Còn gì nữa không? - Nó nhìn anh nghiêm túc
- Không còn gì cả - Anh véo má nó cười - Thôi nào vào nhà thôi , anh đảm bảo rằng em sẽ rất thích nơi này . Đi nào công chúa heo của anh - Anh bế xốc nó lên bước vào nhà
- Ai là công chúa heo hả ?....nào ...bỏ em raaa ..- Anh vẫn thế , không lung lay mặc co nó ra sức giãy giụa....

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Linh Shin

Bước vào trong nhà, nó mới thực sự cảm thấy như bị hấp hồn bởi vẻ đẹp bên trong của căn biệt thự này, mọi thứ hiện nên thật lộng lẫy, nguy nga giống hệt như cung điện trong truyện cổ tích. Nó vừa đi vừa đảo đảo mắt chớp chớp nhìn tứ phía, mồm thì không kìm được mà há thật to. Nhìn nó anh bật cười rồi đưa tay giúp nó "đóng miệng" lại. Lúc này nó mới tỉnh

- Em yêu ba mẹ anh - Nó nhìn anh ngây ngô nói
- Sao? Vậy còn anh thì em để đâu nào? - Anh nghe nó nói thì nhũn nhũn vì không vui châm chọc nó
- "Quà cưới" mà họ chuẩn bị, em thực sự rất thích - Nó bắt đầu giải thích - Còn anh thì ở đây - Nó vừa nói vừa cầm tay anh đặt lên ngực .
- Miệng lưỡi vợ thật ngọt nha - Anh cười rồi véo má nó - Anh sẽ thưởng
- Vậy anh định thưởng gì cho em nào? - Nó cười
- Để xem nào- Anh xoa cằm mắt nhìn mông lung rồi "Chụt" bất giác hôn nhẹ lên môi nó

Một giây, hai giây, ba giây má nó đỏ lên theo từng giây.

- Anh....mọi người nhìn kia - Ngượng ngùng trách móc, mắt không quên liếc nhìn xung quanh xem phản ứng của mấy chị giúp việc cạnh đó .
- Chồng "thực hành nhẹ" với vợ mình đâu có gì sai. Không có vi phạm pháp luật - Anh chọc nó
- Hừ không chơi với anh nữa, em đi tìm dì Năm - Nó lè lưỡi với anh rồi lon ton chạy đi.
- Nhưng anh thích chơi với em thì biết làm thế nào hả vợ ??? - Anh nói rồi cũng bước dần theo nó

- Nào nào hai đứa không đùa nhau nữa , cùng ngồi xuống dùng bữa nào - Di Năm bước ra từ căn bếp
- Di nói mới nhớ , đói quá - Nó xoa bụng cười hi hi
- Được rồi tiểu cô nương , đồ ăn của cô nương đây - Di Năm cùng vài người giúp việc bê đồ ăn bày ra bàn
- Vâng vâng mời cả nhà dùng bữa ạ - Nó cười híp mắt nhìn anh , nhìn đi rồi mắt long lanh nhìn đặc sản trên bàn , cứ thế leo teo đi trước
- Vợ từ từ nào, anh và di đầu có cướp của em - Anh nhìn nó nói
- Em đang từ từ hết sức có thể rồi chồng em ạ - Nó nhăn nhó nhìn anh
- Tuấn nói đúng đó con , con gái thì cái gì cũng phải thật nhỏ nhẹ , từ tốn thôi vậy mới có người lấy chứ - Di Năm lắc đầu nhìn nó
- Dạ có anh ấy lấy con rồi , không cần từ tốn quá đâu ạ - Nó vừa ăn vừa nhìn anh cười

Di Năm chỉ biết lắc đầu không biết cô bé này bao giờ mới lớn đây . Còn anh cũng chỉ biết thở dài cười nhẹ nhìn cô vợ trẻ con của mình .

Tối hôm đó , mọi người cùng thưởng thức một bữa tối ngon lành với toàn những món ăn quen thuộc nó thích do di Năm nấu . Với nó mà nói thì chỉ có ba loại đồ ăn là ngon nhất , một là di Năm nấu , hai là mẹ Bích nấu và ba là đồ ăn vặt . Tóm lại vẫn là cứ cái gì được định nghĩa là đồ ăn thì với nó đều là ngon hết *định lí ăn của chị heo* . Nơi này đem lại cho nó nhiều niềm vui và hạnh phúc , bởi ở đây có di Năm - gần bó thân thiết giống như người mẹ thứ hai của nó , cũng bởi vì đây là quà cưới mà ba mẹ chồng tặng riêng cho hai đứa , vui cũng vì ở đây có nhiều chị giúp việc sẽ giúp nó nhiều thứ và kiểm luôn là bạn của nó luôn , tại hồi ở cùng ba mẹ thì chỉ có mỗi di Năm tại nhà cũng ít người không có việc gì nhiều nên không cần nhiều giúp việc. Cùng lắm thì hôm nào đó chị Uyên , chị Nga - mấy chị trong công ti của ba đến chơi , cũng có thể là anh Phong - con trai di Năm thỉnh thoảng lên đưa nó đi chơi . Và đặc biệt niềm hạnh phúc nhất đối với nó khi ở đây đó là anh , hai người sẽ cùng tận hưởng cuộc sống ngọt ngào , hạnh phúc của mình khi được nhìn thấy nhau mỗi ngày , gọi nhau bằng những lời ngọt ngào" chồng ơi , vợ à" và được sống trong bầu không khí tràn ngập màu hồng . Nghĩ đến đó , niềm vui trong nó lại tăng lên gấp bội .

Khi dùng bữa xong , di Năm đi nghỉ sớm , nó và anh thì cùng ngồi coi phim . Thường thì với tuổi 18 của nó , con gái số đông sẽ thường chết mê chết mệt với thể loại phim tình cảm Hàn Quốc , thích mấy anh ộp pa đẹp trai lãng mạn . Thế nhưng nó lại là một trường hợp ngoại lệ , nó không thích mấy cái thể loại sến sẩm kiểu như " anh yêu em nhiều lắm" , "đừng khóc có anh ở đây rồi" hay " kiếp này em/anh chỉ có một mình anh/em " vân vân và vân vân , mà ngược lại nó lại thích thể loại phim nào mà thuộc thể loại nhây nhây , buồn cười và cụ thể là phim hoạt hình " Shin - Cậu bé bút chì" . Ngồi xem phim mà cứ đến đoạn nào mà Shin lắc lắc móng , rồi chu mỏ lên là nó lại phá lên cười , trong tư thế đang dựa vào người anh . Anh chỉ biết lắc đầu cười , thôi vợ cứ hồn nhiên thế này cũng được còn hơn là suốt ngày "cày" phim Hàn đề rồi lại ộp pa này với ộp pa nọ . Nếu nó mà như anh nghĩ thì chắc là.....không đoán trước được điều gì cả . Cảm xúc khi vợ mình cứ đưa cặp mắt long lanh , lấp lánh đưa tình với người đàn ông khác , kể cả trong phim thì ai mà chịu nổi . Ôi cái khoảnh khắc ấy !!!

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Siết Chặt Kỉ Cương

Sáng hôm sau

Cộc cộc cộc , đi đến phòng đối diện anh gõ cửa

.....

- Vợ ơi , dậy đi nào

-

- Vợ ơi dậy đi đến giờ đi học rồi - Giọng anh lại vang lên

Đáp lại vẫn là một sự im lặng

- Anh đếm từ một đến ba em mà không ra thì biết tay anh - Anh bắt đầu mất kiên nhẫn

- Mộthai....b...

Cạch , cửa phòng được mở ra . Nó bước ra ngoài với bộ đồng phục chỉnh tề , tóc cũng đã chải chuốt gọn gàng . Anh nhìn nó thì có hơi ngạc nhiên , thường thì bây giờ là tóc tai nó phải bù xù , ngáp ngáp dài (nói hơi quá) thế mà chả hiểu sao hôm nay là tác phong nhanh nhẹn . Rất tốt rất tốt

- Em đây rồi - Nó nhìn anh
- Ủ', xuống ăn sáng rồi anh đưa đến trường - Anh cười
- Thôi hôm nay em ăn ở trường cũng được . Em còn nhiều bài tập lắm, hôm qua mãi chơi còn chưa học được chút nào cả - Nó xua tay
- Không được , ăn như vậy không tốt , ăn không đúng giờ dễ bị đau dạ dày lắm . Nghe anh xuống ăn rồi đi vẫn chưa muộn mà - Anh cầm lấy tay nó kéo đi
- Nhưng...
- Không nhưng nhị gì cả - Anh nghiêm khắc nhìn nó
- Được rồi - Nó bĩu môi

Bước xuống lầu , mọi thứ đã được chuẩn bị đâu ra đó

- Chào buổi sáng dì , chào các chị - Nó cười tươi nhìn mọi người
- Chào cô chủ - Mấy chị giúp việc thấy nó thì cũng cúi đầu chào cung kính
- Ấy sao lại cô chủ , gọi chị em là được rồi . Mọi người cứ gọi em là Thùy Linh nhé - Nó cười

Mọi người cùng gật đầu cười tươi nhìn nó , tưởng nó sẽ kiêu kì , khó gần lắm hóa ra lại là một cô gái thân thiện thế này . Thật yêu quý nha

- Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à , cô heo nhà mình lại dậy sớm thế này - Dì Năm nói đùa
- Ngày nào con cũng dậy sớm như này mà dì , với lại dì ơi con không phải heo - Nó ăn vạ
- Ha ha ha được rồi con không phải heo , nào mau xuống đây ăn sáng - Dì Năm cười

Đứng bảy phút sau

- Con ăn xong rồi , chào dì con đi học - Nó ăn xong là với lấy cái ba lô đứng dậy
- Sao em ăn ít vậy , làm sao đủ sức mà học - Anh nhìn nó nói
- Dạ không sao , lát em ăn ở trường nữa mà , anh đừng lo - Nó cười trù
- Con có việc gì gấp sao ? - Dì Năm hỏi
- Chỉ là con chưa định tới bài vở , hôm nay cô kiểm tra nếu không có thì tiêu , nên con muốn đi sớm để làm với lại " hỏi thăm ý kiến các bạn " ạ - Nó cười tinh nghịch
- Trời ơi , ta nhớ hôm qua được nghỉ là con chơi suốt đúng không ? Sắp thi rồi phải để ý vào học hành nhiều hơn chứ con - Dì Năm bắt đầu "ca" thay bà Bích
- Dạ là do con đẩy ạ , chắc tại con quản em ấy không nghiêm , nhưng dì đừng lo giờ con sẽ " siết chặt kỉ cương " hơn với em ấy - Anh nhìn nó cười nham hiểm

Nó nhìn anh , chân tay bắt đầu run run

- Nào giờ anh đưa em đi học - Anh cầm tay nó kéo đi
- Không ...không cần đâu , à mà chẳng phải anh nói giờ anh bận phải quản lí "L & T" cơ mà , anh làm việc của anh đi . Chú Lương chở em đi là được rồi
- Nó nghĩ tới lời anh vừa nói thì có gì đó hơi hơi ghê nên bắt đầu vội xua tay khách khí
- Lát anh đưa em đến trường xong thì anh mới đến công ti sau - Biết nó nghĩ gì , anh cười đắc chí
- Thôi mà ...không....

Nó đang định nói thì tiếng điện thoại của anh vang lên với tên người gọi " Chị Chi " - thư kí của ba anh .

- Có gì không chị ? - Anh nói
- Giờ em đến công ti được không , có tài liệu cần em phê duyệt
- Gấp lắm không chị?

- Chuyện là những bản thiết kế mới nhất đã được phác thảo cần ba em phê duyệt để đưa vào sản xuất nhưng nghe nói chủ tịch mới về nước rồi quay trở lại Pháp . Biết em sẽ quản lí công ti thay ba trong thời gian này nên chị muốn em đến công ti để duyệt bản thảo . Bởi những sản phẩm này phải tung ra thị trường sớm nhất

- Dạ em biết rồi , em đến đó ngay - Anh thờ dài

- Em thoát rồi vợ - Anh nhìn nó nói nhẹ

- À thế ạ , đó em nói rồi anh bận như vậy cứ để chú Lương đưa em đi là được rồi - Nó bắt đầu lên lớp anh

- Coi như em may mắn , đi học ngoan nhé lát tan học anh tới đón em - Anh xoa đầu nó

- Tuân lệnh - Nó cười rồi hô to

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Sẽ Là Cuộc Hôn Nhân Thú Vị

Đến cổng trường , chú Lương định xuống xe mở cửa cho nó .

- Dạ thôi không phiền chú đâu ạ . Con đang vội con vào lớp luôn nhé chú - Nó xua tay nói

- Vậy tiểu thư vô học đi nhé , lát tan tới đến đón - Chú Lương gật đầu

- Dạ không ạ , chút con còn có việc nên chú không cần đón đâu ạ . Mà con đã báo gọi con là Linh là được rồi mà - Nó vờ dối

- Được rồi được rồi vậy ta về trước nhé . Chào con - Chú Lương cười rồi lái xe đi

- Dạ , chào chú , chú đi cẩn thận - Nó đưa tay vẫy vẫy nhìn theo chiếc xe đang chuyển bánh

Tới lớp

- Heo , con heo , lại đây bảo - Hân nhìn thấy nó là kéo dòn ra một góc

- Sao ? Muốn nói gì với bốn cô nương - Nó bắt đầu nhập vai

- Đẹp . Nè sao hôm qua đến nhà mày mà chả thấy ai cả , có mỗi mấy chị giúp việc lạ hoắc à . Bộ mày chuyển nhà hả con? - Hân kẻ lẻ

- Ủ , tao cũng đang định nói với mày đây . Tẹo vô tao chơi , đẹp lắm - Nó rủ rê

- Ủ ừ được đấy . Hôm nay ba mẹ tao về quê có việc nên ở nhà một mình , vui quá , lại được sang chơi với mày há há - Hân nhìn nó mắt đảo đảo rồi cười phá lên như chưa uống thuốc

- Được rồi . Nào giờ thì đem tao mượn vở bài tập của mày với mấy đứa nữa ra đây để tham khảo nào . Hôm nay cố tình đi sớm để làm bài đấy . Ngoan chưa nè - Nó khoe

- Rồi rồi , biết chắc là mày bận đi chơi với chồng nên không làm bài nên tao mượn sẵn cho rồi nài . Nhận đi con - Hân nói rồi tay xòe ra năm quyền vờ chìa trước mặt nó , giọng biểu cảm kiểu như nhân viên tiếp thị cơ mớ hơi lố

- Xin đa tạ mẫu hậu khi cu teo - Nó nhún chân nhập vai

- Mày muốn ăn dế loại nào để mẫu hậu ban cho - Hân nhìn nó "triu mền"

- Dạ thôi ạ - Nó bắt đầu run run , cười trừ rồi phi về chỗ thực hiện công việc cao cả "Chép bài" . Nhưng chép bài đã đành , đây nó còn muốn tạo ra sự khác biệt . Nó không chép của riêng một đứa mà chép của tận mấy đứa lẫn lộn , mỗi đứa chép một phần với lí do không bị bắt quả tang là đi chép bài của người khác . Khôn thật !!!

Tại T & L

Chiếc xe mui trần đen đỏ xuống ngay ngoài sảnh tòa cao ốc . Bước ra khỏi xe với một hình ảnh hết sức cuốn hút , chỉ nhìn vào năm , tám hay mười giây vẫn không đủ thỏa mãn con mắt đói với những nhân viên nữ đang đứng tập hợp ở ngoài sảnh trầm trồ nhìn anh . Dầu từng nghe rằng chủ tịch có một cậu con trai anh tuấn khôi ngô , nhưng lại không nghĩ lại hoàn hảo thế nào . Từ nước da , đôi mắt , mũi , trán đến thân hình vô cùng hoàn mỹ thực sự là như vậy .

- Em đây rồi - Chị Chi tách đám đông ra , bước tới gần chỗ anh

- Mình tiến hành luôn thôi chị - Anh nói , đồng thời đưa tầm mắt nhìn ra xung quanh

- Được rồi . Còn các cô nữa , tại sao trong giờ làm lại đồ xô ra đây vậy hả ? có muốn nói với quản lí của các cô cho nghỉ việc luôn không? - Nghe chị Chi nói xong thì đám đông cũng bắt đầu tán ra , quay lại với nơi làm việc của mình trong sự tiếc nuối .

- Ngại quá chị ạ - Anh cười trừ

- Em còn gặp những việc như này dài đây chàng trai ạ . Nào ta đi thôi - Chị Chi cười

- Vâng

- Đây là những mẫu thiết kế mới nhất mà chị đã nói với em , em có thể xem qua trước khi phi duyệt

- Thực sự rất sáng tạo ,màu sắc cũng rất bắt mắt . Còn về chất liệu thì thế nào ạ ? - Cảm những bản thiết kế trên tay , anh gật gù nói

- Về vấn đề đó em khỏi lo , công ti đã kiểm định rồi , chính chủ tịch là người phê duyệt mà . Nếu không em có thể đến xem thử

- Ba em đã chọn thì chắc chắn phải là chất lượng vô cùng tốt . Đây , xong rồi ạ - Đưa bản thiết kế cho chị Chi

- Được rồi . Thời gian này em sẽ bận lắm đây , công ti ta sẽ cần có nhiều những bản hợp đồng đầu tư từ các công ti nước ngoài cho loạt sản phẩm mới này

- Vâng em biết chứ , đó là điều đương nhiên mà em phải làm mà - Anh nói

- Mà này nghe nói em với cô nhóc Linh sắp đính hôn à ?

- Vâng , chờ Linh tốt nghiệp xong ạ . Chị thấy tụi em thế nào ? - Anh cười nhìn Chi

- Có vẻ hạnh phúc đây , theo như chị tưởng tượng thì đây chắc sẽ là cuộc hôn nhân rất thú vị - Chi cười lớn

- Đúng là vậy đây ạ . Rất thú vị và hạnh phúc nữa - Anh cười , trong đầu hiện lên hình ảnh nó

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cố Gắng

Tại lớp 12A5

- Kì thi ngày càng đến gần , các em chú ý ôn tập cho thật tốt . Bởi đây là kì thi hết sức quan trọng với tương lai của các em , đừng vì cái tôi của mình cùng sự lười biếng , ham chơi mà quên mất việc học hành . Học hành vất vả trong vòng hai , ba tuần nhưng đổi lấy là cả một tương lai sáng ngời các em phải nhớ rõ điều đó . Gần đây tôi phát hiện học sinh lớp ta rất nhiều lần rủ rê nhau tụ tập chơi bời , trong khi kiến thức cần ôn rất nhiều . Tôi có thể kể ra tên một vài bạn : Đức tôi đã bắt gặp em vào chơi ở một quán điện tử gần tiệm cà phê . Tuyệt tôi đã từng bắt gặp em tụ tập cùng một số bạn nam cùng khóa ở phía ngoài quán điện tử mà Đức thường vào , vân vân và vân vân . Những việc làm đó diễn ra rất thường xuyên như cơm bữa . Và đặc biệt là em đây Trương Thùy Linh - Cô Lận tuôn ra một tràng lảm cả lớp há hốc , nhất là những đứa bị chỉ đích thị tên cô giáo nắm mọi việc rõ như lòng bàn tay .

- Linh , Linh kia - Hân lay lay nó . Nãy giờ là ngồi ngủ , mà mắt vẫn "gián tiếp mở" , tại giờ ra chơi tiết sinh hoạt mụ ta cắt cắt ,dán dán , tô tô hình hai con mắt để dán vào mí nhằm thực hiện kế hoạch không đẹp cho lắm

- Trương Thùy Linh , em có nghe tôi nói không ? - Cô Lận nói to

- Dạ thưa cô , em , em đây - Nó bật dậy , vẫn chưa bỏ hai con mắt kính đi bằng giấy xuống . Ai đòi lại về mắt để dán lên mí nhằm qua mặt giáo viên , đã vậy còn vẽ cả lông mi dài , xoắn , cong rồi tô màu xanh lá cây . Nghĩ thôi mà đã thấy kinh , thật khâm phục những người phải trực tiếp tiếp xúc với thứ kinh khủng này .

Ha ha ha ha cả lớp lăn ra cười với nó . Trong khi đó cô Lận còn phải rùng mình một cái , ghê thật .

- Em bỏ đôi mắt xinh đẹp kia xuống giúp cô nha - Cô Lận nhìn nó nói nhẹ nhàng

Xoẹt , xoẹt tháo xong , nó lại tươi cười nhìn cô - Xong rồi ạ

- Lát hết giờ em ở lại gặp riêng tôi một lát

- Vâng

Reng reng reng , năm phút sau tiếng chuông báo hết giờ vang lên , học sinh như trút được gánh nặng , từ địa ngục lại bay lên thiên đàng . Riêng nó , vẫn còn bị giam giữ trong địa ngục .

- Tao đợi mày ở cổng nhé ? -Hân nói

- Thôi mày cứ về nhà tao trước đi , tao đưa địa chỉ cho , lát tao về sau

- Nếu vậy thì đề khi khác cũng được , không có mày chán lắm

- Ủ , đề khi khác nhé

- Vậy tao về đây

Một mình bước đến phòng Xã Hội gặp cô , tự dưng nó rùng mình một cái

- Em đây ạ

- Em ngồi đi

- Thật ra cũng không có việc gì lớn , chỉ là hôm nay cô nhận được một cuộc điện thoại hình như là từ người nhà của em . Nhờ cô nhắc nhở , chú ý đến em nhiều hơn để đạt kết quả tốt trong kì thi , mặc dù là chuyện nhỏ nhưng thú thật đây cũng là nhưng lời cô muốn nói với riêng em .

- Người nhà? Ba hay mẹ em ạ?

- Không , hình như là một cậu trai trẻ

" Là anh ấy sao ? Thi ra cách của anh ấy là đây à , làm hết hồn " Nó bĩu môi , cười đều

- Đang bay ở đâu đấy , xuống mau cô chưa nói hết . Em biết không cô Trâm cũng nhờ cô gửi lời đến em đấy , nhắc em cố mà học cho tốt , thi đỗ . Cả lớp này cô Trâm chỉ có nhấn riêng với em thôi đấy . Em thấy đó có biết bao người lo lắng , đặt kì vọng vào em mà em luôn phụ họ . Bài thi thử các đợt vừa rồi của em kết quả rất thấp đấy em biết không?

- Em đang cố mà , nhưng không hiểu sao vẫn không lên được - Nó cúi đầu nói lí nhí

- Không , tôi vẫn chưa thấy được sự cố gắng của em . Mà thực sự là không có đề mà thấy

Cô Lận nói rất nhiều nghe rất nghiêm khắc , trách móc thậm tệ nhưng nó cũng thấy được sự nhiệt tình quan tâm từ cô . Nghe thực sự rất thấm

- Còn hai tuần nữa là thi rồi , em tính sao?

- Dạ em biết phải làm gì rồi ạ . Em nhất định sẽ đỗ kì thi này , em chắc chắn đấy - Nó ngẩng đầu lên nhìn cô với đôi mắt đầy sự kiên cường

- Vậy tôi chờ kết quả của em

- Vâng

Bước ra khỏi cổng trường , bắt xe buýt rồi tìm chỗ ngồi cạnh cửa sổ . Nó bắt đầu suy nghĩ về những gì cô Lận vừa nói , cô nói đúng trong lớp mình là đứa học tệ nhất lại ham chơi nhất trong khi bao nhiêu người lo lắng cho nó , tệ lại càng thêm tệ . Đang tựa đầu vào cửa sổ suy nghĩ mông lung thì chuông điện thoại kêu lên . Hiện lên màn hình là cái tên quen thuộc " Hoàng Thượng" . Nó cười nhẹ rồi bắt máy

- Em nghe

- Em đang ở đâu?

- Em đang trên đường về nhà đây

- Anh đến đón em ngay

- Dạ không , em đang ở trên xe buýt rồi , lát em về mà
- Sao không bảo chú Lương đến đón mà lại đi xe buýt vậy vợ ?
- Em có chút việc nên bảo chú không cần đón
- Em đi cùng Hân ư?
- Em đi một mình
- Về nhà mau đi , anh lo đấy
- Tuân lệnh bệ hạ

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chỉ Được Đi Lại Trong Trái Tim Anh

Đứng trước cổng nhìn ngắm ngôi nhà quen thuộc nó mỉm cười thật nhẹ , bỏ qua những suy nghĩ lẫn tẩn trong đầu khi còn ở trên xe buýt . Đưa ngón tay lên nhấp mặt mà rồi mở cổng bước vào .

- Dạ con chào chú , chào dì , chào các chị - Đi đến đâu nó lại cười tươi chào hỏi mọi người đến đấy
- Chào con/ chào em . Nghe mọi người đáp lại mình nó lại cười híp mắt , thực sự nó thích như vậy rất gần gũi .
- Anh Tuấn đang ở trong hả dì ? -Nó quay sang nhìn dì Năm
- Ừ , thằng bé chờ con lâu rồi đấy . Không biết có chuyện gì mà cứ đi đi lại lại suốt
- Để con lên xem anh ấy thế nào

Chạy lon ton vào trong nhà , ngó nghiêng khắp nhưng không thấy bóng dáng anh đâu , nó thở dài rồi từ từ đi lên phòng .

Cạch đẩy nhẹ chiếc cửa , nó nhẹ nhàng bước vào . Đập vào mắt nó là bóng dáng anh đang ngồi trên giường , chăm chú nhìn vào một xấp giấy đủ các màu . Biểu cảm khuôn mặt thì biến hóa liên tục .

"Đó , cái đó nhìn quen quá . Thôi xong rồi , tập thư tình của mình , phải làm sao giờ cũng tại mình ngốc quá mà sao lại đem luôn cả thứ này đến đây chứ . Ngốc quá trời ơi". Nó nhăn nhó mặt mày đưa tay lên vỗ vỗ vào trán khóc không ra nước mắt . Chuyển tầm mắt sang nó , anh dành tặng nó một nụ cười hơi nguy hiểm .

- Vợ , lại đây - Khoát khoát tay về phía nó
- Anh...anh cần gì ở em - Nó nói với giọng cố tỏ ra mạnh mẽ , vẫn đứng chôn chân tại chỗ
- Đã vậy để anh đến bế em lại đây cũng được - Anh thở dài
- Ấy không , em tự đi là được rồi - Lấy hết can đảm đi chậm chậm đến ngồi cạnh anh
- Ngày sinh của mấy thứ này là bao giờ thế ? - Anh vừa nói vừa vuốt tóc nó , mặt không cảm xúc
- Cái ..cái này từ hồi em 16 tuổi - Chỉ cái màu hồng - Hai cái này là lúc đầu năm em 17 tuổi - chỉ cái màu xanh lá cây và vàng - Còn lại là cuối năm em 17 tuổi - Chỉ xấp còn lại
- Xem ra những anh chàng viết thư bày tỏ này chắc hẳn là đội tuyển văn quốc gia - Anh nhìn nó cười

Nó nhìn anh không nói

- Vợ anh tội lớn nhĩ , cướp trái tim của bao nhiêu người rồi - Anh véo má nó
- Ai bảo vợ anh đáng yêu quá mà - Nó cười híp mắt
- Xem ra phải chông chừng em cẩn thận rồi - Anh áp sát mặt mình vào mặt nó

- Có việc gì sao? - Nó thắc mắc nhìn anh
- Không có gì là tự dưng thấy muốn ở chung với em thôi - Anh ôm nó
- Chính xác là bao giờ anh đi
- Chắc là ngày hôm kia , anh không muốn đi chút nào - Ôm nó càng chặt
- Không đi cũng phải đi việc công ti mà . Với lại cũng tốt , anh đi rồi em sẽ tập trung vào việc học hơn - Nó thờ dài
- Anh làm em khó xử? - Anh nhìn nó nhíu mày
- Đúng đấy ạ . Anh lúc nào cũng ở trong này này - Chỉ vào đầu - Làm sao mà em tập trung được - Nó cười trừ
- Vợ ơi là vợ , em cứ thế này là sao mà anh đi được - Ôm chặt nó anh bắt đầu làm nũng
- Hi hi phải cố thôi . Mà không biết ba mẹ giờ sao rồi , để em gọi xem sao - Nó cố thoát khỏi vòng tay anh
- Không cho đi - Ôm nó càng chặt
- Thôi nào
- Không cho phép đi
- Ông xã - Nó bắt đầu trưng ra bộ mặt mèo con lừa tình
- Để anh gọi cho - Chính thức bị dụ dỗ
- Dạ con chào mẹ - Anh vừa nhìn nó vừa nghe điện thoại
- ' Tuấn hà con , hai đứa thế nào rồi ?' - Bà Bích nghe máy
- Bọn con vẫn tốt mẹ ạ . Vợ con nhớ ba mẹ quá nên bảo con gọi hỏi thăm , ba mẹ thế nào rồi?
- " Ở đây mọi việc diễn ra rất tốt , trang phục của hai con vẫn đang được tiến hành thiết kế . Mà cô Linh của mẹ đâu , cho mẹ nói chuyện nào "
- Mẹ tìm em này - Đưa máy cho nó
- Con chào mẫu hậu - Nó nói to
- " Không phải lúc đùa đâu , con sắp thi rồi đúng không ? Đừng có chơi bời nữa đấy , cố mà học để còn tốt nghiệp . Ba mẹ lo cho con lắm biết không? "
- Dạ con đang cố mà . Nhất định sẽ qua mà , con hứa
- " Tốt , cố lên nhé con . Nói chuyện với ba chút này"
- " Chào con gái , ba đây "
- Dạ chào ba . Đạo này ba có nhớ... - Nó chưa kịp nói hết câu
- " Xin lỗi con gái , chúng ta đang ăn tối riêng với nhau , cần không gian yên tĩnh . Bởi vậy thông cảm cho ba nhé , thi tốt nhé con yêu . Tạm biệt con" - Ông Hoàng nói hết một lèo rồi tắt máy
- Ba này kì ghê - Nó làu bàu
- Thế nào , em vui rồi chứ ? - Anh nhìn nó cười
- Không hẳn . Em mệt quá rất muốn ngủ , anh về phòng đi - Nó ưỡn oai nói rồi chui luôn vào trong chăn cuộn tròn thành con sâu
- Hôm nay anh sẽ ngủ ở đây - Nói rồi cũng nằm xuống cạnh nó ôm chặt
- Nhưng em không muốn - Nó nhăn nhó , hôm nay nó thấy hơi nhức đầu nên đâm ra có hơi bức xúc
- Em lỡ quay lưng với anh như thế sao , vợ . Vậy thôi anh về phòng , không phiền em nữa - Anh vờ giận quay lưng bỏ về phòng
- Ồ em ... - Nó chưa nói hết câu thì anh đã nghe thấy cửa phòng anh đóng lại , chắc anh giận thật rồi

Bên phòng đối diện

-Hơi cực một chút nhưng không sao . Anh xin lỗi vợ à , em chịu cực rồi - Anh lăm bắm rồi nở một nụ cười gian gian

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Đã Có Ứng Cử Viên Xuất Sắc

Vẫn như thường ngày , đập gần như tan cái đồng hồ báo thức , nó lại miễn cưỡng thức dậy làm vệ sinh cá nhân . Chỉ khác là tốc độ nhanh hơn so với bình thường mà thôi . Chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cần thiết , nó nhanh chân bước xuống nhà . Chạy nhanh xuống bàn ăn thì nhìn thấy anh đang ngồi ở bàn ăn nhâm nhi tách cà phê , mắt chăm chú vào tờ tài liệu gì đó . Không nhớ gì về ngày hôm qua nên cứ thế cười tươi rồi chạy nhanh đến chỗ anh

- Chào buổi sáng - Ngồi đối diện anh nó cười tươi

- Ủ

- Anh sao vậy ? Có chuyện gì à ? - Nó tò mò hỏi

- Không sao đâu , em ăn sáng đi rồi chú Lương đưa đi học , anh còn nhiều tài liệu cần phải xử lý nên tạm thời không đưa em đi được . Em cũng không phải mất công phủ phàng - Đứng dậy vươn tay lấy chiếc áo vest xám cùng xấp tài liệu anh vội quay mặt đi không là không chịu nổi

Đến giờ nó mới nhớ ra chuyện hôm qua , thì ra là anh vẫn còn giận nó vì đã phủ phàng "hộ tống" anh ra khỏi phòng .

- Di Năm đâu rồi anh ? - Nó cố hỏi

- Sáng sớm đi đã đi rồi tại có việc đột xuất mà , đi có nhắc em ở nhà ngoan đấy - Anh đứng yên nói , vẫn không chịu ngoảnh mặt lại

- Vậy à ? Em còn chưa tạm biệt đi - Tô về tiếc nuối

- Không còn chuyện gì nữa thì anh đi đây . - Nó rồi miễn cưỡng bước đi chậm chậm

- À mà chồng ơi - Nó gọi to

Anh vẫn im lặng mà bước tiếp

- Chuyện hôm qua , chồng cho vợ xin lỗi , vợ sai rồi , Vợ không thể nữa đâu , tha lỗi cho vợ nhé

Lần này thì anh đứng khựng lại , thật là không nhìn được nữa , nở một nụ cười tươi rồi quay người lại bước về phía nó chậm rãi với khuôn mặt không cảm xúc . VàNhẹ nhàng đặt lên môi nó một nụ hôn nhẹ rồi nhéo má nó .

- Em hư lắm biết không?

Nó bị anh làm cho mắt hồn bay vía , đứng ngây ngốc một chỗ nhìn chăm chăm chăm anh rồi lại gật đầu như robot

- Đó là hình phạt dành cho những người hắt hủi chồng mình - Anh cốc đầu nó một cái rõ đau

- Á đầu em , anh gõ như vậy là mất hết chất xám của em đó - Ôm đầu nhăn nhó

- Rồi rồi không sao nữa rồi - Anh đưa tay xoa xoa đầu nó cười

- Thôi anh đi học , đi học ngoan nhé - Nói rồi anh bước dần ra phía xe

- Em biết rồi , anh đi đi - Nó nhìn theo anh nói

Chờ đến lúc anh đi , nó quay trở lại bàn ăn dùng nhanh bữa sáng rồi cũng vợ lấy chiếc ba lô đến trường

Tại văn phòng giám đốc

- Chị đã chuẩn bị mọi hồ sơ với những hợp đồng kí kết hết rồi chỉ chờ ngày sang đó thôi .

- Vâng , vậy có thể rút ngắn thời gian công tác không chị? - Anh nói
- Cái này thì tùy vào chất lượng của sản phẩm công ti ta . Và đặc biệt là mức độ thuyết phục của em đối với các đối tác nước ngoài
- Chắc là khó chị nhỉ?? - Anh cười nhìn thư kí Nga
- Với khả năng của em thì chắc chắn là dễ dàng thôi
- Chờ kí kết xong những bản hợp đồng này , chị sẽ tiến hành tuyển thư kí cho em
- Thư kí? Em nghĩ lại là chị - Anh hơi ngạc nhiên
- Chị là thư kí của chủ tịch . Không thể kiêm luôn thư kí giám đốc được đâu , bởi vậy phải tuyển thư kí cho em
- Em nghĩ là em đã có ứng cử viên xuất sắc cho vị trí này rồi - Anh cười gian
- Ai vậy? - Nhìn anh thế này thư kí Nga cũng phải thắc mắc hỏi
- Chị sẽ sớm biết mà , không lâu đâu
- Được rồi , không huyền thuyên nữa , để chị kêu người thu xếp đồ đạc cho em . Tối nay sẽ bay
- Tối nay ư ?
- Phải , lịch trình tiến hành có chút thay đổi . Em chuẩn bị đi nhé - Nói rồi cô cũng bước ra khỏi phòng
- Vậy là chỉ còn một buổi chiều? - Anh lẩm bẩm

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Tối Nay Anh Sẽ Đi

Tại lớp 12A5

Cả buổi hôm nay nó học siêng vô cùng . Nếu như thường ngày cứ nghe thấy 3 tiếng chuông báo đến giờ ra chơi là nó lại nhanh nhẹn phi ra khỏi cửa lớp đầu tiên để đi tìm lương thực chống đói kém . Nhưng bây giờ đã khác , tinh thể đã thay đổi chuông reo hết giờ cả ba tiết học mà nó vẫn ngồi im tại bàn . Tay trái cầm hộp sữa đã chuẩn bị sẵn từ hôm qua hút từ từ trong khi đó tay phải đang bận bịu cầm cuốn vở ghi dày , mắt nhìn chăm chú vào vở không dòi dứ chỉ là một ít . Thấy nó thế này , ai cũng phải há hốc , cảm giác như là "heo đi cày " .

- Sao rồi cô nương ? Nhìn đến thùng cả vở thế đã cho được chữ gì vào đâu chưa ? - Hân nhìn nó tò mò rồi nhảy tót vào cạnh nó hỏi thăm
- Dột.....Dột dột - Đáp lại nàng khi dột chỉ là vài ba tiếng hút sữa
- Này , sao lại đối xử với bản tiểu thư như vậy . Là ta có ý tốt mà nhà người không tiếp nhận , thật là không coi ai ra gì mà , đồ đồ ..cái đồ ích kỉ , xấu xa , xấu xí ...ờ ờ.....cái đồ heo - Lâu lâu không được luyện võ mồm , hôm nay được dịp Hân lại tuôn ra một tràng như con mưa rào tạt vào mặt xối xả
- TRẬT TỰ - Nó hét toáng lên - Gì chứ , bộ tưởng bốn cô nương đây hiền là lần tới bắt nạt hả ? Đã không có ý tứ lại còn mắng người ta như thế à ? Cái gì mà ích kỉ , xấu xí với cả có ý tốt hả . Cái đồ đồ ngậm máu phun vào quần áo người khác , đồ chuyên đi bôi đen vào danh sách ưu điểm , tích cực của người khác , cái đồ con khi dột xấu tính , lảm lòi . Bà không thêm yêu người nữa - Rồi cũng tạt một trận mưa lớn kèm sấm sét vào mặt Hân
- Gì....gì....màmà ghê vậy ? - Hân ngồi một đống nhìn nó lấp bắp , không chỉ Hân đâu tại nó mà mọi hoạt động đang diễn ra trong lớp đều ngừng hết lại bởi cơn vũ bão của nó . Mắt ai nấy đều mở to hết cỡ , miệng cũng đồng bộ mà mở theo , trông mà thương !!!
- Thôi nào , nhanh lui đi để trẫm còn đọc kinh thư - Hót cho chán xong nó lại dịu dàng , thân thiện cười hiền rồi khoát khoát tay bảo Hân đi ra
- Sao tự nhiên chăm thế ? - Hân bắt đầu nghiêm túc hỏi
- Tao quyết tâm rồi , hứa rồi phải cố mai đố kì này thôi - Nó cười
- Nhưng theo tao thấy những đứa giỏi lần khá , hay yếu lớp mình có ai phải ôn nhiều với lâu như mày đâu

- Tại lười từ đầu năm rồi thành ra bây giờ phải ôn lại từ đầu đây này - Nó nhăn nhó
- Thế có cần tao giúp không?
- Chắc không đâu ,tao nhờ lớp trưởng giảng bài giùm rồi . Công nhận là lớp trưởng có khác , giảng cái là hiểu ngay
- Ủ , gắng lên đề còn mà lấy chồng
- Lại gây áp lực cho nhau rồi đấy - Nó lườm
- Đúng mà . Thôi học đi tao đi ăn đây
- Mà Hân nè - Nó rất nhỏ nhẹ
- Sao nữa?
- Mua cho tao hai gói bánh cỡ lớn với một lon nước cam - Cười cười thân thiện
- Hi.. vui ha - Hân cũng cười lại rồi - Đúng là heo thì mãi mãi vẫn là heo mà thôi
- Không sao cả , làm heo mà xinh đẹp, có người rước , lại được ăn ngon thì làm heo cũng được - Nó cãi khôn
- Rồi rồi , chịu thua mày luôn . Chờ ở đó đi , tao đem thực phẩm bồi bổ dinh dưỡng lên ngay cho

Reng reng reng nói chuyện với Hân chưa được bao lâu thì điện thoại nó reo lên . Thì ra là anh , nhưng gọi giờ này liệu có việc gì không ?. Nghĩ đủ thứ rồi nó cũng nghe máy

- Dạ - giọng nó ngọt như sữa đặc trộn lẫn mật ong
- Em đang học à ? - Anh nói trong điện thoại
- Bây giờ đang là giờ giải lao , có việc gì không anh ?
- Chiều nay em có bạn gì không ? Minh đi chơi đi - Anh bắt đầu dụ dỗ
- Làm sao giờ , chiều nay em phải học mất rồi , với lại em mới đăng kí lớp học thêm tối bắt đầu từ hôm nay . Xin lỗi anh nhé
- Vậy bao giờ em về , anh đến đón , chắc cũng không muộn lắm đâu
- Khoảng 7 giờ tối thì hết ca , bộ có chuyện gì gấp hả anh? - Nó tò mò
- Lẽ ra ngày mai anh mới bay nhưng lịch trình có chút thay đổi nêntối nay anh sẽ đi - Anh nói có chút ngập ngừng

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: 7 Giờ Tối

- Tối nay? - Nó sùng sốt
- Đúng vậy - Anh thờ dài
- Vậy chuyến bay của anh là lúc mấy giờ ? Có thể em sẽ đến tiễn anh được
- 7 giờ tối - Anh vừa nói vừa cười khỏ
- Không sao mà , em nghỉ học một buổi tối tiễn anh cũng được mà - Nó cười
- Nghiêm cấm . Cấm em không được bỏ học dù chỉ là một buổi , nghe rõ chưa - Anh nói nghiêm khắc
- Nhưng...

- Không phải lo cho anh , lo cho bản thân mình ý - Anh cười

"Reng reng"

- A... đến giờ vào học rồi , thôi em cúp máy nhé lát gặp anh sau . Tạm biệt ông xã - Nó nói nhanh gọn lẹ rồi cúp máy . Ở bên này anh chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại rồi cười cười " ông xã ư, nghe thật tuyệt"

Vậy là cả buổi sáng đi "nhặt chữ" làm nó mệt lử , đầu óc toàn chữ với số làm nó đau hết cả đầu . Nhưng biết làm sao được , chữ trong đầu nó rất dễ bay . Chính vì vậy nên lúc nào nó cũng phải nhắm đi nhắm lại những thứ đã học , khoảng 10 phút lại nhắm một lần . Về đến nhà , nó ưỡ oải vuron vai , lắc lắc cái đầu hai lần rồi lại vỗ vỗ mặt cho tỉnh . Bước chậm chậm vào nhà , người thấy có mùi đồ ăn thơm nghi ngút nó lần mò theo hướng hương thơm mà đến . Đến rồi , là bếp chính là ở bếp . Thì ra là anh đang nấu ăn . Suýt nữa nó quên mất mẹ anh từng nói với nó anh là một người nấu ăn vô cùng giỏi . Mặc dù vẫn chưa trực tiếp được nếm thử mùi vị do anh làm nhưng nó tin chắc chồng mình làm bất cứ việc gì cũng đều hoàn hảo .

- Thơm quá thơm quá - Nó chạy lon ton đến chỗ anh

- Em về rồi à , lên thay đồ rửa tay sạch sẽ rồi xuống dùng bữa - Anh quay sang nó cười cười

- Cái này anh khỏi nhắc , đã nói đến ăn thì cứ để em tự nhiên - Nó nói rồi cười hi hi chạy lên lầu . Anh nhìn theo mà chỉ biết lắc đầu

Suốt bữa ăn nó ăn uống một cách ngon lành ,tuy nhiên anh chỉ ngồi chống cằm nhìn nó . Ban đầu nó không để ý thấy nhưng về sau có cảm giác có gì đó không ổn , thức ăn cũng vì thế mà trở lên hơi hơi mất vị , ngẩng đầu lên thì thấy anh đang nhìn nó chăm chú lại còn cười rất gian . Nó bất giác rung mình

- Ngắm em mãi thì anh sẽ no sao? - Nó nhăn nhó

- Ừ - Nó còn tưởng anh sẽ nghe lời nó mà ăn cơm, ai ngờ anh còn phách lối hơn nó tưởng

- Mau ăn , anh còn có nhiều việc phải lo , không ăn thì lấy sức đâu mà làm . Anh đâu phải con nít , mấy việc này đáng lẽ ra em không nói anh cũng phải tự túc chứ - Đặt chén cơm xuống nó ngồi nhìn thẳng vào mắt anh "lên lớp"

Anh bị bộ dạng bà cụ non của nó làm cho phì cười .

- Bộ mặc cười lắm hả ? Nghe lời em mau mau ăn cho chóng lớn - Nó bực lắm chứ nhưng chỉ biết cố nhịn mà quay sang đồ dành

- Em thế này , anh chẳng muốn xa chút nào - Anh nhẹ nhàng áp hai bàn tay vào hai bên má nó

- Anh... Để em đi tiễn anh nhé - Nó nhìn anh nói nhỏ

- Anh cũng muốn vậy lắm , nhưng không được rồi - Anh thở dài

- Anh vẫn lo về chuyện học của em sao ? Đừng lo em... - Nó chưa kịp nói hết câu thì đã bị ngón trỏ của anh chặn lại . Rồi thật nhẹ nhàng , anh ôm chặt nó vào trong lòng ngực như thể sợ mất

- Đó là một chuyện - Anh nói đều đều

- Còn lí do nào khác sao? - Nó quay mặt sang phía bên phải -nơi phát ra tiếng nói của anh thì lúc này môi đã chạm môi . Nó tròn xoe hai mắt sừng sốt , ngược lại thì anh cảm thấy thích thú với động tác vừa rồi của nó , thật đúng ý anh . Đến khi nó không thể thờ nổi , anh mới miễn cưỡng buông nhẹ người nó ra cười gian rồi lại nhanh chóng ôm chặt nó vào lòng , vùi mặt trên vai nó , ghé sát vào tai thì thầm " Anh chỉ sợ đến lúc đó anh lại không chịu được mà đưa em đi cùng mất , vợ yêu à" .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chồng Cháu Dẫn Bò Trốn Sang Nước Ngoài

Dùng xong bữa trưa nó lại nhanh chóng lên phòng chuẩn bị cho tiết học và buổi chiều , anh thì cũng do bận bịu với đồng tài liệu về hợp đồng nên không ở cùng nó được lâu mà nhanh chóng trở lại công ti . Cứ như thế , thoáng chốc đã đến tối - cái giờ phút chia ly đáng ghét .

18:45 tại lớp học thêm Toán

Ngồi trong giờ học nó cứ lóng ngóng nhìn đồng hồ , trong đầu nghĩ đủ thứ , anh đang chờ nó phải không? anh đã chuẩn bị lên máy bay chưa? nó không đến đón liệu anh có buồn không? Vần vẩn và vẩn vẩn .

- Mày muốn đến đó thì cứ đi đi , dù sao thì cũng chỉ còn khoảng 15 phút nữa là tan rồi - Nhìn sắc mặt nó không được tập trung Hân quay sang vỗ vai nó

- Nhưng anh ấy nói không được bỏ học - Nó cúi gằm mặt lí nhí

- Trời ạ , chỉ có 15 phút thôi mà , có phải bỏ cả buổi đầu . Đi nhanh đi kẻo không kịp bây giờ - Hân giục

- Nhưng tao kém nhất toán mà bỏ liệu có ổn không? Sắp thi rồi , tao sợ "rơi" - Nó nhăn mặt

- Mà nhìn lại mày đi , cả buổi học đầu óc , tâm tư bay hết đến chỗ chồng rồi còn đầu mà nghe giảng nữa . Đừng lo , tao với lớp trưởng giúp . ok? Còn bây giờ đi đi không lại hối hận - Hân cười nhẹ nhìn nó

- Ừ , vậy tao đi nhé - Nó quay sang nhìn Hân nói đều đều rồi đứng lên nói với cô giáo - Thưa cô , hiện nhà em có việc gấp , cô cho em về sớm được không ạ ?

- Được rồi , em đi đi . Về cẩn thận nhé - Cô nhìn nó thờ dài

- Em cảm ơn - Nói rồi nó chạy vụt đi đồng thời cũng rút điện thoại ra gọi cho anh

- Alo , chồng ơi , anh lên máy bay chưa ? - Nó gấp gấp hỏi

- Em lại không nghe lời anh - Anh hơi nhíu mày , tuy nhiên trong lòng vẫn thấy ấm áp

- Bỏ qua chuyện đó đi , trả lời em - Nó kiên định

- Khoảng 8 phút nữa - Anh thờ dài

- Em đang đến đó đây , chờ em nhé - Nó nói rồi cúp máy luôn

- Vạ à.....- Anh đang định nói thì đầu bên kia đã vang lên tiếng tút tút - Được rồi , anh chờ em

Ngồi trên chiếc taxi , nó cứ khẩn trương , sốt ruột , cảm thấy đường dài hơn mọi ngày .

- Bác tài ơi , nhanh hơn một chút được không ạ ? Con có việc gấp lắm - Nó nóng lòng

- Ta chạy nhanh nhất có thể rồi , thời điểm này phải chú ý giao thông cẩn thận cô bé ạ

- Vâng , con biết rồi ạ - Nó chu môi

Tại sân bay

" Chuyến bay từ Việt Nam đến New York chuẩn bị sẵn sàng , xin hành khách nhanh chóng di chuyển đến khu vực máy bay "

" Tôi xin nhắc lại chuyến bay từ Việt Nam đến New York chuẩn bị sẵn sàng , xin hành khách nhanh chóng di chuyển đến khu vực máy bay "

- Đến giờ rồi , ta đi thôi - Thư kí Nga đứng dậy nói

- Đợi thêm chút nữa được không chị ? - Anh nhìn đồng hồ nói

- Em còn 3 phút - Cô thờ dài nhìn đồng hồ

- Bác ơi , sắp trễ giờ của con rồi - Nó nhăn nhó như sắp ăn vạ

- Sắp đến nơi rồi , chờ lát nữa thôi - Trên đường đi nó cứ hồi mãi làm cho bác tài xế cũng phải khẩn trương theo nó - Mà này cho ta hỏi một chút nhé? Có chuyện gì mà gấp thế cô bé - Bác tò mò hỏi nó

- Chồng cháu dẫn bồ trốn sang nước ngoài - Nó nói một cách hết sức bình tĩnh . Vừa lúc đó xe cũng đến sân bay , nó vội vàng trả tiền rồi phi thẳng để lại bác tài xế ngồi ngơ ngác , mặt mở tròn xoe trước lời nó vừa nói

- Khổ thân con bé thật - Bác lắc đầu rồi cũng lái xe đi ngay

Vào bên trong , nó ráo riết tìm bóng hình anh . Chạy hết đến chỗ này rồi chỗ kia vẫn không thấy , nó sốt ruột gọi cho anh

- Làm ơn , nghe máy đi mà - Nó lắc đầu , nhưng đáp lại nó chỉ là âm thanh không kết nối được . Nóng lòng gọi lại mấy cuộc mà vẫn như vậy , nó vội vàng chạy đi tìm kiếm

Đang mãi mê nhìn ngó thì vô tình nhận ra bóng hình quen thuộc đang bước dần vào khu vực máy bay , nó vội vàng chạy đến miệng cũng nói lớn - Chờ

em.....chờ chút đã

Nhưng lúc này nó chỉ thấy bóng hình ấy dần khuất xa và cuối cùng là mất dạng . Tuyệt vọng , nó đứng yên tại chỗ thở hổn hển , tay lau mồ hôi trên trán miệng nói đều đều

- Đáng ghét , em vẫn còn có điều muốn nói - Rồi cũng lẳng lặng xoay người bước đi

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngát

Thời gian trôi cũng thật nhanh thoáng cái đã hai tuần , kì thi của nó cũng đã tới . Kể từ lúc anh đi đến giờ , nó dốc toàn bộ tâm trí vào việc ôn tập , ăn cầm vờ , uống cầm sách , vừa học thuộc vừa ngủ nói chung là cuộc sống trong những ngày ôn thi của nó phải nói là khắc nghiệt . Nó và anh cũng hay liên lạc với nhau , chủ yếu là do anh nhớ nó nên chủ động gọi thì nó mới để ý chứ nếu không nó cũng quên bồng mất rằng phải liên lạc cho anh .

Tối trước hôm thi

Vẫn như thường ngày , cầm trên tay phải một quyển sách , cầm trên tay trái một cuốn vở ghi miệng lại lẩm bẩm học thuộc bài một cách gấp rút thì "reng reng reng" điện thoại của nó reo lên , dòi tằm mất khỏi những thứ đang cầm trên tay đến chiếc điện thoại màu tím nhạt ở trên bàn , nó cười nhẹ , là anh .

- Thế nào hả ông xã? - Nó cười cười

- Mai em thi? - Anh hỏi

- Vâng , sợ thật đấy - Nó thờ dãi

- Sợ gì chứ ? Ôn tập cho tốt vào . Em thử thi trượt xem , biết tay anh - Anh nghiêm khắc

- Đó , anh cứ như thế thì bảo sao em sợ là phải - Nó chu môi phản bác

- Nói vậy thôi chứ anh lo cho em lắm vợ ạ , cố lên em , mong là đến ngày trở về anh sẽ nghe được tin tốt - Anh cười cười

"Tách tách" Đang nghe điện thoại của anh thì tự dưng có thứ gì đó từ mũi nó chảy ra rơi xuống cuốn vở ghi , in xuống đó hai chấm đỏ . Nó nhú mày , máu? Rồi vội vàng chạy đến giấy lau đi thật nhanh , thế nhưng máu từ mũi vẫn không ngừng chảy ra , nó bắt đầu cảm thấy choáng váng .

- Vợ? Em bị sao vậy? Có nghe anh nói không? - Thấy đầu dây bên kia im lặng một lúc thì anh không khỏi lo lắng mà thậm chí là hốt hoảng .

Đang gục xuống bàn thì nghe thấy tiếng anh nói vọng ra từ điện thoại nó mới sực nhớ rằng nó và anh vẫn còn đang nói chuyện . Đạo này nó đáng trí quá! Một tay ôm trán cố gượng dậy , tay kia vội lấy chiếc điện thoại đưa lên tai .

- Vừa rồi em đói bụng quá nên xuống dưới tìm đồ ăn , anh nói gì vậy ? - Nó cố điều chỉnh giọng nói cho thật tự nhiên

- Không có gì , thấy em không nói gì anh lại tưởng em làm sao. Tìm đồ ăn giờ này? Em ăn tối chưa? - Nghe thấy giọng nó thì anh thở phào nhẹ nhõm

- Em ăn rồi nhưng cái bụng cứ không chịu nghe lời - Nó cười

- Ha ha ha khổ thân vợ quá . Thôi không làm phiền em nữa học tiếp đi nhé , mai cố gắng làm bài cho tốt . Tạm biệt vợ .

- Em nhớ rồi , tạm biệt anh - Nó cố cười , đến khi nghe thấy tiếng tút tút đầu dây bên kia thì điện thoại cũng cũng rơi xuống sàn , cả người nó gục xuống .

"Reng reng reng reng" Tiếng chuông báo thức vang lên inh ỏi , nó cũng vì thế mà cũng nheo mắt tỉnh dậy , đầu vẫn còn đau lắm . Thật may là hôm qua nó đã hẹn giờ báo thức trước chứ nếu không buổi thi kết thúc thì nó mới tỉnh dậy . Cố gắng chạy thật nhanh vào làm vệ sinh cá nhân rồi lấy vở nhẩm lại một lần nữa nó mới yên tâm đến trường .

- Thùy Linh lại ăn sáng đi em - Chị Hải giúp việc gọi nó

- Em không ăn đâu ạ , hôm nay thi nên em muốn đến trường sớm - Nó cười

- Chính vì hôm nay thi nên em mới phải ăn . Mấy ngày nay em đã bỏ bữa nhiều rồi - Chị Hải lo lắng nhìn nó

- Nhưng...

- Không nhưng nhĩ gì cả , lại ăn đi lấy sức mà làm bài chứ em

- Được rồi - Thấy chị nói vậy nó cũng đành lòng ngồi xuống , tuy nhiên bữa ăn diễn ra khoảng 5 phút thì nó đã đứng dậy với lí do là đã no , trong khi đó nó mới chỉ ăn được hai miếng bánh và nửa cốc sữa .

- Em ăn xong rồi , chào chị em đi - Nó chạy ra phía cửa

- Linh , em còn chưa ăn hết mà , quay lại đi em - Nó vẫn chạy về phía xe chủ Lương đang đỗ trước cổng mà không ngoái đầu lại

Một lúc sau chiếc xe mui trần đen bóng dừng lại trước cổng trường , nó từ từ bước ra

- Tam biệt chú - Nó vẫy tay với chú Lương

- Linh này , sắc mặt con không có được tốt lắm thì phải , con bệnh sao - Chú Lương lo lắng nhìn nó

- À chắc tại hôm qua con ôn bài khuya quá , không sao đâu chú - Nó xua tay

- Ừm , vậy thôi chú đi trước , lát chú qua đón . Làm bài tốt con nhé - Chú Lương nhìn nó cười

- Vâng , tạm biệt chú .

Một ngày cũng đã trôi qua , chỉ cần hôm nay nữa thôi là kì thi cũng kết thúc , nó cũng có thể thở mạnh ra rồi . Trong suốt một ngày thi vừa rồi , nó chẳng biết nên vui hay buồn nữa , có môn thì nó làm bài rất tốt nhưng cũng có môn làm rất tệ , có môn lại trung trung . Tuy nhiên nó cũng chẳng mấy để ý nhiều , nó chỉ biết là mình đã cố gắng hết sức rồi .

Giờ chỉ còn môn Địa nữa thôi là xong xuôi rồi , chết thật môn này nó coi như mù tị luôn , nó chỉ biết phần lí thuyết thôi chứ còn vận dụng thì bó tay .

Đến lúc phát xong đề thi , nó nhắm chặt mắt lại rồi lại mở ra nhìn đề một lượt , ha ha cái này có được coi là trúng tủ không vậy . Theo như nó đếm thì chỉ có khoảng 10 câu là "tịt" còn lại thì đều ở trong đầu nó hết rồi . Ông trời thật có mắt , vậy là xem như nó có thể phần nào yên tâm rồi . Thời gian làm bài cũng nhanh chóng trôi qua

"reng reng reng" Tiếng chuông báo hết giờ vang lên mang theo nhiều cảm xúc hỗn độn , vui mừng của những đứa trúng tủ , thất vọng của những đứa "vấp phải vô chuối" và cũng là không cảm xúc của những đứa mơ hồ về bài thi , điểm số .

- Số báo danh 230256 em Trương Thùy Linh - Giám thị kêu tên nó lên nộp bài

Đặt tờ giấy thi lên trên bàn giáo viên , nó nhanh nhẩu xoay người bước trở về bàn thu dọn đồ dùng thi "Tách tách" , chết tiệt cái chất lỏng đáng ghét đó lại xuất hiện , lúc này con đau đầu lại dày vò nó , thực sự là rất đau . Nó choáng váng , hai tay ôm lấy đầu , loạng choạng bước đi .

- Bạn gì ơi , bạn có sao không? - Một nữ sinh gần đó chạy tới hỏi han

Nó đang định trả lời thì cứ thế đôi mắt không chịu nghe lời cứ nhắm chặt lại , trước mắt nó bây giờ chỉ toàn là màu đen . Nó ngất lịm đi

- Thừa cô , có bạn học sinh bị ngất

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bệnh Viện

Đang thờ dãi lo lắng đi ra khỏi phòng thi , Hân chạy thật nhanh sang phòng của nó hỏi han nhưng lại không thấy. Mấy ngày rồi không được gặp nó tự dưng thấy nhớ vô cùng . Thường thường thì kì thi nào cũng thế , nó luôn là người bước ra cuối cùng , vậy mà hôm nay lại nhanh nhẹn ra khỏi phòng thi còn sớm hơn cả mình thì thật là lạ . Thấy mấy nữ sinh đứng lại túm tụm trên bậc giảng nói gì đó , cô bèn chen vào hỏi thăm

- Các cậu có chuyện gì mà sôi nổi vậy ? - Quay sang nhìn mỗi người một cái

- Chả là vừa rồi có người ngất xỉu tại phòng - Một bạn nữ quay Hân nói

- Ngất ư? Ai vậy ? - Tò mò
- Là một bạn nữ , để xem nào hình nhưhình như tên của bạn ấy là Trương.....À đúng rồi Trương Thùy Linh
- Cái gì? Là con heo sao? - Hân bắt đầu hốt hoảng
- Cậu quen bạn ấy sao?
- Không quan trọng , vậy nó đâu rồi ? - Hân bắt đầu lo sợ
- Thấy cô đưa đến bệnh viện rồi

Nghe thấy vậy Hân quay người chạy thật nhanh tìm xe đến bệnh viện , rời khỏi cổng trường được một lúc thì lại sực nhớ rằng mình chưa có hỏi là bệnh viện nào , cô tự cốc cho mình mấy phát vào đầu . Tuy nhiên trong đầu nảy lên suy nghĩ , tình hình khẩn cấp như vậy thì chỉ có thể là bệnh viện WO - bệnh viện gần đây nhất .

Được một lúc thì cũng đến nơi , cô chạy một mạch vào bên trong , đến chỗ quầy y tá thì gấp gáp hỏi

- Chị ... chị cho em hỏi , bệnh nhân Trương Thùy Linh nằm ở phòng ...phòng nào ạ ? - Hân vừa nói vừa thở dốc
- Trương Thùy Linh ? - Cô y tá hơi nhíu mày
- Vâng vâng cái bạn mà vừa mới được đưa vào đây cách đây chắc khoảng 5 phút thôi - Hân vội vã nói
- Để xem nào , cô bé đó nằm ở phòng 502 . Ở? Đâu rồi? - Cô y tá vừa nhìn danh sách phòng bệnh vừa nói đến lúc ngẩng mặt lên thì chẳng còn thấy bóng dáng nào trước mặt nữa .

Về phần Hân , cô nàng sau khi nghe cá chị y tá lẽ mề kia thốt ra số 502 thì như gặp cướp , chạy hết sức đi tìm . Lên đến tầng hai của tòa nhà thì thấy một cô giáo ngồi ở dãy ghế chờ bên phải hành lang . Nói chính xác thì cô giáo đó là người coi môn Toán của cô , người này đối với cô mà nói thì có ấn tượng vô cùng sâu sắc , coi thì chặt không thờ nổi , bảo sao vừa nhìn thấy đã nhận ra liền . Cuối cùng cũng tìm thấy rồi !!! Cô đứng tại chỗ 2 phút , lấy lại tinh thần sau đó mới nhanh chân bước đến

- Dạ chào cô - Ngoan ngoãn cúi đầu chào
- Em là? - Cô giáo hơi ngạc nhiên
- Dạ em là bạn thân của bạn nữ nằm trong này - Tay chỉ vào căn phòng cấp cứu ngay trước mặt
- À thì ra là vậy , em có biết tại sao bạn lại như thế không?
- Dạ thật sự là chúng em bạn ôn thi nên cũng không gặp nhau nhiều ,vừa rồi em mới biết chuyện - Hân cảm thấy có lỗi
- Em ấy vừa mới nộp bài thi thì ngã xuống sàn . Làm cho cô cũng cảm thấy hốt hoảng

"Reng reng" Điện thoại cô giáo reo lên

- Em nghe
- Dạ được rồi , em về ngay
- Thật xin lỗi , hiện tại cô phải về nhà gấp . Có lẽ phải phiền em ở lại đây rồi - Cô giáo đứng dậy á náy nhìn Hân
- Dạ vâng ạ , phiền cô thế này em cũng cảm thấy á náy lắm . Cảm ơn cô rất nhiều - Hân cúi đầu
- Không có gì , em ở lại chăm sóc tốt cho bạn nhé , cô đi được
- Vâng , tạm biệt cô

Hân đứng ngồi không yên , cứ đi đi lại lại trước cửa phòng bệnh lo lắng . Cái đồ heo ngốc này ,chăm sóc bản thân kiểu gì vậy trời? Chờ mi tỉnh lại ta sẽ cho biết tay .

- À đúng rồi phải gọi cho chồng nó ngay - Vội vàng lấy điện thoại ra thì sực nhớ mình làm gì có số của anh , cô thờ dãi thất vọng rồi lại bỏ điện thoại vào trong cặp

"Tĩnh tĩnh " Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng đã mở ra , thấy bác sĩ cùng một y tá đi ra , cô vội vàng bước đến rồi rít hỏi

- Bác sĩ ..bác sĩ bạn cháu sao rồi?

- Cô bé không sao , lí do bị như vậy là làm việc quá sức , giấc ngủ không đạt yêu cầu và đặc biệt là vấn đề về dinh dưỡng
- Vấn đề dinh dưỡng? Do ăn quá nhiều chẳng? Một ngày nó ăn 4 bữa cơ mà - Hân thắc mắc hỏi
- Ngược lại điều đó . Có vẻ như cô bé bỏ bữa khá nhiều nên không đủ dinh dưỡng cộng thêm làm việc quá sức dẫn đến cơ thể bị suy nhược . Dù sao gia đình cũng phải chăm sóc tốt cho bệnh nhân , tránh có lần sau nếu không sẽ nặng hơn bây giờ - Bác sĩ nói một nèo làm Hân hết hồn
- Dạ vâng , gia đình sẽ chú ý hơn . Vậy giờ cháu vào thăm được chưa ạ ?
- Có thể nhưng tránh làm bệnh nhân mệt mỏi
- Vâng cháu nhớ rồi , cảm ơn bác sĩ

Nói rồi cô bước nhanh vào bên trong , nó vẫn đang nằm ngủ trên giường bệnh , khuôn mặt xanh xao không còn sức sống . Trên tay vẫn còn đang gắn ống truyền nước , trông nó gầy đi trông thấy . "Con nhỏ ngốc nghếch này , mới mấy ngày không gặp mà nó đã hại bản thân thế này đây , đúng là đồ con heo ngu ngốc mà !!!" Đứng lăm lăm trách móc nó mà nước mắt không tự chủ mà cũng rơi xuống . Lúc này cô cảm thấy thương nó , chưa bao giờ cô thấy nó quyết tâm thế này , ôn bài thế nào lại làm cho bản thân bị dày vò . Tưởng rằng nó nói thể thôi ai ngờ nó lại làm đến vượt sức tưởng tượng . Mà còn chưa kể đến , nếu anh mà biết chuyện thì sẽ cảm thấy thế nào .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Vợ Quan Trọng Hơn

Reng reng reng

Nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo lên , Hân vội vàng đi đến mặt bàn thủy tinh nhỏ ngay gần giường bệnh cầm lên . Là anh gọi cho nó . Đứng lúc lăm phải báo chuyện này với anh mới được .

- Bà xã, em thi tốt không? Hiện giờ em đang làm gì? - Anh cười cười nói, nghĩ đến khi nó thi xong có thể thoải mái ở cùng với mình , anh lại hưng phấn hẳn lên
- Bà xã anh đang nằm bệnh viện, anh đang du ngoạn nơi nào mau mau trở về - Hân nói như quát
- Hân? Em nói Linh làm sao? Sao lại ở bệnh viện, chuyện gì xảy ra? Mau mau nói cho anh biết - Anh khẩn trương hỏi
- Tóm lại là nó đang rất nguy kịch . Anh chỉ còn thời gian là một buổi chiều ngày hôm nay thôi. Nếu không..hức hức - Cô bắt đầu trở tay chém gió
- Được được , anh về ngay

Ở bên này một người đang nở nụ cười chiến thắng, tự khâm phục bản thân về tài diễn xuất. Quay đầu lại nhìn nó đang nằm trên giường "mau mau tỉnh lại đi con heo mập này, ta còn có chuyện muốn nói nữa"

Ngược lại với bên nó thì bên anh lại khác , nghe tin nó nhập viện anh vô cùng hoảng hốt, lo lắng tột độ . Sao lại có thể được, mới hôm trước còn nói chuyện vui vẻ với anh cơ mà . Đã vậy nghe Hân nhắc đến hai chữ " nguy kịch " thì hoảng hốt lại tăng thêm gấp bội .

- Phần còn lại giao hết cho chị - Anh gấp gấp nói
- Vậy sao được, bản hợp đồng này rất quan trọng - Thư kí Nga vội nói - Hơn nữa cũng sắp hoàn thành rồi, vậy nên...
- Dù sao cũng chỉ còn một bản nữa thôi, em nghĩ chị có thể giải quyết tốt. Hơn nữa em tin với sự phát triển của " L & T " thì việc các đối tác đồng ý hợp tác đầu tư là chuyện hiển nhiên. Mà nếu không hợp tác thì không có tổn thất gì - Anh đan hai tay mà nhau nói đều đều
- Nhưng dù là như vậy thì tổng giám đốc vẫn phải đích thân thực hiện mới được .
- Vợ em quan trọng hơn - Anh quay sang nhìn thư kí Nga với ánh mắt " ý em đã quyết ,không thể thay đổi"
- Haiz Vậy được rồi - Cô thở dài - Chị sẽ giúp em đặt vé máy bay sớm nhất trong ngày mai, phần công việc chị sẽ hoàn thành tốt .
- Không được . Phải là ngay bây giờ - Anh kiên định nhìn ra phía ngoài cửa sổ " Bà xã, chờ anh...."

Ánh nắng từ phía ngoài cửa sổ len lỏi vào bên trong căn phòng chiếu vào khuôn mặt nó . Do không kịp thích ứng, mí mắt bắt đầu giật giật khẽ mờ . Ngay trước mắt nó toàn là màu trắng . Bệnh viện ? Sao nó lại ở đây? Nhức đầu quá . Cố gắng ôm trán ngồi dậy nhưng vừa mới nhắc người lên được hai giây thì lại ngã lại chỗ vừa rồi . Cảm giác thấy tay mình ầm ầm , nó quay sang nhìn thì được phen kinh ngạc, anh đang nắm tay nó ngủ gục . Sao anh lại ở đây? Khoảng mấy hôm nữa mới về được mà? Lẽ nào.....

- Bà xã , em tỉnh rồi. Thấy trong người thế nào? Có nhức đầu không? Có đau bụng không? Có mệt không? Khát hay đói bụng không để anh đi lấy ? - Anh thấy nó tỉnh thì vội vàng hỏi han

- Stop em không có sao hết. Mà sao anh lại ở đây? - Nó thắc mắc hỏi

- Còn hỏi nữa hả, không phải do em sao? - Anh nhíu mày

- Em? À mà sao em lại ở đây?

- Em bị ngất khi nộp bài thi đó, còn chảy máu cam nữa. Em chăm sóc bản thân kiểu gì mà để thành ra thế này hả? Hại anh bị Hân dọa cho hết hồn - Anh bắt đầu mắng nó

- Ngất sao? Không phải vậy chứ , em ốm mà . Nhưng con khi đột đó dọa anh cái gì vậy? - Nó nhìn anh chăm chú

- Nói là ni đang trong tình trạng nguy kịch tỉ lệ sống sót là rất thấp. Nếu không về nhanh thì không thể nhìn mặt lần cuối - Hân cầm trên tay một cặp lồng băng nhựa đem tới trước mặt nó, vừa đi vừa nói với giọng vô cùng ngây thơ

- Cái gì? Người trù ẻo ta thế à? Có tin là ta ngay tại đây không cho người cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời nữa không? - Nó hét lớn

- Xin lỗi mà , nhưng nếu ta không nói vậy thì... - Chỉ anh ấy - Sẽ không vứt bỏ công việc sang một bên mà nhanh chóng quay về đây với mi đâu

- Anh... Anh nói hợp đồng này quan trọng mà... - Nó lấp bắp nói

- Không sao Công việc anh xử lí xong hết , chỉ còn một chút thủ tục nữa anh đã giao cho thư kí rồi . Bây giờ em lo cho bản thân đi - Anh vuốt tóc nó

- Vậy được rồi, tự dưng em mệt quá lại muốn ngủ rồi để em ngủ một lát nhé - Nó lơ mơ nhắm mắt lại

- Em ngủ hai ngày rồi đấy mà vẫn còn muốn sao? - Anh nhíu mày

- Cái gì? Hai ngày? Em cảm thấy mình như chỉ mới ngủ được 15 phút - Nó tròn xoe hai mắt

- Đó là do em thiếu ngủ nhiều ngày chứ còn sao nữa, bỏ bữa không ăn, lúc nói chuyện với anh còn cố tỏ ra không có chuyện gì. - Anh bắt đầu kể tội của nó

Nó cúi gằm mặt khẽ cắn môi

- Anh biết em cố gắng để anh cùng mọi người không thất vọng nhưng cũng phải có mức độ chứ, em làm như vậy chỉ khiến mọi người đau lòng hơn thôi - Anh thở dài nhẹ nhàng ôm nó vào lòng

- Em.....xin lỗi - Nó lí nhí không nhìn anh

- Vợ ngọc , phải là anh xin lỗi mới phải chứ. Tại anh chỉ để ý đến công việc mà không chăm sóc tốt cho em, bản thân em bị bệnh mà cũng không biết . Thật xin lỗi - Anh ôm chặt nó nói nhẹ

- Không...anh đừng nói vậy, không phải lỗi của anh mà. Tại em

- Tại anh

- Tại em

..... Điệp khúc " Tại " vang lên khiến ai đó xì khói đầu . Đứng nãy giờ nghe hai người nói chuyện yêu thương bản trái tim qua lại cho nhau mà không thèm để ý đến mình , không cho mình nói một câu , mà không phải là một chữ cũng không . Mặt đen như đáy nồi

- Nói cho các người biết Phạm Bảo Hân ta vẫn còn đang đứng trước mặt các người, ta không hề tàng hình - Hân hét toáng lên

- Ôi anh ơi..... Nó dọa emĐau tim quá - Nó vờ ôm ngực dựa vào anh nhăn nhó

- Ngoan , không sao có anh ở đây rồi, đừng sợ - Anh vỗ vỗ vào lưng nó nói nhẹ, mặt khác cũng là đá đều ai kia

- Hu hu hu các người bắt nạt ta , không chịu đâu. Đã vậy thì mi đừng hòng có mà được ăn cháo , ta đi đây tạm biệt, hẹn không gặp lại - Hân bắt đầu nhập vai, vờ khóc lóc cầm cặp lồng chạy lon ton ra ngoài , trong lòng vẫn còn chờ đợi ai đó níu kéo .

- Khoan đã.....- Nó rồi cục cũng lên tiếng

- Có chuyện gì...hức..hức - " Biết ngay mà, heo mập nhà người không thể sống khi rời xa ta ha ha ha "

- Hân xinh đẹp, lại đây nghe ta nói - Nó khoát khoát tay vẫy Hân, miệng cười hiền

- Có nói gì ta cũng không khoan dung đâu - Rồi từ từ làm bộ mặt không quan tâm tiến đến bên giường bệnh mà trong khi đó thì trong lòng đang cười như điên

Rất nhẹ nhàng, nó đưa tay ra từ từ chạm vào chiếc cặp lồng bằng nhựa màu xanh lam xinh xắn kia rồi giật lấy .

- Được rồi, đừng ấy đi đi - Nó cười thật xinh đẹp nhìn Hân

- Người...ngư..người - Hân lắp bắp nói rồi hét thật " khê " - Trương Thùy Linh , ta không chơi với người nữa - Sau đó chạy thật "nhẹ nhàng" ra khỏi phòng bệnh

- Ha ha ha ha ha Đau bụng chết mất - Nó lăn ra cười

Thấy màn vừa rồi anh cũng không nhịn được mà phải phì cười rồi cố nén lại khê trách nó - Em làm vậy là hư đó

- Thật vậy sao? - Nó bắt đầu xụ mặt xuống

- Nhưng mà anh thích ha ha ha - Bắt đầu lại phá lên cười

Trong căn phòng , hai người đùa giỡn, cười nói làm cho bầu không khí cũng thêm phần sức sống , tươi vui . Còn về phần nó, thấy anh ở cạnh là thấy hết mệt rồi .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Kết Quả Thi

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, thoáng cái đã qua một tuần. Sau những ngày vật vã nằm ở bệnh viện thì cuối cùng nó cũng được trở về nhà hít thở bầu không khí trong lành, không có mùi thuốc sát trùng hay thứ gì khác. Cứ tưởng rằng sẽ được yên ổn đầu óc, vui chơi không âu lo sự đời . Nhưng.... hiện thực vẫn là hiện thực, và cái hiện thực đó đã trở lên vô cùng hiện thực, đó chính là chờ điểm thi. Và cứ thế cho đến hôm nay , ngày 30 tháng 6 là ngày công bố điểm thi tốt nghiệp . Cái ngày mà nó đã chờ đợi từ rất lâu và cũng đồng thời là cái ngày nó không bao giờ muốn xảy ra.

Hôm nay nó từ chối việc để anh đưa đến trường với lý do cho bớt run đồng thời cũng muốn cho anh sự bất ngờ . Nó và Hân cả hai người cùng nắm tay nhau bước vào bảng tin của trường, thoát nhìn thì mọi người sẽ cảm thấy rằng tại nó rất tự tin, không sợ sệt thông qua hai cái bản mặt lạnh như tiền, thật đáng để khâm phục. Thế nhưng đó chỉ là thoát nhìn mà thôi, cứ để ý kỹ mà xem, đến gần tại nó một chút mà xem, hãy nhìn xem. Hai bàn tay trắng nõn ấy đan chặt vào nhau đang run bần bật, trên hai gương mặt xinh xắn đáng yêu mà bất cần đời ấy đã lấm tấm những giọt mồ hôi , khỏe mỗi thì thoáng cũng giật giật . Hiện ngang cùng nhau bước đến trước "bảng vàng", hai đứa bắt gặp quay sang nhìn nhau.

- Mày....mày ...hay là mày xem trước đi ,...rồi xem luôn cho tao ...nhé - Nó bắt đầu lắp bắp, lo lắng

- Thôi...hay là tao nhường cho mày trước đây. Chị em tốt với nhau mà - Hân cười trừ khiếm tốn

- Thôi mày xem trước đi

- Thôi mày xem trước đi

-..... Và cứ thế điệp khúc " Thôi mày xem trước đi" do hai tại nó thể hiện cứ ngân mãi mà không dứt . Nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó . Và

- Thôi đẹp đi, mệt quá, để tao coi - Hân bực mình hét toáng lên, lấy hết can đảm bước vào gần chiếc bảng kết quả

Ngón tay của cô bắt đầu giờ lên, run run chỉ vào từng dãy tên . Hàng thứ nhất không có, hàng thứ hai cũng không có, hàng thứ bacó . Trong lòng hết sức vui mừng muốn hét toáng lên nhưng cô nhẫn nại bởi vẫn còn nó nữa. Ngón tay lại bắt đầu tra dò, hàng thứ tư, hàng thứ năm rồi hàng thứ sáu vẫn không có , Hân bắt đầu cũng sốt ruột . Rồi đến hàng thứ bảy thì.... Thấy Hân đang di chuyển đầu ngón tay trên bảng mà đột nhiên khựng lại, tìm nó đập thình thịch, cảm giác vai có hàng tấn đá đặt lên, cũng có chút khó thở. Hân bắt đầu đi chậm chậm về phía nó, đứng nhìn nó một lúc lâu không có nói câu gì, chỉ đơn giản là nhìn nó thờ dài

- Có ...có phải là taotao..... - Nó thực sự muốn khóc, nó rớt sao, không thể được mà
- Tao tao có gì . Mày và tao đều đổ rồi, đổ thật rồi - Hân hạnh phúc ôm chầm lấy nó
- Thật...thật sao? - Nó quả thực không dám tin vào tai mình , nó thực sự đã đổ rồi ư, thật sự ư
- Có cần bốn cô nương đây dẫn người đi xem không? Nào đến đây - Rồi kéo tay nó đến chiếc băng từ thần đó

Nhìn kia, thực sự có tên nó kia , nó được rồi, qua rồi. Hạnh phúc lên đến đỉnh điểm, nó ôm chầm lấy Hân mà khóc, quá hạnh phúc . Nó đã làm được rồi đó.

Tại trụ sở T & L

Nó bước vào chào hỏi mọi người rồi nhanh chân đi đến tầng làm việc của anh

Cốc Cốc Cốc

- Mời vào - Có tiếng nói trầm khàn vọng ra từ bên trong. Nó cười nhẹ rồi đẩy cửa ra. Lúc này anh đang xử lí một vài tài liệu trên máy tính, gương mặt lạnh băng chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, đôi tay không ngừng di chuyển trên bàn phím. Ánh nắng sớm từ bên ngoài khung cửa sổ lớn nhẹ nhàng phảng phất lên người anh càng làm tăng thêm vẻ nam tính hiếm thấy. Để xem nào, thân hình cao một mét tám, áo sơ mi trắng, quần Âu đen và đặc biệt là mái tóc, nó đã sớm không còn là màu vàng của phương Tây nữa rồi mà nay đã là đen đậm chất nam tính của phương Đông, thật sự rất đẹp . Đứng từ phía ngoài, dựa vào cửa nhìn anh rồi lại nhìn mình nó cười tươi. Hôm nay anh và nó giống như đang mặc đồ đôi. Nó với một chiếc áo sơ mi trắng cổ áo nói rộng làm nổi bật sợi dây chuyền hình chiếc lá trên chiếc cổ trắng nõn kết hợp với chân váy ren màu đen tuyền , giày da đen bóng đế cao cùng với chiếc ba lô cùng màu gắn đinh đàng sau lưng . Người nó toát ra vẻ đáng yêu, năng động và cũng là một vẻ thu hút của một thiếu nữ trưởng thành.
- Ngắm đủ chưa, bà xã? - Đưa tầm mắt về phía người đang đứng trước cửa anh nở một nụ cười mê hoặc
- Dạ đủ rồi - Nó cười rồi chạy đến ngồi trên đùi anh
- Thế nào? Đâu rồi có thấy vui không? - Anh tựa đầu lên vai nó, hít mùi hương nhàn nhạt từ mái tóc dài kia
- Anh biết rồi? - Nó quay đầu ngạc nhiên
- Điều này không hề khó - Anh nhún vai
- Haiz... Chán thật. Em vốn không ngại mệt nhọc, khi vừa biết kết quả liền vắt chân lên cổ chạy một mạch đến đây để tạo ra cho anh sự bất ngờ. Mà anh có tin nổi không, em là chạy bộ đến đây đó, chân đau nhức muốn chết vậy mà.....haiz....càng nghĩ càng buồn - Nó than ngắn than dài, kể công một mạch mà không quên bỏ thêm gia vị
- Vậy sao? Bà xã anh chạy một mạch đến đây đến nỗi mồ hôi cũng không có lấy một giọt - Anh ghé sát tai nó cười
- Em cảm thấy mình bị tổn thương, tim em đau quá, thôi em về trước đây. Tạm biệt - Nó giận dỗi đứng dậy . Nhưng vừa mới đứng lên chưa được ba giây đã bị anh kéo trở lại, nó mất đà ngã nhào vào lòng anh, tư thế có chút mờ ám, anh đang ôm ngang người nó . Nó mở to mắt nhìn anh, đầy cảnh giác , thôi xong.....
- Anh...em nghĩ là.....- Chưa kịp nói hết câu nó đã bị anh chặn lại bởi một nụ hôn bất ngờ , mạnh mẽ
- Chúc mừng em bà xã, vậy là sắp tới có thể tổ chức đám cưới rồi - Lời nói sặc mùi dụ dỗ .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thư Kí

Nghe được câu này nó mới giật mình, nhanh chóng bật dậy , nhìn anh áy náy

- Về việc này em có đôi chút ý kiến
- Ok, nói anh nghe - Anh vuốt tóc nó
- Thật ra thì về chuyện mẹ đề nghị lúc trước em vốn đã chấp nhận và không có phản đối. Nhưng sau khi tốt nghiệp xong em lại cảm thấy chưa muốn kết hôn - Nói đến đây nó quay sang anh, thấy anh vẫn nhìn mình bèn nói tiếp - Em cảm thấy mình còn quá trẻ, với lại vừa mới tốt nghiệp trung học xong mà

đã cưới ngay thì thật không hay cho lắm

- Cho nên? - Anh vẫn nhìn nó

- Cho ..cho nên em muốn hoãn việc này lại. Chờ...chờ đến lúc em 20 tuổi rồi ..hãy kết hôn - Nó nhìn thấy anh không cảm xúc thì bắt đầu run run

- Em thực sự muốn vậy? - Anh ôm nó chặt hơn

- Vâng

- Nếu vì việc này mà khiến em băn khoăn như vậy thì theo ý em đi, tuy nhiên cũng phải hỏi ý kiến ba mẹ - Anh nói đều đều

- Vậy là anh đồng ý - Hai mắt nó sáng lấp lánh

- Ừ

- Yeah yêu anh nhất - Nó thích thú ôm lấy cổ anh, rồi đặt lại trên má một nụ hôn nhẹ

- Tuy nhiên, đôi lúc việc này thì em phải đáp ứng anh một việc - Anh cười nham hiểm

- Anh đừng nói là bảo em đi cướp ngân hàng, hay bắt cóc người nhé, em chịu thôi - Nó nhìn anh đầy cảnh giác

- Đồ lùn ngốc ngếch oi, em nghĩ anh là ai mà đi làm mấy chuyện đó hả, hư lắm rồi - Anh nhéo nhéo hai bên má nó

- Vậy thì là việc gì?

- Cũng chả có gì lớn lao đâu, em làm thư kí cho anh là được rồi - Anh ghé sát tai nó

- Thư..thư kí? - Hai mắt bắt đầu mở to

Anh gật đầu cười

- Em nghĩ là em làm không nổi đâu - Nó cúi đầu nặng nề nói, nó cũng muốn giúp anh nó cũng muốn được làm việc chung với anh mỗi ngày, nhưng đây là công việc quan trọng sao lại có thể cho nó đảm nhận được. Sẽ hỏng mất

- Đó là em nghĩ thôi, chưa thử làm sao biết

- Nhưng mà..... - Đang định phản bác thì đã bị ngón tay trỏ của anh chặn lại

- Tin ở anh, em sẽ làm được - Anh nhìn nó ôn nhu

- Vâng

- Được rồi bây giờ chúng ta đi thưa chuyện với ba mẹ nào - Xoa nhẹ đầu nó rồi mở hộp thoại trò chuyện qua video

Chưa đầy một phút hộp thoại đã được mở, hai bên đã có thể nhìn thấy nhau. Giống như đã tập sẵn ở trong kịch bản, bốn người trung niên hai nam hai nữ cặp nào ra cặp ấy ngồi sát lại với nhau ở một chiếc bàn thủy tinh đầy hoa hồng, nhìn giống như đang có buổi phỏng vấn, ai nấy cũng đều tươi cười nhìn nó và anh

- Chào hai con, ba mẹ ở đây vui lắm - Ông Long mau mồm nói trước

- Ở hay cái ông này không hỏi han sức khỏe các con thì thôi đi lại còn vui vẻ cái gì - Bà Thanh huyếch nhẹ vào người ông chồng

- Đứng đấy đứng đấy, có tuổi rồi mà không lễ phép à quên không đứng đắn gì cả - Ông Hoàng bắt đầu dậm dẫm

- Mình nói quá đúng, thật là.... - Bà Bích cũng hùa theo chồng nói đều

- Gì chứ, muốn bắt nạt hội đồng chứ gì? - Ông Long phản bác

- Muốn đấy, rồi sao? - Ông Hoàng cũng không chịu thua, đầu tới cùng

Nhìn tình cảnh trước mặt, anh và nó nhìn nhau không biết nên cười hay nên khóc nữa. Họ vẫn còn mãi cái tuổi thanh xuân nghịch ngợm.

- Mọi người. Chúng con vẫn ngồi đây - Anh lên tiếng

- À rồi, ba xin lỗi vì đã để các con biến thành không khí nhưng cũng không phải tại ba mà, ba bị oan - Ông Long lúc này thực sự rất đáng yêu nha, nũng nịu như trẻ con bị cướp mất kẹo ngon.

- Còn dám nói - Ba người còn lại đồng thanh nhìn ông với con mắt hình viên đạn

- Được rồi được rồi, có việc gì ba mẹ lúc sau hãy giải quyết còn bây giờ bà xã con có điều muốn nói - Anh nhìn nó cười

Nó đang chuẩn bị nói thì khựng lại, sao mọi người cứ nhìn chăm chăm thế kia ai lấy cũng bụm miệng cười tủm. Nó thắc mắc mãi, cuối cùng mới biết thì ra là nó đang vô tư ngồi trên đùi anh còn anh thì ôm chặt eo nó vô cùng thân mật. Lúc này mặt nó đã bắt đầu ửng hồng, mắt tự nhiên định đứng dậy rồi khỏi người anh thì lại bị kéo lại, so với vừa rồi thì lần này có phần chặt hơn, làm nó càng xấu hổ.

- Xấu hổ gì chứ? Ngày xưa ba mẹ chúng ta cũng thế mà - Anh nhìn nó cười

- Đúng đúng, không có gì phải ngại ngùng cả, chúng ta cũng quen rồi. Con có chuyện gì thì nói đi - Bà Thanh cười đồng thời trong lòng cũng tán thưởng con trai

- Vâng, thật ra thì.....Nó bắt đầu tường thuật hết mọi thứ. Thì gương mặt của bốn người ai nấy cũng đều có vẻ không mấy hài lòng, song khi anh nhìn vào màn hình rồi gật đầu cười nhẹ, ý nói "đã có con lo" thì vẻ mặt tươi cười lại hồi phục.

- À ờ thì cứ quyết định vậy đi - Bà Bích nói

- Ủ' tui tui con thôi - Bà Thanh

- Các con muốn vậy thì cứ theo các con thôi, hạnh phúc là được - Ông Hoàng

- Ủ' đúng, dù gì thì váy cô dâu với lại vest của chú rể cũng chưa có hoàn thành. Và cũng phải lâu lắm mới hoàn thành, bởi vì sao? bởi vì bọn ta chưa có làm. Mà tại sao bọn ta chưa làm? Là bởi vì.....Um...um...uông a - Đang hót líu lo thì ông Long bị bị miệng hội đồng, khó khăn nói ra từng chữ

- Bởi vì ba mẹ còn chưa đi du lịch xong, con nói có đúng không? - Anh cười đều

- À ừ thì là vậy đó, nhưng các con yên tâm. Bọn ta đảm bảo đến lúc kết hôn hay con sẽ có lễ phục để mặc - Bà Thanh cười trừ

- Ha ha ha ha ha Nó không nhịn được mà cười phá lên, này giờ nhịn đủ rồi, bốn người này thực sự quá đáng yêu.

- Thôi không còn chuyện gì nữa, tui con off nhé - Anh nhìn nó cười, không nhìn màn hình nói trầm

- Được rồi, giữ gìn sức khỏe nhé các con. Tạm biệt

- Tạm biệt

- Em hài lòng rồi chứ, bà xã thân yêu? - Anh cọ cọ mặt vào má nó

- Rất hài lòng - Nó cười híp mắt

- Vậy được rồi, từ mai bắt đầu cùng anh đi làm. Sẽ rất vui đó - Giọng nói đầy nham hiểm

- Được...được rồi - Nó nói hơi mất tự nhiên, nhìn anh như vậy nó có cảm giác nguy hiểm rình rập, rất đang sợ. Chậm rãi nuốt một ngụm nước miếng nhìn chăm chăm gương mặt sắc sảo đang ngáy một tiếng gần kia.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Em Dám Không Gả

Vậy đây miệng thì cứ nói là sợ với không có khả năng nhưng rồi sao. Công việc thư kí này giống như sinh ra để dành cho nó vậy. Mặc dù ban đầu vẫn còn hấp tấp, nhiều sai sót nhưng càng về sau thành tích cũng như chiến công của nó cũng ngày một vang dội. Nhất là phải kể đến lần cùng anh sang Pháp dự một cuộc họp thảo luận về ý tưởng cho sản phẩm tiếp theo, không còn là những ấn tượng xấu xí với người khác vào lần đầu tiên gặp mặt nữa mà thay vào đó là hình ảnh một cô gái xinh xắn, hoạt bát, lễ phép,...và đặc biệt phải kể đến đó là tài năng thuyết trình trước đám đông, ngay cả bản thân nó cũng không nghĩ mình lại có thể làm được. Cũng chính nhờ tài năng ấy mà khi nó “bị” anh giao cho trọng trách nêu ra ý tưởng cũng như ý nghĩa của ý tưởng về sản phẩm cho các cổ đông nước ngoài nghe thì nó đã vô cùng thành công trong việc thu hút cũng như thu hoạch lại những sự đồng tình, tán thành, khen ngợi chính vì thế mà trong mắt đối tác “T & L” luôn là nơi hợp tác lí tưởng và hoàn hảo. Với những chiến công vang dội này nó luôn được mọi người trong công ti yêu mến, thậm chí còn coi như bảo bối.

Tập đoàn “T & L”

Cốc cốc cốc

“Mời vào” – giọng nói lạnh băng vọng từ bên trong vang ra

“Tổng giám đốc...” – Nó đẩy cửa bước vào nhìn anh với khuôn mặt tủi thân

Nghe thấy tiếng nói của cô gái nhìn yêu say đắm, anh lập tức ngừng đầu, ánh mắt lạnh băng khi nhìn vào xấp văn kiện cũng đã chuyển thành ôn nhu mà dừng lại trên người nó.

“Lại đây” – Anh nhìn nó cười nhẹ

Nghe lời anh, nó bước từng bước về phía anh nhưng chưa kịp đến nơi đã bị anh kéo lấy ôm vào lòng, anh ôm nó áp sát vào lồng ngực mình yêu thương vuốt ve mái tóc dài của nó.

“Ai dám chọc bà xã bé bỏng của anh” – Anh nhìn vào gương mặt chán nản của nó nói đều đều

“Anh nói xem em có làm điều gì khiến họ buồn hay tổn thương đâu, tại sao họ cứ bỏ mặc em mà đi như thế chứ?” – Nó ngước mắt lên nhìn anh

“Họ?” – Anh nhún mày

“Là con khi đột với dì Năm” – Nó chán nản thờ dãi

“Xảy ra chuyện gì nào?”

“Anh biết không họ quá đáng lắm, con khi đột đó không một lời từ biệt đã cùng ba mẹ bay sang Anh sinh sống mới chỉ bốn ngày trước thôi, nó nói lúc đó em cùng anh đang đi công tác, sợ sẽ ảnh hưởng nên không có báo, vừa hôm qua nó mới gọi cho em... hức hức... Còn về phần dì Năm, dĩ nhiên là về quê có việc chỉ mấy ngày là quay lại nhưng từ lúc đi đến giờ đã là hai tháng rồi mà dì vẫn không có về. đến mãi bây giờ em mới biết sau khi về quê thì dì đã bay sang Anh cùng con trai rồi... hức hức. Hai... hai người họ không cùng đi một ngày nhưng cùng đến một nơi... hức hức” – Nó cứ thế mà tựa vào lồng ngực rắn chắc của anh khóc thật lớn

Nhìn nó khóc như thế trong lòng anh cũng nhói lên, khẽ xoa đầu rồi hôn nhẹ lên trán nó anh bắt đầu dỗ dành “Bà xã đừng khóc nữa, em không có làm gì sai cả, họ cũng không bỏ mặc em, họ chỉ là bất đắc dĩ tạm xa em một thời gian để làm gì đó họ muốn, rất nhanh sẽ về”

“Nhưng ai cũng không cho em cơ hội từ biệt, cứ thế mà đi” – Nó nhìn anh mắt ngấn lệ

“Có thể là họ nghĩ em phải chuyên tâm vào làm việc nên không muốn làm phiền” – Anh nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt nó

“Em không nghĩ thế, họ vẫn rất xấu xa” – Nó bĩu môi giận dỗi

“Bà xã em nghĩ xem, họ lúc nào cũng ở cạnh em như vậy, chỉ có xa em một thời gian ngắn mà em đã không chịu nổi mà khóc nhè như thế thì họ sẽ nghĩ sao đây? Cho nên cô gái à, đừng có khóc nữa sẽ rất xấu, phải làm thế nào cho họ nhìn thấy mình trưởng thành khi trở về nghe không, như vậy hai người họ mới thấy tự hào về em được” – Anh nhìn thẳng vào mắt nó nói

“Anh nói thật chứ” – Nó nhìn anh tròn xoe hai mắt

“Ông xã đã bao giờ gạt em điều gì chưa?” – Anh nhún mày

“Hi hi dạ chưa” – Nó nhìn anh cười tươi rồi lại bắt đầu trách móc “Mà nè, ở công ty sao anh cứ bà xã này bà xã nọ thế lỡ mọi người phát hiện thì sao đây?”

“Em còn dám nói, nếu không phải tại em đòi giữ bí mật thì anh đã sớm tuyên bố hai chúng ta là vợ chồng cho cả thế giới biết rồi” – Anh bá đạo nói

“Đương nhiên là em không cho anh nói bởi vì em chưa có nói muốn gả cho anh” – Nó chu mỏ lên phản bác

“Em dám không gả?” – giọng nói của anh sắc mùi nguy hiểm, ánh mắt lạnh băng bắn về phía nó ý bảo chỉ cần dám nói một chữ “không” thì anh sẽ cho nó nếm mùi hậu quả

“Gả... gả chứ, không gả cho anh thì còn gả cho ai hà ông xã?” – Nhận thấy nguy hiểm rình rập nó bắt đầu giờ chêu lấy lòng, vòng tay qua ôm cổ anh cười hề hề

“Coi như em biết điều” – Anh hài lòng hôn lên má nó

“Thôi anh làm việc tiếp đi, em còn một vài việc cần phải xử lý không làm phiền anh nữa, tạm biệt” – Nói một tràng rồi nó nhanh nhẹn đi ra khỏi người anh đứng dậy bước đi. Nhưng chưa kịp bước đã bị anh ôm lại vào lòng, nó đỏ mặt trách móc “Sẽ có người nhìn thấy”

“Bà xã em cố tình gây thương nhớ rồi dám bỏ chạy” – Anh dí sát vào mặt nó. Phải rồi bởi vì chuyện của Bảo Hân và dì Năm mà cả ngày hôm qua nó như không có sức sống, còn không cho anh ôm, nói chuyện với anh không quá 3 phút.

“Em đâu có đâu” – Nó sợ hãi nuốt nước miếng

“Em không chạy nổi đâu, bà xã” – Nói rồi phủ lên môi nó một nụ hôn sâu coi như đòi lại vốn .

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nghỉ Phép Một Ngày

Sáng hôm sau

Nó nheo mắt tỉnh dậy trong tình trạng chóng mặt, bụng đau . Cố ôm bụng ngồi dậy, khẽ bước vào làm vệ sinh cá nhân thì . Trời đất ơi!!! Đến rồi, nó đến rồi thảo nào lại đau như vậy. Xem ra mấy ngày này nó sẽ vất vả lắm.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa đánh tan suy nghĩ của nó hiện giờ

“Cô chủ mau xuống dùng bữa, cậu chủ đang đợi” – Tiếng người giúp việc vang lên

“Dạ em xuống liền” – Đáp lại nhanh chóng rồi nó cũng từ từ bước xuống

Anh đang ngồi bên bàn ăn tay cầm tờ báo mắt không rời những dòng chữ trên đó, đến khi nghe thấy tiếng bước chân ngày một rõ biết chắc là nó nên vội bỏ tờ báo xuống đưa tầm mắt đến con người đang chậm chạp đi xuống kia. Nhìn bộ đồ ngủ Kitty màu hồng đang an phận trên người nó anh không khỏi nhũn mày

“Chào buổi sáng , ông xã “ – Nó chậm chậm đi về phía anh trên môi nở nụ cười méo mó

“Sao nào trong người chỗ nào không thoải mái sao?” – Anh ôm eo nó đặt cạnh mình, cẩn thận dò xét

“À thật ra có chút không thoải mái” – Nó nhìn anh cười ngượng

“Đề anh gọi bác sĩ ngay ,chờ anh” – Anh bắt đầu vội vàng lấy điện thoại ra

“Ông xã, anh nghe em nói em không sao chỉ là hơi mệt, vậy nên hôm nay em muốn xin nghỉ” - Nó ôm cổ anh cười cười rồi lại bị cơn đau bụng làm cho mặt mày nhăn lại

“Bà xã em làm sao vậy? Đừng làm anh sợ” – Thấy vẻ mặt khổ sở của nó anh không khỏi đau lòng

“Không có gì to lớn cả, em như vậy cũng quen rồi , hồi trước còn đau hơn” – Nó cười nhìn anh cười nhẹ

“Đau? Đau ở đâu em nói anh nghe, anh lập tức gọi bác sĩ” – Anh lại một lần nữa luống cuống kiểm tra thân thể nó

“Không cần bác sĩ, em chính là bị cái đó” – Nó lúng túng giải thích

“Cái đó?” – Thức sự anh cũng khoog hiểu nó đang nói gì, cái đó là gì

“Là cái đó đó , con gái ai cũng phải trải qua” – Nó ngại ngùng nói nhỏ không dám nhìn anh

“Bà xã, em mà không nói rõ ràng là biết tay anh nghe không?” – Anh nâng cằm nó lên để nó nhìn thẳng vào mình

“Thì là di cả của em tới rồi” – Nó nhắm tịt hai mắt rống to, đến khi hết xong mới phát hiện mọi ánh mắt của những người giúp việc đang đổ dồn về phía mình thì không khỏi xấu hổ mà chui vào ngực anh trốn

“Ha ha ha . Bà xã em thật là đáng yêu “ – Anh phì cười vì hành động vừa rồi của nó

“Anh còn dám cười, có người chồng nào như anh không? Thấy bà xã bệnh lại còn chọc ghẹo. Em chính thức không chơi với anh” – Nó xoay lưng về phía anh giận dỗi

Thành công mĩ mãn, cuối cùng anh vẫn bị khuất phục bởi nó, nhìn nó không thèm để ý đến mình cộng thêm việc thân thể nó không được khỏe anh cũng cảm thấy đau lòng.

“Đau lắm sao?” – Vội ôm lấy nó từ sau lưng

“Không cần anh quan tâm” – Nó vẫn lạnh nhạt

“Anh biết sai rồi, anh xin lỗi bà xã nhiều lắm. Thấy em như vậy anh cũng không thoải mái. Để anh ở nhà với em” – Anh xoay người nó đối diện với mình nói

“Em không sao cả, anh mau ăn sáng rồi đi làm đi, em ở nhà có mọi người giúp rồi” – Nó thờ dãi nhìn anh

“Bà xã em còn giận sao?” – Anh bày ra khuôn mặt tủi thân giống như đứa trẻ bị cướp đi kẹo – khuôn mặt lần đầu tiên anh để người khác nhìn thấy.

Phì, nó nhìn anh không khỏi bật cười, đây chính là tổng giám đốc đại nhân nổi tiếng lạnh lùng sao, thật tò mò không biết khi để nhân viên trong công ti nhìn thấy màn này thì không biết họ sẽ thế nào nữa.

“Em không giận anh, em đùa thôi mà. Anh mau ăn sáng rồi đến công ti nữa” – Nó thúc giục anh

“Để em ở lại anh không yên tâm. Đi làm mà không có em thì cũng vô vị. Vậy nên nghỉ” – Anh ôm lấy nó

“Vậy nếu em không khỏe suốt đời thì anh cũng không đi làm suốt đời hay sao? Ông xã anh lập tức đi làm ngay cho em, nếu không đừng trách em không thương anh” – Nó kiên quyết, ông xã cô từ bao giờ lại phách lối như vậy

“Bà xã.....” – Định mở miệng dỗ ngọt thì bất gặp phải gương mặt kiên định của nó thì anh cũng đành nghe theo “Được rồi, vậy em ở nhà ngoan nhé, có gì không thoải mái lập tức gọi cho anh ngay biết không?” – Vừa nói vừa xoa xoa má nó

“Được được nghe theo anh hết, giờ thì ăn sáng thôi”

Vậy là cả ngày nó chỉ nằm yên trên giường, buồn chán quá muốn dạo quanh vườn hoa thì không tài nào xuống giường nổi chỉ vì cái bụng không an phận cứ một chút lại nhói lên. Cho nên nó vẫn duy trì trạng thái ban đầu vốn có, dựa người vào đầu giường, tay ôm chặt túi nước ấm chườm lên bụng, mắt thần thờ nhìn vào chiếc ti vi màn hình cực đại gắn trên tường đang hiện lên bộ phim hoạt hình quen thuộc “Shin – Cậu bé bút chì”

Buổi tối

Sau một ngày làm việc không có bóng dáng nó, anh nhìn cái gì cũng thấy không vừa mắt. Cố gắng làm việc với tốc độ nhanh nhất để về sớm với nó vào buổi trưa thì anh lại nhận được cuộc điện thoại từ thư kí đối tác bên Pháp nói muốn thảo luận về vấn đề chất liệu của sản phẩm lần này. Cứ thế buổi chiều cũng nhẹ nhàng qua đi, đối với anh mà nói ngày hôm nay dài tựa như một tháng. Chạy xe với tốc độ nhanh nhất về nhà, anh muốn nhanh chóng được nhìn thấy nó, ôm nó.

“Chào cậu chủ” – Máy người giúp việc cùng nhau cúi chào

“Cô ấy thế nào rồi?”

“Cô chủ cả ngày không ra khỏi phòng, cũng không có gì phải lo lắng”

“Được rồi” – Khẽ gạt đầu anh vội đi đến phòng nó

Mở cửa bước vào phòng thì thấy nó đang cuộn tròn trong chăn ngủ chỉ để lộ hai con mắt, ti vi vẫn còn đang phát phim hoạt hình. Anh khẽ cười một tiếng, rồi ngồi bên cạnh nó

“Bà xã anh về rồi” – Anh ghé sát tai nó nói nhỏ

Cảm thấy bên tai có gì nhột nhột nó khẽ ưm một tiếng, dụi dụi mắt nhìn anh

“Anh về rồi”

“Ừ, còn đau nữa không?” – Vuốt tóc nó nói

“Còn một chút”

Không nói lời nào nữa anh liền cởi áo vest ra rồi chui vào rong chăn ôm chặt lấy nó, tay cứ thế đặt lên bụng nó mà xoa, hành động này của anh khiến nó không khỏi đỏ mặt.

“Anh làm gì thế?”

“Suyt. Ngoan nào, như vậy sẽ không còn đau nữa”

Nó cũng không nói gì nữa chỉ ngoan ngoãn nằm yên, anh nói đúng hết đau rồi. Khẽ quay sang định khoe với anh thì chỉ thấy anh nhắm nghiền hai mắt lại, tay vẫn còn xoa bụng cho nó. Nó cười hạnh phúc.

" Mau mau khỏe lại đến công ti cùng anh, anh rất nhớ em" - Anh lẩm bầm

" Vâng"

Chương 33: Bà Xã, Anh Không Phải Không Khí

Mấy ngày sau tại tập đoàn “T&L”

Hiện giờ tất cả cổ đông công ti đều đang có mặt tại phòng hội nghị để đánh giá về sản phẩm vừa tung ra, đồng thời cũng để mở rộng chi nhánh.

“Anna, bắt đầu được rồi” – Anh nói đều đều. Anna là tên của nó ở công ti., một phần là do nó không muốn anh gọi quá thân mật sợ mọi người hiểu lầm. Gọi thư kí Linh thì có vẻ lạnh nhạt, gọi Linh thì quá là thân mật gọi bà xã thì lại càng không được chấp nhận. Với lại mặc dù không muốn gọi Anna này Anna nọ nhưng anh cũng phải buộc chấp nhận bởi anh cảm thấy khó chịu khi người khác trong công ti gọi tên nó một cách quá thân thiết, nhất là những tên ở phòng thiết kế. Bởi anh biết rõ bọn họ đang có ý định tán tỉnh bà xã của anh. Nếu không phải nó nói giúp thì bọn họ không biết bây giờ đang đi về đâu.

Nghe anh nói, nó gật đầu rồi bắt đầu đứng bên cạnh màn chiếu báo cáo

“Theo như kết quả của cuộc khảo sát thị trường vừa rồi, mức độ tiêu thụ sản phẩm cũng như mức độ hài lòng của người tiêu dùng là rất cao. Tôi có thể nêu cụ thể ra như sau, trong 3 tuần sau khi cho ra mắt sản phẩm “White” lần này thì chi nhánh ở Nhật Bản đạt mức tiêu thụ là 60%, chi nhánh ở Pháp đạt 72%, chi nhánh ở Anh đạt 50% và ở thị trường Việt Nam của ta là 81%. Phản ứng của người tiêu dùng về sản phẩm lần này là vô cùng hài lòng, nhất là về chất lượng vải lụa. Có thể nói “White” là một cú bức phá to lớn của tập đoàn ta. Trên đây là toàn bộ báo cáo về sản phẩm, cảm ơn mọi người đã lắng nghe.”

“Bộp bộp bộp bộp” cả khán phòng tràn ngập những tiếng vỗ tay nồng nhiệt. Phải rồi, đây là một sản phẩm có sức ảnh hưởng vô cùng lớn đối với thị trường trong nước cũng như thế giới.

“Chính vì hiệu quả to lớn của “White” và cũng chính vì tập đoàn ngày một lớn mạnh, cứng cỏi, tôi mở cuộc họp lần này là muốn thảo luận với mọi người về vấn đề mở rộng chi nhánh kinh doanh cụ thể là ở Mỹ. Hiện giờ ai có ý kiến gì xin hãy phát biểu” – Anh ngồi ở chính giữa hai hàng cổ đông, hai bàn tay đan xen vào nhau ánh mắt thâm trầm nhìn mọi người

“Tôi không có ý kiến”

“Tôi đồng ý”

“Tôi đồng ý”.....

“Tốt, Anna bản kế hoạch chi tiết về mô hình xây dựng em đã làm xong chưa?” – Anh quay sang nhìn nó nói đều đều

“Đã xong thưa giám đốc” – Nó gật đầu

“Được rồi, nhanh chóng chuyển đến từng người”

“Vâng” – Nói rồi nó cũng nhanh chóng đứng dậy phát cho mỗi người một bản

“Bản kế hoạch mọi người đã đều nắm được, nếu có phản hồi gì cứ đến báo cho Anna. Tan họp” Dứt lời chưa đầy mười lăm giây phòng họp rộng lớn đã vắng tanh chỉ còn lại anh và nó

“Bà xã lại đây” – Anh khoát khoát tay với nó rồi vỗ nhẹ lên đùi ý bảo nó lại ngồi

Ngoan ngoãn nghe lời anh, nó nhanh chóng ngồi xuống

“Mệt không?” – Anh vuốt tóc nó

“Em còn khỏe hơn cả anh đấy” – Nó nhìn anh cười

Ọc ọc ọc âm thanh đáng yêu từ bụng nó phát ra làm mặt nó đang trắng chuyển thành đỏ như trái cà chua

“Anh biết em khỏe thế nào rồi” – Anh nhìn nó cười lớn

“Ai..ai cho phép anh cười, không được cười. Đói bụng thôi mà” – Nó xấu hổ cúi đầu

“Được được không cười nữa, nào bây giờ anh dẫn em đi ăn” – Anh cũng chịu thua nó

“Vâng”

Buổi tối

Tại bàn ăn, nó cùng anh hai người ngồi đối diện tâm trạng cũng đối lập nhau. Từ lúc sống chung đến giờ anh đã nhìn ra một tật xấu của nó đó là khi đã ngồi vào bàn ăn thì chỉ tuân thủ nghiêm ngặt theo định luật “chỉ cần quan tâm đến đồ ăn” đối với những thứ còn lại thì giống như không khí. Chết tiệt ngay cả anh cũng được nó liệt vào cái danh sách “không khí” đó.

“Khụ khụ” Khẽ ho ra vài tiếng để dời tầm chú ý của nó đến mình

.....

Nhận thấy sự im lặng từ đối phương anh nhú mày chặt giọng lạnh đi mấy phần “Bà xã..”

Lúc này nó mới ngẩng đầu lên nhìn anh, miệng vẫn đang hoạt động “Có em”

“Bà xã, anh không phải không khí” – Anh nhìn nó uất ức

“Em biết chứ” – Nó ngây thơ nói

“Vậy mà phản ứng của em cho thấy anh lại là không khí”

Nhận ra mình có chút sai sai nó bắt đầu lấy lòng “Em biết sai rồi, sẽ không có lần sau. Ông xã của em tuyệt vời thế này, em nào dám không đề ý”

“Coi như em còn biết điều” – Anh nghe nó nói vậy khóe môi khẽ cong lên “Lại đây”

Nó nhìn anh không chớp mắt

“Muốn bị phạt không?” – Anh nhìn nó đe dọa

Nó lắc đầu lia lịa rồi rón rén đi về phía anh. Vẫn như mọi lần nó lại bị anh kéo ngã vào lòng. Ôm lấy eo nó anh tham lam hít hương thơm nhẹ nhàng từ mái tóc đen dài.

“Dạo này khiến em vất vả, thật xin lỗi”

“Anh nói câu này không dưới mười lần trong ngày hôm nay rồi. Đó là công việc em phải làm, được ở cạnh trợ giúp cho anh là em vui rồi” – Nó cười nhẹ

“Anh yêu em” – Anh hôn lên má nó

“Anh biết không em chỉ ước chúng ta giống như ba mẹ em. Ba từng nói cả đời của mình chỉ dành để che chở cho mẹ, ngay cả việc thành lập công ty đá quý nho nhỏ cũng chỉ là do mẹ em đề nghị nếu không ngay từ đầu ba cũng không có ý định đó. Ba chỉ muốn đưa mẹ du ngoạn khắp thế giới tận hưởng những ngày hạnh phúc cùng mẹ còn những thứ khác ba không bận tâm. Ba chỉ muốn dành hết thời gian cho một mình mẹ.....” – Nói đến đây nước mắt nó không tự chủ rơi xuống

Anh thấy thế liền nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt kia rồi ôm nó thật chặt “Đồ ngốc sao lại khóc”

“Hi...Chắc tại em ganh tị với mẹ” – Nó cười cười

“Không việc gì phải ganh tị bởi anh có thể khiến em hạnh phúc hơn mẹ gấp trăm ngàn lần” – Anh kiên định nói

“Thật không?” – Nó tròn xoe mắt nhìn

“Em không tin?” – Anh nhú mày lạnh giọng

“Tin, đương nhiên tin” – Cảm nhận được nhiệt độ bên cạnh giảm đi vài phần nó gạt đầu lia lịa

“Hừ.....Mà em ăn xong chưa?”

“Đương nhiên là xong rồi, anh nghĩ em là heo sao?” – Nó chu môi lên cãi

“Vốn là thế mà” – Anh nói nhỏ

“Anh nói cái gì?”

“Đâu có gì.....Nào anh bế em lên phòng”

“Không em có chân, em tự đi”

“Nhưng anh cứ muốn bế đó” – Dứt lời anh nhanh chóng vác nó lên phòng mặc cho người nào đó “múa quyền”.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Mindy

“Reng reng reng”

Đang ôm nó ngủ say sưa thì điện thoại anh reo lên. Phải nói cái cảm giác đó vô cùng bức mình. Ai mà không biết phép lịch sự lại gọi vào lúc nửa đêm thế này. Khẽ nhủ máy nhắc điện thoại lên thì đập vào mắt là một dãy số lạ. Thật là tức chết mà, quăng điện thoại vào chiếc ghế sofa gần đó rồi ôm nó định chìm vào giấc ngủ thì...

“Reng reng reng” Âm thanh chết tiệt đó lại vang lên, đã thế lần này nó cũng vì ồn ào mà khẽ khều mày, mắt vẫn nhắm chặt mặt khác xoay người qua đưa lưng về phía anh trùm chăn kín đầu. Anh thấy thế thì tức giận nhanh chóng đi về phía âm thanh khốn kiếp kia, vẫn là dãy số đó.

“Ai vậy?” – Anh nói bằng giọng không hề vui

“Win...em này” – Một giọng nữ vang lên từ đầu dây bên kia khiến anh ngạc nhiên vô cùng môi mấp máy “Mindy?..”

Sáng hôm sau

Nó ngáp ngắn ngáp dài bước xuống cầu thang một mình. Nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng anh chỉ thấy một mẫu giấy vàng nhạt dính trên bàn ăn “Anh có có việc phải đi trước, em dậy nhớ ăn sáng đầy đủ rồi đi làm. Yêu em”. Cầm mẫu giấy trên tay, nó hạnh phúc cười mỉm rồi bắt đầu ngồi xuống bàn ăn sáng một mình. Sau đó đi làm một mình.

Đến công ti vẫn như mọi ngày, vẫn quần jean cạp cao bó sát kèm áo sơ mi phong cách thì luôn cố định như vậy chỉ có điều là màu sắc của quần lẫn áo là không cố định hôm thì quần jean xanh lam cùng áo sơ mi trắng sọc đen, hôm thì quần jean trắng áo sơ mi xanh dương vân vân. Còn hôm nay nó chọn cho mình một phong cách chuẩn soái ca giống như hội con gái vẫn luôn say đắm, không gì khác ngoài quần jean đen kèm áo sơ mi trắng. Và cũng vẫn như mọi khi, “chào hỏi” mọi người ở dưới sảnh rồi mới bước vào thang máy đến phòng làm việc. Sở dĩ nhấn mạnh như vậy là vì ở dưới sảnh công ti bao gồm quầy lễ tân cùng các khu vực khác luôn tồn tại những phần tử “không hề ít chuyện”- cùng sở thích với nó. Bởi vậy cho nên khi bước vào công ti thì việc “chào hỏi” của nó mất khoảng 20 phút.

“Anna...Anna lại chị bảo” – Chị Tuyết nhìn thấy bóng nó lướt qua liền chạy lại gọi

“Có việc gì không chị?”

“Chị nói em nghe, giám đốc của chúng ta hôm nay rất kì lạ”

“Kì lạ là sao?” – Nó khó hiểu nhìn chị

“Thì là hôm nay chị thấy giám đốc đưa phụ nữ về công ti”

“Trời ạ, em còn tưởng có chuyện gì kinh khủng lắm chứ, như vậy có gì lạ đâu có thể đó là đối tác của công ti mình.” – Nó thở hắt ra một hơi, nghe chị nói mà nó cứ có cảm giác ghê ghê, cái chữ “kì lạ” của chị khiến nó có cảm giác như xem phim kinh dị

“Nhưng vấn đề là ở chỗ giám đốc liên tục cười nói với cô ta, lại còn nói chuyện rất thân mật cứ như là người yêu của nhau vậy. Giám đốc của chúng ta có bao giờ nở nụ cười hân hoan với người khác đâu kể cả nam lẫn nữ. Từ trước đến nay ngoài em ra, giám đốc có bao giờ thân thiết với ai đâu” – Chị Tuyết vuốt cằm nói một mạch

Trời chị ấy còn nhìn ra được anh với nó thân thiết kia! Nhưng chuyện đó không quan trọng nữa rồi, bây giờ việc quan trọng đó là...

“Thân mật? Thân mật thế nào?”

“Thì là chị thấy cô gái đó khoác tay giám đốc và đặc biệt đó là giám đốc chỉ nhìn cô ta rồi cười chứ không có cự tuyệt. Nhưng chả hiểu sao mà chị không ưa nổi cô ta, nhìn cô ta cười mà chị thấy cứ già già sao ấy” – Chị Tuyết đập tay xuống bàn làm nó giật mình

“Hi hi chị đừng suy nghĩ quá nhiều, có thể đó là người nhà của giám đốc thì sao. Ví dụ em gái chẳng hạn... Vậy nhé thôi em lên làm việc đây, ở đây mãi lại bị trừ lương thì khổ.. Tạm biệt chị” – Nó cười cười rồi chạy đi

“Mình nghĩ nhiều sao? Đâu có”

Đứng trong thang máy trong đầu nó toàn là lời nói của chị Tuyết lúc nãy, anh với cô gái đó thân mật khoác tay, cười với nhau, anh cũng không có em gái

hay em họ nào khác đâu, lẽ nào....Không không anh ấy không phải người như vậy, Trương Thùy Linh mày nghĩ lung tung rồi. Thở hắt ra một hơi lấy lại tinh thần, nó tui tẩn bước ra khỏi thang máy, sải bước về căn phòng quen thuộc.

“Cách” Lần này không như những lần khác, nó mở cửa bước luôn vào.

“Chài buổi sáng giám đốc, em....” – Nó cười tươi đưa mắt nhìn về phía bàn làm việc thì môi cứng lại. Nó mở to mắt nhìn hai người một nam một nữ trước mặt, một cô gái gương mặt trái xoan trắng nõn môi đỏ căng mọng, đôi mắt cũng không phải là quá long lanh nhưng nhờ có nốt ruồi nhỏ ở ngay phía dưới mắt cùng mái tóc đỏ hung ngang vai nổi bật làm cho cô toát lên một vẻ quyến rũ, mị hoặc lại rất huyền bí. Và điều khiến nó quan tâm lúc này là cái tay không an phận của cô ta đang khoác tay anh một cách quá đáng

“Bà...à Anna em đến rồi sao” – Thấy bóng dáng quen thuộc anh vội gạt bàn tay kia ra, đứng dậy đi về phía nó

“Vâng, cô ấy là....” – Nó cười nhìn anh, tay chỉ vào cô gái trước mặt

“Cô ấy tên Mindy, là bạn của anh. Thật ra thì...” – Anh đang định giải thích cho nó nghe thì giọng nói khác đã vang lên “Win, đó không phải thư kí của anh sao, anh cần gì phải giải thích”

“Mindy, ai cho em nói chuyện với cô ấy kiểu đó” – Anh quay sang trừng mắt với Mindy

“Cô ấy chỉ là thư kí” – Mindy bắt đầu nhỏ nhẹ

“Ai bảo cô tôi chỉ là thư kí. Xin cô nghe rõ đây, tôi là vợ chưa cưới của anh ấy” – Nó cười nhếch mép nhìn cô ta rồi nói kiên định

Nghe nó nói vậy anh nở ra nụ cười tươi rói, vui mừng kêu “Bà xã....”

“Anh...Cô ấy nói thật không?” – Mindy mở to mắt nhìn anh rồi lại nhìn nó

“Cô ấy là vợ anh” – Anh không nhìn cô mà chỉ nhìn nó “Mindy, em về trước đi có gì để hôm khác bàn bạc”

Mindy nghe vậy thì nhú mồm nhìn anh hồi lâu rồi quay sang nhìn nó bằng đôi mắt thâm trầm, sau đó cầm lấy túi xách bước ra khỏi phòng.

“Bà xã, anh rất vui” – Anh ôm nó ngồi xuống sofa

“Em cần gấp một lời giải thích” – Nó nắm lấy vạt áo trước ngực anh, nghiến răng ken két

“Bà xã bớt giận trước đã nếu không sẽ có nhiều nếp nhăn, sẽ xấu...” Anh vuốt vuốt mày nó dỗ dành thì nó nói “Sẽ không lấy em nữa mà đi theo người khác chứ gì”

“Không bao giờ có chuyện đó. Em nghe anh nói đây, cô ấy là bạn của anh lúc ở Pháp và đồng thời cũng là ân nhân cứu mạng của anh” – Anh vuốt tóc nó nói

“Ân nhân cứu mạng?”

“Đúng vậy. Mindy đã từng chịu thay anh một viên đạn trong một lần cố giúp anh khỏi bị bọn khốn kiếp kia rượt đuổi” – Anh thở dài

“Trời đất, anh chơi với du côn sao” – Nó há hốc mồm

“Chỉ là đã từng giao du một thời gian vào năm anh 17 tuổi. Do xảy ra một số chuyện nên sự việc mới thành ra như vậy.....Cũng tại anh quá đẹp đi chúng ghen tị rồi hãm hại thế thôi” – Anh cười lớn

“Em với anh giống như đang đùa nhau vậy sao? Chuyện như vậy sao không nói cho em biết sớm, cô ấy vì anh chịu thương tích như vậy...” – Nó cúi đầu lí nhí

“Chuyện qua rồi mà, anh với cô ấy giờ cũng chỉ là bạn bè với nhau. Thật ra thì Mindy không hề có ác ý gì đâu, cô ấy là như vậy do năm 16 tuổi ba mẹ cô ấy mất trong một vụ tai nạn giao thông, công ti cũng từ đó mà tổn thất về cổ phiếu rồi phá sản, họ hàng cũng từ đó xa lánh cô ấy. Anh nhớ có lần cô ấy đã từng uống thuốc tự tử, may mà có người phát hiện ra sớm lên kịp đưa đến bệnh viện, cũng từ đó mà cô ấy luôn chán ghét với mọi thứ xung quanh. Cô ấy luôn vậy, cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật ra lại vô cùng yếu đuối.” – Anh vuốt tóc nó kể với giọng trầm buồn.

“Anh rất hiểu cô ấy?”

“Bà xã, em lại nghĩ lung tung cái gì?” – Anh nhú mồm nhìn nó

“Cô ấy hi sinh vì anh vậy tại sao anh không yêu cô ấy?” – Nó hỏi anh với giọng buồn buồn

“Đơn giản là vì anh không yêu cô ấy, đối với anh cô ấy chỉ nằm trong phạm vi em gái mà thôi với lại anh đã có người khác từ lâu rồi” – Anh cọ cọ trán với nó

“Mà.... sao cô ấy lại ở đây?” – Câu này nó muốn hỏi từ lúc nói chuyện với chị Tuyết ở dưới sảnh rồi.

“Cô ấy phụ trách thiết kế ý tưởng bên công ti ở Pháp sang đây để làm việc với chúng ta vài tháng”

“Anh không nói sớm làm em cứ tưởng hai người.em lại lỡ to tiếng với cô ấy rồi” – Nó bùm miệng quay sang anh hô to

“Cô ấy không để bụng đâu, mà bà xã em đói chưa, muốn ăn gì anh dẫn em đi ăn”

“Anh bị ngốc à? Em vừa mới ăn ở nhà xong mà” – Nó chu môi

“Em nói ai ngốc? Nói lại lần nữa xem” – Giọng nói của anh mang theo phần lớn hàn khí làm nó run bần bật

“Em...em nói em ngốc hi hi. Thôi em đi làm việc nhé” – Nó nói rồi nhanh chân đứng dậy chạy thoát khỏi anh

“Đứng lại”

“Em đâu có ngốc” – Nó lè lưỡi nhìn anh rồi chạy đi

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tôi Đơn Phương Một Người

Tập đoàn T & L

Thật đúng là trước lạ sau quen, hiện giờ giữa nó lẫn Mindy đều giữ cho nhau những thái độ tốt. Nói cả hai thân thiết với nhau thì không hẳn nhưng nếu nói cả hai lạnh nhạt với nhau thì cũng không đúng. Cả nó lẫn Mindy giống như hai người bạn bình thường trong công ti, gặp mặt thì nói chuyện đôi ba câu, đôi khi lại cùng nhau thảo luận về công việc. Việc này khiến cho anh cảm thấy vô cùng thoải mái.

Giờ tan sở

“Bà xã yêu dấu hôm nay em muốn ăn gì anh đưa em đi ăn?” – Anh nắm tay nó bước ra từ thang máy

“Để xem nào, ừm món nào cũng muốn ăn” – Nó xoa cằm đắm chiêu một lúc rồi quay sang cười hi hi với anh

“Đồ heo ngốc tham ăn” – Anh nhéo nhéo mũi nó

“Ồ heo đó, vậy anh có thích con heo này không?” – Nó chu môi

“Anh vô vùng thích”

“Hừ...nói vậy thôi nhưng em muốn ăn ở nhà cơ, về thôi” – Nó cười cười rồi kéo tay anh đi mặc kệ cho anh có nói gì, có phản đối hay không.

Hai người đang cười nói vui vẻ đi về phía gara thì

“Win, Anna ..” – Đó là Mindy

“Mindy, sao giờ này cô mới về?” – Nó nhớ là anh và nó ra về muộn nhất công ti mà

“À tôi có vài tài liệu cần xử lý nên lán lại một chút, hai người cũng giờ mới về sao?”

“Phải”

“Thật ngại quá, xe của em bị hỏng rồi anh chở em về nhé Win” – Thấy anh này giờ không nói gì Mindy quay sang cười ngại

“Được “ – Anh gật đầu cười nhẹ

Nó thấy vậy thì trong lòng không hiểu sao lại rất khó chịu, còn có cảm giác giống như Mindy đang cố tình bày trò. Nhưng rồi cũng nhanh chóng bác bỏ nghi vấn, mà quay sang tự mắng bản thân “Mày điên rồi Trương Thùy Linh”. Sau đó cả ba người cùng ngồi lên xe.

“Hai người định bao giờ kết hôn vậy?” – Mindy nhìn về phía hai người dè dặt hỏi

“Sẽ nhanh thôi thiệp cưới sẽ được giao tới tận tay em, nhớ đến dự” – Anh nhìn qua gương chiếu hậu nói đều

“Tất nhiên rồi” – Mindy nhìn anh cười tươi nhưng trong lòng thì vô cùng khó chịu. Anh đang cố gắng xây bức tường ngăn cách với em sao Win?

“Cái gì mà sẽ nhanh thôi chứ, ai nói sẽ gả cho anh sớm như vậy?” – Nó ngồi bên cạnh anh mắng khế

“Bà xã em có muốn ngày mai khỏi cần đi làm không?” – Anh quay sang nó cười ta cố gắng nói thật to

“Anh..anh... mau im miệng lại” – Nó đỏ mặt vội lấy tay bịt miệng cái người kia lại. Anh chỉ biết lắc đầu cười tươi, ai bảo bà xã anh đáng yêu như vậy.

“Xem ra hai người rất hạnh phúc thì phải” – Mindy từ phía sau có thể nhìn thấy rõ một vùng trời màu hồng của hai người bọn họ

“Hi hi..mà Mindy nè cô có bạn trai chưa vậy? Để tôi đoán nha, cô chắc chắn đã khiến cho biết bao nhiêu người đàn ông chết lên chết xuống rồi phải không? Cô xinh đẹp như vậy mà” – Nó quay xuống nhìn Mindy cười

“Tôi yêu đơn phương một người” – Mindy nhìn chăm chăm anh nói kiên định

Câu trả lời không ăn nhập gì với câu hỏi còn nữa ánh mắt lộ liễu như vậy là sao? Nó khế nhịu mày

“Đơn phương? Vậy là người đó không...”

“Phải, nhưng tôi sẽ cố gắng để hai chúng tôi trở thành một đôi” – Mindy nhìn nó nở một nụ cười nửa miệng

“Vậy chúc cô thành công” – Nó chỉ biết cười trừ rồi quay đầu về vị trí ban đầu, cũng không quên liếc anh một cái

Ánh mắt của nó anh cảm nhận được rất rõ mặc dù không có nhìn qua, anh thấy vậy chỉ biết cười nhẹ rồi xoa xoa đầu nó. Nó cũng cười đáp trả anh, mà không biết rằng ngay phía sau có một tia nhìn lạnh băng rơi trên người mình.

“Đến nơi rồi, tạm biệt hai người” – Mindy đứng ở bên ngoài nhìn qua cửa kính nói

“Tạm biệt” – Nó cười tươi

“Win tạm biệt anh” – Mindy nhìn anh vẫy vẫy tay

Anh chỉ đáp trả bằng một cái gật đầu, rồi lái xe đi.

“Win nếu em không có được anh thì người khác cũng đừng hòng có được” – Cứ thế nhìn theo chiếc xe đang dần xa

Vừa về đến nhà nó đã tự mở cửa xe rồi chạy vào trong nhà để lại một mình anh nhịu mày nhìn theo. Lại có thêm tật xấu nữa, không bao giờ chờ anh tháo dây an toàn hay mở cửa xe cho cứ thế mà bỏ đi. Phải phạt...phạt nặng.

“Chào chú Lương, chào dì Lan (quản gia), chào các chị

“Cô cậu chủ mới về” – Mọi người cùng đồng thanh

“Bữa tối đã được chuẩn bị, cô cậu chủ lên phòng thay đồ rồi xuống dùng cơm” – Dì Lan nói

“Vâng”

Trong phòng ngủ

“Ông xã anh biết người hôm nay Mindy muốn nói là ai chứ?” – Nó ôm cổ anh dò xét

“Là anh” – Anh nói không nhanh không chậm

“Vậy anh có thích cô ấy không?” – Nó hỏi thẳng thắn

“Anh chỉ lấy em làm vợ. Ba mẹ anh cũng chỉ nhận em làm con dâu” – Anh sờ sờ mặt nó

Nghe anh nói xong nó chỉ biết ngượng ngùng úp mặt vào lồng ngực rắn chắc.

“Ba mẹ có biết cô ấy không?” – Không lâu sau lại tò mò hỏi

“Đương nhiên, cô ấy thường qua nhà anh” – Anh thần nhiên

“Vậy...vậy chắc ba mẹ quý cô ấy lắm đúng không?” – Nó có hơi chột dạ

“Thật ra chỉ có ba anh là hay trò chuyện cùng cô ấy thôi còn về phần mẹ, có vẻ bà không thích cô lắm”

“Tại sao?” – Nó vô cùng thắc mắc đã là bạn của anh, hay qua nhà anh chơi, bị thương nặng vì anh vậy tại sao mẹ lại?

“Cái này anh không rõ, dù sao hai người họ vẫn chưa từng xích mích điều gì”

Nó nghe xong thì gật gù một lúc

“Em đã hài lòng chưa nữ thám tử của anh” – Anh nhìn nó cười tươi, cô bé này đang ghen đây mà

“Cáicái gì mà thám tử chứ, em đâu có điều tra thông tin quan trọng về Mi.um um” – Đang chu mỏ phản kháng thì lỡ miệng nói ra, nó vội vàng bịt miệng lại hận không thể tự và cho mình một bạt tai

“Anh hiểu rồi” – Anh cười lớn

“Bà xã em tin anh không” – Anh nhìn xoáy sâu vào trong mắt nó

“Tin, em tin anh” – Nó giống như con robot đã được lập trình cứ gật đầu lia lịa

“Ok vậy được rồi, mọi chuyện kết thúc tại đây thôi. Chúng ta giải quyết chuyện gia đình đi”

“Chuyện gia đình?” – Nó ngơ ngác

“Bà xã em rất hư biết không?” – Anh siết chặt nó vào lòng

“Hư?... Buông....buông em ra khó thở quá” – Nó vùng vẫy thoát khỏi anh

“Em có biết cái cảm giác bị bỏ rơi nó khó chịu thế nào không” – Anh lạnh giọng nhìn nó

“Em bỏ rơi anh bao giờ?” – Nó ngơ ngác hỏi

“Một tiếng mười sáu phút trước” – Giọng nói không có chút dịu dàng

“À à Hi hi tại em đói bụng quá. Hiện giờ em sẽ đem hết sự chân thành của mình ra để đền tội với anh, con người của em vô cùng nghĩa khí” – Nó mạnh miệng nói nhưng trong lòng thì đang run cầm cập

“Vì miếng ăn mà bỏ mặc ông xã. Bà xã em thật là đáng yêu” – Anh nghiêng răng nhìn nó

Nó lắc lắc đầu cười trừ. Và.....

“Ba mẹ ời, di Lan ời, chú Vương ời, khi đột ời, cứu tôi”

Hôm nào cũng vậy nó luôn luôn phải hóa thân vào vai diễn chính trong bộ phim dài tập “Người bị hại”. Nếu như lúc trước mỗi khi nghe tiếng hét thất thanh của nó từ trên lầu là mọi người đều hốt hoảng chạy lên thì mọi thứ giờ đã khác âm thanh xinh xắn đó giờ đây đã được coi như giờ báo hiệu mọi người đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngày Chủ Nhật

Buổi sáng mặt trời đã nhô lên cao, gió thổi nhẹ hòa với tiếng chim líu lo tạo cho người khác cảm giác yên bình dễ chịu, ánh nắng sớm chan hòa len lỏi qua từng kẽ rèm cửa trắng bên ô cửa sổ thủy tinh trong suốt khẽ rọi lên gương mặt mang nét trẻ con đáng yêu của ai đó. Mái tóc đen dài tùy ý vương vãi trên gối, hàng mi lá liễu cong vút thỉnh thoảng lại khẽ động dấy do nắng sớm, chiếc mũi thon nhỏ nhắn, đôi môi anh đào căng mọng cũng thỉnh thoảng nhếch lên khiến người khác bị cuốn hút một cách lạ thường. Anh nhìn cô gái mắt đang nhắm nghiền, tay ôm chặt con gấu Pooh với vẻ đáng yêu này thì tìm lại không tự chủ mà đập lên loạn nhịp. Và rất nhanh chóng, phủ lên đôi môi kia một nụ hôn.

Mà ai đó đang ngủ ngon lành tự dưng cảm thấy bị lấy mất đi không khí thì mới giật mình tỉnh giấc. Mắt tròn xoe nhìn tên xấu xa trước mặt đang nhìn mình cười gian tà

“Chào buổi sáng vợ yêu”

“Em thật không ngờ quân tử như anh lại thích chơi trò đánh lén” – Nó bĩu môi

“Anh đâu có đánh lén, anh la quang minh chính đại” – Anh buồn cười nhìn nó

“Ám sát vợ khi ngủ. Anh thật là quang minh chính đại!!!!” – Nó tỏ vẻ khinh thường

“Ám sát? Em nói ai ám sát em, hả?” – Anh rút ngắn khoảng cách khuôn mặt giữa hai người

“Là tên ác ma nhà anh chứ còn ai?” – Nó thăm nghĩ

“Dám nói anh là ác ma có phải em chán sống?” – Anh nghiêng răng nhìn nó

“Anh....anh sao biết...?” – Nó kinh hãi nhìn anh, không phải chứ nó nhớ là nó không nói ra mà. Đáng sợ quá

“Đơn giản thôi, không biết người mình yêu nghĩ gì thì không phải đàn ông” – Anh nhìn xoáy mà mắt nó nói chắc nịch

“À....ờ...hi hi anh nói phải. Mà...mà muộn giờ rồi phải chuẩn bị đi làm..thế nhé” – Nói dứt câu thì ba chân bốn cẳng chạy đi nhưng.....chạy mãi không thấy dịch chuyển được một chút nào. Vẫn cái căn phòng ấy, vẫn chỗ này, vẫn là khuôn mặt người ấy.

“Có phải em chưa tỉnh ngủ? Cần anh “giúp một tay”?” – Lời nói sắc mùi nguy hiểm

.....Vẫn ngơ ngác không hiểu

“Hôm nay là chủ nhật”

.....Mười lăm giây trôi qua.....

“A..ha ha....em quên mất. Vậy thôi để em....xuống...phụ đi Lan làm bữa sáng” – Nó đang cố nở ra một nụ cười tự nhiên nhất.

“Dẹp cái bộ mặt đó đi, hôm nay tâm trạng anh tốt sẽ rộng lượng bỏ qua cho em. Mau chuẩn bị rồi xuống dùng bữa sáng” – Anh xoa xoa rồi lại vỗ vỗ đầu nó

Sao giống như xoa đầu cún vậy? Nó chu môi lẩm bẩm

“Em nói to lên” – Lời nói lại một lần nữa nồng nặc mùi thuốc súng

“Em nói gì đâu hi hi, anh xuống trước đi lát em xuống ngay” – Nó cười lấy lòng, chờ đến khi anh đi khỏi mới bắt đầu xả giận lên em gấu Pooh xinh xắn vô tội.

15 phút sau

“Hôm nay được nghỉ muốn đi đâu nào?” – Anh đan hai bàn tay vào nhau nhìn nó đang thờ dài liên tục. Thật ra nó như vậy cũng đúng thôi, từ ngày làm thư kí của anh đến giờ đã lúc nào nó được anh đưa đi chơi đâu, cũng tại tập đoàn càng phát triển thì công việc lại càng tăng lên gấp bội.

“Công ti nhiều việc, anh cứ xử lí hết đi, đến khi nào xong thì đưa em đi chơi lúc đó mới chơi được lâu.” – Nó cúi đầu dùng chiếc thìa nhỏ khuấy khuấy bát canh trước mặt nói giọng đều đều

“Thật xin lỗi, đều tại anh” – Anh nghe nó nói thì cảm thấy vô cùng áy náy, cảm giác như chính mình tước mất đi quyền tự do của nó

“Vậy anh nghe đây, muốn xin lỗi em cũng dễ thôi...Cả ngày hôm nay anh phải có nhiệm vụ đưa em đi những nơi em muốn đi, mọi chuyện phải nghe theo lời em không được cãi lại. Chỉ có vậy thôi, anh có làm được không?” – Nó bắt đầu giờ thôi lura mạnh

Cái gì mà chỉ có vậy thôi, chỉ cần gật đầu đồng ý thì cả ngày hôm nay sẽ bị nó lôi đi như con búp bê cho xem. Nhưng nó lắc đầu không đồng ý thì lại tổn thương nó, nó buồn một thì anh buồn hai. Vậy nên...

“Được” – Gật đầu một cái

“Yeahhhhhhhhh, yêu anh nhất.” – Nhận được câu trả lời vô cùng vừa ý nó sung sướng ôm chặt lấy cổ anh rồi hôn chụt lên má anh một cái.

“Được rồi, mau ăn rồi đi”

“Tuân lệnh” – Nó giơ tay lên chào nghiêm túc rồi cười toét miệng dùng bữa sáng

Anh nhìn về hạnh phúc của nó mà trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào.

Khoác lên mình chiếc áo T-shirt hồng nhạt cùng quần short xanh da trời, tóc cột cao, thoa nhẹ lên môi một chút son dưỡng nó mỉm cười nhìn mình trong gương rồi nhanh chóng chạy đến phía ngoài khuôn viên nơi một anh chàng vô cùng điển trai đang đứng tựa người vào chiếc mũ trần đỏ. Anh chọn cho mình một bộ đồ đơn giản, áo sơ mi màu xám tro cùng quần jean rách đen, cả người toát lên một vẻ cuốn hút, khó dời tầm mắt được và nó cũng không ngoại lệ.

“Nhìn đủ chưa vợ của anh?” – Anh đưa mắt về phía người con gái đáng yêu đang ngậy ngốc nhìn mình cách đó không xa

“Ai...ai nhìn chứ. Ta đi thôi” – Nghe tiếng anh nó mới tỉnh mộng bay về hiện thực

Địa điểm đầu tiên – Công viên X

Đúng là chủ nhật có khác hôm nay vô cùng đông vui tấp nập. Những người đến đây chủ yếu là những cặp tình nhân và những gia đình nhỏ, khung cảnh thật náo nhiệt. Thấy nó say sưa nhìn về phía những đứa nhỏ đang chơi đùa bên ba mẹ, anh cười cười

“Muốn như vậy thì phải mau chóng gả cho anh”

“Anh.....Thôi bỏ đi không so đo với anh, em muốn chơi cái đó, cái kia, cái kia nữa...” – Nó chỉ tay về phía tàu lượn siêu tốc, khu đua xe, đu quay...

“Được” – Anh gật đầu nghe theo

Vậy đấy đúng như dự đoán, cả buổi anh bị nó lôi đi như một con búp bê, còn nó lại giống như bà hoàng, muốn ăn gì anh sẽ là người đi mua, muốn chơi trò gì anh sẽ là người cùng nó chơi. Thình thoảng vai “osin” này khiến anh giận tái mặt nhưng biết làm sao được đã hứa với nó thì phải giữ lời nên cũng đành nuốt cục tức vào bụng, chờ thời cơ đến sẽ bắt nó đền tội gấp đôi.

Địa điểm thứ hai cũng là địa điểm cuối – Bờ biển X

Hoàng hôn cũng đã bắt đầu buông xuống, mọi thứ hiện lên một cách nhẹ nhàng, dịu êm. Biển là nơi người ta có thể thả hồn mình vào đó, nói hết những điều bản thân còn e ngại, đó cũng là nơi lưu giữ những kỉ niệm của mọi người.

Dưới ánh hoàng hôn, hai bóng người một lớn một nhỏ nắm tay nhau bước đi dọc theo bờ biển làm cho cảnh vật thêm phần lãng mạn.

“Ông xã..” – Nó vừa đi vừa nói không nhìn anh

“Ừ?”

“Anh thích biển không?” – Nó giờ mới ngược lên nhìn vào mắt anh

“Thích” – Anh gật đầu

“Vậy sau này khi chúng ta kết hôn anh phải đưa em đến đây” – Nó đưa mắt về phía ánh mặt trời

“Đồng ý” – Dứt lời không nhanh không chậm liền đặt lên môi nó một nụ hôn. Cô bé này mãi mãi thuộc quyền sở hữu của anh.

Sau khi chơi đùa trên biển hai người cùng nhau trở về. Hiện tại do cả ngày tiêu tốn năng lượng nên nó đã sớm gối đầu lên đùi anh mà chìm vào mộng đẹp. Anh ngồi cạnh nghe tiếng thở đều đều của nó khoe miệng lại cong lên một đường tuyệt đẹp. Được ngắm nhìn người mình yêu thương say giấc trong lòng là điều vô cùng hạnh phúc.

“Reng reng reng” Bất chợt tiếng chuông điện thoại anh reo lên phá tan bầu không khí tuyệt đẹp

Không buồn nhìn xem ai gọi anh bắt máy với sắc mặt không hề hài lòng “Alo...”

“Dạ chào anh, xin hỏi anh là Win?” – Một giọng nam vang lên

“Có chuyện gì?”

“À là thế này cô ấy uống say ở chỗ chúng tôi, luôn miệng gọi tên anh, còn tự làm mình bị thương, trong điện thoại của cô hiện số điện thoại của anh đầu tiên nên...” – Thì ra là phục vụ

“Cô ấy ở đâu?” – Anh nhíu mày chặt

“Là bar XXXX”

Tại biệt thự

Nhẹ nhàng đặt nó lên chiếc giường quen thuộc, anh ảo não thờ dài rồi hôn nhẹ lên trán nó.

“Bà xã, anh đi có việc sẽ trở lại ngay” – Nói rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng

Lúc này nó mới mở mắt nhìn theo bóng anh đi với vẻ mặt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Khối U Trong Não?

Bar X

Anh bước vào trong với tâm trạng rối bời, cố gắng tìm kiếm bóng dáng Mindy. Khi không sao lại uống say như vậy. Theo như anh biết, cô chỉ đến uống tại những chỗ như này khi gặp chuyện không vui nào đó. Lần này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Còn kêu tên của anh. Tiếng nhạc đập lên liên hồi làm anh cảm thấy nhức óc, vô cùng khó chịu. Trên sàn nhảy cũng như phía dưới tất cả đều điên cuồng thỏa sức lắc lư theo điệu nhạc.

Không lâu sau đó rốt cuộc cũng tìm thấy cô đang gục trên chiếc ghế sofa đỏ ở phía góc của hội trường.

“Mindy...Mindy?” – Anh cố lay người cô

“Ừm...um...là anh sao Win? Đúng, đúng anh chính là Win...là Win của em” – Mindy lơ mơ mở mắt ra rồi cười cười nhìn anh.

“Em say rồi, anh đưa em về” – Nói rồi nhanh chóng đỡ cô dậy

“Không...em không muốn về...về nhà rất buồn không có ai nói chuyện với em cả.....” – Mindy nói trong tình trạng say sưa

“Mindy” – Anh lớn tiếng rồi dùng sức kéo cô dậy “Mau theo anh về”

“Vậy Win về nhà nói chuyện với em được không? Em thực sự rất buồn chán” – Nước mắt trong hốc sắp trào ra

Nhìn cô như vậy tự dưng anh lại mềm lòng, dù sao hai người cũng là chỗ thân thiết để mặc cô như vậy anh không đành lòng.

“Được rồi, anh về với em được chưa nào, còn bây giờ thì mau đứng dậy theo anh về nhà”

“Vẫn là Win tốt nhất, em ngay lập tức theo anh về” – Mindy nhận được câu trả lời mình mong muốn thì cười tươi nhảy lên ôm cổ anh. Bộ dạng khác hoàn toàn so với lúc vừa rồi.

Điều này khiến anh nhũn mỳ hoài nghi nhưng rồi lại nhắm mắt cho qua. Dù sao Mindy cũng không phải hạng người toan tính.

Anh bế ngang người Mindy nhanh chóng ra khỏi cái nơi hư hỏng kia, đặt cô cẩn thận nằm vào phía ghế sau rồi bước khởi động xe. Ngay phía sau, một nụ cười quý mị hiện lên thoáng qua trên môi ai đó.

“Em nghỉ ngơi đi, anh phải về rồi” – Sau khi đưa Mindy vào trong phòng anh toan ra về. Anh muốn về nhà với nó, cả ngày không được trọn vẹn bên nó làm anh cảm thấy lòng có chút khó chịu. Nếu không tại chuyện này thì....

“Đừng....đừng đi” – Đột nhiên một cánh tay nắm chặt lấy tay anh, ra sức giữ lại

“Mindy, em hiện giờ không khỏe thì nghỉ ngơi cho tốt, anh thực sự phải về rồi” – Anh hơi nhũn mỳ

“Ha ha vậy là rốt cuộc em vẫn là kẻ bị bỏ rơi. Anh đi đi về về với cô vợ bé bỏng của anh, cái em cần là chân thành chứ không phải là một chút bố thí sự thương hại của anh” – Mindy cười lạnh

“Em nói gì vậy Mindy? Bố thí? Thương hại? Anh đối với anh thế sao?” – Anh tức giận nói. Anh chính là quan tâm cô nên mới tìm cô vậy mà bị cho là thương hại sao?

“Không phải sao? Em biết em là cô nhi nên mọi người thương hại, bố thí tình thương cho em cũng là điều bình thường nhưng anh thì không được. Em chỉ có mỗi anh là người thân duy nhất, em luôn nghĩ cho anh, luôn yêu anh gần đây năm, hi sinh vì anh nhưng còn anh thì sao, anh đánh hôn với người khác cố giữ khoảng cách với em, bỏ rơi em. Anh thay đổi rồi Win ạ” – Mindy lớn tiếng nói

“Em thực sự hiểu lầm rồi, anh không có thay đổi cũng không có bỏ rơi em. Bao nhiêu năm anh vẫn coi em như em gái của mình, luôn yêu thương em” – Anh nói đều đều

“Em gái? Anh chỉ coi em như em gái? Em nói cho anh biết em không cần. Em yêu anh, em muốn làm vợ của anh, những thứ khác em không quan tâm” – Mindy nắm chặt lấy tay anh nói

“Em điên rồi, đừng như vậy” – Anh gạt tay cô ra

“Đúng, em điên rồi vì anh em mới điên. Nếu vậy ngay từ đầu sao anh còn không giải thích rõ cho em, tại sao cứ để em mơ tưởng đến mức không thể khống chế như bây giờ. Anh nói đi” – Mindy rống lên, nước mắt đã rơi khắp mặt

“Vì không muốn em chịu tổn thương. Em đã mất người thân....” – Anh bực mình lớn tiếng rồi đột nhiên dừng lại khi lỡ lời

“Thì ra là vậy.....Cuối cùng vẫn chỉ là thương hại...là thương hại ha ha” – Cô ngồi sụp xuống sàn cười thê lương rồi ngất lịm đi

“Mindy!!”

Bệnh viện X

Anh sốt ruột ngồi ở phía hàng ghế chờ, mắt chỉ chăm chăm nhìn vào cánh cửa cấp cứu. Đến khi cửa mở thì vội vàng chạy tới cạnh bác sĩ

“Cô ấy sao rồi?” – Anh lo lắng hỏi. Nhưng vẫn không nhận được lời đáp lại càng thêm lo lắng

“Ông nói đi, cô ấy rốt cuộc ra sao?”

“Bệnh nhân có một khối u trong não” – Bác sĩ thờ dãi nhìn anh

Nghe đến đây anh rơi vào trạng thái bất động, trong lòng căng thẳng tột độ. Cổ họng anh lúc này nghẹn ắng lại, khản đặc không thể thốt nên lời. Mindy sẽ thế nào đây?

“Lập tức làm phẫu thuật cho tôi. Không để cô phải chịu bất kì thương tổn nào” – Anh khẩn trương nói

“Việc này e là không được nữa rồi, khối u hiện đã lớn lại nằm trong não bệnh nhân một thời gian khá dài mà không được chữa trị sớm nên.....” – Bác sĩ đang nói thấy anh như không còn sức sống thì ngừng lại

“Liệu cô ấy có..... sống được không?” – Anh thất thần hỏi

“Trước mắt bệnh nhân vẫn có thể duy trì được thêm một năm, tùy vào tâm trạng nếu luôn giữ cho tâm trạng tốt, lạc quan thì có thể kéo dài thêm thời gian. Tuy nhiên hiện giờ sức khỏe bệnh nhân đang dần có hiện tượng suy yếu nên người nhà cần chú ý.” – Bác sĩ nói rồi bước đi

Một năm? Tại sao chứ, tại sao lại bắt công với cô như vậy? Anh cảm thấy mình lúc này là một thằng tồi đến một người con gái cũng không thể bảo vệ được, bao lâu nay lại cố gắng giữ khoảng cách với cô khiến cô chịu đả kích.

Một lát sau, anh mới nặng nề bước tới phòng bệnh của Mindy. Nhìn người con gái mặt mày tái nhợt nằm trên giường bệnh anh cảm thấy xót.

“Mindy, thật xin lỗi” – Anh ngồi cạnh giường bệnh cúi đầu nói

Lúc này mí mắt cô cũng dần động đậy rồi từ từ mở ra “Win, thật tốt quá anh ở đây rồi. Mà sao em lại ở đây vậy?”

“Em vừa mới bị ngất” – Anh nhìn cô nói

“Ngất? À chắc tại hơi mệt thôi, cả tuần làm việc mệt mỏi mà” – Mindy cười trừ

“Em còn định giấu sao?”

“Anh nói gì em nghe không hiểu?” – Mindy thắc mắc hỏi

“Anh hỏi em tại sao bị bệnh mà giấu anh?” – Anh lớn tiếng

“Anh.....biết rồi sao?” – Mindy vẻ mặt lo lắng hỏi

“Nếu như anh không biết em còn định giấu bao lâu nữa?” – Anh vẫn lớn tiếng nói

“Em không muốn liên lụy anh. Lần này về nước cũng chỉ muốn gặp anh, cùng anh đi chơi như lúc trước một thời gian rồi em sẽ đi ngay...” – Mindy lúc này nước mắt đã trào ra khỏi hốc mắt

“Anh xin lỗi, là tại anh....thật sự xin lỗi em” – Anh đau lòng nói

“Em muốn chúng ta giống như trước kia được không anh? Đừng đẩy em đi nữa, em thực sự không chịu nổi” – Mindy ôm lấy cánh tay anh

“Được, anh sẽ chăm lo em thật tốt” – Anh gật đầu

“Cảm ơn anh, Win”

“Được rồi mau nằm xuống nghỉ ngơi, đã muộn rồi” – Anh lấy chăn đắp cho cô

“Win anh ở lại cùng em được không?” – Mindy nhìn anh đầy chờ đợi

Anh nghe vậy thì có chút do dự, nó vẫn còn đang ở nhà nếu như khi tỉnh dậy biết anh cả đêm không có về nhà thì nó có giận không?

“Không sao đâu, em nói vậy thôi anh cứ về đi em tự lo cho mình được....khụ khụ” – Mindy yếu ớt nói

“Anh ở lại với em” – Để cô ở đây một mình anh không an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Hãy Để Em Cùng Chăm Sóc Cô Ấy

Sáng sớm hôm sau

Như một thói quen, trước khi tỉnh dậy nó đều quơ tay về phía bên cạnh. Trống không? Nó biết nó luôn là người dậy trễ hơn anh, luôn thức dậy trong trạng thái một mình nhưng hôm nay ngoại lệ, rõ ràng nó dậy sớm mà. Vội quay sang nhìn chiếc đồng hồ xanh lam đặt cạnh giường 6:00, sớm như vậy lại không thấy anh, anh đã đi đâu? Lục lại trí nhớ nó chợt nhớ ra hình như tối hôm qua anh có ra ngoài. Chẳng lẽ cả đêm qua anh không về sao? Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, nó bước xuống lầu

“Cô chủ, sớm vậy sao mau lại đây ăn sáng” – Di Lan nhìn nó ngạc nhiên

“Dạ”- Nó cười rồi bước xuống, mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không thấy anh liền hỏi “Dì ơi, anh Tuấn đâu rồi ạ?”

“Cậu chủ ra ngoài từ tối qua đến giờ vẫn chưa thấy về” – Di Lan nói

“Liệu có phải công ty xảy ra chuyện gì không?”-Nó lăm bầm đồng thời cũng cố gắng lục lại kí ức một lần nữa. Ở công ty đâu có xảy ra chuyện gì? Bản thân là thư kí nên nó luôn nắm bắt mọi thông tin. Chợt một chi tiết xẹt qua trong đầu nó. Hình như tối qua anh có nhận được điện thoại từ ai đó. Lúc nó đó đang lim dim ngủ tuy nhiên vẫn nghe được một chút. Hình như anh có nói Cô ấy ở đâu? Đúng chính là câu đó. Vậy là ai chứ? Đang trầm tư suy nghĩ thì giọng anh vang lên

“Bà xã, hôm nay dậy sớm vậy?” – Với một nụ cười nhàn nhạt trên môi, trông anh khá mệt mỏi. Điều đáng chú ý hơn là trên người anh vẫn là bộ quần áo hôm qua.

“Bà xã?” – Thấy nó không phản ứng mà chỉ nhìn anh, anh vội đi đến bên nó

“À...Chỉ là hôm nào cũng thua anh trong việc thức dậy nên em quyết định lật ngược tình thế để lấy lại phong độ vốn có, nếu để người khác biết thì xấu hổ lắm” – Nó hùng hổ chém gió.

“Ha ha ..tốt, rất tốt vậy mới ngoan. Không uống anh nuôi em vất vả bao lâu” – Anh nghe nó nói xong thì bật cười ha ha. Bởi vì sao? Bởi phong độ đó Linh chưa bao giờ có với lại bây giờ nó biết và cảm thấy xấu hổ thì quá muộn rồi – ai cũng biết

“Anh đã đi đâu?” – Nó vốn không định hỏi câu này, mà là Sao hôm qua anh không về? Nhưng nó muốn đóng vai cô ngốc một lần.

“Sớm hôm nay đột nhiên anh có một chút chuyện riêng cần giải quyết nên ra ngoài hơn sớm” – Anh xoa đầu nó cười

Nói dối. Tại sao anh lại phải nói dối chứ? Trong lòng nghi ngờ nhưng bên ngoài nó cười tươi “Vậy mà em cứ tưởng xảy ra chuyện gì? Mau ngồi xuống ăn sáng cùng em đi”

“Ừ” – Anh chỉ cười cười rồi ngồi xuống cạnh nó.

Cùng ngồi chung một bàn ăn nhưng trong lòng mỗi người lại có tâm tư khác nhau.

Thời gian vội vàng trôi qua.

“Bà xã.... Em có thực sự muốn làm tiếp công việc này không?” – Anh hỏi nó, anh không muốn thấy nó cảm thấy mệt mỏi. Đặc biệt là khi nghe những lời nói hôm qua. Dù sao công việc này cũng là do anh "ép buộc" nó làm.

“Anh cho em nghĩ?” – Mắt nó sáng như bóng đèn

“Em thực sự muốn vậy sao?” – Thấy biểu cảm của nó anh không khỏi ngạc nhiên

“Thật ra em thấy công ty hiện giờ vô cùng vô cùng ổn, ở công ty em cũng rất nhàn nhã. Với lại em còn muốn làm một vài chuyện quan trọng” – Nó nhìn anh nói thật

“Có thể nói cho anh một chút về chuyện quan trọng không?” – Anh ghé sát lại gần nó

“Anh có hối lộ thứ gì đi nữa em cũng không nói đâu. Rồi anh cũng sẽ biết mà” – Nó nháy mắt tinh nghịch

“Được, mọi việc đều tuân theo lời em” – Anh hôn lên má nó

“Cũng đến giờ rồi, anh mau đi làm đi” – Nó thúc giục

“Được rồi” – Anh gạt đầu rồi đi lên lầu thay đồ. Đến lúc này anh mới nhận ra điều khác thường về bộ quần áo trên người. Nó có biết anh nói dối không?

Thay đồ xong anh với lấy chiếc cặp đi xuống “Anh đi nhé, ở nhà nhớ phải ngoan” Nói rồi liền hôn lên trán nó một cái

“Em rất ngoan, anh không phải nhắc” – Nó lờm anh. Bộ nó là quỷ sứ hay sao?

Anh thấy thế liền bật cười vẫy tay tạm biệt nó rồi lái xe đi.

Sau khi anh đi khỏi, nó liền bảo chú Lương lái xe theo anh.

Thấy chiếc xe của anh không hề đi đến công ty, nó càng thêm nghi ngờ. Nó đoán đúng, anh có chuyện giấu nó. Cứ như vậy chiếc xe của anh bất chợt dừng lại ở bệnh viện X.

“Sao lại là bệnh viện?” – Nó ngạc nhiên vô cùng

“Xảy ra chuyện gì sao cô chủ?” – Chú Lương cũng ngạc nhiên không kém

“Dạ không có gì đâu ạ. Chú cho con xuống ở đây nhé, không cần đợi con đâu, lát con về liền” – Nó cười cười rồi bước xuống xe, bước được vài bước thì vội chạy lại “À mà chuyện hôm nay chú đừng nói với anh ấy nhé”

“Được, tôi biết rồi. Cô chủ nhớ cẩn thận” – Chú Lương gạt đầu

“Vâng, cháu biết ạ” – Nói rồi bước nhanh vào trong bệnh viện

“Chị ơi cho em hỏi, anh chàng vừa mới bước vào đây đâu rồi ạ?”

“Em hỏi ai vậy? Ở đây nhiều người tôi không nhớ hết” – Chị ý tá lắc đầu

“Cái anh vừa mới bước vào đây ý ạ. Anh ấy mặc áo sơ mi đen, đúng rồi là áo sơ mi đen” – Nó gấp gáp nói

“Em nói cái anh chàng cao cao điển trai ấy hả?” – Chị ý tá hỏi

“Đúng, đúng là anh ấy”

“Anh chàng ấy hình như là đến phòng 208 thì phải” – Chị ý tá xoa cằm nói, thường thì sẽ không nhớ nhưng anh lại là trường hợp ngoại lệ. Một người như vậy nhất định phải nhớ rõ để có dịp gặp mặt chứ

“Vâng, em cảm ơn ạ” – Nó chạy đi

Phòng 208? Chạy dọc theo hành lang tầng hai cuối cùng nó cũng tìm ra. Khẽ bước từng bước lại gần phía cửa ra vào, hiện trước mắt nó là anh đang ngồi bên giường bệnh đút cháo cho người trên giường. Và người nằm trên giường kia không ai khác mà chính là Mindy. Tại sao Mindy lại ở đây?

Nó ghé sát tai vào phòng

“Đã cảm thấy đỡ hơn chưa?” – Anh hỏi cô

“Em khỏe mà, anh đừng lo” – Mindy nhìn anh nhăn mặt cười “Còn nữa, em muốn xuất viện”

“Không được, em vẫn còn ốm xuất viện làm gì? Ít nhất phải vài bữa nữa mới được” – Anh cau mày

“Em nói lại một lần nữa em rất khỏe. Em có nhiều việc phải làm lắm. Em mặc kệ dù anh có đồng ý hay không em vẫn xuất viện” – Mindy phản bác

“Được, anh chịu thua có điều hôm nay và ngày mai em vẫn phải ở lại đây” – Anh kiên định

“Vậy anh ở lại cùng em nhé” – Mindy chờ đợi nhìn anh có phản ứng gì nhưng rất tiếc...

“Không thể” – Anh không nhanh không chậm nói. Biết tình hình hiện tại của Mindy nhưng không hiểu sao anh không cảm thấy đau lòng mà lại là áy náy, gượng gạo, không chân thực.

“À...em biết rồi” – Mindy chợt dạ nói

Đứng bên ngoài nghe cuộc nói chuyện của hai người, nhìn anh lo lắng cho Mindy nó cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Tuy nhiên khi nghe anh thẳng thừng

từ chối Mindy trong lòng nó lại cảm thấy ấm áp, bất giác nhếch môi cười. Có điều nó thắc mắc, Mindy bị sao vậy? Nếu là bị bệnh thông thường thì tại sao phải vài hôm nữa mới được xuất viện. Trong lòng nó lúc này vô cùng hỗn loạn, nó có cảm giác dường như Mindy đang giả bộ bởi cùng là phụ nữ với nhau nên nó hiểu rất rõ đã thế những lần nói chuyện với nhau cô không ngần ngại mà thẳng thừng “bày tỏ cảm xúc” đối với anh. Đứng trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, nó cũng quay gót rời đi. Về nhà nhất định phải hỏi anh rõ ràng

Buổi tối

Nó ngồi trên giường ôm chặt con gấu Pooh suy nghĩ mãi về việc lúc sáng, gương mặt không ngừng biến hóa biểu cảm, lúc thì nhăn mặt, lúc thì phồng má, lúc thì bĩu môi, vân vân và vân vân. Nó mãi mê đắm chìm trong dòng suy tư mà không biết đến sự hiện diện của anh, về phần anh sau khi đem ly sữa lên phòng cho nó nhìn thấy màn này thì không khỏi buồn cười.

“Bà xã đại nhân, em chuẩn bị đi casting phim sao?” – Anh đưa ly sữa cho nó rồi cũng ngồi xuống bên cạnh

“Anh đừng đùa, em có thừa tài năng để tham gia mấy vụ đó nhưng em không có nhu cầu. Em là đang có chuyện muốn hỏi anh” – Nó hất mặt nhìn anh. Nó rất tài năng, có điều tài năng phải để trong ngoặc kép.

“Anh trịnh trọng nghe em nói” – Anh gật đầu cười

“Tối qua anh không về nhà, sáng anh cũng không đến công ty ngay, đồng thời cũng nói dối em là vì Mindy phải không?” – Nó bắt đầu tra khảo

Anh ngạc nhiên nhìn nó, vậy là nó biết rồi sao? “Bà xã, em”

“Anh mau thành thật khai báo sẽ được hưởng sự khoan hồng” – Nó lườm anh. Anh im lặng một hồi, cố gắng đè nén cảm xúc mới thốt thành lời.

“Mindycó khối u trong não. Chỉ sống được khoảng một năm nữa” – Anh thở dài nói mà không nhìn nó

“Anh.....nói lại lần nữa đi” – Nó lấy tay bị chặt miệng lấp bấp

“Những gì em cần biết anh đã nói rồi, anh cũng chỉ mới biết” – Anh nhìn nó nói nhẹ

Nó lúc này đang rơi vào trạng thái kinh hãi tột cùng, nước mắt cũng không tự chủ mà rơi lã chã trên mặt. Không thể nào, không thể có chuyện đó được.

“Bà xã...” – Thấy nó trở lên căng thẳng anh vội ôm nó vào lòng

“Em xin lỗi” – Nó nghẹn ngào

“Xin lỗi? Tại sao?”

“Em đã theo dõi anh, em hiểu lầm hai người, em cứ nghĩ là Mindy cố tình làm gì đó để cướp anh đi mất. Em xin lỗi, xin lỗi...” – Nó vừa khóc vừa thú tội

“Đồ ngốc em không có lỗi, là do anh giấu nên em mới hiểu lầm” – Anh lau nước mắt cho nó “Được rồi nín đi nào, không phải lỗi của em”

“Cô ấy sẽ thế nào?” – Nó ngước mắt lên nhìn anh

“Bác sĩ nói nếu để cho cô ấy sống vui vẻ thì có thể kéo dài thời gian” – Anh nhìn về phía cửa sổ nói với giọng bất lực

“Hãy để em cùng chăm sóc cô ấy” – Nó nói kiên định

“Ừ” – Anh gật đầu rồi ôm chặt nó

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sự Thật

Cả đêm hôm đó anh ôm chặt nó ngủ, nói là ngủ không không hẳn nhưng nói không ngủ cũng không đúng, anh nhắm mắt thờ ơ nhưng trong đầu vẫn đang tua chậm lại những việc xảy ra – cụ thể là căn bệnh của Mindy. Còn về phần nó vẫn trần trọc không thể nào ngủ yên giấc được. Khi nghe anh nói Mindy bị bệnh nặng như vậy nó có cảm giác như bị ai đó đánh mạnh vào đầu, cảm giác vô cùng choáng váng, đau lòng không thể thốt thành lời, nhưng ngay sau khi nhìn thấy vẻ mặt tuyệt vọng, mệt mỏi của anh thì không hiểu sao sự đau xót lại không còn mà thay vào đó lại là sự hoài nghi, hoài nghi Mindy có gì đó bất thường. Khối u trong não? Chỉ sống được một năm? Là thật hay giả đây?

“Bà xã anh đi đây, ở nhà ngoan chờ anh về” – Anh hôn lên trán nó như thường lệ

“Đây là lần thứ n anh nhắc em ngoan rồi đó. Em cũng xin nói lần thứ n rằng em rất ngoan” – Nó đen sì mặt nhìn anh trách móc

“Ừ...ừ anh biết. Anh đi đây” – Anh bẹo má nó rồi bước đi song được ba bước lại quay lại thì thầm bên tai nó “Nhớ ngoan, bà xã của anh” rồi sai bước nhanh ra ngoài để lại một mình nó đứng trong nỗi thống khổ không biết xả giận vào đâu.

Tập đoàn T & L

Ngồi trong phòng làm việc, anh tựa người vào ghế ánh mắt lạnh băng ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ với những cảm xúc phức tạp. Tối qua khi ôm nó ngủ anh đã đoán ra được phần nào suy nghĩ của nó, việc này cũng liên quan phần nào đến cảm giác kì lạ của anh khi ở gần Mindy, có gì đó không bình thường.

Trầm tư một lúc lâu, anh cho gọi thư kí lên “Alex lên phòng tôi ngay”

* Alex : thư kí (nam) mới của anh.

Cốc cốc cốc

“Vào đi” – Anh lạnh lùng nói

“Giám đốc có việc gì phân phó” – Alex cung kính nói

“Tôi cần mọi thông tin của cô ấy trong vòng 3 năm trở lại đây, cậu có thời gian là một ngày” – Anh chỉ vào tấm ảnh trên mặt bàn nói. Nếu chỉ còn thời hạn một năm thì ít nhất Mindy không thể như bây giờ được, cơ thể lại không có dấu hiệu gì là xuống dốc. Và lại đối chiếu với tính cách của Mindy thì hoàn toàn không phù hợp. Mindy luôn thích chiêm đoạt, có chút ích kỉ. Chắc hẳn là có vấn đề.....

“Dạ, tôi lập tức đi làm ngay”

Lúc này trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh nó, ánh mắt nghi ngờ, không yên tâm của nó Em nhất định phải tin anh

Trở lại với nó, sau khi anh vừa rời khỏi nó cũng nhanh chóng thay đồ rồi đi đến bệnh viện thăm Mindy. Lần này đã biết địa điểm nên nó không cần đến sự trợ giúp của chị y tá “đáng yêu” kia nữa, cứ nghĩ đến vẻ mặt hưng phấn khi nhắc đến anh của chị làm nó chán ghét.

Đứng trước cửa phòng bệnh nó có phần chần chừ sau đó cũng thờ ơ mạnh rồi đưa tay gõ cửa

“Vào đi” – Giọng nói lạnh băng phát ra từ phía trong, không phải chữ nó chưa từng nghe thấy âm thanh kiểu này – âm thanh mang theo phần khó chịu.

“Mindy là tôi nè” – Nó đẩy cửa rồi bước nhẹ nhàng vào

“À Anna đó hả? Sao lại tới đây?” – Mindy tươi cười nhìn nó, điệu bộ hoàn toàn trái ngược so với lúc vừa rời

“Anh Tuấn nói cho tôi biết hết rồi” – Nó lo lắng nhìn cô “Cô không sao chứ?”

Mindy nghe vậy thì nhìn nó cười thê lương “Tôi có thể làm sao chứ? Dù gì thì cũng chẳng ai quan tâm đâu. Như vậy cũng tốt...tôi có thể không đơn độc nữa”

“Cô nói gì vậy? Cô điên sao? Cô có biết cuộc sống quý giá thế nào không? Cho dù chỉ còn một khoảng thời gian ngắn hay dài thì đó vẫn là những giây phút hạnh phúc nhất. Cô nói cô đơn độc sao, không có ai quan tâm cô sao? Vậy còn tôi còn anh Tuấn cô cho là gì?” – Nó tức giận lớn tiếng nói

“Trên đời này tôi chỉ còn mỗi Win là người thân duy nhất thôi, nhưng thật đáng tiếc anh ấy không còn là của tôi nữa rồi” – Mindy nhìn nó với vẻ mặt tuyệt vọng cùng câu nói đầy ẩn ý

“Mindy.....Việc này...Tôi nghĩ hiện tại cô nên suy nghĩ cho bản thân mình, cố gắng sống thật tốt. Tôi cùng anh Tuấn luôn ở cạnh cô” – Nó có phần lúng túng đáp lại. Lời nói của Mindy khiến nó giật mình, cảm giác như Mindy đang chĩa súng vào nó.

“Tôi không còn nhiều thời gian nữa, tôi chỉ muốn Win giống như trước đây, luôn quan tâm đến tôi, coi tôi là chỗ để chia sẻ.....Tôi muốn ở cạnh anh ấy” – Mindy nhìn nó nói với vẻ khẩn cầu rồi chột lại một câu khiến nó rơi vào trạng thái căng thẳng, tức giận có, ghen tị có, lo lắng có, thông cảm có.

“Anna cô giúp tôi có được không? Tôi biết cô và Win là vợ chồng chưa cưới, tôi cũng không muốn phá tan nó nhưng.....tôi cảm thấy một cuộc hôn nhân được sắp đặt như vậy...không có phù hợp...” – Mindy nước mắt chảy dài nhìn nó nhưng vẫn như lúc vừa rồi, lời nói tỉ lệ nghịch với biểu cảm.

Nó nghe vậy thì nhủ mày chặt, tức giận đứng phắt dậy hướng vào Mindy mà lớn tiếng “Đủ rồi Mindy, cô nói sai rồi đây không phải là cuộc hôn nhân sắp đặt. Đây là do chúng tôi đôi bên tình nguyện tiến tới, không có ai ép buộc hay can thiệp gì cả, còn nữa nếu dựa vào ý nghĩ trong đầu cô hiện tại thì tôi lại càng phù hợp với anh ấy hơn bởi chúng tôi quen nhau từ lúc còn nhỏ, tình cảm lại vô cùng thân thiết là đằng khác. Đây cô nhìn sợi dây chuyền này đi” – Nó giơ sợi dây chuyền đang đeo trên cổ lên nói “Là anh ấy tặng tôi trước khi anh ấy sang Pháp sinh sống cùng gia đình, nó giống như vật hẹn ước đó. Chưa hết cô nói cuộc hôn nhân này không phù hợp sao? Vậy xin hỏi phải như thế nào mới là phù hợp, không lẽ lại là hôn nhân của cô với anh ấy ư? Mindy, cô là một cô gái hoàn hảo tại sao lại luôn phải tranh giành, ngang bướng như vậy? Anh ấy coi cô như em gái, cô hiểu không? Có thể vì một số lí do nào đó khiến cô hiểu lầm nhưng anh ấy vẫn quan tâm đến cô, có điều đó là anh trai đối với em gái. Việc cô nói bóng gió với tôi chẳng khác nào coi

anh ấy như món đồ chơi và cũng chỉ làm cho tôi đánh giá cô thấp hơn thôi... Cô như vậy là đang chiếm đoạt đó, tôi biết tôi nói vậy sẽ đụng chạm tới cô rất nhiều nhưng từng lời tôi nói ra đều là đứng trên lập trường của một người phụ nữ, cũng như là một người ngoài cuộc đối với cô... Anh ấy không phải của ai cả cô hiểu không?"

“Sao cô có thể nói như vậy chứ, cô có tư cách gì mà đánh giá tôi?” – Mindy tức giận có phần thất thần nhìn nó. Quả thực cô không ngờ khi nó tức giận lại đáng sợ như vậy

“Bệnh nhân đã đến lúc cần kiểm tra rồi” – Vị bác sĩ trẻ tuổi gõ gõ vào cửa nhìn nó nói

“Tùy cô thôi, đó là những điều tôi muốn nói. Cô mệt rồi nên nghỉ ngơi đi, hôm khác tôi lại đến thăm cô. Tam biệt” – Dứt lời nó đứng dậy dứt khoát bước ra khỏi phòng không quên gật đầu với bác sĩ một cái. Có điều khi chuẩn bị bước vào thang máy nó đột nhiên xoay người lại bước thật nhanh đến căn phòng bệnh của Mindy.

“Thế nào, khó khăn lắm đúng không? Anh đã nói rồi em phải cân nhắc kĩ khi đưa ra sự lựa chọn này” – John dứt hai tay vào túi áo đứng tựa vào cửa sổ cười nhạt

“Mặc em... Đây là nước cờ mà em chọn dù khó thế nào vẫn phải cố mà đi thôi” – Mindy nắm chặt chăn nói với giọng lạnh lùng

“Nhưng nếu cứ tiếp tục sớm muộn em cũng bị lật tẩy thôi. Cô gái đó không hề tầm thường chút nào” – John cười đầy bí hiểm, cô gái đó rất thú vị.

“Hừ... Cho dù là vậy thì cô ta cũng không thể đấu lại em, cô ta còn quá non nớt” – Mindy liếc vị bác sĩ kia một cái nói kiên định

“Vậy tùy em thôi, nhưng anh nói trước sự trợ giúp của anh cũng có hạn thôi. Một khi vượt quá giới hạn đó mà khiến anh gặp rắc rối thì em cũng trở nên bị phản tác dụng” – John nói với giọng lạnh băng

“Điều này em luôn biết, được rồi anh mau đi đi có thể lát nữa Win sẽ tới đây, đừng để anh ấy nghỉ ngơi” – Mindy nhủ mày thúc giục

“Được anh đi đây tạm biệt” – John cười nửa miệng rồi vẫy tay bước ra khỏi phòng. Nó nghe đến đây liền vội vã chạy đi trước khi vị bác sĩ bước ra khỏi phòng.

Trương Thùy Linh đứng nghĩ mình hơn người, cô không xứng - Mindy nắm chặt tay ánh mắt khinh bỉ nhìn ra cửa sổ.

Về đến nhà, nó vẫn chưa hết kinh hãi với đoạn nói chuyện mình vừa nghe được. Không thể tin nổi người mà anh luôn miệng nói với nó rằng không bao giờ hăm hại người khác kia lại chính là con người nham hiểm như vậy. Nếu không phải nó cố tình nán lại bệnh viện thì có lẽ cả nó và anh đều giống như những con rối Mindy điều khiển. Có điều việc này nó khoan không nói cho anh biết vì một số lí do riêng của bản thân.

“Bà xã anh về rồi” – Về đến nhà anh đi đến khắp nơi tìm nó đều không thấy, phòng bếp, phòng ngủ, vườn hoa, bể bơi đều không có. Cuối cùng anh cũng tìm thấy nó nằm dài trên bãi cỏ xanh trên sân thượng.

“Bà xã...”- Anh nằm xuống cạnh nó khẽ gọi

“Anh về rồi sao?” – Nó không nhìn anh hỏi cho có

“Ừ... Ai bắt nạt em sao? Mặt mày lại xị ra như này” – Anh bẹo má nó

“Hôm nay em đến thăm Mindy, mặc dù bệnh nhưng vẫn vô cùng lạc quan thật đáng khâm phục” – Nó nói với giọng không cảm xúc, giống như chỉ buột miệng nói cho có

Điều này không lọt qua hỏi mắt anh.

“Em không cần suy nghĩ quá nhiều về việc này, mọi việc để anh giải quyết” – Anh nhìn lên trời nói đều đều. Câu nói này có hai ý nghĩa

“Em biết rồi, chỉ nghe mỗi anh thôi” – Nó quay sang ôm chặt lấy anh nói với giọng điệu con nít. Hiện tại Mindy muốn làm cái gì thì mặc Mindy nó chẳng buồn quan tâm, nó tin anh và biết anh sẽ không làm nó phải thất vọng.

Anh đưa tay lên xoa xoa đầu nó cười dịu dàng trong đầu thầm đáp lại "Sẽ không để em thất vọng, chắc chắn là như vậy".

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Em Biết Rồi

Sáng hôm sau tại tập đoàn T&L

Mới hơn mười phút trước anh vẫn tinh thần sáng khoái, vui vẻ trêu chọc nó. Vậy mà vừa vào đến phòng làm việc hàn khí từ người anh tỏa ra khiến nhiệt độ trong phòng giảm xuống một cách đáng sợ, đến tăng băng Alex cũng hơi lúng túng.

“Toàn bộ đều chính xác?” – Anh nhìn xấp tài liệu đặt trên mặt bàn lạnh lùng nói

“Tôi đã xác nhận lại kỹ càng, tuyệt đối không sai sót” – Alex kiên định nói

Anh hừ lạnh, như vậy mọi nghi vấn của anh đều chính xác, Mindy cố tình giả bệnh. Anh đã từng luôn hy vọng rằng anh chỉ hiểu lầm cô nhưng sự thật cô làm anh quá thất vọng. Mindy ngày xưa hoàn toàn không còn tồn tại.

“Người này là ai?” – Anh nhíu mày nhìn vào người đứng cạnh Mindy trong một bức ảnh chụp

“Theo như tôi điều tra được thì người đàn ông này là Nguyễn Trọng Nhật, còn có tên khác là John nghe nói hai người này khá thân thiết từ thời học phổ thông còn về quan hệ giữa họ đến giờ vẫn chưa rõ”

“Hiện giờ anh ta ở đâu?” – Anh nhàn nhạt hỏi. Anh chỉ thắc mắc hai người này đã thân thiết như vậy tại sao chưa một lần Mindy nói với anh, mà trái lại cô một mực nói không quen biết ai khác.

“Anh ta đang là bác sĩ khoa ngoại thần kinh ở bệnh viện X”

“Bệnh viện X?” – Anh nhíu mày hỏi lại. Vậy có lẽ nào lần trước, chính tên này cũng có liên quan đến việc đổi bệnh của Mindy? Các người được lắm, dám lừa dối cả tôi hậu quả mà các người phải gánh không hề đơn giản.

“Được rồi, cậu ra ngoài đi” – Anh day day thái dương nhắm mắt lại nói

“Vâng thưa giám đốc”

Tuy nhiên khi Alex vừa ra khỏi phòng liền bắt gặp Mindy đang đi tới với khuôn mặt hơi nhợt nhạt, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua anh cũng biết là do ai đó cố tình trang điểm.

“Xin lỗi cô đến đây gặp ai?” – Alex biết chắc cô ta đến để gặp tổng giám đốc nhưng vẫn cố tình ngăn lại hỏi. Mặc dù biết vai trò không hề tầm thường của cô trong công ti nhưng đối với hạng người này anh không hề bận tâm hay kiêng kỵ gì.

“Tôi tới gặp ai không liên quan tới anh” – Mindy nhíu mày lên tiếng rồi lách người đi ngang qua Alex

“Nếu là tổng giám đốc tôi nghĩ cô nên quay về thì tốt hơn. Tổng giám đốc hiện đang rất bận không hề có thời gian dư thừa để tiếp cô” – Alex dùng lời lẽ sắc bén với Mindy

“Anh là ai mà dám ăn nói như vậy với tôi hả?” – Mindy lớn tiếng

“Là ai không quan trọng, quan trọng là cô không được vào đây” – Alex lạnh lùng nói

“Anh nghĩ mình ngăn cản được tôi sao? Anh không đủ tư cách” – Mindy ghé sát vào tai Alex khinh bỉ nói, rồi nhanh chóng bước vào phòng làm việc của anh mà không thèm gõ cửa. Alex đứng đó hai tay đút trong túi quần thản nhiên đi đến phòng làm việc của anh nhếch môi cười xem trò vui.

“Win, hôm nay em vừa xuất viện liền đến đây ngay anh không giận em chứ?” – Mindy tỏ vẻ nũng nịu đứng trước mặt anh

Đang cảm thấy vô cùng tức giận, khó chịu vì cô mà cô lại vác mặt tới đây làm nũng, giả nai với anh? Được tốt, rất tốt. Anh cười khinh bỉ rồi ngược mắt lên nhìn về phía Alex đang đứng thản nhiên dựa người vào tường với ý nói “Cậu chán sống?”

Alex cũng thản nhiên nhún vai ánh mắt tỏ vẻ “Tôi vô tội” nhìn anh

Anh thấy thế chỉ biết hừ lạnh rồi mới bắt đầu đem sự chú ý của mình đến con người trước mặt.

“Làm sao có thể giận em được chứ” – Anh cười tươi nhìn Mindy nhưng khó ai có thể nhìn ra sự khinh bỉ trong đó lúc này ngoài Alex

“Hi em biết anh sẽ như vậy mà.” – Mindy cười nhẹ rồi lo lắng nói “Sao nhìn anh mệt mỏi quá vậy, anh không khỏe ở đâu?”

“Không có gì đâu chỉ tại có một số chuyện khiến anh bức bối thôi” – Anh lạnh lùng nói rồi hỏi ngược lại Mindy “Vậy còn em, tại sao mặt mày lại xanh xao như vậy, vẫn không khỏe sao?”

“Em không sao chỉ hơi mệt một chút thôi anh không cần lo lắng” – Mindy lắc đầu nói. Nghe đến đây cả anh lẫn Alex đều cảm thấy rất buồn cười, là ai là ai lo lắng? “Mà em nghe nói Anna nghỉ việc rồi, có chuyện gì không anh?”

“Cô ấy có chuyện cần làm thôi” – Anh nói đều đều

Thấy Mindy đứng chần chừ một lúc anh liền hỏi

“Em sao vậy?”

“Win à...Thật ra hôm qua Anna đến thăm em chắc anh cũng biết rồi đúng không?”

“Đương nhiên” – Anh gật đầu

“Em cũng không muốn đề bụng chuyện này nhưng nếu không nói ra em cảm thấy rất oan ức” – Mindy làm bộ mặt vô tội nhìn anh, thấy anh không nói gì mà chỉ nhìn mình chờ đợi Mindy liền nói “Em không hề làm chuyện gì có lỗi với cô ấy nhưng cô ấy liên tục đổ mọi tội lỗi lên đầu em. Anh biết tính em mà, luôn nói thẳng nên nhiều khi em có nói những câu quan tâm anh sẽ gây hiểu lầm cho cô ấy nhưng dù sao em cũng đã giải thích và xin lỗi rồi mà cô ấy rốt cuộc vẫn không nghe. Cô ấy có đến thăm nhưng thực chất là đến để lăng mạ, cảnh cáo em...” – Nói đến đây Mindy bứt đầu nức nở

“Cô ấy nói gì?” – Anh xoa xoa cây bút trên tay nói giọng thân thiện

Mindy nghe vậy liền nói nguyên vẹn lại toàn bộ lời nó nói với anh cũng không quên thêm một chút “gia vị” vào để cho câu chuyện thêm đậm đà sức thuyết phục mà sắc mùi đối trá.

“Đáng yêu thật” – Anh cười tươi rồi phun ra ba chữ khiến Mindy hóa đá ngay lập tức

Alex này giờ đứng ngoài khuôn mặt lạnh băng nghe toàn bộ sự việc, chỉ đến khi nghe thấy lời nó nói thì cũng phì cười, trong lòng thâm tán thưởng cô gái này. Rồi cũng xoay người rời khỏi, màn kịch này tuy sắp đến lúc hạ màn một cách đầy hấp dẫn nhưng thật đáng tiếc anh không còn hứng thú. Điều đó không lọt qua khỏi tầm mắt của anh, Alex là một người khá bí ẩn. Thông qua hành động, lời nói, biểu cảm của anh ta có thể thấy rõ y là một người không hề tầm thường. Bởi vậy anh đối với Alex luôn là sự thú vị, tin tưởng và đánh giá cao.

“Anh nói...nói sao?” – Mindy lấp bắp nhìn anh, đến giờ vẫn không khỏi bàng hoàng

“Em không nghe sao? Anh nói vợ anh đáng yêu” – Anh cười lạnh

Mindy vẫn còn ngơ ngác. Nụ cười trên môi anh lúc này tắt ngấm, không nhanh không chậm nói “Mindy, cô là một diễn viên tài năng”

“Anh...nói gì em không hiểu” – Mindy giật mình nhưng vẫn cố tỏ vẻ

“Cô không hiểu? Được lắm” – Anh gật đầu cười nhạt rồi nói “Vậy cô hãy giải thích một chút về chuyện cô giả bệnh để chia rẽ vợ chồng tôi”

“Giả...giả bệnh gì chứ? Em không có, em bị bệnh thật. Nếu anh không tin có thể đến gặp bác sĩ ở đó để xác nhận lại, chính anh cũng đã nghe ông ấy nói về bệnh tình của em rồi mà không phải sao?” – Mindy vội vàng đáp trả

“Cô lời đuôi cáo rồi Mindy ạ, thứ nhất tôi chưa từng đề cập với cô về chuyện bác sĩ nói gì với tôi, thứ hai “ông ấy” nghĩa là cô đã biết ai là người nói chuyện với tôi. Cô quá phi thường” – Anh cười khinh bỉ

“Em....Là Anna, chính Anna nói với anh như thế đúng không? Cô ta đang cố đổ hết mọi tội lỗi lên đầu em, anh biết cô ta ghét em đến mức nào mà. Em bị oan, anh nhất định phải tin em” – Mindy nức nở

Anh đang rất tức giận về việc mình bị lừa dối vậy Mindy còn lời thêm nó vào, đổ tội cho nó càng làm hàn khí từ người anh tỏa ra một cách đáng sợ.

“Tôi chỉ tin John” – Anh nghiêng răng phun ra bốn chữ, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng

Chỉ cần nghe thấy chữ John từ miệng anh đã đủ làm cho Mindy hoàn toàn cứng họng, toàn thân run bần bật, sợ hãi tột độ. Lẽ nào John.....

“Thế nào, sao cô không tiếp tục đổ lỗi cho vợ tôi đi?” – Anh nhìn về mặt kính hoảng của Mindy hài lòng nói

“Phải, là em làm hết đó. Nhưng lời giải thích của em vẫn vậy thôi, là vì anh...vì anh đó Win à” – Mindy lớn tiếng đáp trả anh

Trước câu nói này anh tỏ vẻ không quan tâm bởi anh biết càng nói cho Mindy hiểu thì cô càng đi ngược lại mà thôi. Anh cho gọi Alex đến phòng làm việc của mình

“Giám đốc” – Alex đã sớm khôi phục lại vẻ nghiêm túc vốn có

“Mau đưa cô đây ra khỏi phòng cho tôi. Còn nữa việc hợp tác ý tưởng giữa bên ta với đối tác bên Pháp do cô ta phụ trách.....chấm dứt hoàn toàn” – Anh nhìn Mindy nhấn mạnh lời nói

“Tôi sẽ đi làm ngay” – Alex gật đầu rồi quay sang Mindy “Mời cô ra ngoài ngay lập tức”

“Tôi nói lại lần nữa, anh không đủ tư cách” – Mindy trợn mắt với Alex rồi quay sang anh với khuôn mặt đáng thương nhất “Win, anh không thể đối với em như vậy được” Nhưng thật đáng tiếc, anh chỉ chăm chú nhìn vào tấm ảnh đặt trên bàn làm việc với đôi mắt tràn đầy ôn nhu. Người trong ảnh không ai khác ngoài nó, đó là bức ảnh anh vô tình chụp được khi nó với bộ váy xanh lam trễ vai, mái tóc dài xõa tự nhiên đang cầm bó hoa bồ công anh ngồi trên bãi cỏ đôi mắt to tròn ngây thơ lơ đãng nhìn về phía nào đó. Đương nhiên nó không hề biết.

Alex thấy vẻ mặt đỏ của anh liền nở nụ cười trong tích tắc rồi thật nhanh, gọn, lẹ lôi Mindy ra khỏi phòng mặc cho cô ta la hét, phản kháng dữ dội.

Tại biệt thự

Hiện giờ nó đang vô cùng bối rối, bết tắc cho “việc quan trọng” mà nó đã từng nói qua với anh khi xin nghỉ việc. Việc này cần phải có sự trợ giúp của người khác mới có thể thực hiện và điều đặc biệt đó là chưa đến thời điểm thì có đánh chết cũng không được tiết lộ dù chỉ là một chút xiu về nội dung của “việc quan trọng”. Đang vò đầu bứt tai ôm gấu Pooh ngồi trên giường thì tiếng gõ cửa phòng vang lên.

“Vào đi ạ” – Nó thản nhiên nói cũng không có ngẩng đầu lên nhìn đối phương dù chỉ là một cái liếc mắt

Cửa phòng mở ra mà không có ai lên tiếng, nó lúc này mới khẽ nhủ mày rồi ngẩng đầu lên. Tuy nhiên chưa kịp nhìn rõ diện mạo đối phương thì cả người đã bị ôm chặt, mùi hương quen thuộc xộc vào mũi. Thì ra là tên chồng xấu xa của nó. Mà kẻ cũng lạ thường ngày cứ thế “đạp” cửa xông vào ấy vậy mà hôm nay lại lịch sự gõ cửa, chứng tỏ có biến, có biến là cái chắc.

“Sao nào, anh đã làm chuyện gì động trời có lỗi với em rồi chạy thật nhanh về đây lấy lòng hả?” – Nó ôm cổ nhìn anh mắng

Anh nghe vậy liền phì cười rồi búng cho nó một cái rở đầu trên trán “Nhớ em đó”

“Em không tin” – Nó bĩu môi nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Bà xã, anh có chuyện muốn nói với em” – Anh áp hai tai vào má nó nhìn nó nghiêm túc

“Vâng anh cứ nói đi, em xin trịnh trọng nghe” – Nó cũng đáp trả anh với thái độ cực kì nghiêm túc nhưng giọng nói lại bựa khó tả. Anh không nhận được liên cường hôn nó, mãi một lúc mới đề nó lấy lại oxi.

“Mindy giả bệnh” – Anh nhìn nó tham lam thờ nói nhẹ nhàng

“Em biết rồi” – Nó rất, quá, vô cùng, cực kì, tột độ...thản nhiên đáp lại

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Anh Ấy...về Rồi

“Em biết rồi” – Lời nói thái độ không thể thản nhiên hơn của nó khiến anh khẽ nhủ mày. Nó biết từ khi nào? Nếu đã sớm biết tại sao không nói cho anh? Chuyện này có điều gì bí ẩn ở đây, phải làm cho ra nhẽ mới được.

Khẽ rung mình trước ánh mắt hoài nghi đến đáng sợ của anh cuối cùng nó cũng buộc phải gờ cờ trắng đầu hàng.

“Em cũng mới biết thôi, chính là hôm em đến thăm Mindy đó. Em cố tình nán lại đó rồi nghe được toàn bộ..” – Nó thờ dãi nói

“Còn gì nữa không?” – Anh dùng ánh mắt dò xét nhìn nó.

Nhận thấy một lần nữa ánh mắt đáng ghét đó, nó vừa bực mình vừa bối rối. Bực mình vì cảm giác như anh không tin nó, nghi ngờ nó, bối rối là vì anh nói như vậy có lẽ nào là đang nhắc đến những gì hôm đó nó nói với Mindy – những lời động chạm sâu sắc

“Hử?” – Tiếp tục tấn công dồn nó vào đường cùng

“À..ờ...Thì hôm đó em có quát cô ta chục câu đó, rồi sao.....Anh bênh cô ta nên quay sang bực mình với em?” – Nó hét toáng lên rồi khoanh tay hất mặt về phía anh bực mình nói kèm theo vẻ mặt “Nếu anh gật đầu em sẽ không để anh sống ổn”

Chụt – Anh hôn một cái thật sâu trên gò má phúng phính kia rồi ôm nó vào lòng nói giọng tự hào “Anh rất vui khi nghe được những lời em nói”

“Em nói nhiều lắm, không biết anh muốn nhắc đến lời nào”- Nó hài hước nhìn anh

“Chính là những lời em nói với Mindy” – Anh nhẹ nhàng vuốt tóc nó, chấp nhận để nó trêu đùa nói nhẹ nhàng.

“Anh thật không giận chứ? Hôm đó em thấy mình rất quá đáng” – Nó tò mò nhìn anh

“Đương nhiên không giận, ngược lại còn rất tự hào. Bà xã anh yêu em” – Anh ôm chặt nó tỏ tình

“Em cũng vậy.....” – Nó nhìn anh cười rồi bỗng hỏi “Vậy anh tính sao?”

“Anh thấy hai người bọn họ cũng chưa có gây ra lỗi lầm gì lớn nên có thể sẽ tha cho họ. Tên bác sĩ đó sẽ bị đuổi khỏi ngành, sau này trở thành ăn mày hay không phải tùy thuộc vào bản lĩnh của hắn, còn về phía Mindy anh đã chấm dứt hợp đồng với cô ta cũng như công ty bên đó, tiền cô ta về nơi cô ta vốn thuộc vềdù sao cô ta với anh cũng từng là bạn, vẫn nên nể tình thì hơn....” – Anh nói không nhanh không chậm rồi lại quay sang hỏi nó “Em thấy sao?”

“Tùy anh thôi, dù gì em cũng đâu có thay đổi được quyết định của anh đâu nào” – Nó nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, anh bao giờ cũng vậy luôn độc đoán một cách xấu xa. Tuy nhiên chỉ nói xấu thầm được trong giây lát ngăn ngừa nó tự dưng nhăn nhó rồi xụ mặt xuống hại anh một phen lo lắng tốt độ.

“Em sao vậy?” – Anh không khỏi khản trương hỏi nó

“Em.....” – Khó khăn nói

“Thế nào?” – Lo lắng hỏi

“Em...đôi bụng” – Cười hi hi nói. Chính nụ cười ấy mà nó đã “trúng thương” hai cái búng vào trán.

“Anh...cái đồ bạo hành gia đình” – Nó uất ức hết lớn. Hôm nào cũng bị anh cắn, véo má, búng vào trán, mũi, lấy mắt không khí một cách vô cớ, tức giận vô cớ, nó không thể chịu nổi nữa. Tức nước phải vỡ bờ, dù có phải hi sinh đi chăng nữa thì vẫn phải cố gắng gồng mình lên chiến đấu.

“Em nhắc lại lần nữa” – Lời nói đầy sự chết chóc cùng khuôn mặt lạnh băng cũng đủ khiến nó muốn tự vả cho mình vài bạt tai vì câu nói ngu ngốc vừa rồi.

“À không...hi hi...mà thôi em đôi bụng quá chúng ta xuống ăn thôi” – Nó nhanh nhẹn ôm chặt lấy cánh tay anh cười cười lấy lòng. Tinh thần hăng hái chiến đấu kia cũng bay đi đâu mất rồi không biết.

Lẽ ra lúc này anh đã hóa sói tấn công nó rồi chỉ tại anh cứ bắt gặp đôi mắt to tròn chớp chớp của nó lại không kim lòng được mà hạ con tức giận xuống thay vào đó là tiếng hừ nhẹ. Nó đã thành công trong việc dụ dỗ anh.

Buổi chiều, sau khi anh quyến luyến nó một lúc rồi mới đi làm nó vội vàng đi tìm quán gia Lan.

“Cô chủ muốn tôi giúp sao?” – Di Lan ngạc nhiên, bởi việc này có thể nhờ những người tài giỏi hơn bà.

“Đúng vậy. Việc này với dì quá đơn giản rồi đúng không?” – Nó nháy mắt tinh nghịch

“Cái này.....” – Di Lan cúi đầu bối rối

“Sao vậy dì? Lẽ nào dì không muốn giúp con? Con không biết đâu con bắt đền dì đấy” – Nó cố nói giọng mũi giống như sắp khóc rồi ngồi thụp xuống ôm chân quán gia Lan mà ăn vạ, có điều nước mắt không thể nào rơi được là thế nào?

Thấy nó như vậy quán gia Lan từ bối rối chuyển sang lúng túng tốt độ xen lẫn hoảng hốt, vội vàng nâng nó dậy, để người khác thấy sẽ không hay chút nào

“Cô chủ.....cô chủ mau đứng dậy nghe tôi nói” – Vừa nói bà vừa cố kéo nó dậy nhưng vẫn bất thành, nó bám chắc như dính keo.

“Hu hu....huuuu” – Đá trả vẫn là tiếng khóc lóc đáng thương

“Tôi sẽ giúp mà, chắc chắn. Chỉ là sợ sẽ làm hỏng việc của cô chủ...” – Quán gia Lan lúng túng giải thích

“Trời ạ! Sao dì không nói sớm, mệt chết con rồi nè” – Vừa đứng dậy vừa lau nước mắt (vờ lau cho tròn vai diễn) nói với giọng ăn vạ “Con còn nghĩ dì không muốn giúp con, dì yên tâm đi, tài nghệ của dì là số một rồi, dì đứng thứ hai thì không ai có đủ tư cách đứng thứ nhất đâu. Cho nên đừng lo lắng đi ạ”

“Vậy được, tôi sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ” – Quán gia Lan nghe nó nói cũng phần nào bớt tự ti

“Có điều dì đừng cho anh ấy biết nhé” – Nó nghiêm túc nhìn bà

“Có chuyện gì sao?”

“Không có gì đâu, chỉ là con muốn giữ bí mật đến phút cuối cùng như vậy mới bắt ngờ chứ ạ” – Nó nháy mắt cười tươi

“Vậy ta bắt đầu khi nào?”

“Bây giờ luôn đi ạ, phải biết tận dụng thời gian”

“Được”

Vất vả cả buổi chiều cứ bỏ đi rồi làm lại cuối cùng nó cũng bày ra được thành quả cuối cùng, nói vậy thôi chứ vẫn chưa biết thành quả này có được xứng đáng gọi là “thành quả” không nữa.

“Đi...Con đặt hết niềm tin, công sức của con vào nó rồi đó...Một chết con” – Nó thờ liên tục đưa tay lên lau mồ hôi vất vả nói

Nhìn nó như vậy quần gia Lan cũng thấy xót, cả buổi bà đã thấy hết sự cố gắng, quyết tâm của nó, bà tin lần này chắc chắn sẽ thành công. Và đúng như ý nghĩ của bà.....

“Thành công rồi cô chủ” – Quần gia Lan cười tươi nhìn nó

“Yeeeeeeeeeeee” – Nó hét toáng lên rồi ôm chầm lấy bà trong sung sướng. Quần gia Lan có thể cảm nhận được tâm trạng của nó lúc này, thấy nó vui bà cũng vui lây.

“Cảm ơn đi nhiều lần”

“Tôi chỉ giúp được một chút thôi mà”

Như vậy “việc quan trọng” đã hoàn thành được một phần ba, hai phần còn lại chắc chắn sẽ phải nhờ người khác giúp rồi bởi sự thật rằng nó rất hậu đậu. Tuy nhiên về phần “người khác” ở đây là ai hiện giờ nó vẫn còn đang suy nghĩ.

Thời gian cứ thế trôi, buổi tối hôm nay vẫn giống như buổi tối hôm qua hôm kia và những hôm trước đó. Vẫn một bàn ăn nhưng một người ăn, người còn lại chỉ ngồi ngắm người kia ăn rồi trêu ghẹo. Người đang ăn kia không được ăn trong hòa bình nên cũng bực mình chấp nhận bỏ cả ăn để đấu tranh với cái ác là tên xấu xa trước mặt. Nhưng tên xấu xa mà đẹp một cách đầy dụ dỗ kia lại không biết điều cứ thế tiếp tục công kích. Hai bên cứ như vậy khoảng 10 phút, chưa phân rõ thắng bại thì “người bỏ ăn” kia đã bị bắt cóc lên tầng trên. Và cuối cùng “tiếng chuông báo nguy” quen thuộc lại vang lên, chiến thắng thuộc về tên bắt cóc điên trai.

9 tiếng đồng hồ lại trôi đi

Một ngày mới lại mở ra, ánh nắng sớm cùng tiếng chim cũng bắt đầu thực hiện công việc đánh thức đôi vợ chồng chưa cưới. À không, chỉ có mình nó thôi bởi khi mở mắt ra phần giường bên cạnh đã trống vắng, lạnh ngắt chỉ thấy mảnh giấy xinh xinh đặt trên chiếc tủ trắng nhỏ cạnh giường. “Hôm nay để lại giấy?” Nó vừa cầm mảnh giấy lên vừa suy nghĩ

Trên mảnh giấy ghi một dòng chữ vô cùng quen thuộc khiến nó tức hộc máu “Vợ yêu ở nhà nhớ ngoan, chờ anh về” chú thích : chữ “ngoan” tô đậm hơn bình thường.

“Chào mọi người” – Nó bước xuống với bộ đồ ngủ Kitty màu hồng dễ thương

“Chào cô chủ” – Mọi người đồng thanh cúi người cung kính

“Anh ấy đi lâu chưa đi?” – Nó chạy nhanh đến chỗ quần gia Lan

“Cậu chủ đi cũng được nửa tiếng rồi” – Quần gia Lan vừa nói vừa kéo nó ngồi xuống bàn “Cô chủ mau dùng bữa sáng”

Nó gật đầu dạ một tiếng rồi bắt đầu thưởng thức đồ ăn yêu dấu. Tuy nhiên không được bao lâu điện thoại nó đột ngột reo lên. Nó trầm nghĩ trong đầu “Ai mà gọi vào giờ này chứ? Chẳng lẽ là mẹ, nhưng mẹ đã gọi từ hôm qua rồi mà?”

Đến khi cầm điện thoại giờ lên trước mặt, nhìn vào tên người gọi đến, chiếc thìa sứ trong tay nó bỗng nhiên rơi xuống tạo ra âm thanh khiến quần gia Lan đứng cạnh cũng hơi giật mình. Nó thực sự bị sốc, người đó gọi cho nó sau 3 năm xa cách.

“Cô chủ, có chuyện gì vậy?” – Nhìn nó không hề nhúc nhích, mắt mở to nhìn vào điện thoại kèm theo âm thanh vừa rồi khiến bà không khỏi sùng sốt

Không màng đến sự lo lắng của bà, nó vội vàng nhận cuộc gọi

“Bé Lin.....” – Một giọng nam dễ chịu truyền đến từ đầu dây bên kia

“Anh..anh về..rồi sao?” – Nó lắp bắp nói, không giấu nổi vẻ bất ngờ, giọng cũng bắt đầu nghẹn nghẹn

“Ừ, em ra đón anh đi..” – Nói xong câu đó, âm thanh tút tút cũng vang lên

“Cô chủ? Có chuyện gì vậy?” – Vẫn là nét lo lắng tột độ hiện rõ trên khuôn mặt của quần gia Lan. Ai đã gọi cho cô chủ? Xảy ra chuyện gì mà khiến cho cô trở nên bất động thế này?

“Anh ấy...về rồi” – Nó ngờ ngác nói rồi vội vàng đứng dậy chạy thật nhanh lên phòng để lại quần gia Lan đứng đó ngây ngốc, khó hiểu “Anh ấy là ai? Cậu chủ sao?”

Một lát sau, nó với chiếc váy vàng nhạt trễ vai cùng chiếc ba lô trắng nhỏ bước nhanh xuống lầu.

“Chú chờ con đến sân bay nhé” – Nó vội nói rồi ngồi vào trong xe trước sự tò mò của chú Lương

Ngồi trong xe bồn chồn không yên khoảng 20 phút rồi cuộc nó cũng đến nơi, quay sang nói với chú Lương rằng không cần đợi rồi sai bước thật nhanh

vào bên trong tìm kiếm bóng dáng ai đó. Nó chạy khắp nơi tìm kiếm đồng thời cũng gọi cho người đó nhưng vẫn chưa nhận được hồi âm, đang bối rối không biết làm thế nào thì một giọng nói dịu dàng vang lên ngay sau lưng nó

“ Bé Lin...anh ở đây”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Có Việc Giao Cho Anh

“ Bé Lin...anh ở đây” – Một giọng nói dịu dàng vang lên sau lưng nó

Vội quay về phía sau bắt gặp bóng hình người mình luôn mong muốn được gặp lại, nó xúc động chạy ào đến ôm người đó thật chặt, cứ thế ôm chặt khóc thật lớn.

Mà người đó không ai khác chính là Khánh Phong - anh nuôi của nó và cũng là con trai của dì Năm, sau 3 năm sang Anh du học rồi lập sự nghiệp cuối cùng anh cũng có cơ hội trở về gặp nó. So với lúc trước anh thay đổi khá nhiều, thân hình cao lớn hơn trước, mái tóc đen lúc trước đã đổi thành xanh rêu trông khá phá cách, làn da hơi ngăm, đôi môi mỏng cùng đôi mắt đen lầy sâu thẳm khiến anh trông vô cùng nổi bật. Thấy nó ôm chặt mình khóc lớn anh vội đưa tay lên xoa đầu rồi vỗ nhẹ vào lưng nó dỗ dành. Anh biết việc mình đi khiến nó buồn đến mức nào, về phía anh cũng không hề khác nó.

“Được rồi....bé Lin đừng khóc nữa người ngoài nhìn vào lại nghĩ anh bắt nạt em thì sao?” – Khánh Phong xoa đầu nó cười cười

“ Hức hức...Anh còn dám nói....chính anh bắt nạt em còn gì đồ tồi. Anh có biết em nhớ anh đến thế nào không?” – Nó mặt mũi tèm lem nước mắt ngẩng đầu lên nhìn anh ăn vạ

“ Phải phải, chính anh bắt nạt emcho anh xin lỗi, anh cũng rất rất nhớ em , muốn trừng phạt anh thế nào cũng được nhưng trước hết em nín đi đã” – Khánh Phong vừa nói vừa lau nước mắt cho nó rồi cười ấm áp “ Có điều tiểu công chúa nhà ta ngày càng xinh đẹp đó nha”

Nghe lời anh nó liền bật cười, cũng bắt đầu dừng ăn vạ quay sang kéo tay anh đi “ Về nhà thôi”

Anh chỉ biết cười dịu dàng rồi mặc cho nó dẫn đi. Cả hai nhanh chóng rời khỏi sân bay.

Tại biệt thự nhà nó

Cũng khá lâu rồi từ khi cùng anh sống chung, nó chưa có dịp về lại nơi này. Mọi thứ vẫn như vậy không có gì khác lạ chỉ có điều xung quanh ngôi nhà đều tràn ngập sắc hoa làm cho khung cảnh tràn ngập sức sống. Khánh Phong đứng trước cổng ngắm nhìn nơi này một hồi mới bước vào trong, nơi này chất chứa biết bao kỉ niệm.

Thấy nó cùng Phong bước vào hai người giúp việc cũng chạy ra tiếp đón

“ Cô chủ phải không ạ?” – Người giúp việc này chạy đến bên nó chào hỏi

“ Đúng vậy” – Nó cười thân thiện, đây là người giúp việc mới

“ Tôi xin lỗi, tôi là người giúp việc mới nên không có biết về cô chủ” – Vừa nói chị này vừa cúi đầu ngượng ngùng

“ Không sao đâu mà, cũng lâu rồi em chưa có về nên chị không biết cũng đúng”

“ Để tôi cất đồ giúp cô cậu chủ” – Nói rồi hai người nhận lấy chiếc vali nhanh chóng đem vào trong

Nhận thấy sự trống vắng bên trong, Khánh Phong thắc mắc hỏi nó “ Hai bác đâu, sao im ắng quá vậy?”

“ Ba mẹ em hiện đang bên Pháp du lịch” – Nó nói nhẹ

“ Nghe mẹ nói em sắp kết hôn phải không Lin?” – Anh nhìn nó nói đều

“ Đó là chuyện của một năm nữa” – Nó ngại ngùng cúi mặt

“ Anh ta tốt với em chứ?” – Một câu hỏi chứa đựng đầy sự quan tâm đặc biệt và nỗi buồn rầu bị che dấu bởi khuôn mặt cổ tỏ ra vui vẻ

“ Anh ấy vô cùng tốt. Hơn hẳn anh luôn đó” – Nó cười tinh nghịch nhưng không hề biết câu nói đùa vô tư của nó khiến Phong cảm thấy lòng đau như cắt. Có lẽ mãi mãi nó không thể biết.....

“Vậy thì ổn rồi. Nhưng tiếc thật, lần này về chủ yếu là muốn thăm mọi người, anh rất nhớ hai bác” Cố gắng che giấu sự mất mát trên khuôn mặt Khánh Phong tựa cả người trên ghế sofa thờ dài

“Nhớ hai bác? Vậy anh nhét em ở đâu rồi?” – Nó đang ngồi đối diện anh liền đổi chỗ đến ngay cạnh anh nói giọng đe dọa

“Đồ ngốc, anh đương nhiên là nhớ bé Lin của anh rồi. Anh còn biết ngay sau khi tiễn anh, có người đã giam mình trong nhà một ngày không có ăn, chỉ có khóc nhè thôi” – Vừa nói Khánh Phong vừa nhéo nhéo hai bên má của nó. Nói thật gần bó với nó bao nhiêu năm, đã quen cùng chơi đùa với nó đột nhiên phải xa nó anh cảm thấy không nổi. Nhưng là vì sự nghiệp trong tương lai – lời hứa của anh đối với người cha đã khuất, anh không thể không đi. Huống chi khi đó nó cũng góp mặt trong danh sách những người ủng hộ ý định của anh.

“Còn không phải tại anh sao?” – Nó bĩu môi lườm anh một cái rồi hỏi “Hiện tại công việc của anh thế nào? Mà sao anh không dẫn đi cùng về?”

“Anh sống rất tốt, công việc cũng rất tốt. Còn về mẹ chính là sợ khi về em sẽ ghét bà nên mới bảo anh quay về dỗ dành em còn bà thì không” – Phong buồn cười nhìn nó. Chính cái lí do cùn này khiến anh bị bà cách mặt gần một tuần chỉ vì dám trêu chọc bà “Mẹ giống con nít quá” “Mẹ đã dám bỏ trốn sang đây thì còn sợ gì nữa?” “Con không ngờ mẹ thế nào lại hài hước như vậy” “Mẹ với bé Lin đúng là cặp đôi hoàn hảo” kèm theo đó là tiếng cười không hề có thiện cảm.

“Muốn ghét lắm nhưng không sao ghét được.....Vậy đi bên đó làm những gì?” – Nó chau mày nói

“Mẹ đang du lịch một số nơi ở đó, còn không muốn anh đi cùng. Buộc anh phải về với em” – Phong xoa xoa đầu nó. Nghĩ đến lại bức mình, bà không thêm nói gì với anh cứ thế buông ra một câu một mũi tên trúng nhiều đích “Mẹ muốn đi du lịch. Con không được đi cùng. Con phải về với cái Linh” rồi cứ thế đi luôn. Bà đâu biết cái cảm giác bị bỏ rơi của anh, đó là cảm giác muốn ăn vạ nhưng lại không có tác dụng với bà nên chỉ biết nuốt vào trong bụng.

“Vậy anh sẽ ở đây luôn chứ?” – Nó mở hai mắt to tròn long lanh nhìn Phong, nó chỉ muốn anh thốt lên một chữ thôi “Ừ” hoặc là một cái gật đầu chắc nịch. Thế nhưng niềm mơ ước nho nhỏ ấy đã bị phá tan trong chốc lát khi nó bị anh điểm một cái vào trán nó kèm theo câu nói phũ phàng “Anh chỉ ở đây ba ngày thôi bé Lin à”

Nó sau khi chậm rãi nuốt từng chữ vào cuối cùng cũng đứng bật dậy trên ghế hét lớn “Cái gì? Ba ngày? Anh đùa em phải không?”

Anh chắc chắn là nói đùa rồi, ai lại đi ba năm đến khi trở về chỉ ở lại trong vòng 3 ngày. Nếu vậy sao anh không nói là ở sẽ trong ba buổi sáng chiều tối của ngày hôm nay rồi đi để nó chết luôn đi.

“Anh xin lỗi bé Lin, nhưng thực sự anh có việc cần giải quyết” – Phong ôm nó đợi chờ sự thông cảm, nhưng đợi hoài không thấy

Nó chỉ im lặng ngồi khoanh tay trên ghế

“Bé Lin đáng yêu nhất hệ Mặt Trời” Cố gắng tăng bốc, nịnh hót các kiểu với nó nhưng vẫn không nhận được hồi âm

Nó ngồi yên một hồi mặc cho anh lải nhải cuối cùng cũng lên tiếng “Anh ở lại thêm một ngày nữa đi”

“Một ngày nữa?” – Anh vờ suy nghĩ rồi gật đầu “Được” Thật ra nhìn nó nãy giờ giận dỗi là anh đã chịu thua rồi.

Nghe anh nói nó khẽ đưa gáy về phía anh rồi tự lẩm bầm mắng mình tại sao lại ngu ngốc như vậy? Một ngày có khác gì đâu? Sao không nói là mấy ngày cho rồi? Nhưng nếu anh đã dễ dàng đồng ý như vậy, nó có quyền đòi hỏi đúng không?

Sau đó liền cao hứng quay về phía anh “Hai ngày nhé? À không bốn ngày đi”

Biết chắc là nó sẽ được voi đòi tiên nên anh thẳng thừng trả lời “Anh sẽ ở lại thêm hai ngày. Chấm hết” Điều bộ của nó anh còn lạ lẫm gì nữa.

“Anh.....Anh là không muốn chơi với em nên lấy cớ chứ gì? Nếu vậy ngay bây giờ anh đi luôn đi không cần phải cố gượng ép bản thân gặp người mình không thích” – Nó nhìn anh nói với giọng biểu lộ rõ sự bất cần rồi quay mặt đi

Trước mặt anh như vậy Phong vô cùng bối rối, nhìn nó lúc này rất nghiêm túc, có lẽ nó giận anh thật rồi mà nó như vậy anh cũng không có lấy một tia vui vẻ

“Không phải vậy... Bé Lin anh thực sự không có ý đó.....Chỉ là anh muốn ở gần mẹ hơn một chút” – Phong vội vàng giải thích nhưng đây cũng không phải lí do thật sự. Ở bên nó sao anh lại không muốn, chỉ có điều nó có người chăm sóc rồi, vậy anh ở lại để làm kỳ đà cản mũi sao? Một hồi vậy chưa thấy nó phản ứng anh bắt đầu dụ dỗ “Trong mấy ngày này em muốn thế nào cũng được. Muốn làm gì anh cũng chiều em hết. Bỏ qua cho anh đi nha” – Vừa nói Phong càng ôm chặt nó

Như vậy là anh sẽ ở lại đây tổng là năm ngày kể từ ngày hôm nay. Nếu vậy nó sẽ có lợi trong việc mình đang làm “Được thôi. Thật may trong mấy ngày này em có việc quan trọng muốn giao cho anh” – Nó nháy mắt nói đầy bí ẩn làm Phong hơi rùng mình, lại giờ trò gì đây?

Phong cùng nó ngồi nói chuyện say sưa với nhau không biết trời đất là gì, đến khi điện thoại reo lên mới giật mình phát hiện đã giữa trưa, là anh gọi cho nó. Chắc tại không thấy nó về đây mà

“Dạ...” – Nó ngân giọng ngọt sớt

“Vợ, hôm anh có hẹn ăn trưa với các cổ đông nên sẽ không về nhà, không cần chờ anh” – Giọng anh nhẹ nhàng vang lên từ đầu dây bên kia

“Vâng em biết rồi anh cứ đi đi” – Nó gật đầu cười ra tiếng sau đó nhận ra mình đang nói chuyện với anh nên ngậm ngay miệng lại. Thật là may nếu không chắc nó bây giờ sẽ thảm lắm

Mặc dù chỉ là tiếng cười khê nhưng anh vẫn nghe thấy rất rõ “Không gặp anh xem ra em rất vui nhỉ?”

“Không có ... Anh không nhìn thấy thôi em là đang nước mắt chảy dài đây này” – Nó bắt đầu chém gió còn cổ tình phát ra mấy tiếng hu hu với hức hức để chứng minh

“Mặc kệ là khóc hay cười tối về xử. Vậy nhé tạm biệt em” – Anh phán một câu xanh rờn rồi cúp máy làm nó khóc không ra nước mắt, phen này nó xong rồi, đêm nay có ai cho nó lánh nạn không vậy?

Khánh Phong nãy giờ nghe và nhìn những cử chỉ, lời nói ngọt ngào hai người dành cho nhau liền khó khăn nở nụ cười “Hai người nhìn thật hạnh phúc”

“Đâu có, lúc nào em cũng là người bị hại” – Nó chu môi nói dối

Phong bật cười rồi bẹo hai bên má nó “Thôi dẹp cái bản mặt đó đi bé Lin à, câu đó anh nghe chán lắm rồi”

Nó bấu môi với anh rồi kéo tay anh đứng dậy “Đi thôi”

“Nơi nào?”

“Đi ăn trưa chứ còn gì, hôm nay chồng em vắng nhà” – Nó nháy mắt tình nghịch

"Mặc dù có vẻ như anh là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc ra đình người khác cái cảm giác không vui chút nào...." - Phong bày ra bộ mặt triết lí rồi lại cười nham nhở với nó chỉ sau vèn vèn hai giây "Nhưng mà anh thích"

Nó bật cười ha hả rồi khoác tay anh ra ngoài. Đây mới là anh Phong của nó - luôn đem lại cho người khác sự vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Trùng Ngày Sinh Nhật

Nhà hàng X

Phong chống tay xuống bàn chăm chú nhìn nó ăn, đôi môi thi thoảng khẽ mỉm cười. Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, đã là khi được ăn thì dù cho động đất, núi lửa, sóng thần, trời sập đi chăng nữa cũng không hề ảnh hưởng đến nó. Bao giờ cũng vậy trên mặt luôn viết bốn chữ “Mặc kệ sự đời” chỉ chăm chú vào vấn đề chuyên môn đó là nhét cho đầy dạ dày mà thôi.

“Bé Lin giữ hình tượng” – Phong khoanh tay ngồi dựa cả người trên ghế thần nhiên phun ra mấy từ sau một hồi thần thờ nhìn nó.

Nó đang cắm cúi vào đồ ăn ngon không hề quan tâm mấy đến những lời anh nói chỉ đơn giản phát ra vài tiếng ừm với âng (vâng) để anh biết nó có nghe thấy.

Phong lắc đầu thờ dài rồi lấy khăn giấy lau miệng cho nó tiện thể vén vài sợi tóc cản trở công việc vĩ đại của nó ra sau tai. Nó chỉ ngẩng đầu lên cười với anh rồi tiếp tục

“Bé Lin, có chuyện gì cần anh giúp em nói đi, anh chuẩn bị tâm lí rồi” – Phong ôm tim làm bộ mặt căng thẳng nhìn nó

Nó phì cười “Em có bảo anh đi cướp ngân hàng hay khủng bố sao?”

“Cướp ngân hàng? Khủng bố? Em định giao cho anh mấy việc này?” – Phong hoảng hốt nhìn nó

“Anh bị ngốc sao? Em đâu dám to gan làm mấy thứ đó, ý em là chuyện khác” – Nó bức xúc lên tiếng. Không hiểu anh nghĩ gì mà nói vậy, xem phim hành động với viễn tưởng nhiều quá chẳng?

Phong bật cười “Anh đùa thôi, chứ xem phim hành động mà còn phải trùm chăn kín mít như em thì làm sao dám ha ha.....” Nhận được ánh nhìn chết chóc từ nó liền nghiêm túc trở lại “Có việc gì em nói đi”

“Hôm tới là đến sinh nhật của anh Tuấn nên em muốn nhờ anh một chút việc” – Nó nói không nhanh không chậm

“Chính xác là khi nào?” – Phong thần nhiên nhìn nó

“Cuối tuần này... chủ nhật”

Phong gật đầu nhẹ tỏ vẻ đã biết khuôn mặt không biểu hiện cảm xúc gì rồi bỗng một câu hỏi nó “Bé Lin... em thực sự không nhớ?”

“Nhớ gì ạ?” – Nó ngây ngốc hỏi lại

Nhìn vẻ mặt kia của nó, Phong chỉ biết thở dài khuôn mặt vẫn phẳng phất nở nụ cười nhẹ đối diện với nó nhưng cổ họng như bị ai bóp nghẹn khó khăn lên tiếng “Không có gì”

Có lẽ nó quên rồi, cũng phải nó không nhớ cũng là lẽ thường thôi có điều trong lòng anh vẫn cảm thấy đau.

Nhận thấy người đối diện đang cố gắng nở nụ cười gượng gạo với mình tự dưng nó lại mềm lòng, không chịu nổi khi anh cố tỏ ra không sao bèn lên tiếng “Đùa anh chút thôi, em đương nhiên là nhớ mà, sinh nhật của anh cũng vào ngày chủ nhật”

Lúc này Phong mới bắt ngờ nhìn nó, trong lòng vui mừng khó tả. Nó vẫn không hề quên, nó vẫn nhớ sinh nhật của anh và nó vẫn còn quan tâm anh.

“Vốn định đùa anh thêm chút nữa nhưng nhìn anh như vậy em không nỡ... sau này đừng như thế nữa nhé anh Phong” – Nó nhìn vẻ trầm mặc của Phong bèn nhẹ nhàng giải thích. Nó biết mà, nói anh luôn đem lại niềm vui cho người khác không có nghĩa anh luôn vui vẻ, lạc quan. Anh là người rất giỏi che giấu cảm xúc, mặc dù nó biết nhưng không hề nói cho anh hay, nếu nó nói cho anh biết thì có lẽ anh sẽ không phải âm thầm chịu đựng trong vỏ bọc của bản thân. Nói như vậy có thể rất ích kỉ nhưng nó vẫn muốn anh tươi cười khi bên nó.

Phong gật đầu rồi nói “Vậy... trước tiên em muốn chúng ta làm gì?”

“Em chỉ nhờ anh một việc nhỏ thôi mà không cần gấp gáp... kể từ giờ nhiệm vụ đầu tiên của anh chỉ là đưa em đi chơi thôi” – Nó hào hứng đề nghị

“Em bao nhiêu tuổi rồi?” – Phong chống cằm nhìn nó

“Mười chín ạ” – Nó vô tội nhìn Phong, tự dưng sao lại hỏi tuổi nó?

“Mười chín tuổi rồi mà vẫn cứ đòi đi chơi như con nít vậy hả bé Lin?” – Phong mắng yêu nó

“Thì... thì đúng vậy đấy, con nít thì sao nào... giờ anh muốn sao? Lại không chơi với em đi?” – Nó đứng bật dậy chu môi phản bác rồi nhận được những ánh mắt dò xét nhìn mình xung quanh mới xấu hổ ngồi thụp xuống vội lấy tay che mặt. Xấu hổ chết mất.

Phong bật cười nhìn nó “Chơi... đương nhiên anh sẽ chơi cùng em rồi, nào dám bỏ mặc tiểu công chúa đáng yêu thế này được đúng không? Bây giờ để chứng minh anh đưa em đi khắp thành phố luôn”

“Hừm... tốt... có điều...” – Nó nhìn mông lung gật gù đầu nói ngắt quãng

“Điều gì?” – Phong thắc mắc, đúng ý rồi còn đòi hỏi gì nữa đây bé?

“Hôm nay chắc không được rồi” – Nó nhăn nhó nhìn Phong làm anh được phen lo lắng “Bé Lin em sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?” Không phải chứ vừa mới tươi rói mà.

“Chỉ là... ” – Nó ấp úng nói

“Anh vẫn đang nghe”

“Dạ dày của em nói nó muốn ăn kem” – Nó hài hước nhìn anh và ăn ngay một phát cốc của đầu. Ôm đầu đau đón định quay sang ăn vạ thì Phong liền cắt ngang “Rồi sao? Bây giờ muốn ăn kem không?”

Nó gật đầu lia lịa như robot miệng cũng phối hợp theo nhịp điệu nói “Có”

Phong cười dịu dàng xoa đầu nó rồi dẫn nó ra ngoài.

Buổi tối

Lúc anh trở về nhà cũng đã khá muộn, các phòng đều đã tắt đèn chỉ riêng phòng của nó và anh vẫn còn sáng đèn. Nó chưa ngủ sao? Chờ anh về? Nghĩ đến đây trong lòng tự dưng cảm thấy ấm áp lạ thường mặc dù chưa biết có phải nó đợi mình hay không.

Nhanh chóng thay giày rồi khấn trương đi lên phòng, khi mở cửa ra anh cảm thấy thực sự ấm lòng, anh đoán đúng nó chờ anh. Tuy nhiên do quá muộn nên nó ngủ quên trên chiếc ghế sofa mất. Từ từ đi đến gần nó ngồi xuống bên cạnh, anh dịu dàng vén phần tóc che mắt nửa khuôn mặt nó ra lại không kiểm chế được mà phủ xuống môi nó một nụ hôn. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng to bằng bàn tay, môi anh đào căng mọng thính thoảng khẽ cong một đường tuyệt đẹp. Mặc dù nó không phải là người đẹp nhất nhưng khi ngủ vẻ đáng yêu của nó khiến cho người khác muốn phạm tội.

Cảm thấy bản thân hồ hấp khó khăn nó bùng tình, mắt mở lớn nhìn về phía cái bản mặt đáng ghét quen thuộc.

“Làm em tỉnh rồi?” – Anh bày ra vẻ mặt vô tội

“Vâng, nhờ có anh mà em mới biết mình bị hôn trộm bởi ai đó” – Nó liếc anh bĩu môi

“Anh là đảng hoàng hôn chứ hôn trộm hồi nào” – Anh tựa vào sofa thản nhiên nhìn nó

Thời khắc này dù trong lòng đang bùng lên lửa giận, cơ miệng cũng tràn đầy năng lượng để tuyên chiến lại nhưng sự thật luôn phủ phàng nó luôn thất bại thành thói quen rồi mà đã thua thì chỉ có nước hi sinh. Vậy nên nó đã rút ra bài học xương máu sâu sắc sau những lần chiến đấu nảy lửa với anh “Im lặng là vàng”.

“Xin lỗi để em phải chờ lâu” – Anh vuốt tóc nó

“Hi tại không có ai để ôm nên em không có ngủ được.” – Nó gãi đầu xấu hổ nói “Vội lại cũng có chuyện muốn nói với anh”

“Ừ” – Thản nhiên đáp lại

“Anh Phong về nước rồi” – Nó nhìn anh nói đều đều

“Phong?” – Anh tò mò hỏi lại, người này là ai chứ?

“Anh ấy là con của dì Năm đó anh, cũng là anh nuôi của em” – Nó khẽ cong môi

“Ồ..ra vậy” – Anh không còn phản ứng nào khác ngoài việc gật đầu nhẹ hai cái. Nói vậy cả ngày hôm nay hai người lại đi chơi với nhau đi.

“Anh ấy cũng chỉ ở lại mấy ngày nên em muốn có một bữa cơm vừa là để chào đón cũng vừa là để chia tay” – Nói đến đây nó cúi đầu xuống nói nhỏ

Nhận thấy phản ứng của nó, anh chỉ thản nhiên nói “Thời gian là khi nào?”

“Giữa tuần được không anh?” – Nó khoác tay anh mắt chớp chớp chờ đợi

Một cái gật đầu của anh làm nó cao hứng đứng bật dậy trên ghế hò hét rồi cúi xuống ôm cổ anh thật chặt

“Yêu mỗi anh thôi” – Ngọt ngào nói

Anh cũng phải bật cười với nó “Ừ ừ anh biết. Muộn rồi mau đi ngủ vợ yêu”

Nó chu môi lên nhìn anh rồi dang hai tay ra. Anh cười một tiếng rồi đón lấy thân hình nhỏ nhắn bế đặt xuống giường, đắp chăn cẩn thận.

“Anh đi tắm”

Nó ngoan ngoãn gật đầu rồi từ từ nhắm mắt lại. Đợi khi nó ngủ được một lúc anh mới chậm rãi bước vào phòng tắm

Sau khi tắm rửa xong xuôi liền đi đến bên giường nằm xuống ôm trọn nó vào lòng rồi đặt lên trán nó một nụ hôn “Vợ anh ngủ ngon”

Nó đang ngủ như nghe thấy được cũng cong môi cười rồi ôm chặt lấy người bên cạnh rồi tiếp tục chìm vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Công Viên Cùng Phong

Sáng hôm sau khi nó tỉnh dậy đã là 9 giờ, khó khăn ngồi dậy dụi dụi mắt ngáp một cái thật đã mới chậm chạp đi vào nhà tắm chuẩn bị. Đến khi quay trở lại điện thoại nó cũng reo lên. Cái gì thế này 3 cuộc gọi nhờ từ anh Phong, ôi trời ơi hôm nay có hẹn cùng anh ấy đi chơi vậy mà nó ngủ quên mất.

“Dạ có em” – Nó nghiêm túc nói

“Em xem giùm anh mấy giờ rồi bé Lin?” – Giọng Phong ở đầu bên kia biểu lộ rõ tia không vui, hai người đã hẹn nhau 7 rưỡi cơ mà. Giờ này ai còn gọi là sáng sớm tinh mơ nữa, khéo khi chờ nó đến chỗ hẹn chắc lúc đó nhà nhà đều đang ăn cơm trưa.

“Xin lỗi mà, giờ em đang trên đường đến nè” – Nó bĩu môi

“À thế hả, anh lại cứ nghĩ em vừa mới ngủ dậy, hiểu lầm em rồi xin lỗi em nhé” – Nó có thể cảm nhận được sự mỉa mai châm chọc từ anh

“Rồi rồi em sẽ đến đó nhanh mà. Cứ chờ đó” – Nó bực mình hét lên rồi cúp máy

“Cô chủ dậy rồi à? Mau lại đây ăn sáng” – Quán gia Lan nhìn thấy nó bước xuống liền thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng thức giấc rồi. Nếu không phải do cậu chủ ra lệnh không được đánh thức nó thì có lẽ bà sẽ làm theo thói quen của mình – đánh thức nó từ 5 rưỡi để tập thể dục.

“Con không ăn đâu ạ, con có hẹn với bạn nên sẽ ăn ở ngoài” – Nó lác lác đầu

“Vậy được rồi, lát cô nhớ về sớm nhé” – Quán gia Lan nhìn nó nhắc nhở. Hôm qua chuẩn bị com nước xong xuôi chờ hai người về cuối cùng gọi điện ai nấy đều nói ăn com ở ngoài.

“Con nhớ rồi, sẽ không như hôm qua đâu ạ” – Nó nháy mắt tinh nghịch

“Vậy cô chủ đi cẩn thận” – Quán gia cười hiền rồi bỗng hỏi “Mà chuyện kia cô chủ chuẩn bị đến đâu rồi?”

Nó cười nhìn bà “Chỉ còn chút việc nữa là xong, hôm nay con đi mua đồ nè dì, đến lúc đó lại làm phiền dì giúp con một tay rồi”

“Không thành vấn đề” – Bà cười hiền

“Vậy con đi đây, mọi người em đi nhé” – Nói rồi nó nhanh nhẹn nhảy tót lên xe

Đến chỗ hẹn, thấp thoáng nhìn thấy bóng người cao lớn quen thuộc, áo thun cộc trắng với quần đen thô dài qua đầu gối, tai đeo earphone đang đứng tựa người vào cây to bên lề đường. Nó nhanh nhẩu bước xuống xe

“Con cảm ơn, con đi chơi với bạn nên chú về trước nhé” – Nó đứng bên ngoài thông qua cửa kính nói với chú Lương

“Vậy cô chủ đi cẩn thận. Lát nữa tôi đến đón” – Chú Lương gật đầu

“Dạ vâng, tạm biệt chú”

“Tạm biệt”

Sau đó không nhanh không chậm mà rón rén bước về phía người kia, đang định giơ tay lên hù anh một phen ai ngờ bản thân lại bị phản tác dụng, nó bị Phong hù cho giật mình hét toáng lên còn loạng chạng suýt ngã, nếu không có anh đỡ thì hiện mong nó đã được biến hình dạng bởi cú đập đất thật “nhẹ nhàng” vừa rồi.

“Em vẫn còn non lắm cô bé à” – Phong châm chọc nhìn nó rồi cười lớn

“Khinh địch là thất bại đó huynh à vậy nên hãy đợi đấy” – Nó lườm nguýt anh một cái, nghiêng răng ken két

“Cảm ơn vì lời nhắc nhở, anh sẽ cố gắng đợi” – Phong cúi xuống thì thầm vào tai nó

Nó bực mình cắn môi dưới rồi đâm vào người anh một phát cho hả giận mặc dù có hơi đau tay và biết mình giống như đang gãi ngứa cho anh. Phong chỉ cười một tiếng rồi dẫn nó đi

Như thường lệ nơi nó muốn đến vẫn chỉ là một nơi – công viên. Mặc dù đối với người khác công viên chỉ hấp dẫn khi đến đó lần đầu tiên nhưng với nó lại hoàn toàn khác, kể cả ngày nào cũng đến và chơi đi chơi lại những trò chơi trong đó, nó vẫn thấy thích thú bởi đơn giản niềm vui của nó không chỉ đến từ những trò chơi mà quan trọng là do nó có người đi cùng và đó luôn là những người nó yêu thương. Chỉ đơn giản là vậy.

Cũng không khác gì anh, Phong cũng rơi vào phận làm osin không công cho nó, bị lôi đi hết chỗ này đến chỗ khác. Thành thạo nó kêu lên “Em khát”, Phong sẽ là người mua nước đến tận nơi cho nó, khi nó kêu “Em đói bụng” một núi đồ ăn sẽ ở ngay trước mặt nó do Phong đem đến và khi nó than thở “Em hơi mệt” sẽ có Phong ngồi bên cạnh một tay cầm quạt, một tay bóp vai phục vụ cho nó. Chưa hết cứ chơi trò này được 15 phút, lại kêu lên “Chơi trò đó đi” Phong cũng gật đầu chơi cùng nó trong khoảng 30 phút tiếp theo...cứ như thế điệp khúc “Chơi trò đó đi” cứ lặp đi lặp lại cho đến khi Phong không thể chịu nổi nữa.

“Dừng...không có chơi gì nữa cả” – Phong vừa nói vừa lau mồ hôi, một chết anh mất thôi đến bà mẹ bậc nhất khó tính của anh còn chưa từng bắt anh chạy đi chạy lại như này.

“Ồ...đang vui mà...em vẫn muốn chơi” – Nó phụng phịu

“Chơi chơi chơi em không mệt thì thôi còn anh đang cần vào bệnh viện gấp đây này” – Phong bức xúc “bày tỏ tâm sự” với nó. Một đành chịu, nhưng anh biết nó đang chơi khăm anh đây mà, biết anh sợ độ cao nên luôn chọn những trò kinh khủng khiếp về độ cao, cũng may là không có nôn hay ngất xỉu.

“Được, vậy ta đi bệnh viện” – Nó gật đầu kéo Phong đi

Hết bức xúc này lại sang bức xúc khác, Phong bất chấp hình tượng mà nổi cáu với nó “Giờ em muốn chơi anh phải không Lin?”

Nó cúi đầu bày ra bộ mặt tủi thân nhưng trong lòng đang cười lẫn cười bỏ “ Không có”

“ Em cứ như vậy lần sau anh sẽ không đi chơi với em nữa” – Phong lạnh lùng nói rồi quay đi chỗ khác, lần này phải cho nó chừa cái tội dám đùa anh.

Nó cắn môi dưới, hốc mắt cũng đã hồng hồng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, tiếng chuông cảnh báo trong đầu Phong lại vang lên, nó mà khóc thì thôi rồi... thiên tai của nhân loại.

Liên bối rồi ôm nó dỗ dành “ Anh xin lỗi mà, em đừng khóc”

Nó càng khóc to hơn, mặc dù nước mắt cứ chảy nhưng âm thanh phát ra lại không trùng khớp do đang diễn

“ Ngoan nào ngoan nào, là anh sai không nên tức giận với em. Được đi chơi với em, nghe mệnh lệnh của em là phước của anh, anh cảm thấy rất vui, hạnh phúc. Bé Lin của anh vừa xinh đẹp, vừa tốt bụng, giỏi giang... bla bla” – Vốn từng là học sinh giỏi môn văn, Phong không ngại chém gió tăng bốc nó lên chín tầng mây, mặc dù cảm thấy thật sự khó khăn khi kể về ưu điểm của nó.

Nghe Phong nói, nó bĩu môi trong lòng mắng “ Buồn nôn”, đừng nói chỉ riêng nó mà chính Phong cũng cảm thấy buồn nôn với những gì mình vừa thốt ra.

“ Lin...” – Phong bắt lực ngân dài gọi nó

“ Em là nê tình anh lắm mới tha tội đó. Đừng có lần sau nghe chưa” – Nó đang khóc đột nhiên ngừng đầu lên nhìn Phong bằng đôi mắt đe dọa, sắc thái hoàn toàn khác lúc nãy

Nhìn ra là nó diễn, Phong chỉ cười thầm một tiếng rồi gật đầu tuân lệnh.

Đang tính đưa nó đi một số nơi nữa rồi đi ăn thì điện thoại nó vang lên, nhìn thoáng qua màn hình đập vào mắt Phong là hai chữ “ Hoàng Thượng” kèm theo ba hình trái tim, anh cười nhạt rồi quay qua chỗ khác.

“ Đến giờ về ăn cơm rồi em” – Giọng anh vang lên mang một chút cưng chiều

“ Vâng, em về ngay” – Nó gật đầu cười tươi, cảm giác được chồng tương lai gọi về nhà ăn cơm cứ hạnh phúc sao ý”

Cúp máy rồi quay sang Phong định mở lời thì Phong đã lên tiếng trước “ Được rồi, về nhà đi cô bé đừng để ông xã lo lắng”

“ Em chờ chú Lương đến đón mà, vẫn ở đây chơi với anh được lúc nữa” – Nó vuốt vuốt tóc mắt lơ đãng nhìn xung quanh.

Phong dứt hai tay vào túi quần rồi hất mặt về phía sau nó “ Chú ấy kìa”

Nó thuận theo lời anh xoay người lại thấy chiếc xe đen quen thuộc đã ở đó từ bao giờ, rõ ràng nó vừa nhìn qua nơi đó đâu có thấy.

“ Vậy em về nhà đây, tạm biệt” – Nó nghiêng người mỉm cười với anh

“ Ừ...mà chiều nay có lẽ không đưa em đi chơi được rồi, anh có chút việc cần làm” – Phong nói đều đều

“ Tiếc thật...Nhưng không sao còn lúc khác mà” – Nó khoát tay rồi nhớ ra điều gì liền nói “ Còn điều này nữa... buổi tối ngày mai anh Tuấn muốn mời anh ăn cơm, anh đồng ý chứ?”

“ ...Đồng ý” – Đứng trầm tư một hồi Phong mới mở miệng làm nó đứng chờ sốt ruột còn nghĩ rằng anh sẽ từ chối chứ.

“ Được rồi, hôm đó em sẽ nhắn địa chỉ cho anh nhé. Tạm biệt” – Nó nói nhanh gọn, vẫy tay với anh rồi chạy về phía chú Lương

Phong cười tươi vẫy tay lại với nó rồi đứng tại đó đến khi chiếc xe kia khuất hẳn mới xoay người bước đi với nhiều tâm sự không thể nói.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Bữa Tối Của Ba Người

Tối hôm sau

Thường ngày đi ăn với anh, nó chỉ ăn mặc đơn giản cũng không có trang điểm nếu có cũng chỉ là thoa một chút son dưỡng, phụ kiện lại càng không. Vậy mà hôm nay không hiểu sao máu điệu đà của nó lại trào lên mạnh mẽ. Khoác trên mình chiếc váy trắng trơn xòe phía dưới dài đến đầu gối, chân đi giày

búp bê cùng màu với váy, mái tóc dài búi tròn lên cao vòng quanh đó là những hạt ngọc trai nhỏ, đi kèm với một số phụ kiện như đồng hồ bạc đính đá, khuyên tai là hai viên đá trắng nhỏ và không thể thiếu là sợi dây chuyền hình chiếc lá quen thuộc, thêm một chút son đỏ tươi ở môi, mọi thứ đều khiến nó trở lên vô cùng xinh đẹp. Hải lòng ngắm nhìn mình trong gương nó nhanh chân bước xuống dưới nhà.

Anh chờ nó dưới đó này giờ trong lòng cảm thấy khá lạ lẫm, thường ngày thời gian để nó chuẩn bị đi ra ngoài với anh chỉ mất chính xác là 6 phút, vậy mà hôm nay lại mất tận 35 phút. Chẳng lẽ nó bị làm sao? Ý nghĩ vừa thoáng qua trong đầu anh liền xoay người toan chạy lên tìm nó, chưa kịp đặt chân lên một bậc cầu thang anh đã bất gặp ngay trước mắt hình ảnh một cô công chúa xinh đẹp.

Bị nó hóp hóp trong khoảng 5 phút, cố gắng lắm anh mới tỉnh táo lại ho khan vài tiếng “Em đi đám cưới à?”

“Đâu có” – Nó ngo ngoắc lắc đầu

“Vậy em ăn mặc như vậy làm gì?” – Anh nhủu mày hỏi, anh cực kì khó chịu khi liên tưởng đến ánh mắt của những gã đàn ông kia khi nhìn thấy nó như thế này

“Ồ...Thì đi ăn tối với anh Phong” – Nó chớp chớp mắt ngây thơ nói

“Chỉ một bữa cơm tối với anh ta mà em phải ăn mặc lộng lẫy thế này?” – Anh hơi bức mình nói, đi với Phong thì cầu kì, phức tạp còn đi với anh lại đơn giản không điểm nhấn. Nó có coi anh là chồng không nữa, thật là tức chết mà

Nghe anh nhận xét, nó liền cúi đầu nhìn mình một hồi rồi lại ngước lên nhìn anh nói với giọng ngay thơ vô tội “Em thấy bình thường mà”

Anh nghiêng răng ken két “Em chắc chắn?”

“À thì...em có chăm chút hơn chút xíu” – Nó cười hồn nhiên

Anh hết nói nổi nó, hiện đang cảm thấy không vui muốn tra hỏi nó rằng tại sao lại thiên vị như vậy, lại bất gặp bộ dạng ngây ngô, hồn nhiên của nó thì ngay lập tức lòng lại mềm nhũn, chỉ đơn giản hừ lạnh một tiếng rồi khoát tay với nó “Lại đây”

Nó khẽ giật mình cảnh giác nhìn anh, đứng tại chỗ không nhúc nhích

“Có nghe anh nói không?” – Anh bắt đầu mất kiên nhẫn, bộ anh đáng sợ vậy sao?

“Đừng tưởng em không biết, em mà tới đó là không còn nguyên vẹn để đi ăn nữa, em đẹp chứ không có ngốc” – Nó nắm chặt túi xách bấu vào nhìn anh nói với giọng ăn vạ

Anh liền bật cười một phen, tự dưng nó lại thông minh không đúng lúc “Anh có nói là sẽ không để em nguyên vẹn sao?”

Nó hất mặt nhìn anh, đúng là nói một đằng làm một nẻo cái kiểu này nó học thuộc lòng rồi “Biểu cảm và hành động của anh tố cáo điều đó”

Anh nghiêng đầu hỏi lại “Thế nào?”

“Vừa rồi anh có liếc em hai lần, nắm chặt tay ba lần và nghiêng răng một lần” – Nó xòe tay ra chạm vào từng ngón kẻ lẻ

Anh lại được phen cười lớn

“Có gì đáng cười?” – Nó nhủu mày nhìn về phía tên không biết giữ hình tượng đứng tại chân cầu thang kia

Anh ho khan cố nén lại tiếng cười rồi nói “Lại đây, anh thề anh không có làm gì em”

Nó chán chừ “Em có thể tin anh không?”

Một trận cuồng phong trong người lại nổi nên nhưng anh cố gắng đè nén lại “Vậy em cứ đứng đó, anh tới nhà hàng trước có lẽ Phong sắp mất kiên nhẫn rồi” nói rồi anh xoay người thông thả đi về phía cửa

“Chờ em với” – Nó lúc này mới nhanh chân chạy xuống. Nó không biết rằng khi nghe thấy bước chân dồn dập của nó anh đã tức giận đến mức nào, chỉ cần nghe đến “Phong” nó lại phản ứng vô cùng khấn trương khác hoàn toàn so với lúc vừa rồi nói chuyện với anh. Đang định quay sang tức giận với nó thì nó đã ghé sát vào tai anh thì thào “Em muốn anh ấy biết anh nuôi em tốt thế nào, với lại không phải anh nói rất thích nhìn em mặc váy trắng sao?” Nói rồi nhanh chóng đi lên trước anh

Nhận được lời giải thích hải lòng, đôi môi bắt giác cong lên thành một đường tuyệt đẹp rồi đi lên kéo tay nó lại, nhìn sâu vào mắt nó và thương cho nó một nụ hôn “Đi thôi”

Nhà hàng X

Nó khoác tay anh bước vào bên trong, đúng như anh dự đoán bao nhiêu ánh mắt thèm thuồng đều đổ dồn về phía nó, quét ánh mắt lạnh băng xung quanh đó rồi bá đạo ôm chặt eo nó bước lên căn phòng Vip tầng hai.

Ngồi chờ một hồi vẫn chưa thấy Phong đến, nó quay sang hỏi anh “ Sao lâu vậy anh ấy chưa tới?”

“ Có lẽ do em chuẩn bị lâu quá nên anh ta bỏ về rồi” – Anh lạnh lùng phun ra một câu khiến nó bức mình ghê gớm

“ Nếu vậy anh ấy phải gọi cho em chứ?” – Nó nhú mồm hỏi lại rồi tự nhủ “ Chắc anh ấy bận việc gì đó chưa đến thôi”

“ Em biết vậy sao còn hỏi?” – Anh nhìn nó nói đều đều

“ Anh...” – Nó cứng họng nhìn anh rồi im lặng

“ Anh đùa em chút thôi, nhìn xem anh ấy đến rồi kia” – Anh cười cười nhìn nó rồi hất mặt về phía cửa ra vào

Nó bủi môi quay đầu theo anh mất của anh, là anh Phong, anh ấy đến rồi, liền đứng bật dậy chạy đến chỗ Phong mà không để ý đến ánh mắt lạnh băng của anh.

Anh ngồi đó ánh mắt âm thầm đánh giá người trước mặt, khôi ngô tuấn tú, dáng người cao, vẻ hình thức nói chung là đạt tiêu chuẩn. Còn về những thứ khác đối với anh vẫn còn là một ẩn số, tuy nhiên theo như anh nhìn nhận thì Phong là người khá bí ẩn.

“ Sao anh tới muộn vậy?” – Nó lay lay tay Phong

“ À...anh bị kẹt xe, thật xin lỗi” – Phong cười hiền. Nó đâu có biết anh đã phải lấy hết can đảm mới có thể đến đây, vốn đã định gọi cho nó rằng sẽ hủy hẹn từ trước nhưng không muốn nó buồn nên bản thân bắt chấp một chút.

“ Không có gì đâu, tui em cũng vừa mới tới mà, còn nghỉ anh về rồi” – Nó cười trừ rồi kéo tay Phong đến chỗ anh “ Giới thiệu với anh đây là anh Tuấn” sau khi nhận được ánh nhìn sắc bén của anh liền bổ sung thêm “ Chồng sắp cưới của em”

Đến lúc nhận lại được nụ cười mỉm và cái gật đầu hài lòng của anh, nó mới thở phào nhẹ nhõm.

Phong bước lên một bước chủ động bắt tay với anh “ Nghe danh đã lâu, rất vui khi được gặp anh”

“ Tôi cũng vậy” – Anh cũng đứng dậy bắt lấy tay của Phong.

Điều kì lạ ở đây đó là hai người mới gặp nhau lần đầu cho nên sẽ không có thân thiết và càng không có thù oán vậy sao cứ đứng đó bắt tay nhau và không có ý định buông ra, còn nữa ánh mắt hai người này nhìn nhau đều có gì đó phức tạp. Nó đứng trơ mắt nhìn hai người rồi phá tan bầu không gian yên lặng

“ Thật không ngờ hai người lại có thể yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên như vậy” – Nó thất vọng nói một câu rồi thở dài một cái cứ thế lững thững đi đến ngồi xuống bàn ăn. Anh và Phong nghe nó nói vậy liền không hẹn nhau mà cùng thả tay đối phương ra rồi quay sang đồng thanh bắn âm thanh lạnh lẽo về phía nó “ Thích chết không?”

Nó lại được phen há hốc “ Chẳng lẽ hai anh ...hai anh thật sự ...là ...như vậy sao?”

“ Đạo này anh hiền với em quá à vợ?” – Anh đến gần nó nói với giọng điệu chứa đựng sự chết chóc

Nó vội vàng lắc đầu

“ Em đạo này ăn nói có duyên nhì Lin?” – Phong “cười hiền” nhìn nó

Nó cũng vội vàng lắc đầu, lúc này cũng nhanh miệng chữa cháy “ Em đùa thôi, mau mau dùng bữa em đói bụng lắm rồi”

Anh hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống cạnh nó, Phong thấy vậy cũng từ từ ngồi xuống vị trí đối diện. Nó cảm nhận được sự chần chừ từ Phong liền hiểu ra vấn đề, hơi nhú mồm rồi tỏ a vui vẻ lên tiếng “ Hai anh mỗi người ngồi ở một đầu bàn đi”

Phong ngạc nhiên nhìn nó, còn anh lại nhú mồm hỏi “ Lí do?”

“ Em là muốn ngồi ở trung tâm” – Nó cười tươi nhìn hai người rồi lay lay tay anh “ Nha?” vì nó biết Phong nhất định sẽ chiều theo ý nó, chỉ có anh mới khó tính thôi.

Phong cười nhẹ một tiếng rồi gạt đầu đi đến ngồi tại đầu bàn phía phải nó nhẹ nhàng ngồi xuống nháy mắt một cái với nó, nó cũng cười tươi đáp lại. Còn về phía anh, hành động vừa rồi của Phong làm cho anh cảm thấy rất bức mình, trong lòng xuất hiện một vài nghi vấn. Cuối cùng anh cũng phải đầu hàng với nó, đành ngồi xuống vị trí tại đầu bàn còn lại. Nó cười tít mắt rồi bắt đầu dùng bữa. Cùng ở trong một căn phòng, cùng ngồi chung một bàn ăn, cùng nói chuyện vui vẻ nhưng sâu trong tâm trí mỗi người đều là những suy nghĩ khác nhau về đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tức Giận Vô Cớ

Ngồi ăn được một lát nó đứng dậy vào nhà vệ sinh một lát, trong phòng lúc này chỉ còn anh và Phong ngồi đối diện. Vậy cũng tốt, anh sẽ có cơ hội để “bày tỏ” với Phong về những điều mình đang nghĩ ngợi.

Anh cầm lên ly rượu nhấp một ngụm rồi mở lời “Anh thực là anh nuôi của Linh?”

Phong hơi nhíu mày trước câu hỏi này của anh, quá rõ ràng rồi còn gì “Sao anh lại hỏi vậy?”

“Chỉ là cảm thấy có gì đó không đúng mà thôi” – Anh nhếch môi cười lạnh đặt ly rượu xuống bàn

“Không cần vong vo, đi thẳng vào vấn đề” – Phong nhìn anh lạnh lùng nói

Anh gật đầu, hai tay đan vào nhau chống trên bàn bắn tia nhìn lạnh băng về phía Phong “Đừng tưởng tôi không nhìn ra tình cảm anh dành cho bà xã tôi” . Anh đặc biệt nhấn mạnh vào hai chữ “bà xã” chọc tức Phong

Trước sự châm chọc của anh, Phong bật cười rồi ngồi ngả người ra phía sau thản nhiên nói “Nếu vậy anh sẽ làm gì?”

“Tôi nghĩ người như anh đây phải biết tôi sẽ làm gì chứ” – Anh cười lạnh rồi nói “Tuy nhiên nếu anh thực sự ngu ngốc đến vậy, tôi đành phải tiết lộ một chút”

Không phải tự dưng anh lại nói ra những lời khó nghe như vậy với Phong, mọi thứ đều có lý do của nó cả. Vốn dĩ ban đầu chỉ là sự ghen tuông bình thường, anh cũng không quá để ý nhưng sau đó khi bữa tối đang diễn ra, anh lại nhận được cuộc điện thoại từ trụ lý liền đứng dậy bước ra ngoài, mọi thứ vẫn tiếp diễn êm xuôi. Có điều thật trùng hợp rằng khi anh bước vào lại căn phòng thì điện thoại của Phong cũng reo lên, tuy nhiên đây không phải vấn đề chính, vấn đề nằm ở chỗ khi màn hình điện thoại của Phong sáng lên ngay lập tức đập vào mắt anh chính là ảnh của nó và còn là ảnh nó mặc áo dài hay nói đúng hơn là ảnh của nó năm 15 tuổi, như vậy có nghĩa Phong đã giữ tấm ảnh này được 4 năm. Không chỉ riêng việc này, mà từng cử chỉ, ánh mắt của Phong dành cho nó cũng không hề giống anh trai với em gái, hoàn toàn không giống.

Lần này Phong thực sự bị những lời nói châm chọc của anh làm cho tức điên nhưng chỉ đơn giản là siết chặt tay thành nắm đấm còn vẻ mặt vẫn thản nhiên như hai người đang đùa cợt “Anh không cần căng thẳng vậy đâu, tôi chưa làm gì mà”

“Tốt nhất anh đừng khiến tôi phải động đến” – Anh tỏ vẻ không quan tâm nhưng vẫn mang giọng điệu cảnh cáo

Phong ngồi đó đơn giản nhìn anh, ánh mắt mang vẻ thách thức, vốn là người không chịu khuất phục trước ai bao giờ nên không có gì bất ngờ khi thản nhiên đối đầu với anh.

Đến khi nó bước vào, hai người đã sớm khôi phục vẻ mặt tươi cười thân thiết nhìn nhau.

“Tôi có chút việc cần làm, hai người cứ tiếp tục” – Phong giơ tay nhìn đồng hồ rồi đứng dậy nói

“Anh về sớm vậy, nhìn hai người thân thiết với nhau như vậy em còn nghĩ sẽ ngồi uống trà đêm với nhau ở đây luôn chứ” – Nó cười hồn nhiên mà không hề biết khi nghe hai từ “thân thiết” của Phong và anh đều ném cho nhau một nụ cười nửa miệng.

“Sẽ là như vậy nếu anh ấy không có việc bận” – Anh tỏ vẻ thoải mái nói

“Thật xin lỗi, tôi thực sự không ở lại được” – Phong cũng tỏ vẻ ngại ngùng nhìn anh rồi quay sang nói với nó một câu sau đó cầm lấy áo khoác bước ra ngoài “Anh về nhé, tạm biệt”

Nó ngồi đó chưa kịp ú ớ gì thêm Phong đã mất dạng liền bĩu môi thất vọng.

“Về thôi” – Anh lạnh lùng phun ra hai chữ, đến nắm chặt tay nó dẫn đi mặc cho nó ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Suốt đường về nhà anh không hề nói một câu mặc dù nó cố gắng bắt chuyện, hỏi han, anh vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh băng mà lái xe.

“Cô cậu chủ đã về” – Quán gia Lan khom người nói

Anh không hề để ý đến bà, cứ thế bước nhanh lên phòng rồi đóng sầm cửa lại làm nó cùng mọi người đứng dưới lầu giật mình.

“Cậu chủ...” – Quán gia Lan thắc mắc quay sang nó hỏi

“Không có gì đâu ạ, anh ấy hơi mệt. Vậy con lên phòng trước nhé” – Nó rồi nó cũng nhanh chân chạy lên tầng hai.

Rõ ràng lúc đi hai người còn vui vẻ lắm cơ mà sao lúc về lại thành như này? Quán gia Lan đứng lăm bầm rồi cũng lắc đầu rồi đi.

Mở cửa phòng bước vào, thấy anh mệt mỏi dựa người vào sofa, nó tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh.

“Anh sao vậy?” – Nó lay lay người anh, đưa tay đặt lên trán anh thấy không nóng mới thở phào buông xuống

Anh xoay người lại nhìn nó “Em đừng tiếp xúc nhiều với tên Phong đó nữa”

Nó nhú mày không vui nhìn anh một hồi mới đáp lại “Anh nói gì?”

“Hắn vốn dĩ không coi em là em gái, hắn có ý với em” – Anh lạnh lùng nói

Nó hơi bực mình nói “Chỉ có như vậy mà anh cấm em không được đến gần anh ấy”

“Vậy ra em đã biết rồi?” – Anh phẫn nộ nhìn nó, nó đang đùa anh sao?

“Phải, em biết. Nhưng anh ấy không biết rằng em đã biết, tội em vẫn là anh em tốt mà” – Nó thản nhiên đáp lại

“Em biết mà vẫn không hề có ý định từ chối anh ta” – Anh lạnh băng nói

Nó cúi đầu nói nhẹ nhàng “Em không muốn anh ấy bị tổn thương, với lại anh ấy sẽ không như anh nói đâu, sẽ không bày tỏ ra bởi em đã có anh rồi”

Anh nghe xong câu nói này của nó thực sự bị chọc giận liền đứng bật dậy lớn tiếng với nó “Vậy ý em là do anh cản trở hai người tới với nhau sao?”

“Anh nói lung tung gì vậy? Em không hề có ý đó” – Nó cũng bực mình đáp trả, sao anh có thể nghĩ ra điều như vậy chứ.

Lúc này anh không còn muốn bận tâm tới bất cứ điều gì nó nói nữa, buông ra một câu nói lạnh lùng “Hiện tại anh không muốn nói chuyện với em” rồi bước nhanh ra ngoài đóng sầm cửa lại để lại một mình nó đứng một mình tại đó hai tay nắm chặt nước mắt không tự chủ rơi xuống. Đến khi nghe thấy tiếng khởi động xe phía dưới nó mới mang bộ mặt vô hồn đi ra ngoài ban công lẳng lặng nhìn theo chiếc xe đang dần đi xa miệng nói thật khẽ “Đúng là tên đại ngốc”. Thật ra câu “bởi vì em đã có anh rồi” anh đã hiểu sai nghĩa về nó, có thể do quá tức giận nên anh nghĩ rằng chính vì anh nên Phong mới không bày tỏ với nó khiến hai người họ không thể đến với nhau. Tuy nhiên ý nó muốn ám chỉ ở đây đó là Phong sẽ không bày tỏ với nó bởi anh ấy biết nó yêu anh.

Một đêm dài lại trôi qua, khi nó tỉnh dậy là 6 giờ sáng hôm sau thường thì nếu thức dậy vào lúc này chắc chắn sẽ bắt gặp khuôn mặt anh tuần đang say giấc, nhưng thật đáng tiếc anh không có ở đây, khẽ đưa tay chạm vào phần giường bên cạnh mình mà không cảm nhận được một chút hơi ấm, nó chỉ biết cười nhạt, cả đêm qua anh không có về nhà, điều này nó biết rất rõ. Bước vào nhà vệ sinh với khuôn mặt thất thần, nó nhìn chăm chăm vào mình trong gương cụ thể là đôi mắt sưng vù – tác phẩm của nó khi khóc cả một đêm. Tuy nhiên vẫn không có sao hết việc này nó sẽ có cách giải quyết còn hôm nay nó có một việc quan trọng phải làm. Nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, nó bước đến tủ quần áo chọn cho mình chiếc váy màu hồng nhạt, trang điểm cho bản thân thêm phần xinh đẹp và đặc biệt là giấu đi đôi mắt xấu xí kia.

Nhà hàng X

Nó bước vào căn phòng lớn trên tầng ba, hài lòng nhìn mọi thứ xung quanh đã được chuẩn bị sẵn. Sau đó tự tay sửa sang lại một số chỗ chưa hoàn hảo khoảng một tiếng rưỡi nó mới gặt đầu mỉm cười với các nhân viên rồi lấy điện thoại ra bấm gọi

“Alo...” – Giọng ngái ngủ từ đầu dây bên kia làm nó nhú mày

“Anh lập tức thức dậy, thay đồ rồi đến nhà hàng X cho em” – Nó hét vào điện thoại với giọng đầy giận dữ

Phong ở bên này phải đưa điện thoại cách xa lỗ tai 30cm nếu không đã phải vào viện khám rồi “Có chuyện gì sao em?”

“Không có sao trắng gì hết, 5 phút nữa anh không có mặt thì đừng bao giờ nhìn mặt em nữa” – Nó vẫn mang giọng điệu bực tức ấy với Phong

“Được được anh tới ngay, bé Lin đừng giận” – Nó rồi Phong cúp máy rồi vội vàng rời giường. Vừa chuẩn bị vừa thắc mắc mình làm gì sai sao? Hôm qua vẫn còn vui vẻ với nhau sao giờ lại quay sang tức giận với anh. Không lẽ tên đáng ghét kia lại nói gì lung tung với nó. Đáng ghét mà, nếu đúng là như vậy anh sẽ tiêu mất.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Cùng Phong Đón Sinh Nhật - Em Định Gạt Tôi Đến Bao Giờ?

Không muốn làm nó tức giận nên Phong không hề dám đến trễ một phút nào, cứ thế vội vội vàng vàng ôm theo tâm trạng lo lắng chạy như bay đến căn phòng nó đang đợi. Mở cửa ra, đập vào mắt Phong là một khoảng không tối đen như mực, nhẹ nhàng bước vào mang theo vài nghi vấn “Không phải

nhằm phòng chứ?” định lấy điện thoại gọi lại cho nó thì đèn đã bùng sáng trước mắt Phong bây giờ không còn bóng tối nữa mà khắp căn phòng đều tràn ngập bóng bay, đèn nhấp nháy nhiều màu sắc, trên tường đều treo ảnh của anh, dưới nền những ngọn nến xinh xắn được sắp xếp tỉ mỉ thành dòng chữ “Chúc mừng sinh nhật anh Phong”. Phong cười hạnh phúc nhìn mọi thứ xung quanh, quả thực là rất bất ngờ, nó bí mật tổ chức sinh nhật tí mĩ cho anh, anh dám thề đây chính là sinh nhật đáng nhớ nhất trong đời của mình. Đang chìm đắm trong những thứ xinh đẹp quanh căn phòng, nó lúc này mới từ từ bước ra từ căn phòng nhỏ phía sau, trên tay đang bung chiếc bánh gato ba tầng đến gần Phong, vừa đi vừa hát vang bài hát mừng sinh nhật.

“Mau cầu nguyện đi nào” – Nó cười tươi giờ chiếc bánh đến trước mặt anh

Phong cười tươi đón lấy chiếc bánh gato bắt đầu thổi nến, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm nó nói giọng đầy xúc động “Anh thực sự bị em làm cho sắp khóc rồi”

“Ngoan ngoan đừng có khóc, khóc xấu lắm, con nít cười vô mặt thì ngại lắm” – Nó tỏ vẻ dỗ dành đưa tay lên vờ lau nước mắt cho Phong làm cho anh được phen cười lớn.

Sau đó không biết từ đâu trên tay nó đã cầm một chiếc hộp xanh dương khá lớn giờ trước mặt Phong “Đây là quà của anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ”

Phong đưa tay đón lấy, xoay một vòng hộp quà nhìn ngắm cuối cùng cũng mở ra trước ánh mắt thúc giục, sốt ruột của nó. Khi mở ra Phong thực sự bị làm cho bất ngờ đến mức phải lấy tay vội bịt miệng lại, mắt cũng đã phủ một tầng sương. Đó là một đôi giày trượt patin màu xám tro, đây là món quà mà ba của Phong đã hứa sẽ mua cho anh khi đỗ vào lớp 10. Hồi đó gia đình Phong không có khá giả, đầy đủ như bây giờ vậy nên có được một đôi giày trượt là rất quý mà anh lại rất đam mê trượt patin. Và tất nhiên anh đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ được giao anh đỗ vào trường học danh tiếng trong thành phố, ngay sau khi nhận được kết quả liền gọi điện về nhà khoe thành tích với ba. Ba anh nghe xong tin này thì mừng lắm liền mang tâm trạng vui vẻ đến cửa hàng giày trượt mua một đôi đẹp nhất, tuy nhiên trên đường về ông bị một chiếc xe tải tông vào, do tài xế chiếc xe ngủ gật khi lái nên đã xảy ra tai nạn. Ba anh sau đó được đưa vào bệnh viện nhưng không qua khỏi do va đập quá mạnh, chiếc giày trượt màu xám tro cũng vỡ tan không còn nguyên vẹn sau vụ tai nạn và anh đã chôn nó cùng với ông để ông không cảm thấy cô đơn ở nơi suối vàng và để ông cảm thấy luôn có anh bên cạnh. Hiện giờ một lần nữa anh lại được nhìn thấy nó, trong lòng không tránh khỏi cảm giác xúc động, cứ thế nước mắt cứ đua nhau rơi xuống. Nó đứng đó thấy anh khóc như một đứa trẻ, trong lòng cũng đau đớn vô cùng, nhẹ nhàng vòng đôi tay nhỏ bé ôm lấy anh an ủi, mong anh có thể dịu đi phần nào. Quyết định mua tặng anh món quà này, nó phải đấu tranh tư tưởng rất nhiều. Bởi món quà này sẽ gọi đến người cha đã khuất của anh, đồng thời cũng giúp bác trai thực hiện lời hứa của mình năm đó.

“Nếu biết nó khiến anh buồn như vậy em đã không mua nó. Thật xin lỗi” – Nó ôm lấy Phong tự trách bản thân

Phong vội vàng lau nước mắt cảm kích nhìn nó “Thực sự cảm ơn em. cảm ơn”

“Em muốn giúp bác đưa nó đến tận tay cho anh, em biết đến bây giờ anh vẫn luôn nghĩ về nó” – Nó dịu dàng nói

Phong cười ảm áp rồi ôm chặt nó vào lòng, cô em gái này thực khiến anh không thể ngăn lòng mình yêu thương.

Sau đó cả hai cùng ngồi xuống chiếc bàn thủy tinh lớn giữa phòng trò chuyện vui vẻ. Tuy nhiên được một lúc Phong vẫn không thể ngăn lòng mình nói với nó “Lin...chắc em cũng biết sau hôm nay anh phải đi”

Nó gật đầu một cái “Vâng biết chứ, vì vậy em muốn dành món quà bất ngờ này cho anh, mong anh sẽ thích”

“Mọi thứ em chuẩn bị đương nhiên anh sẽ thích, thật sự cảm ơn em” – Phong xoa đầu nó

“Vậy anh sẽ trở lại sớm chứ?” – Nó đầy chờ đợi nhìn Phong

“Anh cũng không chắc nhưng đám cưới của em chắc chắn anh sẽ đến dự” – Phong nháy mắt tinh nghịch với nó, đến lúc đó sẽ được nhìn nó thật xinh đẹp trong bộ váy cưới.

Nó nụ cười trên môi nó hơi khựng lại, lúc này trong đầu nó đang hiện ra cuộc cãi vã tối qua nhưng vẫn cố nặn ra nụ cười thật tươi đáp lại

“Bé Lin này...” – Giọng Phong có chút nghiêm túc

“Sao ạ?” – Nó thắc mắc nhìn Phong

Phong thờ dãi một hơi rồi nói “Anh đoán là em đã biết hết rồi đúng không?”

“Biết gì ạ? Em đâu có” – Nó cười ngây thơ nhưng trong lòng biết rất rõ Phong đang đề cập đến việc gì.

“Đừng giả ngu nữa, em nghĩ anh dễ bị lừa vậy sao?” – Phong thần nhiên vạch trần nó. Phong có lẽ cũng sẽ không hề biết việc này, nhưng khi ăn tối cùng nhau ở nhà hàng thời điểm nó nói muốn hai người bọn anh đổi chỗ thì bản thân lúc đó đã đoán ra tất cả.

“Em chịu thua” – Nó thờ dãi ảo não, mắt lơ đãng nhìn một vài thứ trên bàn

“Khi nào em nhận ra điều đó?” – Phong chăm chú nhìn nó, nó trước mặt anh luôn tỏ ra ngây ngô không biết gì nhưng anh đã làm, nó che dấu còn giỏi hơn anh nghĩ.

Nó thần nhiên nói “Từ lâu lắm rồi, cách anh nhìn và chăm sóc em....”

Thì ra là vậy, bao nhiêu năm trời nó vẫn luôn giấu anh, mà không đúng phải là cả hai đều giấu giếm không hề nói cho đối phương biết.

“Vì không muốn anh buồn nên không nói?” – Phong nhìn chăm chăm nó chờ đợi câu trả lời

Nó gật đầu một cái rồi nói “Và em cũng biết anh sẽ không nói ra nên cứ để như vậy, em ghét có sự gượng gạo khi ta đi cùng nhau”

Phong xoa xoa đầu nó cười “Đồ ngốc, sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu nhóc”

Sau đó lại nói tiếp “Em thực sự yêu anh ta?”. Một câu hỏi Phong muốn hỏi từ rất lâu và rất nhiều lần.

“Yêu...rất nhiều” – Nó gật đầu chắc nịch, kiên định nói

“Đó chính là lí do anh không bày tỏ với em?” – Phong nhìn nó cười hiền, trong lòng có chút thất vọng.

Nó buồn buồn nhìn Phong “Em xin lỗi”

Phong cốc đầu nó một cái rồi đau trách móc “Ngốc vừa thôi chứ, lẽ nào yêu đơn phương một người mà người đó lại không đáp trả mình thì người đó có lỗi à?”

“Ừ ha cũng có lí” – Nó hài hước đáp lại

Phong tham lam nhìn nó một hồi lâu “Bé Lin em đừng có lớn, cứ mãi bé con thế này thôi em nhé”

“Ô anh bị ngốc à? Ăn nhiều vào là phải lớn chứ, đây là định luật tự nhiên rồi. Thật không ngờ thông minh như anh mà còn không biết, chẳng trách đi Năm yêu em hơn là phải” – Nó chu môi phản bác lại, tiện thể dạy dỗ luôn.

“Dám nói anh ngốc, em chán sống?” – Phong cười ranh ma nhìn nó

Nó tỏ vẻ không quan tâm “Anh hỏi thừa, đương nhiên là không rồi, em vô cùng trân trọng cuộc sống tươi đẹp, đầy màu sắc này. Có rất nhiều trai đẹp mà em vẫn chưa được gặp, có nhiều bộ váy em thích mà vẫn chưa mua được, có vô số đồ ăn ngon trên khắp thế giới mà em chưa được ăn, có rất nhiều....”

Phong bắt đầu cảm thấy sồn gai ọc với từng chữ nó phun ra liền khoát tay chặn họng nó “Đẹp. Ăn bánh của em đi”

“Anh không cần nhắc, em cũng đang định ăn đây, nãy giờ huyền thuyên với anh bụng em nhảy hiphop tung búng rồi này. Đã vậy sáng còn chưa được ăn đã phải chạy đến đây chuẩn bị, đến giờ là trưa rồi còn gì” – Nó nhăn mặt ăn vạ nói rồi cầm đầu vào ăn

“Em nghĩ mỗi em chưa ăn sao? Anh nè, tưởng làm sai chuyện gì sợ ai đó không thèm nhìn mặt mình nữa đành lao đến đây như một thằng điên” – Chơi cùng nó Phong cũng lấy luôn tính ăn vạ.

Nó đang ăn ngon mà Phong cứ lải nhải bên tai liền bực mình dứt một miếng bánh thật lớn vào miệng anh nói với giọng bà cụ non “Đấy, ăn đi, ăn nhiều vào, ăn cho khỏi đói, ăn cho no nhện luôn đi”

Phong bật cười với độ nhây của nó rồi cũng bắt đầu dùng bữa.

Reng reng reng điện thoại của nó reo lên, lần này là số của nhà, hẳn là di Lan.

“Dạ con nghe nè đi”

“Cậu chủ nói hôm nay không có về ăn cơm, nhắc cô chủ về nhà ăn ngay” – giọng quản gia Lan đều đều trong điện thoại

Nó khẽ nhủ mày, anh vẫn còn giận nó không muốn về ăn cơm sao? Sau đó từ chối “Mặc anh ấy. Con có việc phải làm gấp không về được đi đừng để phần cơm cho con”

“Ồ..nhưng” – Quản gia Lan chưa kịp ú ớ gì thêm thì nó đã ngắt máy.

Phong ngồi nhìn nó nãy giờ liền nhíu mày hỏi “Hai người giận nhau sao?”

“Làm gì có chuyện đó. Mà sao anh hỏi vậy?” – Nó tò mò hỏi Phong nhưng trong lòng lại giật thót vì bị nói trúng tim đen. Đứng là không thể qua mặt người anh này được mà.

“Không có gì...” – Cười trừ rồi tiếp tục dùng bữa.

Buổi chiều nó cùng Phong đi đến một số nơi cùng nhau chụp hình để Phong mang theo. Sau đó cùng Phong về khách sạn giúp anh một tay thu dọn đồ đạc, rồi tiến thẳng đến sân bay bởi anh phải bay sớm.

Tại sân bay

Phong xoa xoa đầu nó nói dịu dàng “Ồ lại nhớ ngoan ngoãn nghe lời mọi người biết chưa,...nếu có thời gian anh sẽ lại về thăm”

“Em nhớ rồi, anh giữ gìn sức khỏe nhé, cho em gửi lời hỏi thăm di luôn” – Nó gật đầu buồn buồn lên tiếng

Phong nhìn nó cười hiền rồi ôm chặt nó vào lòng, thực sự muốn ở lại thêm lâu nhưng hoàn cảnh hiện giờ không cho phép anh làm vậy

“Em sẽ nhớ anh lắm”

“Anh cũng vậy” – Sau đó đẩy nhẹ nó ra nói “Anh phải đi rồi tạm biệt” cứ thế anh dứt khoát bước đi mà không ngoảnh đầu lại bởi anh biết nếu một khi ngoảnh lại sẽ không đi được nữa “Tạm biệt em người con gái anh từng yêu sâu đậm”

Nó đứng đó lòng buồn bã nhìn Phong xa dần rồi cũng mạnh mẽ không lưu luyến xoay người bước đi.

Về đến nhà trời cũng khá nham tối, nhìn chiếc xe quen thuộc đã ở trong gara nó hơi mất tự nhiên chậm chậm bước vào nhà, hôm qua vừa mới cãi nhau gặp mặt bây giờ có lẽ không được tốt lắm.

Vừa bước vào hai bước đã nghe tiếng anh lạnh băng vọng ra từ phòng khách “Em đi lo công chuyện về rồi à?”

“Vâng” – Nó gật đầu ngay thớm nói

Giọng anh càng lạnh hơn “Việc gì quan trọng vậy em?”

“À....hôm nay bọn em họp lớp” – Nó cắn răng nói dối anh, thực ra nó không muốn anh lại hiểu lầm nó và Phong.

“Họp lớp?” – giọng anh lúc này cực kì đáng sợ, hai mắt tức giận nhìn nó một hồi rồi quăng một xấp hình xuống sàn lớn tiếng “Em còn định gạt tôi đến bao giờ đây?”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Xin Lỗi Vì Đã Phá Hoại Hạnh Phúc Của Em

“Em định gạt tôi đến bao giờ?” – Đây là lần đầu tiên nó thấy anh giận dữ như vậy.

Đứng đó sững sờ nhìn anh một hồi tầm mắt nó mới di chuyển đến xấp hình anh vừa quăng xuống đất, cúi xuống cầm lên thì đập vào mắt nó là những tấm hình nó cùng Phong đón sinh nhật vào ngày hôm nay, đều là những tấm chụp nó và Phong đang ôm chặt lấy nhau, hay Phong đang xoa đầu nó.

Nó ngước mắt lên nhìn anh rồi nói với giọng không thể tin được “Anh theo dõi em?”

Anh lạnh lùng nói “Nếu anh nói phải thì sao? Chẳng lẽ em cảm thấy không hài lòng khi chuyện tình cảm của hai người bị phán xét?”

“Em và anh ấy không có gì cả, chỉ là anh em mà thôi.” – Nó một mõi giải thích rồi nói “Đây chỉ là em và anh ấy ăn một bữa cơm cùng nhau thôi mà, anh không nên nghi ngờ như vậy”

Anh nhìn nó nở một nụ cười lạnh rồi đưa tiếp cho nó một chiếc phong bì nhỏ. Nó thần nhiên đưa tay nhận lấy và mở ra. Đây.....đây là ảnh chụp lúc nó đến sân bay đón Phong, lúc cùng nhau ở công viên, lúc ăn cơm cùng nhau,...điều đặc biệt ở đây đó là những tấm hình này cũng giống với xấp hình kia, đều là cảnh nó và Phong đang ôm. Cứ thế từng tấm một nó đều lật ra, cho đến tấm cuối cùng nó mới mở to mắt nhìn vào. Tấm hình này nếu để người khác nhìn thấy sẽ nghĩ nó và Phong đang.....hôn nhưng sự thực không phải vậy mà là hôn đó.....

“Thì ra đây chính là lí do mấy ngày này em đều đi sớm về muộn?” – Giọng anh lạnh băng vang lên phá tan dòng suy nghĩ trong nó.

Nó hướng về phía anh nói lạnh lùng “Những tấm này cũng là do anh làm?”

“Điều này không quan trọng, quan trọng em có dám khẳng định rằng người trong hình không phải em và hắn?” – Anh vẫn như vậy, vẫn dùng giọng điệu lạnh lùng, mỉa mai với nó

Nó uất ức lớn tiếng “Đúng đây chính xác là em và anh ấy, bọn em có ôm những đó chỉ là điều bình thường giữa anh em với nhau thôi mà. Còn nữa anh hiểu lầm rồi thực ra tấm hình này em và anh Phong không có như anh nghĩ, thật ra hôm đó bọn em...”

Nó chưa kịp dứt câu thì anh đã lớn tiếng “Đủ rồi, giờ anh không muốn nghe bất cứ lời nào của em nữa...Đủ rồi Linh à...Em biết không, anh từng thấy những cử chỉ thân mật của hắn dành cho em, đó không đúng với một người anh trai, vì vậy anh sinh ra nghi ngờ nhưng vẫn im lặng bởi anh nghĩ có lẽ do mình suy nghĩ nhiều mà thôi. Nhưng bữa tối hôm đó anh đã tận mắt nhìn thấy ảnh của em ở màn hình điện thoại của anh ta, anh liền khẳng định người này

có ý với em, sau đó cùng hẳn nói chuyện và đúng như anh nghĩ, hẳn thừa nhận. Anh chính bởi vì chuyện em biết mà không nói với anh nên mới nổi giận với em, cả đêm qua anh suy nghĩ rất nhiều, anh cảm thấy mình sai vì có lẽ đã trách lầm em, rằng em có tâm sự, có lí do bất đắc dĩ... Nhưng đến hôm nay nhận được những tấm hình này anh thực sự đau lòng em biết không? Cái cảm bị lừa dối không hề dễ chịu...”

“Em không có mà” Nghe những lời anh nói nó cảm thấy đau lòng không kém gì anh. Một phần vì thấy anh đang thất vọng về nó đến mức nào, anh buồn vì nó. Một phần khác nó cảm thấy mình bị chịu oan ức, nó không hề như anh nói mà “Nếu như anh đã không muốn nghe em chỉ còn cách gạt đầu để anh hài lòng”

Anh giận dữ nhìn nó “Em từng nói không muốn tên đó bị tổn thương, vậy còn tôi thì sao tôi cũng chịu tổn thương mà...rốt cuộc em coi tôi là cái gì?”

Nó không có bất cứ phản ứng nào muốn lên tiếng, chỉ im lặng không nhìn anh, nước mắt đã sớm ngập tràn nhưng nó cố gắng dặn lòng mình phải mạnh mẽ lên không được để anh trông thấy bộ dạng yếu đuối này.

Anh đứng đó hồi lâu nhìn nó, trong lòng đau như cắt, nó thực sự lừa dối anh sao?, sau đó thất vọng buông ra một câu nói lạnh nhạt rồi cầm áo khoác rời khỏi “Xin lỗi vì đã phá hoại hạnh phúc của em”

Nó đứng bất động tại chỗ về mặt cứng rắn cho đến lúc anh rời đi mới ngồi thụp xuống ôm lấy đầu gối mà khóc. Quản gia Lan cùng những người giúp việc khác tuy không chứng kiến tận mắt nhưng từ trong phòng, từ bên ngoài vẫn có thể nghe rõ ràng từng lời dối thoại của một cuộc cãi vã. Chờ đến khi anh rời khỏi, quản gia Lan cùng hai người giúp việc khác đi đến gần nó hỏi han, an ủi, nhưng nó chỉ một mực lắc đầu, lau vội nước mắt rồi khó khăn đứng dậy bước lên trên phòng để lại cho mọi người bao thắc mắc. Từ ngày hai người sống chung đến giờ, đây là lần đầu tiên họ bất hòa. Đang định rời đi chợt quản gia Lan khựng lại tiến đến gần rồi nhặt xấp hình dưới sàn nhà lên xem, từng tấm một, từng tấm một bà đều nhìn vào đó với khuôn mặt thần nhiên, tuy nhiên khi vô tình nhìn thấy một tấm ảnh nào đó, bất chợt bà tỏ vẻ khá ngạc nhiên trong đầu vội vàng lục lại kí ức “Đúng rồi, chính là sự việc lúc đó...” rồi gạt đầu nhẹ một cái, sau đó cũng cầm xấp hình trong tay rời đi.

Về phần nó, nặng nề bước từng bước lên phòng nó mệt mỏi nằm xuống giường, mắt nhắm nghiền suy nghĩ không ngừng về những chuyện đã xảy ra. Điều nó thắc mắc ở đây đó là thời điểm những bức ảnh kia được chụp. Từ bức ảnh ở sân bay đến công viên rồi nhà hàng...đều là lúc nó ở cùng Phong từ hai, ba hôm trước đó, khoảng thời gian đó nó chưa có nói với anh về chuyện Phong về nước vậy tại sao lại xuất hiện những bức hình đó. Hơn nữa khi nó hỏi anh về nguồn của bức hình anh có nói “Điều đó không quan trọng” khác hoàn toàn với ngữ điệu ở câu trên “Chẳng lẽ em cảm thấy không hài lòng khi chuyện tình cảm của hai người bị phanh xét?”. Nếu vậy chỉ có khả năng những bức hình chụp tại những thời điểm vừa rồi, ngoại trừ những tấm hình được chụp vào ngày hôm nay đều không phải do anh làm, mà có người cố tình phá hoại tình cảm của hai người. Nhưng người này là ai chứ? Mất bao công sức để theo dõi nó trong mấy ngày vừa qua rồi gửi cho anh những bức hình đó. Người đó hẳn sẽ vô cùng căm ghét nó.

Đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ, điện thoại nó reo lên âm báo nhận tin nhắn, người gửi là “anh Phong”. Nội dung tin nhắn : Anh biết hai người đã cãi nhau và cũng biết chắc chắn rằng lí do đó là anh. Có lẽ em sẽ thắc mắc rằng tại sao anh lại biết phải không? Chính là đôi mắt của em – đôi mắt sưng lên vì khóc nhiều mà em đã cố xóa đi, đôi mắt luôn cố gắng che giấu cảm xúc tổn thương giống như anh vậy. Anh rất xin lỗi vì khiến em phải khóc, là lỗi của một mình anh. Bé Lin à, có thể sẽ rất khó chịu nếu như cứ bị anh ta hiểu lầm nhưng đây cũng coi như là thử thách dành cho hai người, để xem hai người yêu nhau như thế nào. Mặc dù tỏ ra chán ghét nhưng phải nói thật rằng anh vẫn luôn ngưỡng mộ ông xã của em, anh ta thực sự là người đàn ông mà em có thể dựa dẫm vào cả đời đó, cũng chính vì quá yêu em nên anh ta mới tức giận như vậy thôi nên đừng có để bụng hay giận dỗi gì em nhé. Dù sao anh cũng thật lòng chúc hai người hạnh phúc. Còn nữa anh nghĩ em nên chủ động làm hòa với anh ta đi, bằng cách chuẩn bị một điều gì đó thật bất ngờ...bữa tiệc sinh nhật ý nghĩa vào cuối tuần chẳng hạn *mặt cười*. Thôi đến đây chương trình nhắn nhủ người thân đã kết thúc, này giờ ngồi nhắn cho em từng này anh cũng kiệt sức, vội lại tẩu hỏa nhập ma luôn rồi đây này. Vậy nhé, nếu có chuyện gì khó khăn hoặc muốn tâm sự thì cứ gọi cho anh, anh luôn trực 16/24 (8 tiếng còn lại để ngủ em à, nếu không nhan sắc anh sẽ tụt dốc, không ai lấy anh thì anh ngất luôn) *cười*. Người gửi anh trai đáng yêu của em”

Nó đọc tin nhắn Phong gửi mà nước mắt cứ thế lăn dài trên má, trong lòng dâng lên sự biết ơn sâu sắc, anh Phong luôn cho nó những lời khuyên chân thành nhất lúc nó khó khăn, bế tắc. Phải, anh nói đúng anh ấy vì yêu mình nên mới cư xử như vậy huống chi đang có người đứng đằng sau giờ trò. Mình cũng không nên ích kỉ quá chỉ biết nghĩ cho bản thân mà đổ lỗi cho anh được. Phải chủ động làm hòa. Ngồi bật dậy suy nghĩ một hồi rồi nó mỉm cười quyết tâm.

Sáng hôm sau đem tâm trạng cực kì thoải mái bước xuống, nó thân thiện chào mọi người như mọi khi rồi nhanh nhẹn xuống bàn ăn.

Quản gia Lan lo lắng nhìn nó “Cô chủ không sao chứ?”

“Con rất tốt mà” – Nó cười tươi nhìn bà, làm bà cảm thấy không khỏi ngạc nhiên, mới hôm qua vẫn còn thấy nó khóc òi khua tay này đến đi lại còn không còn chút sức lực vậy mà sau một đêm mọi thứ đều thay đổi.

“Canh ngon lắm đi ạ” – Nó vừa ăn vừa gio tay tán dương

Quản gia Lan cũng gạt đầu đáp lại “Vậy cô chủ ăn nhiều vào” Sau đó một hồi chần chừ bà mới quyết định lên tiếng “Cô chủ...”

Nó quay sang nhìn bà đôi mắt đầy chờ đợi thì nghe được một câu “Mới sáng sớm cậu chủ có gọi điện về nhà, nói sẽ đi công tác hai ngày, cuối tuần mới về được...”

Về mặt vẫn tỏ vẻ thần nhiên không có vấn đề gì nhưng trong lòng không khỏi thất vọng sau đó vẫn nói “Vậy anh ấy có nói chính xác là bao giờ về đến không đi?”

“À cô nhắc cô mới nhớ cậu có nhắc rằng có thể tối muộn mới về đến nhà” – Quản gia Lan nói với nó “Có chuyện gì sao cô?”

Nó nói đầy ẩn ý “Trong mấy ngày này con muốn chuẩn bị thật tốt mọi thứ cho cuối tuần”

“Vậy để tôi giúp cô chủ một tay” – Quản gia Lan hiểu ý liền đề nghị

Nó gật đầu đồng ý “Vâng...Ta bắt đầu luôn nhé”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Bữa Tiệc Sinh Nhật Của Nước Mắt

Trong suốt hai ngày này, nó dồn hết tâm trí vào việc chuẩn bị một bữa tiệc sinh nhật đặc biệt dành cho anh đến nỗi không ăn cơm cả một ngày, phải nhắc nhở khuyển mãi nó mới nghe lời ăn một chút, thậm chí quản gia Lan còn thấy nó lúc nửa đêm vẫn còn đang cắt cắt dán dán thứ gì đó rồi đặt hàng chục cốc nến cùng bóng đèn nhỏ xếp lại thành một đồng trong phòng có vẽ bí mật lắm còn không cho bà xem. Bà nhìn nó không ăn không ngủ như vậy không khỏi xót xa, tuy nhiên dù có khuyên nhủ thế nào đi nữa thì nó vẫn chỉ gạt đầu vâng dạ rồi vẫn duy trì trạng thái như cũ. Chính vì thế mà chỉ trong vòng hai ngày trông nó gầy đi hẳn. Khoảng thời gian này anh không hề có gọi cho nó và nó cũng không có gọi cho anh, cứ như vậy hai người không có bất cứ liên lạc nào với nhau cả, thi thoảng nhớ anh quá nó mới nhờ quản gia Lan dùng số điện thoại của nhà để gọi cho anh hỏi thăm xem anh thế nào. Thế nhưng gọi ba cuộc thì hai cuộc đều không liên lạc được, may mà ở cuộc gọi cuối cùng anh đã nghe máy tuy nhiên anh chỉ ngắn gọn nói một hai câu như “Tôi ổn” “Tôi sẽ về sớm” rồi cúp máy. Điều này làm nó khá buồn vì anh không có đề cập một chút nào về nó cả, xem ra anh vẫn còn giận nó nhiều lắm.

Còn một điều đáng nói ở đây đó là trong một lần vào mạng xã hội nó vô tình nhìn thấy một vài bài báo mới được đăng lên. Vốn dĩ chỉ định nhìn lướt qua rồi tắt nhưng đập vào mắt nó là một dòng chữ “Tổng giám đốc tập đoàn T & L có cử chỉ thân mật với nữ giám đốc xinh đẹp tập đoàn K – Lucy” hay “CEO tập đoàn T & L xuất hiện đầy tình tứ bên giám đốc xinh đẹp tập đoàn K” kèm theo đó là một loạt hình ảnh anh cùng người phụ nữ đó ngồi ăn cơm cùng nhau cùng cười nói thân mật, người phụ nữ đó khoác lấy tay anh hay anh ôm eo người phụ nữ đó,... Nhưng thứ này thực sự làm nó bị sốc, nước mắt không biết từ lúc nào đã chảy dài trên má, đúng lúc quản gia Lan đi qua đó nhìn thấy màn này không khỏi lo lắng “Cô chủ sao vậy?”

Nó không nói chỉ xoay màn laptop về phía bà rồi đưa mắt đi chỗ khác.

Quản gia Lan sau khi đọc xong liền khăn trương quay sang an ủi nó “Cô chủ à mấy bài báo lá cải này đều xuyên tạc sự thực cả... Đây chỉ là mối quan hệ bình thường giữa hai người họ trên thương trường mà thôi”

“Anh ấy luôn ghét những người phụ nữ khác động vào mình nhưng đi xem này” – Nó ghen ngào chỉ tay vào màn hình nói

“Cô chủ đừng như vậy, cậu chủ không phải người như vậy. Tôi tin chắc là thế” – Quản gia Lan kiên định nói “Cô là vợ thì phải tin tưởng chồng mình chứ”

Nó im lặng một hồi sau đó ngẫm lại lời quản gia nói thấy cũng có lý liền gạt đầu, gạt phẳng nước mắt rồi gấp máy tính lại. Đúng, phải tin tưởng anh, anh không bao giờ làm tổn thương nó.

Rốt cuộc cũng đến ngày cuối tuần, ngày mà nó vô cùng mong đợi. Chính vì thế ngay từ lúc sáng sớm nó đã thức dậy tự tay mình tắt bật trang trí mọi thứ, sau đó vào buổi chiều lại vào bếp làm bánh cùng các món ăn mà không cần đến sự giúp đỡ của quản gia Lan, nếu có cũng chỉ là nhờ bà ném thứ xem đã vừa chưa hay không thôi và tất nhiên mọi thứ đều hoàn hảo.

Buổi tối

Hôm nay thời tiết không được tốt lắm, trời âm u từ sáng đến giờ. Nhưng không sao dù là vậy vẫn không có ảnh hưởng đến bữa tiệc sinh nhật nó chuẩn bị. Cả biệt thự được trang hoàng long lẫy với ánh đèn bao quanh, những khóm hoa nhờ vậy cũng trở nên nổi bật màu sắc. Ngay từ cánh cửa ra vào chính bằng thủy tinh giờ đã được gắn dày đặc bóng bay trắng đan xen xanh dương. Khi đẩy cửa bước vào sẽ là một chiếc cổng lớn được làm toàn bộ bằng bóng bay gồm hai màu giống như ở cửa ra vào, màu xanh dương làm phần tường, màu trắng được xếp gọn thành hai khóm ở hai bên chân tường, phía chính giữa của chiếc cổng bóng bay trắng được gắn kết khéo léo thành một chiếc vương miện lớn. Đi sâu tiếp vào bên trong sẽ là nơi tổ chức sinh nhật chính, khoảng một phần ba phòng khách rộng lớn là sân khấu, phía trên tường có gắn hai hàng bóng bay hình chữ màu trắng bạc lấp lánh “HAPPY BIRTHDAY CHÔNG YÊU” và con số 23 màu vàng ở ngay phía dưới đó. Trên nền đỏ của sân khấu tràn ngập hạt kim tuyến đầy màu sắc, khi có ánh đèn chiếu vào sẽ vô cùng rực rỡ. Chưa hết phần còn lại của căn phòng đặt một chiếc bàn thủy tinh lớn, trên đó bày sẵn những món ăn nó chuẩn bị, rượu vang, nến và không thể thiếu đó là chiếc bánh sinh nhật năm tầng màu trắng xanh ở giữa. Bao quanh căn phòng đều tràn ngập những trái bóng bay cùng tông màu với những thứ vừa rồi : trắng và xanh dương ở khắp nơi cả phía trên trần nhà lẫn dưới sàn. Sở dĩ nó chỉ sử dụng hai màu này bởi đơn giản đó là màu sắc anh yêu thích. Tất cả mọi thứ ở đây đều tạo nên một không gian vô cùng tuyệt diệu không kém phần lãng mạn.

Hiện tại đã là bảy giờ bốn mươi tám phút, nó mặc một chiếc đầm ren Thái màu trắng dài đến đầu gối, đầu đội một chiếc mũ sinh nhật màu xanh dương, tóc xõa tự nhiên, trang điểm thật xinh đẹp ngồi vào một chiếc ghế trắng ở đầu bàn bên này không hề nể nang cảm giác khấn trương, nôn nóng chờ anh trở về.

Cứ thế thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, 8 giờ rồi đến 9 giờ rồi đến 10 giờ và chính xác hiện tại là 10 giờ 56 phút. Mỗi một giờ trôi qua nó lại tự nhủ với mình rằng anh bị kẹt xe, anh xuất phát chậm hơn một chút hay anh sắp về đến rồi nhưng cuối cùng anh vẫn không trở lại.

Quản gia Lan nhìn nó nãy giờ đứng ngồi không yên sau đó chuyển thành thất vọng liền tới gần nói “ Cô chủ cố chờ thêm một chút nữa thôi, cậu chủ nói về thì nhất định sẽ về”

“ Gần bốn tiếng rồi.....anh ấy có về không?” – Trên mặt nó lúc này không biểu lộ cảm xúc gì, cứ thế đôi mắt vô hồn đưa về phía quản gia nói

“ Chắc chắn là có mà” – Quản gia có phần mất tự nhiên khẳng định sau đó bảo nó “ Hay cô chủ thử gọi cho cậu ấy xem thử?”

Nó hơi lo lắng hỏi nhỏ “ Vậy có được không?.....Lỡ anh ấy không chịu..nghe máy thì sao?”

Quản gia Lan kiên định nói “ Không có chuyện đó đâu, cô gọi nhanh đi”

Nó gật đầu rồi lấy điện thoại ra bấm gọi cho anh, đợi một hồi lâu vẫn chưa có ai nghe máy, đến lúc thất vọng định buông xuống thì tiếng anh ở đầu bên kia vang lên “ Có chuyện gì sao?”

Thường thì mỗi khi nhận được điện thoại của nó, giọng nói của anh bao giờ cũng tràn ngập ngọt ngào và sự cung chiều, vào những lúc đó anh hay nói “ Bé con nhớ anh rồi hả?” “ Anh cũng đang định gọi cho em nè bà xã” hay chỉ ngắn gọn “ Anh đây” nhưng đủ để nó cảm thấy ấm lòng. Thế nhưng tất cả chỉ là trước đó mà thôi, giờ đây giọng nói của anh bộc lộ rõ sự mệt mỏi làm nó chột dạ nhưng vẫn cố đè nén cảm xúc lại nhỏ nhẹ nói “ Anh ...về đến nhà chưa?”

Nhưng không phải là những câu trả lời nó nhận được như trong trí tưởng tượng mà đáp lại là một giọng nói thản nhiên lạnh nhạt của anh “ À... Tôi quên chưa kịp nói rằng chuyến bay sẽ hoãn lại vài ngày nữa. Thật xin lỗi vì khiến em phải mất công sức gọi đến”

Lúc này tim nó đau đớn như có hàng ngàn mũi dao đâm vào, thực sự rất đau, gượng cười nhẹ nhàng nói tiếp “ Có chuyện gì sao anh?... Anh đã nói sẽ về hôm nay mà”

“ Chuyện công việc đâu biết trước được điều gì” – Anh lạnh lùng nói “ Như vậy cũng tốt, em sẽ cảm thấy thoải mái hơn” Nhưng trong lòng đau đớn vô cùng. Nó có biết hiện giờ anh nhớ nó đến nhường nào? Muốn gọi điện thoại cho nó, muốn nhanh chóng trở về ôm chặt nó vào lòng như mọi khi nhưng anh căn bản không thể đối mặt, không thể.....

Nó nghe xong những lời này nước mắt bắt đầu trào ra mãnh liệt cứ thế khuôn mặt ướt đẫm khó khăn nói “ Em...” Nhưng chưa kịp nói tiếp thì đã bị ngăn cản bởi một giọng nói từ đầu bên kia vọng vào “ Giám đốc cô Lucy có hẹn anh lát nữa cùng ăn trưa” sau đó giọng anh cũng vang lên “ Vậy em còn chuyện gì nữa không?”

“ Không còn gì cả” – Nó cắn răng nói từng chữ một

“ Được... tạm biệt” – Dứt lời anh vứt điện thoại xuống ghế sofa một mồi nằm cả người lên đó hai mắt nhắm nghiền.

“ Giám đốc...” - Alex đang định nhắc lại với anh chuyện vừa rồi mình mới nói thì giọng nói lạnh băng của anh vang lên “ Từ chối”

Cuộc gọi vừa kết thúc nó buông ống điện thoại xuống, nước mắt càng rơi nhiều hơn đứng đó bất động không nói câu gì. Quản gia Lan thấy vậy liền vội vàng đi tới hỏi “ Cô chủ sao vậy? Cậu ấy đã...”

Bà chưa kịp nói dứt câu thì “ Choang” nó ném tan chiếc điện thoại trong tay xuống sàn, tay đưa lên giật phăng chiếc mũ trên đầu ném xuống, đôi mắt nó lúc này đã sẫm không còn sự đau lòng, bi thương nữa mà đã hoàn toàn lạnh lùng, lạnh lùng đến đáng sợ. Chưa một ai từng thấy bộ dạng lúc này của nó, mọi người xung quanh chứng kiến một màn này chỉ biết đứng yên tại chỗ tay chân bởi kinh hãi mà run lấy bầy.

“ Dẹp hết đi” – Nó lạnh lùng phun ra ba chữ

Quản gia Lan không khỏi khản trương “ Cô chủ, rốt cuộc đã.....”

Nó lớn tiếng quát “ Tôi nói dẹp hết cả đi” . Đồng thời dùng sức vung tất cả những thứ trên bàn xuống đất tạo ra chuỗi âm thanh đồ vỡ đáng sợ. Tất cả ngay lập tức luống cuống dọn dẹp theo lời của nó.

Cứ thế mang khuôn mặt lạnh lùng vô cảm lẳng lặng rời khỏi nhà. Quản gia Lan cố gắng chạy theo níu tay nó lại “ Khuya như vậy cô chủ muốn đi đâu?”

Nhưng đáp lại, nó lạnh lùng hất tay bà ra kèm theo một câu nói vô cảm “ Đừng theo tôi... Nếu không đừng trách tôi vô tình”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Trong Cơn Mưa Gặp Người Không Muốn Gặp

Trời bắt đầu mưa lớn, gió thổi mạnh. Ngoài đường không một bóng người, thỉnh thoảng mới có một hai chiếc taxi phóng vụt ngang qua. Một mình nó

chân trần, cả người ướt sũng cứ thế bước đi trong vô thức, nó cứ đi về phía trước khuôn mặt đã ướt đầm mà không thể phân biệt đâu là nước mắt đâu là nước mưa. Đầu óc nó lúc này trống rỗng, không oán trách, không tức giận, không suy nghĩ về bất kì một điều nào cả nhưng nước mắt vẫn rơi, tìm đâu đến nghệt thờ, như cái xác không hồn lặng lẽ bước đi trong cơn mưa lớn. Bỗng chốc mắt lơ đãng nhìn vào chiếc ghế dài bằng gỗ bên ven đường, nó chậm chậm đi tới đó từ từ ngồi xuống ngẩng mặt lên trời nhắm hai mắt lại nhưng cố gắng trút bỏ nỗi đau đang dày vò để bản thân cảm thấy dễ chịu hơn phần nào. Không bao lâu sau một chiếc taxi đỗ ngay cạnh đó, một bóng người quen thuộc bước xuống tay cầm cây dù đen chậm chậm bước đến giong lên che mưa cho nó.

“Nhìn bộ dạng thảm hại bây giờ của cô thật khiến tôi thích thú” – Giọng nói đầy chế giễu của Mindy vang lên.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc truyền đến nó từ từ đưa mắt về phía người đối diện nở một nụ cười nhạt “ Cô vẫn ở đây cơ à?”

Mindy lạnh lùng nói “ Phải công nhận mắt của cô rất đẹp, đến tôi còn phải ganh tỵ nhưng thật đáng tiếc nó chỉ dùng làm vật trang trí chứ không có phát huy tác dụng”

“ Cảm ơn vì lời khen.Vậy để tôi đoán nhé, những bức hình đó là do cô gửi ?” – Nó thản nhiên nhìn Mindy, nó đã sớm biết Mindy là kẻ đứng sau việc này.

“ Nếu tôi nói không phải cô có tin không?” – Mindy đan giọng hỏi lại nó

Nó bật cười lạnh rồi nói “ Đương nhiên là không”

“ Nếu như vậy đừng phí lời để hỏi những câu ngu xuẩn như thế này” – Mindy mĩa mai nó

“ Vậy giờ cô hài lòng rồi chứ? Kết quả đúng như cô mong đợi” – Nó khinh bỉ nhìn vào người đối diện

Mindy nghiêng đầu đánh giá nó một chút rồi mới cất giọng “ Thật ra đây vẫn chưa phải tất cả tôi muốn cô phải chịu đựng...có điều khiến cô thành ra đáng thương như vậy cũng là điều đáng ăn mừng đấy”

Nó chỉ cúi đầu cười nhạt không nói gì, cho dù cô ta không có giờ trò đi chẳng nữa thì có lẽ hai người anh và nó sớm muộn cũng sẽ thành ra như hôm nay mà thôi. Hai người cơ bản còn quá nhiều điều mà đối phương còn chưa biết, còn chưa chia sẻ và chưa dám đối diện thẳng thắn với nhau.

Mindy thu lại vẻ mặt chế giễu với nhau cứ thế thản nhiên ngồi xuống ghế băng ướt đầm cạnh bên nó “ Tôi từng nói với cô rồi đấy thôi, hai người cơ bản không thể đến được với nhau. Rằng bản thân nên biết điều mà rút lui...hừ vậy mà cô không chịu lọt tai mấy lời đó...kết quả ra sao?...Thật đáng cười”

“ Nếu đối lại là cô thì sao?.....” – Nó nhìn Mindy nói đều đều “ Khi người khác bảo cô phải từ bỏ người cô yêu sâu đậm, cô sẽ từ bỏ được sao?”

Mindy không ngờ tới nó lại hỏi câu này, dường như bị đâm trúng tim đen nên thần sắc có phần lúng túng im lặng không nói gì. Nó thấy vậy chỉ nở một nụ cười thật nhẹ, một nụ cười không hề chứa đựng sự khinh thường, ganh ghét đố kỵ giản chỉ là một nụ cười bình thường giữa hai người với nhau “ Có lẽ giờ cô nên dẹp ngay mấy cái trò phá hoại như trẻ con ấy đi”

Mindy thờ dãi lên tiếng “ Khởi căn cô nhắc tôi cũng không còn hứng thú với việc nhạt nhẽo này nữa rồi..” Sau đó nhàm chán nói tiếp “ Đừng nghĩ chỉ có một mình cô là yêu anh ấy sâu đậm bởi chính tôi cũng từng yêu anh ấy như vậy.Đáng tiếc tình cảm ấy không được đáp lại bởi vì sự xuất hiện của cô. Cô đâu có biết cảm giác lúc đó của tôi như thế nào, cô và anh ấy chỉ biết giữ khoảng cách với tôi, bao nhiêu sự tức giận rồi lạnh nhạt cũng đổ dồn hết vào tôi. Với một người vốn dĩ đã bị gắn mác kẻ bị bỏ rơi như tôi, các người đâu có biết cảm giác bị các người căm ghét và cảm giác khi cố phải tỏ ra là một kẻ xấu xa, độc ác để có được một tia hạnh phúc nó khó chịu như thế nào” Nói đến đây giọng cô cũng đã nghẹn ngào “ Bởi vậy tôi mới làm mọi chuyện để chia rẽ các người, tôi không có hạnh phúc thì hai người cũng đừng hòng có được. Mọi chuyện thành công rồi.. nhưng tôi chẳng thấy vui gì hết.không hề dù chỉ một chút” Nói rồi Mindy quay mặt đi hướng khác, có lẽ là lau vội nước mắt.

Nó không hề cảm thấy một chút ngạc nhiên nào khi nhìn thấy Mindy trong bộ dạng yếu đuối thế này chứ không phải là một Mindy ích kỷ, mưu mô trước đó liền thản nhiên nói “ Trước mặt tôi không cần phải che giấu bản thân”

Mindy nghe thấy thì đột nhiên quay qua nhìn chăm chăm nó, cô ta nói có ý gì?

“ Cô luôn cố tạo ra cho mình vỏ bọc hoàn hảo, rằng bản thân vô cùng mạnh mẽ có thể đối mặt với mọi thứ. Nhưng thực chất cô cũng chỉ là một người con gái yếu đuối bình thường mà thôi” Mindy im lặng nhìn nó, nó nói tiếp “ Có một lần tôi vô tình nhìn thấy cô cùng một con chó con chơi đùa bên lề đường. Điều đặc biệt nó không phải của cô, chỉ là một con chó lạ lắm mà cô vô tình bắt gặp”

Mindy hơi giật mình hỏi lại “ Vậy thì sao? Chuyện đó có liên quan gì?”

Nó thản nhiên cất giọng “ Điều đơn giản nhất khi đánh giá một người đó là dựa vào cách đối xử của họ với một con vật.”

Nói đến đây toàn thân nó bỗng chốc run lên bần bật, đầu óc cảm thấy choáng váng, những thứ trước mắt dần dần mờ ảo. Mindy vội quay sang đẩy đẩy người nó “ Đây.. cô bị sao vậy?”

Nó không nói được gì bỗng dung khó khăn đứng dậy sau đó toàn thân rơi vào vô thức ngã xuống.

“Thịch” Đang ngồi bên bàn làm việc kí một vài văn kiện, đột nhiên tim anh đau dữ dội, trước giờ anh chưa từng bị như vậy. Đứng dậy định đi đến phía ghế sofa nghỉ ngơi, tay anh vung lên đụng trúng cốc nước thủy tinh đặt trên bàn tạo ra một âm thanh đồ vỡ chói tai. Ngay sau đó Alex đã chạy tới đỡ lấy anh diu đến sofa, vội vàng đưa đến cho anh ly nước, lo lắng hỏi “Giám đốc...anh sao thế này?” Rõ ràng suốt cả ngày nay anh vẫn bình thường vậy sao giờ lại thành ra thế này.

Anh nhận lấy ly nước từ tay Alex uống một cạn rồi ngã người vào ghế, cơ thể cũng dần khá lên, tim không còn đau như vừa rồi.

“Giám đốc anh có cần đến bệnh viện...” Alex chưa kịp dứt lời anh đã lên tiếng “Tôi không sao, cậu ra ngoài đi”

Alex nhú mày một hồi sau đó cũng cúi khom người rồi đi

Lúc bây giờ anh mới vô thức đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ lớn. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Ánh nắng chói chang từ ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt xanh xao, nhợt nhạt. Nó nhắm mắt tĩnh lại, đập ngay vào mắt nó là căn phòng với bốn bức tường xung quanh toàn màu trắng kèm theo mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi vô cùng khó chịu, đưa mắt chuyển đến cánh tay đang gắn ống truyền nước kia nó hơi nhíu mày. Khỏi cần thắc mắc suy nghĩ gì nhiều đây chính là bệnh viện – nơi nó ghét nhất nhưng luôn phải đến “nghỉ ngơi” nhiều nhất. Có lẽ sau này kết hôn cũng nên tổ chức luôn tại đây.... Nghĩ đến đây nó chợt khựng lại một chút, kết hôn? Có lẽ sẽ không đâu. sau đó nở một nụ cười nhạt.

Khẽ di chuyển thân thể ngồi dậy nhưng nó không làm được, toàn thân đau nhức mất hết sức lực, đầu óc có chút choáng váng. Lúc này y tá cũng đẩy xe thuốc đi vào, thấy nó khó khăn ngồi dậy liền chạy nhanh đến đỡ.

“Cô tỉnh rồi sao?” – Y tá hỏi

Nó ngậy người “Sao tôi lại ở đây vậy?” Đầu óc nó lúc này trống rỗng không nhớ được gì cả, nếu nhớ thì cũng chỉ nhớ được một vài chuyện. Hình như nó có đâm mưa sau đó.....

“Một cô gái rất xinh đẹp đưa cô đến đây từ đêm hôm trước. Lúc đó toàn thân cô ướt sũng, sốt 39 độ” – Y tá thản nhiên nói

Một cô gái? Đêm hôm trước?... Đến đây nó cũng nhớ lại được nó có gặp Mindy vào đêm hôm đó, xem ra Mindy đúng như nó đã nói cô ta có lương tâm, chờ đã nếu vậy “Tôi đã ở đây bao lâu rồi?”

“Cô đã hôn mê hai ngày nay rồi, mãi đến đêm hôm qua mới hạ sốt” Y tá vừa nói, tay vừa cầm kim tiêm hút vào một chút thuốc

Nó hơi nhíu mày hỏi “Vậy cô ấy đâu rồi?”

“Cô ấy đưa cô đến đây sau đó thanh toán viện phí rồi rời khỏi, cũng thấy quay lại nữa” – Y tá đến gần nó “Đến giờ tiêm thuốc cho cô rồi”

Nó gật đầu để mặc cho y tá muốn làm gì thì làm sau đó lên tiếng “Tôi muốn xuất viện”

Y tá ngay lập tức lắc đầu từ chối “Không được đâu, cô hiện giờ vẫn còn yếu lắm nên nghỉ ngơi thì hơn”

“Tôi ổn, không có sao hết” – Nó kiên định nói

Nói chuyện với cô y tá này một lúc thôi mà nó cảm thấy cô còn hơn cả mẹ nó vậy, nhắc nhở đủ thứ trên trời dưới biển, nào là yếu như vậy đi ra đường sẽ bị ngã, nào là cô cứ cố chấp như vậy rốt cuộc chỉ bản thân mình mệt mỏi thôi, hay nếu gia đình, người thân của cô nhìn thấy cô như này họ sẽ đau lòng lắm,..bla bla. Cứ như vậy nó được thưởng thức một bài ca dao khuyên bảo đặc sắc dài khoảng 15 phút do cô y tá nhiệt tình kia thể hiện. Nó ngán ngẩm chịu thua rồi ngoan ngoãn gật đầu đồng ý rồi nói “Nhưng cô có thể cho tôi mượn điện thoại một chút không?”

“Được chứ” – Sau đó đưa điện thoại cho nó “Đây”

“Cảm ơn – Nó cười nhẹ nhận lấy sau đó ái ngại nhìn cô “Xin lỗi tôi có thể nói chuyện riêng một chút không?”

“À tất nhiên rồi” – Y tá gật đầu rồi bước ra ngoài

Lúc này nó mới mở điện thoại ra bấm một dãy số gọi, khi đầu dây bên kia có tín hiệu trả lời, không để người đó nói gì nó lạnh băng ra lệnh “Tôi bệnh viện X đón tôi ngay”

Một hồi sau nó trả lại điện thoại cho y tá rồi nằm xuống giường nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Đến Khi Nhận Ra Mọi Chuyện

Thủ đô Luân Đôn – Anh 11:45 pm

Màn đêm buông xuống, khắp thành phố vẫn còn sáng đèn, xe cộ vẫn bận rộn qua lại, mọi thứ vẫn linh hoạt diễn ra. Đứng bên ngoài ban công ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, bất chợt hình bóng nó lại hiện ra trước mặt anh. Nó mặc chiếc đầm ren trắng muốt, đầu đội chiếc mũ nhọn có kim tuyến xung quanh, hai tay đang cầm một chiếc bánh sinh nhật lớn đưa về phía anh và mỉm cười thật xinh đẹp. Anh bất chợt nở nụ cười vội đưa tay định kéo nó về phía mình ôm thật chặt nhưng chưa kịp chạm vào bóng hình đó đã tan biến. Anh thất vọng đưa tay về đôi mắt buồn bã chứa đầy tâm sự lặng lẽ nhìn cảnh vật. Bất chợt anh suy nghĩ về hình ảnh vừa rồi mình nhìn thấy, trên tay nó có cầm bánh kem. ... Khoan đã nếu anh nhớ không lầm thì sinh nhật của anh vào khoảng ba hôm trước. Sau đó hơi giật mình. ... ba hôm trước đó chính xác rơi vào ngày chủ nhật. Tối hôm đó nó ... gọi cho anh, lẽ nào sinh nhật của anh, nó đã tổ chức sau đó. ... sau đó thấy anh không về nên mới gọi. ...

Nghĩ đến đây anh ngồi thụp xuống, mặt mũi ôm đầu, cảm giác hiện giờ rất khó chịu đến thờ còn khó khăn. Mặc dù đó vẫn chỉ là suy đoán nhưng theo như anh nghĩ, điều đó chắc chắn đã xảy ra. Ngồi yên lặng một hồi lâu anh vội vàng bước trở lại phòng lấy điện thoại bấm gọi về nhà xem thử hôm đó xảy ra chuyện gì thì đột nhiên điện thoại lại nhận được tin nhắn từ một số lạ gửi đến. Khẽ nhún mày rồi mở ra, nhìn thoáng qua là một đoạn ghi âm dài khoảng sáu phút, nhấn bắt đầu thì một cuộc hội thoại với giọng nói quen thuộc vang lên. ...

“ Bé Lin này. ... ”

“ Sao ạ? ”

“ Anh đoán là em đã biết hết rồi đúng không? ”

“ Biết gì ạ? Em đâu có ”

“ Đừng giả vờ nữa, em nghĩ anh dễ bị lừa vậy sao? ”

“ Em chịu thua ”

“ Khi nào em nhận ra điều đó? ”

“ Từ lâu lắm rồi, cách anh nhìn và chăm sóc em. ”

“ Vì không muốn anh buồn nên không nói? ”

“ Và em cũng biết anh sẽ không nói ra nên cứ để như vậy, em ghét có sự gượng gạo khi ta đi cùng nhau ”

“ Đồ ngốc, sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu nhóc ”

“ Em thực sự yêu anh ta? ” Nghe đến đây anh có chút mong đợi, hồi hộp chờ câu trả lời

“ Yêu. ... rất nhiều ” Ba chữ này làm anh sững sờ một hồi lâu, yêu rất nhiều sao?

“ Đó chính là lí do anh không bày tỏ với em? ”

“ Em xin lỗi ”

Không cần nghĩ ngợi gì nhiều nữa hai người đó chính là nó và Phong, còn họ nói chuyện lúc nào anh không rõ. Trong đầu anh lúc này lặp đi lặp lại ba chữ được nó chắc chắn nói “ yêu rất nhiều ”, nó yêu anh, thực sự rất yêu anh. Trong đoạn ghi âm vừa rồi từng câu từng chữ hai người đó nói anh đều nghe rõ ràng không thiếu một từ. Nó không hề nói cho Phong rằng nó biết anh ta thích mình, nó không muốn thẳng thắn nói từ chối bởi sợ anh ta buồn vì người nó yêu là anh chứ không phải mình và Phong cũng nói anh ta không bày tỏ với nó cũng bởi vì. ... nó yêu anh. Nếu nói như vậy hai người họ không có tình cảm yêu đương hay lừa dối anh như anh nghĩ. ... Nếu vậy anh trách lầm nó rồi, anh làm tổn thương nó rồi. Hiện giờ tìm anh như bị hàng trăm nhát dao đâm vào đầu đốn vô cùng, ngàn lần hận bản thân mình ngu ngốc, mù quáng chỉ vì ghen tuông mà không chịu nghe nó giải thích mà khẳng khái buộc tội nó, luôn quay người bước đi khi nó muốn nói gì đó, ...

Lúc này điện thoại tiếp tục nhận được một tin nhắn khác, số điện thoại vẫn vậy – là của Phong

“ Tôi nghĩ giờ anh đã hiểu ra mọi chuyện rồi, đừng có làm tổn thương cô ấy nữa. Cô ấy yêu anh, vì anh mà phải chịu uất ức bấy lâu anh biết không? Cô ấy vốn là người có phép tắc, nếu sai sẽ xin lỗi còn nếu bản thân mình đúng mà người khác sai sẽ thẳng thắn phản kháng. Nhưng anh thấy đấy, vốn dĩ anh là người sai lầm nhưng cô ấy vẫn chấp nhận đẩy hết lỗi lầm về phía mình để anh được đúng. Nếu như là với người khác bao gồm cả bản thân tôi, khi xảy ra mâu thuẫn với họ, cô ấy sẽ không bao giờ lên tiếng nói câu xin lỗi hay làm hòa trước nếu bản thân mình đúng, vậy mà với anh cô ấy lại làm trái lại hoàn toàn, chấp nhận từ bỏ cái tôi của mình để làm hòa với anh, sống vui vẻ cùng nhau như trước. Nói như vậy chắc anh cũng hiểu được tình cảm cô ấy dành cho anh sâu sắc đến mức nào rồi. ... Còn chuyện này tôi cũng phải nói, sinh nhật của hai chúng ta trùng nhau nhưng vì không muốn anh không vui hay hiểu lầm lung tung nên cô ấy đã tổ chức riêng một buổi sinh nhật cho tôi vào giữa tuần – ngày đó chính là ngày anh cho người theo dõi chúng tôi, cũng là ngày cuối cùng ở đây trước khi tôi quay lại Anh thay vì tổ chức vào ngày chủ nhật đó. Cô ấy đã dành hết tâm trí và tình cảm vào bữa tiệc sinh nhật cho anh, chắc hẳn anh đã hạnh phúc cùng cô ấy đón sinh nhật đi. ... Tôi ganh tỵ đấy. Nhưng dù sao thấy cô ấy hạnh phúc khi ở bên anh thì tôi cũng mãn nguyện rồi. Chăm sóc cô ấy thật tốt, đừng để cô ấy phải rơi một giọt nước mắt nào cả. ... Chúc hai người hạnh phúc *trái tim* ”

Đọc lời nhắn của Phong, bàn tay anh khẽ run lên không thể in được vào mắt mình. Mọi thứ đổ ập đến một cách choáng váng. Như vậy anh đoán không hề sai, buổi tối hôm đó nó đã tổ chức sinh nhật cho anh, đến đêm khuya vẫn để mặc mà đợi anh về, vậy mà anh đã làm gì? Anh lạnh nhạt với nó, mà mai nó đã vậy còn có tình không muốn nói chuyện với nó khi Alex chuyển lời....

Vội vàng bấm gọi cho nó nhưng đáp lại anh lại là câu nói đáng ghét từ tổng đài “Thuê bao không có thực” Gọi lại nhiều lần kết quả vẫn chỉ có một, điện thoại nó hỏng sao?

Không nghĩ ngợi nhiều liền lập tức gọi về nhà rớt cuộc cũng có người nghe máy “Alo..”

Là quản gia Lan

Anh sốt ruột nói “Vợ tôi đâu? Mau chuyển máy cho cô ấy”

Quản gia Lan bối rối lên tiếng “Cậu chủ....cô chủ cô ấy.....” Nghe quản gia nói anh càng thêm khẩn trương “Cô ấy làm sao?”

“Mấy ngày nay cô ấy không có về nhà, cho người đi tìm khắp nơi nhưng vẫn không thấy” – Quản gia Lan căng thẳng nói một mạch

Anh nghe xong cả người cứng ngắc, trong lòng nóng như lửa đốt “Xảy ra chuyện như vậy mà các người không báo cho tôi một tiếng?”

“Tôi có gọi rất nhiều lần nhưng không liên lạc được với cậu” – Đến lúc này anh mới sực nhớ mấy ngày nay tâm trạng không tốt kèm theo mệt mỏi nên anh có khóa máy.

“Được rồi.. Hiện giờ tôi lập tức trở về đi cho người tiếp tục tìm kiếm cho tôi” – Anh khẩn trương ra lệnh

“Vâng thưa cậu.”

Ở một nơi xa xôi nào đó, nó nằm dài trên bãi cỏ xanh non mềm mại nhắm hai mắt lại tận hưởng bầu không gian yên tĩnh. Đến bây giờ nó cảm thấy quyết định của mình là vô cùng đúng đắn, đi thật xa đi đến một nơi có thể khiến nó thoải mái, nhẹ lòng, đơn giản nhìn mọi thứ diễn ra. Nó mệt mỏi lắm rồi với tất cả mọi chuyện. Có lẽ lựa chọn rời xa anh như vậy sẽ tốt hơn cho cả hai, anh không cần tránh mặt nó, không còn cảm thấy mệt mỏi hay tổn thương khi thấy nó, nghe giọng nói của nó. Nhưng liệu anh có đi tìm em không?

Suốt cả đêm không ngủ để chuẩn bị mọi thứ cho chuyến bay trong đêm, ngồi trên máy bay 8 tiếng anh vô cùng khẩn trương, tay giờ lên nhìn đồng hồ liên tục, hiện giờ mặc dù rất mệt mỏi nhưng anh vẫn không tài nào chợp mắt nghỉ ngơi được. Nó hiện đang ở nơi nào? Có an toàn không? Sẽ không có chuyện gì chứ? Trong đầu anh lúc này cứ lặp đi lặp lại mấy câu hỏi này, không ngừng lo lắng cho nó.....

“Giám đốc, anh nghỉ ngơi một chút đi.... mấy ngày nay anh đã mệt mỏi lắm rồi” – Alex ngồi bên cạnh anh khuyên nhủ. Chính Alex là người duy nhất nhìn thấy tình trạng tồi tệ của anh trong thời gian này.

Anh chỉ lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Alex nói không nhanh không chậm “Nếu đổi lại là cậu, liệu cậu sẽ thoải mái nghỉ ngơi sao?”

Alex hiểu ý, chỉ gật đầu một cái rồi giữ trạng thái im lặng như ban đầu. Anh nói đúng, đổi lại là Alex, anh ta cũng sẽ giống như anh.

Rớt cuộc cũng về nước, anh khẩn trương trở về nhà trong đêm. Vừa về đến cổng đã thấy thấp thoáng bóng dáng quản gia đi đi lại lại phía ngoài cửa lớn, nhìn thấy anh bà liền đi tới. Bước xuống xe anh vội vàng hỏi “Cô ấy đâu?”

Quản gia Lan tuyệt vọng lắc đầu “Vẫn không tìm thấy”

Anh tức giận hai tay nắm chặt nắm cửa vào tường. Quản gia Lan thấy thế chỉ biết im lặng sau đó sực nhớ ra điều gì liền nói “Hôm đó cậu đã nói gì với cô chủ?”

Thấy anh hơi nhíu mày bà nói tiếp “Chính là vào hôm sinh nhật cậu, cô chủ có gọi điện đến”

Câu hỏi này thực sự làm anh cảm thấy chột dạ, xấu hổ với bản thân, chính hôm đó anh đã tỏ thái độ lạnh nhạt với nó. Anh chỉ im lặng quay đi hướng khác

“Chắc cậu cũng đã biết hết rồi, hôm đó cô chủ đã ngồi chờ cậu về đến đêm. Sau khi hai người cãi nhau cô ấy đã rất buồn, khóc rất nhiều và cảm thấy có lỗi, muốn xin lỗi cậu một tiếng nhưng cậu đã đi nước ngoài...” – Ngưng một lúc quản gia lại cất lời “Mấy lần tôi thấy cô ấy cứ cầm trên tay bức ảnh của cậu nhìn chằm chằm vào đó rồi khóc một mình. Nhưng rồi cũng không sao nữa, cô ấy cố cười thật tươi nhờ chúng tôi giúp cô chuẩn bị một tay cho sinh nhật của cậu. Bữa tiệc đó khiến cô ấy rất mong đợi bởi nó là dịp để hai người làm hòa với nhau. Vì nó rất quan trọng nên cô ấy bỏ ra rất nhiều công sức để làm, thường xuyên bỏ bữa, đêm cũng không có ngủ. Mặc dù nhớ cậu nhưng không dám gọi vì sợ cậu sẽ mệt mỏi khi nói chuyện với mình.... Còn chuyện này nữa, cô ấy đã đọc được một vài bài báo không hay nói về quan hệ thân mật của cậu với cô gái nào đó”

Nghe đến đây anh giật mình hỏi lại “Quan hệ thân mật? Với ai chứ?”

“Nếu tôi nhớ không lầm cô gái đó tên ... à đúng rồi là Lucy. Trên đó chụp lại hàng loạt bức ảnh hai người có cử chỉ thân thiết” – Quân gia Lan nói đến đây cũng cảm thấy hơi bức mình thay cho nó.

Anh buồn bực giải thích “Mấy bài báo lá cải đó làm sao có thể tin được chứ? Chỉ là dùng bữa cùng nhau sau buổi ký hợp đồng mà thôi. Hoàn toàn không có mấy thứ vớ vẩn đó” Đáng chết anh sẽ không để yên cho tên đăng báo đó.

“Vậy biểu hiện của cô ấy thế nào?” – Anh hơi chột dạ hỏi, mong rằng sẽ không hiểu lầm anh. Quân gia Lan đáp lại “Cô ấy không nói gì cả, cô ấy tin cậu”

Nghe được mấy lời này anh thờ dài một tiếng, thật tốt vì nó vẫn luôn tin anh.

“Mấy ngày trước đó cô chủ thường xuyên bí mật làm gì đó trong phòng, không cho phép ai bước vào nửa bước. Cô ấy nói chỉ cậu mới có thể vào đó trong buổi sinh nhật.. Tôi nghĩ cậu nên đến đó xem thử?” – Quân gia Lan nói đều đều “Từ lúc cô chủ đi, tôi vẫn chưa từng dám bước vào đó”

Anh có phần ngạc nhiên sau đó gật đầu bước lên phòng xem thử. Đứng trước cửa phòng, anh có phần chò đợi, không biết nó đã làm gì trong này. Sau đó mở cửa bước vào trong thì cảnh tượng trước mắt khiến anh sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tôi Nghĩ Cậu Đã Hiểu Lầm Rồi

Khi mở cửa phòng ra đập vào mắt anh là khung cảnh khiến anh sững sờ tại chỗ.

Cả căn phòng những trái bóng bay hai màu hồng trắng được thả tự do trên trần nhà buông xuống phía dưới những sợi dây mềm mại, mỗi sợi dây đều gắn một mảnh giấy hình trái tim màu hồng, trên đó đều là những dòng chữ nắn nót “Ông xã của em sinh nhật hạnh phúc”. Trên chiếc giường trắng tinh kia nổi bật là dòng chữ “I Love You” được làm hoàn toàn từ cánh hoa hồng đỏ, tuy nhiên những cánh hoa ấy không còn đỏ rực, tươi thắm mà ủa màu do bị thời gian bỏ quên. Dưới sàn, hàng chục cốc nền trắng được xếp thành một hình trái tim lớn, bên trong phủ đầy cánh hoa hồng cùng một chiếc bánh sinh nhật đã hỏng, không thể nhìn ra hình thù và càng không thể nhìn thấy dòng chữ được viết lên đó. Nhận ra chiếc ti vi màn hình lớn cạnh đó cũng được trang trí cẩn thận anh bước đến mở lên. Hình ảnh nó cười xinh đẹp cầm chiếc bánh sinh nhật lớn trên tay như anh đã nhìn thấy vào đêm hôm đó một lần nữa khiến anh chấn động.

“Happy Birthday ông xã của em!! Chúc cho anh thêm tuổi mới sẽ gặp nhiều may mắn. Em chỉ nói có vậy bởi anh cái gì cũng đều hoàn hảo rồi. Sự nghiệp đã vô cùng thành công, giới giang thông minh hơn người cộng thêm bề ngoài hoàn mĩ như vậy, anh đâu còn thiếu thứ gì. Vậy cho nên thứ còn lại đó là sự may mắn, anh biết không đôi khi tất cả những thứ đó đều không thể sánh bằng sự may mắn, bởi nó đem đến cho ta những điều tốt đẹp mà ta mong đợi nhưng chưa thực hiện được hoặc không hề biết trước. Giống như nó đem em đến gần anh chẳng hạn. ... Hihi em nói đùa thôi. Anh thấy tất cả mọi thứ em chuẩn bị cho anh thế nào, có đẹp không? Anh phải biết rằng để làm được những thứ này em mất nhiều công sức lắm đấy nhé, tuy nhiên em vẫn luôn nghe theo lời anh dặn luôn phải đảm bảo việc ăn uống nghỉ ngơi. Thật ra về vấn đề này anh khỏi cần nhắc em cũng sẽ nghiêm túc chấp hành bởi đó đều là sở trường của em mà. Mong rằng tất cả đều khiến anh hài lòng. Nhân tiện em cũng muốn nói lời xin lỗi đến anh, em đã làm nhiều điều khiến anh hiểu lầm, phiền lòng, em thực sự xin lỗi. Nhưng ông xã à, em dám thề độc rằng em chưa hề làm điều gì có lỗi với anh cả vì đơn giản em không thể nào làm đau mình. ... Mấy ngày nay em rất nhớ anh, ngay cả khi đi ngủ còn mơ về anh, không biết anh có vậy không? Em không mong muốn gì hơn ngoài việc hai chúng ta có thể sống như trước, hai người cảm thấy hạnh phúc khi nhìn thấy nhau. Em hứa sẽ dậy sớm thật cavat cho anh, cùng anh ăn sáng rồi tiễn anh đi làm, đến tối có thể cùng anh trò chuyện ngắm sao đêm. Không biết anh có thể đáp ứng không?” Nói đến đây nước mắt nó rơi xuống làm lòng anh thất lại. Nó vội quay đi lau nước mắt rồi xoay lại với khuôn mặt tươi cười “Đây là ngày sinh nhật của anh vậy nên anh nói gì, giao nhiệm vụ gì em đều tuân theo hết. Hãy bước vào trái tim xinh đẹp kia và nói ra ba điều anh muốn em thực hiện và nó sẽ thành hiện thực ngay lập tức. Bởi khi anh bước vào trái tim xinh đẹp kia chính là bước vào trái tim em, có thể bước được vào đó là người vô cùng quan trọng đối em và khiến em sẵn sàng hi sinh vì họ.”

Anh gật đầu nhìn chằm chằm nó trong màn hình rồi bước vào chính giữa trái tim lớn cất giọng nói với âm thanh đủ để một người khác ở trong phòng nghe thấy “Anh chỉ cần một điều ước mà thôi, về với anh bà xã....”

Nói đến đây nước mắt liền rơi xuống không báo trước, đó là những giọt nước mắt đầu tiên từ khi trưởng thành đến giờ. Chưa từng vì một người nào mà rơi lệ và cũng chưa từng vì một người nào làm tổn thương bản thân. Tất cả đều vì nó, nó bước vào trái tim anh, ngự trị trong đó, khiến mọi cảm xúc vui, buồn, hạnh phúc hay đau khổ đều phải phụ thuộc vào nó. Vậy mà giờ nó lại bỏ đi, không biết bao giờ sẽ xuất hiện một lần nữa. Nhưng cũng thể trách nó được, bởi anh biết bản thân nó phải chịu uất ức, tổn thương hơn anh gấp trăm lần. Điều do anh, luôn nghĩ rằng không ai hiểu nó hơn mình, luôn nghĩ rằng mọi cảm xúc hay hành động của nó mình đều có thể nắm bắt, cảm nhận. Ngu ngốc nghĩ rằng nó sẽ luôn cười tươi như thế mà không phải rơi một giọt lệ nào vì mình. Tất cả đều đã sai, anh vốn không hề hiểu nó, không hề. Anh vẫn khó khăn để có thể nhìn ra nó đang cảm thấy thế nào, nó muốn làm gì, đang cố tỏ ra sao hay đang cố che giấu rằng mình bị tổn thương.

Tiếng gõ cửa vang lên, anh vội gạt nước mắt rồi lên tiếng “Vào đi”

Quân gia Lan bước vào trên tay cầm chiếc hộp hình chữ nhật lớn màu xanh dương thất nơ trắng tiến gần đến phía anh, chỉ cần nhìn thoáng qua bà có thể

nìn thấu cảm xúc mắt mắt anh đang che dấu “ Cái này là của cậu”

Anh ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào chiếc hộp không nói gì

Quản gia tiếp lời “ Buổi tối hôm đó cô ấy có để trên mặt bàn, có lẽ chờ cậu về sẽ tặng nó”

Nghe vậy anh vội đưa tay đón lấy hộp quà, im lặng nhìn một hồi rồi từ từ mở ra. Cứ tưởng sẽ nhìn thấy món quà ngay nhưng không hề, bên trong lại là một hộp quà nhỏ hơn. Nó vốn tinh nghịch, thích trêu đùa nhưng anh không nghĩ nó sẽ chọc anh như này. Cười một tiếng rồi lật mở hộp quà đó ra, ngay cả quản gia Lan đứng bên cạnh cũng không nhìn được mà bật cười, cứ như vậy hết hộp quà này đến hộp quà khác được mở ra, kích thước ngày một nhỏ dần. Đến khi lật mở đến hộp quà có kích thước nhỏ bằng các hộp trang sức, tìm anh lại đập ròn rảng, anh tin trong đây nhất định sẽ chứa món quà nó tặng cho anh. Khẽ nâng niu rồi mở ra, một sợi dây chuyền bạc hình chiếc lá xinh đẹp hiện ra, sợi dây này giống với sợi dây anh đã tặng cho nó trước đây – sợi dây nó luôn đeo trên cổ về mặt thiết kế, cổ điều sợi dây chuyền của anh lớn hơn một chút, mặt đằng sau của chiếc lá có khắc một chữ thật nhỏ “Forever”. Sau đó không nhanh không chậm anh liền đeo lên cổ rồi nở một nụ cười hạnh phúc. Cảm ơn em, bà xã.

Lúc này quản gia Lan lên tiếng “ Có chuyện này tôi muốn nói với cậu...”

“ Di nói đi” – Anh gật đầu nói nhẹ

Quản gia Lan từ trong túi áo lấy ra tấm ảnh đưa cho anh rồi nói “ Có phải chính vì thứ này cậu mới tức giận cô chủ?”

Anh nhận lấy rồi hơi giật mình, di ấy nói phải chính nó đã khiến anh trở lên mù quáng

Không nhận được câu trả lời nào từ người đối diện, bà nói tiếp “ Tôi nghĩ cậu đã hiểu lầm rồi... Để tôi kể cho cậu chuyện này, tôi có một cô con gái làm nhân viên trong một công ty nhỏ, nó rất thân thiết cùng một cậu con trai cùng phòng, luôn đi ăn cùng nhau, đi xem phim cùng nhau,... Lúc đó có một cô gái yêu thầm cậu con trai đó, nên khi thấy con gái tôi cùng cậu ta thân thiết thì luôn ghen ghét tìm mọi cách để tách hai đứa nó ra, cụ thể là gây ra hiểu lầm. Một lần tôi nhận được một tấm ảnh tương tự như thế này, thoát nhìn qua tôi vô cùng tức giận, liền gọi ngay con gái về quát mắng một trận rồi cấm con bé không được giao du với cậu ta nữa, cũng bắt nó nghỉ làm tại công ty. Bởi hồi đó nó vừa mới tốt nghiệp thôi vẫn còn trẻ người non dạ, không muốn con gái yêu đương sớm rồi xảy ra chuyện gì không hay nên tôi luôn quản lí nó chặt chẽ. Chính vì vậy khi nhìn thấy bức ảnh này tôi cũng giống như cậu vậy, không thể nào bình tĩnh được, cũng không muốn nghe giải thích....” – Ngưng một lúc rồi bà nói tiếp “ Nhưng cậu biết không, sự thật không hề như vậy, đó chỉ là một hành động bình thường mà thôi, bình thường đến nỗi cười. Thật ra khi đó con gái tôi bị bụi bay vào mắt nên nhờ cậu ấy thổi giúp nhưng không ngờ rằng cô gái kia đã cố tình chụp nén từ phía đằng sau con bé nên vô tình gây ra hiểu lầm, con bé còn thuật lại tương tự mọi việc cho chúng tôi thấy....”

Nãy giờ ngồi đó nghe từng lời quản gia nói, cổ họng anh nghẹn lại khó khăn thốt thành lời “ Di cho rằng tôi cũng giống như di... hiểu lầm họ?”

“ Đúng vậy” – Quản gia gật đầu “ Nhìn kĩ bức ảnh cậu sẽ thấy khá lệch lạc, cộng thêm hành động của cô chủ sau đó tôi càng khẳng định cô ấy không có làm vậy”

Anh nhíu mày hỏi “ Hành động sau đó? Cô ấy làm gì?”

“ Buổi tối hôm đó hai người to tiếng với nhau, sau khi cậu rời đi cô ấy chỉ ngồi yên một chỗ ôm lấy chân rồi khóc, khóc rất nhiều mặc cho chúng tôi an ủi thế nào. Tiếp xúc không lâu nhưng tôi hiểu được tâm lòng của cô ấy với cậu nên chuyện như vậy là không thể nào.” – Quản gia Lan kể lại với giọng nói rất buồn, bà luôn coi nó như con gái mình nên khi thấy nó chịu ủy khuất lại không khỏi xót xa.

Anh nhắm hai mắt lại, ôm lấy đầu cúi xuống tự trách “ Tất cả là do tôi.... Chỉ vì tôi mà cô ấy phải chịu nhiều tổn thương, uất ức.... Vậy mà tôi còn luôn trách móc cô ấy, bỏ đi không lời từ biệt, không trở về như đã hứa.....”

“ Hiện giờ cậu như vậy cũng không giải quyết được việc gì, quan trọng bây giờ phải tìm ra cô chủ” – Quản gia Lan bực mình khi thấy bộ dạng này của anh

“ Không thể nào liên lạc với cô ấy” – Anh lạnh lùng nói, anh đã gọi rất nhiều lần nhưng đều nhận lại được câu “ Số máy không có thực”

“ Hôm đó có lẽ do quá tức giận nên cô ấy đã đập vỡ điện thoại.... rồi bỏ đi như người mất hồn, không hề cho phép ai đi theo.” – Quản gia nói đến đây hơi khựng lại rồi lục lại trí nhớ.

“ Đập vỡ?” – Anh lo lắng hỏi lại thì quản gia vội thốt lên “ Hôm đó trời có mưa lớn, cả ngày hôm đó cô chủ chưa có ăn gì, có lẽ nào xảy ra chuyện gì không?”

Đột nhiên anh lớn tiếng “ Di đề cô ấy không ăn suốt cả một ngày, rồi đi ra ngoài một mình vào đêm hôm?” Đáng chết, cơ thể nó vốn rất yếu làm sao có thể chịu nổi.

“ Thật sự xin lỗi cậu là do tôi bất cẩn.... Còn về chuyện kia, cô chủ lúc đó thật sự rất đáng sợ cô ấy không cho phép đi theo nửa bước, với lại tôi nghĩ cô ấy đi bộ nên chỉ ở quanh đây. Nhưng không ngờ sau đó tôi cùng mọi người đi tìm đã không thấy.... Là lỗi của tôi, tôi xin lỗi cậu...xin lỗi cậu” – Quản gia vừa nói vừa cúi đầu hối lỗi

Anh nặng nề nói “ Được rồi. Không phải lỗi của di...” sau đó với lấy áo khoác vội bước ra khỏi phòng

Quản gia liền đuổi theo “ Cậu đi đâu vậy?”

Giọng anh lạnh băng vang lên “ Bệnh viện”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Đã Tìm Được Cô Ấy

Quản gia Lan lo lắng nói “ Cậu vừa mới bay về chắc sẽ rất mệt mỏi, nên nghỉ ngơi thì tốt hơn”

Anh đang bước đi thì đột nhiên khựng lại xoay người nhìn quản gia nói lạnh lùng mang theo vài phần bức bối “ Vợ tôi còn mệt mỏi hơn tôi gấp trăm lần kia”.

“ Nhưng cậu chủ, hiện giờ đã khuya lắm rồi nên nghỉ ngơi một chút thì hơn...” – Quản gia dừng một chút rồi tiếp lời “ Với lại đã gần một tuần rồi... nếu cô chủ thực sự từng ở đó, tôi nghĩ hiện giờ cô ấy đã rời khỏi rồi...”

Anh im lặng không nói gì, bà lại khẩn trương “ Hay là để tôi cho người đến đó dò hỏi tin tức cô chủ, có tin gì lập tức báo cho cậu”

Lần này yên lặng một hồi lâu sau đó thờ dài, gật đầu với quản gia rồi bước trở lại phòng. Quản gia nhận được sự đồng ý thì cúi khom người rồi đi nhanh chóng.

Thả người rơi tự do xuống giường, mệt mỏi xoa thái dương. Đưa mắt nhìn sang tấm hình của nó đặt trên chiếc tủ trắng đầu giường rồi nhanh tay cầm lên tham lam nhìn ngắm, ngón tay khẽ vuốt ve khuôn mặt trẻ con tươi cười, khỏe môi không tự chủ dịu dàng cong lên nhưng đối nghịch với tâm trạng, cảm xúc hiện giờ “ Em đang nơi nào vậy bà xã?”.

Gần như thức trắng mấy đêm nên khi anh tỉnh dậy đã là 5 giờ chiều. Vẫn làm theo thói quen, khi thức dậy anh thường dùng một vài lọn tóc của nó chọc phá khi nó ngủ, sau đó sẽ hôn trộm nó một cái rồi mới lưu luyến rời giường. Nhưng hiện giờ bên cạnh anh chỉ là một phần đệm giường trống vắng, lạnh ngắt, nó không có ở đây.

Bước xuống dưới sảnh, điều đầu tiên và duy nhất anh muốn nghe đó là tin tức của nó “ Mọi chuyện thế nào rồi?”

Quản gia Lan thất vọng trả lời “ Y tá bệnh viện có nói cô chủ thực sự đã ở đó.....”

Lúc này anh vô cùng kích động, vui mừng lên tiếng “ Thật sao? Vậy cô ấy...” Tuy nhiên chưa kịp nói hết câu, những lời nói tiếp theo của quản gia khiến hy vọng trong anh bị dập tắt “ Cô ấy bị sốt rất cao, hôn mê mất hai ngày..... Tuy nhiên khi vừa mới tỉnh dậy được một khoảng thời gian ngắn, cô ấy đã không còn ở đó nữa...”

Hít một hơi thật sâu lấy lại sự bình tĩnh, cố gắng đè nén sự lo lắng tột độ xuống, anh nói không nhanh không chậm “ Vậy còn những nơi khác, có tin tức gì không?”

“ Không có...” – Quản gia cúi đầu nói nhỏ, bà cùng mọi người xung quanh đó có thể thấy rõ sự bức bối của anh nên có phần sợ hãi.

Bỗng nhiên điện thoại của anh reo lên, phá tan bầu không khí trầm mặc đáng sợ, cất giọng lạnh băng trả lời “ Nói đi”

Đáp lại anh là câu trả lời không như mong muốn “ Giám đốc, chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng đều không thấy người”

Lừa gạt lúc này không thể kiềm chế liền vung tay đập một cú thật mạnh vào bức tường gần đó đến nỗi máu bắt đầu loang khắp bàn tay, sau đó lớn tiếng ra lệnh “ Tiếp tục tìm kiếm, dù có phải lục tung cả thành phố này lên cũng phải đem bằng được cô ấy về...”

Dứt lời anh cầm theo áo khoác rồi sải bước nhanh ra ngoài rồi lái xe rời đi.

Điên cuồng lái xe trên đường, anh sớm đã có mặt tại biệt thự của ba mẹ vợ, mang hy vọng mãnh liệt rằng nó sẽ ở đây, có lẽ do muốn tránh mặt anh nên nói dối, không lộ diện.

“ Chào cậu chủ.....” – Một người giúp việc vội vàng chạy đến mở cổng tiếp đón, đem theo một vài thắc mắc sao anh lại đến đây với bộ dạng khăn trương như vậy?

Anh không nói lời nào cứ thế đem bộ mặt lạnh băng vội vàng bước vào trong, để mặc cho những người giúp việc quanh đó một dấu hỏi chấm lớn về chuyện đang diễn ra.

Cứ ngỡ rằng suy nghĩ của mình là đúng, rằng theo anh, nó sẽ ngồi trên giường hai tay ôm gấu bông rồi xem phim hoạt hình như trước, nhưng không hề

tồn tại bóng dáng của nó ngoài căn phòng màu tím nhạt quen thuộc đầy trống vắng. Mọi thứ vẫn như vậy không có gì thay đổi, gọn gàng, ngăn nắp, không hề có một dấu hiệu nào chứng minh nó đang ở đây.

Đem theo khuôn mặt tuyệt vọng bước xuống dưới, anh hỏi một người giúp việc cạnh đó “Mấy ngày nay Linh có ghé về đây không?”

Người giúp việc vội lắc đầu “Không có... Từ ngày cô cậu chuyển đi, cô chủ chưa có về đây lần nào, riêng chỉ có một lần cô chủ có ghé về một chút cách đây ba tuần rồi...”

Ba tuần? Khi đó giữa hai người đâu có xảy ra chuyện gì. Như vậy nó thực sự không có về đây, vậy nó đi đâu chứ?

Không nói thêm lời nào nữa, sai bước nhanh về phía xe rồi lái rời khỏi để lại cho đám người giúp việc ở đó thêm một dấu hỏi chấm lớn nữa, bên cạnh đó cũng là sự tiếc nuối sau một vài giây phút ngắn ngủi được gặp nam thân. Tiếng bàn tán lại gây xôn xao.

“Woa!!! Cậu chủ đẹp trai thật đó”

“Thật đáng tiếc hoa đã có chủ rồi...”

“Ngay cả khi cậu chủ độc thân cũng không đến lượt cô đâu...”

“Mà không hiểu sao cậu ấy đi tìm cô chủ ráo riết vậy nhỉ? Xảy ra chuyện gì chẳng?”

“Thôi thôi... mau làm việc của các cô đi đừng huyền thuyên nữa”

Rời khỏi đây anh tiếp tục lái xe đến những nơi anh cùng nó thường đến, nhưng đáp lại vẫn là con số không. Tất cả những nơi như công viên giả trí, bãi biển, nhà tình thương... những nơi nó luôn đến, nó không hề ghé qua dù chỉ một vài phút ngắn ngủi, cứ như vậy biến mất hoàn toàn khỏi tầm kiểm soát của anh.

Thời gian vội vàng trôi đi không chờ đợi, màn đêm đã sớm buông xuống, nhà nhà đều đã tối đèn, ngoài trời hơi se lạnh bởi những hạt sương vương vẩn xung quanh. Một mình anh cô độc lái xe trên con đường vắng vẻ, tâm trạng vốn buồn bã nay còn buồn bã hơn. Trong đầu không ngừng hồi tưởng đến những lần anh cùng nó đi chơi hết cả một ngày, cũng trên con đường này, vào chính thời điểm này, nó như một con mèo nhỏ say giấc trong lòng anh. Khi đó anh sẽ một tay lái xe một tay dịu dàng ôm lấy nó, thỉnh thoảng vỗ nhẹ lên người nó để tránh ai đó bị thức giấc, nghe thấy tiếng thở đều của nó truyền vào tai, trong lòng luôn dâng lên một tia hạnh phúc khó tả.

Về đến nhà, đóng mạnh cửa xe lại không hề đưa ánh mắt nhìn về bất kì người nào, chỉ lạnh lùng lướt qua những người ở đó, xem như họ không hề tồn tại mà bước lên phòng.

Đêm nay trăng sáng lạ thường, những vì sao không hện mà cùng tỏa ra những tia sáng lấp lánh. Chỉ vậy thôi cũng tạo ra một bức tranh huyền ảo sống động hút hồn người thưởng thức. Một mình đứng ngoài ban công thu hết khung cảnh vào mắt, anh mở miệng nói thật nhẹ nhàng “Em đã từng nói em rất thích ngắm bầu trời vào những khi trăng sáng, đặc biệt là khi có anh bên cạnh. Mỗi khi chúng ta cùng ngắm trăng em luôn thích cảm giác tựa vào vai anh bởi nó cho em cảm giác bình yên, ấm áp. Em cũng từng nói nếu có một ngày nào đó trăng sáng thật đẹp thì dù cho hai người có việc gì đi chăng nữa cũng phải về cạnh nhau, cứ như vậy đơn giản đứng đó cùng nhau nhìn ngắm bầu trời... Em xem, anh đã đứng ở đây chờ rất lâu rồi, chờ em trở về đây đứng cạnh bên anh... Vậy còn em thì sao? Em đang ở đâu vậy, tại sao không trở về?..... Bà xã, em không giữ lời hứa, em nói điều ước trong ngày sinh nhật chỉ cần anh muốn thì em sẽ thực hiện cơ mà...”

Đứng lặng một hồi thật lâu, sau đó anh nở một nụ cười thê lương, tự chế giễu bản thân “Có lẽ anh không còn đủ tư cách để muốn em trở về, muốn nhìn thấy em nữa.... Nhưng anh thực sự không thể chịu đựng nổi cuộc sống như thế này em à, nó quá khó khăn... Không thể.... Vậy nên anh xin em... về nhà đi... về nhà đi bà xã.”

Một tháng sau

Kể từ sau những ngày chờ đợi nó trở về trong tuyệt vọng, đau đớn, anh điên cuồng vui mình vào công việc. Cố gắng làm cho bản thân thật bận rộn bởi chỉ có như vậy anh mới xoa dịu đi được phần nào sự thống khổ, đau đớn trong khoảng thời gian không có nó bên cạnh. Một tháng đã trôi qua, cứ tưởng rằng bản thân sẽ khá hơn, mỗi đêm không còn phải tự chuốc say mình, dằn vặt mình, hay làm mình bị thương rồi ngắm nhìn tấm ảnh nó trong nỗi thất vọng cùng cảm giác nhớ nhung da diết. Nhưng không, càng cố làm như vậy nỗi nhớ nó trong anh ngày ngày tăng lên gấp bội, trong đầu không ngừng nghĩ về nó, không ngừng tưởng tượng ra hình bóng nó đang tươi cười đứng trước mặt mình. Ngồi trong phòng làm việc, anh chợt đưa tầm mắt chuyển dời ra ngoài cửa sổ lớn, đôi môi khẽ nhấp nháy “Bà xã, em có khỏe không?”

Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên, vội điều chỉnh lại thành khuôn mặt lạnh băng vốn có anh lên tiếng “Vào đi”

Alex mở cửa bước vào cung kính nói “Giám đốc, có chuyện này tôi cần thông báo cho anh”

Anh chỉ im lặng khuôn mặt lạnh lùng không chút thay đổi nhìn Alex chờ đợi đối phương tiếp lời.

“Đã tìm thấy cô Trương Thùy Linh” – Alex không nhanh không chậm nói. Và đúng như dự đoán của anh ta, anh chắc chắn sẽ dẹp ngay bộ mặt hờ hững không quan tâm kia đi mà khẩn trương dò hỏi “Cô ấy ở đâu?”

Alex lên tiếng “ Vẫn chưa xác định rõ cô ấy ở đâu, nhưng người của ta đã vô tình bắt gặp cô ấy. Sau đó có lẽ biết mình bị bám đuôi nên cô đã biến mất ngay sau đó.”

Nghe xong anh có hơi chột dạ nhưng sau đó vẫn tỏ vẻ vui mừng ra lệnh “ Tiếp tục cho người giám sát, bằng mọi giá phải tìm được cô ấy cho tôi”

Sau khi Alex dạ một tiếng rồi đi, anh không thể kiềm chế được sự vui mừng, nôn nóng muốn gặp nó mà đứng bật dậy khỏi ghế rồi đi lại khắp phòng. Thật tốt quá rồi, tuy chỉ vô tình bắt gặp nó một lần nhưng sẽ sớm thôi anh có thể đứng trước mặt nó rồi đem nó về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Lâu Rồi Không Gặp Em, Bà Xã

Tại căn biệt thự ba tầng màu trắng trắng lẹ khuất sau núi được thiết kế theo phong cách tân cổ điển kiểu Pháp, bao quanh là sắc xanh đầy sức sống của cây cối cao lớn, những cây cọ nhỏ nhắn, cùng thảm cỏ xanh non mượt mà. Đặt giữa khuôn viên rộng lớn là đài phun nước trắng cao, xung quanh viên là những khóm hoa cẩm chướng hồng rực rỡ. Phía sau biệt thự là bể bơi rộng lớn nằm giữa thảm cỏ xanh thăm thẳm trải đầy hoa tràn ngập sức sống. Ở mỗi tầng đều đặt bốn chậu cây cảnh kếp, bao gồm bốn chậu cây cảnh xanh non và bốn chậu hoa đan xen giữa hoa lan tường tím, hoa cẩm chướng trắng cùng hoa hồng kem, từng cặp cây và hoa được đặt cạnh nhau và sắp xếp rải đều trước cửa từng căn phòng. Tất cả đều tạo lên một không gian vô cùng tuyệt diệu, rực rỡ sắc màu và không kém phần thơ mộng, bình yên.

Hai người một trẻ một già đang ngồi đối diện nhau tại sảnh lớn tầng hai. Đang trò chuyện vui vẻ đột nhiên một cô hầu giúp việc cung kính bước đến.

“ Ông chủ. ... Ba cô chủ gọi tôi, nói là muốn nói chuyện với cô”

Nó hơi giật mình nhìn chằm chằm vào điện thoại rồi quay sang người đối diện lắc đầu lia lịa. Tuy nhiên người này chỉ cười rồi khoát tay bảo người giúp việc đem điện thoại tới, mặc kệ khuôn mặt cầu xin của nó “ Sao rồi. ... Đến tận giờ mới nhớ tới sự tồn tại của ông già này sao?”

Ông Hoàng ở đầu bên kia vội vàng phủ nhận “ Con nào dám vậy. ... Nhưng ba à có chuyện gì để sau rồi nói, còn giờ con muốn nói chuyện riêng với cái Linh”

“ Anh đúng là không còn coi tôi là ba nữa rồi, một năm có mười hai tháng mà phải đến bốn tháng anh mới gọi cho tôi một lần, cũng chẳng thèm đến đây thăm tôi. ... Đã vậy bây giờ gọi cho tôi cũng chẳng thèm hỏi thăm tôi câu nào, lại khăng khăng tìm con gái anh.” – giọng ông nội mang đầy sự giận dữ truyền đến làm ông Hoàng ở đầu dây bên này có phần sợ hãi. Ba ông luôn vậy luôn nghiêm khắc khi nói chuyện với ông trong bất cứ hoàn cảnh nào.

“ Con xin lỗi, vậy ba dạo này khỏe không?” – Ông Hoàng vừa bĩu môi về mặt phụng phịu nói làm cho bà Bích ngồi cạnh suýt nữa bật cười thành tiếng.

Ông nội dùng giọng điệu mỉa mai nói chuyện “ Anh đẹp ngay bản mặt đó đi, nếu không muốn quan tâm đến vậy thì đừng có ép bản thân”

Hai vợ chồng ông Hoàng bên này nghe được câu nói đó thì nhìn nhau hoảng hốt, vốn biết ba ông dễ dàng đoán được cảm xúc của người khác nhưng không ngờ ngay cả qua điện thoại ông vẫn vô cùng lợi hại. Lúc này không biết có động lực từ đâu tiếp thêm ông Hoàng bắt ngờ thán phục một câu mà không nghĩ đến nguy hiểm đang cận kề “ Quả không hổ danh là ba của con. ... Thật khâm phục. um um” Bà Bích không kịp bịt miệng ông sớm nên lỡ để mọi lời nói ngu ngốc kia lọt vào tai ba chồng.

“ Đúng là chuyện ra sống riêng lâu rồi, cách xa ông già này nên không còn biết sợ là gì đúng không con trai?” – Ông nội nhẹ nhàng nói.

Hai vợ chồng bên này khẽ rung mình cảm giác nguy hiểm đang rình rập, có thể tấn công mình bất cứ lúc nào, bà Bích chịu hết nổi ông chồng, không muốn cuộc sống của cả hai bị đe dọa liền cướp lấy điện thoại rồi rít nói “ Con xin lỗi ba, chồng con không có ý đó. ... Có một số chuyện vẫn cần giải quyết nên tụi con chưa về thăm ba được. Mong ba thứ lỗi. ...”

Ông nội nghe xong thì thờ dài nói “ Vẫn là con dâu suy nghĩ thấu đáo. Được rồi, cần gặp cháu gái ta có việc gì?”

Nó nãy giờ ngồi nhìn ông nội nói chuyện với ba mà không nhìn được cười, nhưng sau khi nghe thấy câu nói vừa rồi ngay lập tức lại rơi vào trạng thái căng thẳng, lẽ nào ba mẹ biết?

“ Con bé không nói lời nào đã bỏ nhà đi để mọi người vất vả đi tìm suốt một tháng trời. ... Đặc biệt là chồng của con bé” – Bà Bích trách móc nó trong điện thoại, khi nhận được tin từ anh rằng nó bỏ nhà đi, cả hai vợ chồng bà đều giật mình hoảng hốt, sau đó mới nghĩ kĩ lại, nơi nó có thể trú ẩn trong một thời gian dài như vậy chỉ có thể là nhà ông nội.

Ông nội nghe đến đây thì bỗng dưng bật cười như đang nghe thấy một câu chuyện hài hước, làm cho bà Bích không khỏi thắc mắc “ Ba?”

“ Con nói cháu gái ta bỏ nhà đi để cả nhà tìm vất vả? Vậy còn vợ chồng con thì sao, có đi tìm nó không?....” – Ngưng một hồi ông nói tiếp “ Còn nữa, đừng có đổ hết tội lỗi lên đầu con bé nữa, nếu như không có lí do gì. ... con bé tự dưng lại bỏ đi sao?” Nói đến đây giọng ông cũng đành lại, khuôn mặt bộc lộ rõ sự căng.

Bà Bích giật mình sau đó cúi đầu xuống im lặng không nói gì cả, ba nói đúng mặc dù biết Linh bỏ đi từ lâu nhưng vẫn không có dò hỏi về nó, đơn giản vì nghĩ nó không có gì đáng lo.

Ông nội nói tiếp “Con bé ở đây rất tốt, đáng lẽ ra nó nên ở đây sớm hơn..” Đột nhiên bà Bích lên tiếng “Con biết điều đó. Nhưng ba à, chồng con bé đang chờ nó trở về.....”

Giọng nói ông nội biểu lộ sự tức giận “Hai đứa nó chưa có kết hôn làm sao có thể tùy tiện gọi vợ gọi chồng như vậy được.....” Nhìn thấy nó cúi đầu không nhìn mình ông nội tiếp tục “Con cũng biết thừa lí do khiến con bé bỏ đi lâu như vậy chính từ người con gọi là “chồng của con bé” đó, con biết không?”

Bà Bích ở bên này hơi chột dạ “Vâng, lỗi là do thằng bé... Nhưng đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, thằng bé đã chịu đựng đủ trong suốt thời gian qua rồi...”

“Ta không quan tâm, nếu con còn tiếp tục nói về vấn đề này nữa thì ta không muốn bình luận gì thêm.” – Ông nội nói một câu sau đó định đập máy thì tiếng ở đầu bên kia lại vang lên “Chờ đã ba...”

Đưa điện thoại lên tai cổ găng nghe một chút sau đó thờ dài rồi cũng cúp máy.

Lúc này nó mới khẽ lên tiếng “Mẹ con nói gì vậy ông?”

“Nó nhờ ta chuyển lời đến cháu, nói con sớm trở về vì có người đang mong con đến phát điên rồi” – Ông nội nói mang theo ý cười. Còn nó chỉ im lặng không nói gì, gương mặt không hề thể hiện ra cảm xúc nào, chỉ đơn giản là gật đầu nhẹ một cái như nghe một tin rất tồi tệ nhất, không quan trọng.

“Bảo Anh, con định sẽ thế nào đây?” – Ông nội nhìn nó lo lắng hỏi. Nhớ lúc nó được đám vệ sĩ của ông đưa đến đây, trên người đang mặc quần áo của bệnh nhân, khuôn mặt xanh xao, không còn sức sống, ngay cả khi bước xuống xe còn chao đảo suýt ngã cũng may có người đỡ kịp. Vốn yêu thương cô cháu gái này hết mực, luôn luôn cưng chiều nó, không để nó chịu một chút uất ức nào, ngay cả khi nhìn nó bị ba mẹ trách móc hay trừng phạt nghiêm khắc mỗi lần nhận điểm kém là ông lại lập tức đến tận nơi giáo huấn cho một bài. Vậy mà thằng nhóc chồng tương lai gì đó lại dám để nó phải khóc, phải nằm ở bệnh viện,.... Thật đúng là không biết sợ là gì.

Nó lắc đầu “Hiện tại con không muốn về đó.... Con sợ lắm”

“Nó ăn thịt con à?” – Ông nội nhìn thấy sự bối rối trong nó thì hài hước trêu đùa

Nó ngẩng đầu nhìn ông bật cười ha hả “Đương nhiên không phải... Chỉ là con sợ phải khóc lần nữa thôi” Lời nói mang đầy ẩn ý.

“Vậy khỏi cần lo nghĩ gì nhiều cho mệt... Con cứ ở lại đây với ông, bao giờ thực sự muốn hãy về... Nếu không ở lại luôn không về nữa càng tốt” – Ông nội kiên định phán. Nó nghe vậy cũng đồng tình nhất trí. Phải nói thật rằng ở đây vô cùng thoải mái, giờ nó đã hiểu lí do tại sao ông nội lại lựa chọn sống ở nơi này. Bởi nó quá xinh đẹp và bình yên.

Trò chuyện một hồi lâu, bỗng có tiếng trẻ con từ xa vọng lại gần đó “Chị Bảo Anh, Bé Bắp muốn được đi ăn kem” Đó là một cậu nhóc năm tuổi được ông nội nhận nuôi từ khi còn bé xíu rồi đặt tên là Trương Bảo Đăng, còn có tên gọi khác khi ở nhà là Bé Bắp. Đó là một cậu bé vô cùng dễ thương, làn da trắng nõn, mắt nâu to tròn, khuôn mặt búng ra sữa với hai bên má phúng phính không khác gì nó hồi nhỏ, cộng thêm sự ngoan ngoãn, đáng yêu nên cậu nhóc được ông nội và nó yêu thương hết mực. Nhưng mỗi người lại chọn cho mình một cách riêng để yêu thương cậu bé. Nếu như nó luôn cưng chiều cậu nhóc hết mực, luôn chiều theo những gì cậu muốn thì ông nội lại khác, ông thương cậu, vô cùng thương nhưng cách bày tỏ lại khác với nó, ông luôn làm vẻ mặt nghiêm khắc với cậu trong mọi trường hợp, tuy mới chỉ là một đứa con nít nhưng nếu làm sai chuyện gì sẽ đều phải chịu hình phạt thích đáng chứ không có bỏ qua. Bởi ông muốn sau này cậu nhóc lớn khôn sẽ trở lên thật mạnh mẽ, trưởng thành, không phải chịu một chút xúy thương tổn nào.

Nó cười tươi nhìn về phía cậu bé nhỏ nhắn tay ôm gấu bông đứng cách đó không xa, rồi chạy đến bế cậu đặt lên đùi mình ngồi xuống ghé “Kem ở nhà nhiều như vậy mà, chị đi lấy cho em nhé”

Bé Bắp vội lắc lắc đầu “Không, không thích... Em muốn đi đưa đi ăn kem ở ngoài kia cơ” Vừa dứt lời, dường như cảm thấy có mối nguy hiểm đang tiến gần, cậu bé rùng mình đưa ánh mắt sợ hãi về phía người ông đang ngồi đối diện đó. Quả nhiên khuôn mặt ông lúc này vô cùng đáng sợ. Liền sợ hãi lắc lắc đầu lần nữa “Không... Bé Bắp không thích đi ăn kem ở ngoài nữa... Bé Bắp đi lên phòng chơi đây” Nói rồi liền tụt xuống khỏi người nó chạy lon ton về phòng, đang đi được nửa đường thì giọng ông vang lên “Đứng lại”

Bé Bắp run bần bập xoay người lại ôm chặt gấu nhìn về phía ông với vẻ mặt sợ hãi. Ông thấy thế thì thờ dài một tiếng sau đó khoát tay với cậu ý bảo cậu lại đây với ông. Cậu bé nghe lời liền chạy thật nhanh vào lòng ông, mắt mở to chớp chớp nhìn ông.

“Muốn đi ra ngoài ăn kem không?” – Ông lạnh lùng hỏi

Gật đầu

“Muốn chị Bảo Anh đưa đi chơi không?” – Vẫn là sự lạnh lùng đáng sợ đó

Nhìn ông một lúc sau đó mới gật đầu một cái chắc nịch. Tưởng rằng sẽ bị mắng liền mắt nhắm mắt mở nhìn ông dò xét, ai ngờ ông chỉ xoa đầu rồi nói nhẹ nhàng “Nhớ về đúng giờ”

Bé Bắp ngẩng đầu nhìn ông một chút sau đó hôn chụt một cái vào má ông rồi cười tí mắt.

Bước ra khỏi tiệm bánh ngọt, cả hai cùng nở nụ cười thỏa mãn. Không ngờ bánh ngọt ở đây lại ngon đến như vậy, sau này nhất định phải ghé qua thưởng xuyên mới được. Nó dắt tay Bé Bắp được một đoạn thì cậu đứng khựng lại rồi kêu lên “Chị Bảo Anh, dây giày em hỏng rồi kìa”

Nó bật cười ha hả, đâu có ai nói dây giày bị hỏng bao giờ, phải là dây giày bị tuột chứ “Đây, để chị giúp em” Nói rồi nó cúi xuống giúp cậu bé buộc lại dây giày thật chắc chắn. Sau đó xoa đầu cậu nhóc một cái rồi nắm tay cậu bé đứng dậy thì đầu vô tình bị va vào một vật gì đó cao lớn như bức tường. Ôm trán nhăn nhó toan nằng người trước mặt một trận, ngay lập tức hai mắt nó mở lớn khi nhìn rõ diện mạo người đó, không tự chủ lùi về sau một bước

Giọng nói quen thuộc vang lên “Lâu rồi không gặp em, bà xã”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Tại căn biệt thự ba tầng màu trắng tráng lệ khuất sau núi được thiết kế theo phong cách tân cổ điển kiểu Pháp, bao quanh là sắc xanh đầy sức sống của cây cối cao lớn, những cây cọ nhỏ nhắn, cùng thảm cỏ xanh non mượt mà. Đặt giữa khuôn viên rộng lớn là đài phun nước trắng cao, xung quanh viên là những khóm hoa cẩm chướng hồng rực rỡ. Phía sau biệt thự là bể bơi rộng lớn nằm giữa thảm cỏ xanh thắm trải đầy hoa tràn ngập sức sống. Ở mỗi tầng đều đặt bốn chậu cây cảnh kếp, bao gồm bốn chậu cây cảnh xanh non và bốn chậu hoa đan xen giữa hoa lan tường tím, hoa cẩm chướng trắng cùng hoa hồng kem, từng cặp cây và hoa được đặt cạnh nhau và sắp xếp rải đều trước cửa từng căn phòng. Tất cả đều tạo lên một không gian vô cùng tuyệt diệu, rực rỡ sắc màu và không kém phần thơ mộng, bình yên.

Hai người một trẻ một già đang ngồi đối diện nhau tại sảnh lớn tầng hai. Đang trò chuyện vui vẻ đột nhiên một cô hầu giúp việc cung kính bước đến.

“Ông chủ. ... Bà cô chủ gọi tới, nói là muốn nói chuyện với cô”

Nó hơi giật mình nhìn chằm chằm vào điện thoại rồi quay sang người đối diện lắc đầu lia lịa. Tuy nhiên người này chỉ cười rồi khoát tay bảo người giúp việc đem điện thoại tới, mặt kệ khuôn mặt cầu xin của nó “Sao rồi. ... Đến tận giờ mới nhớ tới sự tồn tại của ông già này sao?”

Ông Hoàng ở đầu bên kia vội vàng phủ nhận “Con nào dám vậy. ... Nhưng ba à có chuyện gì để sau rồi nói, còn giờ con muốn nói chuyện riêng với cái Linh”

“Anh đúng là không còn coi tôi là ba nữa rồi, một năm có mười hai tháng mà phải đến bốn tháng anh mới gọi cho tôi một lần, cũng chẳng thèm đến đây thăm tôi. ... Đã vậy bây giờ gọi cho tôi cũng chẳng thèm hỏi thăm tôi câu nào, lại khăng khăng tìm con gái anh.” – giọng ông nội mang đầy sự giận dữ truyền đến làm ông Hoàng ở đầu dây bên này có phần sợ hãi. Ba ông luôn vậy luôn nghiêm khắc khi nói chuyện với ông trong bất cứ hoàn cảnh nào.

“Con xin lỗi, vậy ba dạo này khỏe không?” – Ông Hoàng vừa bĩu môi về mặt phụ nữ nói làm cho bà Bích ngồi cạnh suýt nữa bật cười thành tiếng

Ông nội dùng giọng điệu mỉa mai nói chuyện “Anh đẹp ngay bản mặt đó đi, nếu không muốn quan tâm đến vậy thì đừng có ép bản thân”

Hai vợ chồng ông Hoàng bên này nghe được câu nói đó thì nhìn nhau hoảng hốt, vốn biết ba ông dễ dàng đoán được cảm xúc của người khác nhưng không ngờ ngay cả qua điện thoại ông vẫn vô cùng lợi hại. Lúc này không biết có động lực từ đâu tiếp thêm ông Hoàng bất ngờ thán phục một câu mà không nghĩ đến nguy hiểm đang cận kề “Quả không hổ danh là ba của con. ... Thật khâm phục. ưm ưm” Bà Bích không kịp bịt miệng ông sớm nên lỡ để mọi lời nói ngu ngốc kia lọt vào tai ba chồng.

“Đúng là chuyện ra sống riêng lâu rồi, cách xa ông già này nên không còn biết sợ là gì đúng không con trai?” – Ông nội nhẹ nhàng nói.

Hai vợ chồng bên này khẽ rung mình cảm giác nguy hiểm đang rình rập, có thể tấn công mình bất cứ lúc nào, bà Bích chịu hết nổi ông chồng, không muốn cuộc sống của cả hai bị đe dọa liền cướp lấy điện thoại rồi rít nói “Con xin lỗi ba, chồng con không có ý đó. ... Có một số chuyện vẫn cần giải quyết nên tụi con chưa về thăm ba được. Mong ba thứ lỗi. ...”

Ông nội nghe xong thì thở dài nói “Vẫn là con dâu suy nghĩ thấu đáo. Được rồi, cần gặp cháu gái ta có việc gì?”

Nó nãy giờ ngồi nhìn ông nội nói chuyện với ba mà không nhận được cười, nhưng sau khi nghe thấy câu nói vừa rồi ngay lập tức lại rơi vào trạng thái căng thẳng, lẽ nào ba mẹ biết?

“Con bé không nói lời nào đã bỏ nhà đi để mọi người vất vả đi tìm suốt một tháng trời. ... Đặc biệt là chồng của con bé” – Bà Bích trách móc nó trong điện thoại, khi nhận được tin từ anh rằng nó bỏ nhà đi, cả hai vợ chồng bà đều giật mình hoảng hốt, sau đó mới nghĩ kĩ lại, nơi nó có thể trú ẩn trong một thời gian dài như vậy chỉ có thể là nhà ông nội.

Ông nội nghe đến đây thì bỗng đứng bật cười như đang nghe thấy một câu chuyện hài hước, làm cho bà Bích không khỏi thắc mắc “Ba?”

“Con nói cháu gái ta bỏ nhà đi để cả nhà tìm vất vả? Vậy còn vợ chồng con thì sao, có đi tìm nó không?...” – Ngưng một hồi ông nói tiếp “Còn nữa, đừng có đổ hết tội lỗi lên đầu con bé nữa, nếu như không có lí do gì... con bé tự đứng lại bỏ đi sao?” Nói đến đây giọng ông cũng đanh lại, khuôn mặt bộc lộ rõ sự tức giận.

Bà Bích gạt mình sau đó cúi đầu xuống im lặng không nói gì cả, ba nói đúng mặc dù biết Linh bỏ đi từ lâu nhưng vẫn không có dò hỏi về nó, đơn giản vì nghĩ nó không có gì đáng lo.

Ông nội nói tiếp “Con bé ở đây rất tốt, đáng lẽ ra nó nên ở đây sớm hơn..” Đột nhiên bà Bích lên tiếng “Con biết điều đó. Nhưng ba à, chồng con bé đang chờ nó trở về.....”

Giọng nói ông nội biểu lộ sự tức giận “Hai đứa nó chưa có kết hôn làm sao có thể tùy tiện gọi vợ gọi chồng như vậy được.....” Nhìn thấy nó cúi đầu không nhìn mình ông nội tiếp tục “Con cũng biết thừa lí do khiến con bé bỏ đi lâu như vậy chính từ người con gọi là “chồng của con bé” đó, con biết không?”

Bà Bích ở bên này hơi chột dạ “Vâng, lỗi là do thằng bé... Nhưng đó chỉ là hiểu lầm mà thôi, thằng bé đã chịu đựng đủ trong suốt thời gian qua rồi...”

“Ta không quan tâm, nếu con còn tiếp tục nói về vấn đề này nữa thì ta không muốn bình luận gì thêm.” – Ông nội nói một câu sau đó định đập mảy thì tiếng ở đầu bên kia lại vang lên “Chờ đã ba...”

Đưa điện thoại lên tai cổ găng nghe một chút sau đó thờ dài rồi cũng cúp máy.

Lúc này nó mới khẽ lên tiếng “Mẹ con nói gì vậy ông?”

“Nó nhờ ta chuyển lời đến cháu, nói con sớm trở về vì có người đang mong con đến phát điên rồi” – Ông nội nói mang theo ý cười. Còn nó chỉ im lặng không nói gì, gương mặt không hề thể hiện ra cảm xúc nào, chỉ đơn giản là gạt đầu nhẹ một cái như nghe một tin rất tồi nhỏ nhặt, không quan trọng.

“Bảo Anh, con định sẽ thế nào đây?” – Ông nội nhìn nó lo lắng hỏi. Nhớ lúc nó được đám vệ sĩ của ông đưa đến đây, trên người đang mặc quần áo của bệnh nhân, khuôn mặt xanh xao, không còn sức sống, ngay cả khi bước xuống xe còn chao đảo suýt ngã cũng may có người đỡ kịp. Vốn yêu thương cô cháu gái này hết mực, luôn luôn cưng chiều nó, không để nó chịu một chút uất ức nào, ngay cả khi nhìn nó bị ba mẹ trách móc hay trừng phạt nghiêm khắc mỗi lần nhận điểm kém là ông lại lập tức đến tận nơi giáo huấn cho một bài. Vậy mà thằng nhóc chồng tương lai gì đó lại dám để nó phải khóc, phải nằm ở bệnh viện,.... Thật đúng là không biết sợ là gì.

Nó lắc đầu “Hiện tại con không muốn về đó..... Con sợ lắm”

“Nó ăn thịt con à?” – Ông nội nhìn thấy sự bối rối trong nó thì hài hước trêu đùa

Nó ngẩng đầu nhìn ông bật cười ha ha “Đương nhiên không phải... Chỉ là con sợ phải khóc lần nữa thôi” Lời nói mang đầy ẩn ý.

“Vậy khỏi cần lo nghĩ gì nhiều cho mệt... Con cứ ở lại đây với ông, bao giờ thực sự muốn hãy về... Nếu không ở lại luôn không về nữa càng tốt” – Ông nội kiên định phán. Nó nghe vậy cũng đồng tình nhất chí. Phải nói thật rằng ở đây vô cùng thoải mái, giờ nó đã hiểu lí do tại sao ông nội lại lựa chọn sống ở nơi này. Bởi nó quá xinh đẹp và bình yên.

Trò chuyện một hồi lâu, bỗng có tiếng trẻ con từ xa vọng lại gần đó “Chị Bảo Anh, Bé Bắp muốn được đi ăn kem” Đó là một cậu nhóc năm tuổi được ông nội nhận nuôi từ khi còn bé xíu rồi đặt tên là Trương Bảo Đăng, còn có tên gọi khác khi ở nhà là Bé Bắp. Đó là một cậu bé vô cùng dễ thương, làn da trắng nõn, mắt nâu to tròn, khuôn mặt búng ra sữa với hai bên má phúng phính không khác gì nó hồi nhỏ, cộng thêm sự ngoan ngoãn, đáng yêu nên cậu nhóc được ông nội và nó yêu thương hết mực. Nhưng mỗi người lại chọn cho mình một cách riêng để yêu thương cậu bé. Nếu như nó luôn cưng chiều cậu nhóc hết mực, luôn chiều theo những gì cậu muốn thì ông nội lại khác, ông thương cậu, vô cùng thương nhưng cách bày tỏ lại khác với nó, ông luôn làm vẻ mặt nghiêm khắc với cậu trong mọi trường hợp, tuy mới chỉ là một đứa con nít nhưng nếu làm sai chuyện gì sẽ đều phải chịu hình phạt thích đáng chứ không có bỏ qua. Bởi ông muốn sau này cậu nhóc lớn khôn sẽ trở lên thật mạnh mẽ, trưởng thành, không phải chịu một chút xui thương tổn nào.

Nó cười tươi nhìn về phía cậu bé nhỏ nhắn tay ôm gấu bông đứng cách đó không xa, rồi chạy đến bế cậu đặt lên đùi mình ngồi xuống ghế “Kem ở nhà nhiều như vậy mà, chị đi lấy cho em nhé”

Bé Bắp vội lắc đầu “Không, không thích... Em muốn đi đưa đi ăn kem ở ngoài kia cơ” Vừa dứt lời, dường như cảm thấy có mối nguy hiểm đang tiến gần, cậu bé rùng mình đưa ánh mắt sợ hãi về phía người ông đang ngồi đối diện đó. Quả nhiên khuôn mặt ông lúc này vô cùng đáng sợ. Liền sợ hãi lắc đầu lần nữa “Không... Bé Bắp không thích đi ăn kem ở ngoài nữa... Bé Bắp đi lên phòng chơi đây” Nói rồi liền tụt xuống khỏi người nó chạy lon ton về phòng, đang đi được nửa đường thì giọng ông vang lên “Đứng lại”

Bé Bắp run bần bập xoay người lại ôm chặt gấu nhìn về phía ông với vẻ mặt sợ hãi. Ông thấy thế thì thờ dài một tiếng sau đó khoát tay với cậu ý bảo cậu lại đây với ông. Cậu bé nghe lời liền chạy thật nhanh vào lòng ông, mắt mở to chớp chớp nhìn ông.

“Muốn đi ra ngoài ăn kem không?” – Ông lạnh lùng hỏi

Gật đầu

“Muốn chị Bảo Anh đưa đi chơi không?” – Vẫn là sự lạnh lùng đáng sợ đó

Nhìn ông một lúc sau đó mới gạt đầu một cái chắc nịch. Tưởng rằng sẽ bị mắg liền mắt nhắm mắt mở nhìn ông dò xét, ai ngờ ông chỉ xoa đầu rồi nói nhẹ nhàng “Nhớ về đúng giờ”

Bé Bắp ngẩng đầu nhìn ông một chút sau đó hôn chụt một cái vào má ông rồi cười tí mắt.

Bước ra khỏi tiệm bánh ngọt, cả hai cùng nở nụ cười thỏa mãn. Không ngờ bánh ngọt ở đây lại ngon đến như vậy, sau này nhất định phải ghé qua thưởng xuyên mới được. Nó dặt tay Bé Bắp được một đoạn thì cậu đứng khựng lại rồi kêu lên “Chị Bảo Anh, dây giày em hỏng rồi kìa”

Nó bật cười ha ha, đầu có ai nói dây giày bị hỏng bao giờ, phải là dây giày bị tuột chứ “Đây, để chị giúp em” Nói rồi nó cúi xuống giúp cậu bé buộc lại dây giày thật chắc chắn. Sau đó xoa đầu cậu nhóc một cái rồi nắm tay cậu bé đứng dậy thì đầu vô tình bị va vào một vật gì đó cao lớn như bức tường. Ôm trán nhăn nhó toan mắg người trước mặt một trận, ngay lập tức hai mắt nó mở lớn khi nhìn rõ diện mạo người đó, không tự chủ lùi về sau một bước

Giọng nói quen thuộc vang lên “Lâu rồi không gặp em, bà xã”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Khi Nào Muốn Sẽ Về

Anh đứng trước mặt nó mỉm cười dịu dàng. Rốt cuộc cũng tìm được nó, có thể trải qua một thời gian dài không có ở bên cạnh chính là một kỳ tích.

Nó nắm chặt tay Bé Bắp căng thẳng nhìn anh “Anh đến đây làm gì?” Trong lòng âm thầm quan sát anh kỹ càng, điều có thể nhìn thấy rõ nhất bây giờ đó là khuôn mặt tiêu tụy hơn trước nhưng không làm mất đi vẻ ngoài hoàn hảo vốn có. Không phải là vì nó chứ?

Nụ cười đang nở trên môi, bỗng nghe được câu này của nó liền tắt ngấm, anh nhú mày nhìn nó “Em biết lí do mà” Khi nhìn thấy anh xuất hiện ở đây thế này, nó chắc chắn đã phải biết anh muốn làm gì. Cho nên bản thân anh nghĩ thậm chí có thể nó sẽ gạt đầu thừa nhận hay im lặng không nói nhưng phản ứng của nó sau đó khiến anh chột dạ...

“Xin lỗi. . . Suy nghĩ của anh tôi không thể đoán được, cho nên tôi không hề biết lí do...” – Nó dùng giọng xa cách đáp lại anh “Và tôi cũng không có hứng thú muốn biết”

Dứt lời liền nắm tay Bé Bắp lướt qua anh, nhưng chưa kịp bước được hai bước tay đã bị anh túm chặt lấy ngăn cản. Hai người cứ thế nhìn thẳng vào mắt nhau, mỗi ánh mắt đều mang một cảm xúc khác nhau. Bé Bắp đứng cạnh ngược đời mắt ngơ ngác nhìn hai người trước mặt im lặng nhìn nhau nhất thời cảm thấy sợ hãi đứng nép lại cạnh nó

Tại tiệm bánh ngọt CoCo – tiệm bánh nó cùng Bé Bắp vừa mới bước ra lúc này

Anh ngồi đối diện với nó và Bé Bắp, cuộc nói chuyện giữa hai người diễn ra dường như không được khả quan lắm điều đó thể hiện rõ qua khuôn mặt vô cảm của nó và những lần nhú mày không vui của anh.

“Anh thực sự... thực sự xin lỗi về những chuyện đã xảy ra. Anh đã ghen tuông đến mù quáng không tin tưởng em, không nghe em giải thích, tránh mặt em và...” – Nói đến đây giọng anh liền nhỏ xuống, bởi khi nói ra anh cảm thấy bản thân tội tệ vô cùng “Và đã không trở về nhà để đón sinh nhật cùng em.”

Nghe anh nói trong lòng nó không khỏi cảm thấy tủi thân, khó chịu, những cảm xúc vào thời điểm đó lại ủa về, đau lắm. Nhưng về mặt vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, không quan tâm đến những gì anh nói “Sau tất cả, phải mất một thời gian dài anh mới nhận ra được lỗi của mình sao? Mới cảm thấy xấu hổ với bản thân mình sao?..... Anh biết không? Tôi thừa nhận trong chuyện này tôi cũng phải gánh một phần lỗi lầm, bởi đã lên đi chơi cùng anh Phong, lên tổ chức sinh nhật bí mật cho Phong khi không có anh và đã có những hành động dễ gây hiểu lầm. . . Tôi thừa nhận đó là lỗi của tôi. Bản thân tôi cảm thấy mình đã sai nên cố gắng tìm mọi cách để có thể xin lỗi, để làm hòa mà... Nhưng còn anh thì sao, anh cứ thế bỏ đi không nói lời nào, lúc đó tôi rất buồn anh biết không? Sau một đêm anh không trở về tôi nghĩ có lẽ anh cần một chút thời gian để suy nghĩ lại mọi việc đã xảy ra, rằng anh sớm hôm sau sẽ trở về để hai người chúng ta có thể nói chuyện cùng nhau. . . Thế nhưng kết quả thật nực cười, sau cả một đêm khóc hết nước mắt, nôn nóng chờ anh về, cuối cùng vào buổi sáng hôm sau tin đầu tiên tôi nhận được đó là anh đi công tác... Tôi đương nhiên biết đó là cái cớ. cái cớ để tránh mặt tôi...” – Nói đến đây giọng nó đã nghẹn ngào, hốc mắt cũng đã tràn nước “Nhưng không sao cả, tôi có thể chịu đựng được, chịu đựng được cảm giác cô đơn, đau buồn khi anh không ở cạnh, khi anh lạnh nhạt với mình và tôi có thể không tức giận khi nhìn thấy anh xuất hiện tình tứ cùng người phụ nữ khác. Vậy tại sao buổi tối hôm đó anh không trở về chứ? Anh đã hứa là sẽ có mặt tại nhà mà... Lí do là gì chứ? Là bởi vì người phụ nữ kia sao, muốn hẹn hò với cô ta mà lạnh nhạt xua đuổi tôi?”

Từng câu từng chữ nó nói ra như những nhát dao đâm thẳng vào tim anh đau đớn vô cùng, nhìn thấy những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nó anh vội đưa tay muốn chạm vào để lau đi nhưng lại bị nó lạnh nhạt gạt ra.

Buông cánh tay đang giữ khoảng không xuống, anh nhìn nó khấn trương cùng đau lòng nói “ Những bài báo đó không hề đúng như những gì đã diễn ra trước đó, anh và cô ta không có gì cả, đó chỉ là quan hệ xã giao giữa đối tác với nhau mà thôi. Còn nữa hôm đó đúng là cô ta có hẹn anh cùng ăn cơm nhưng anh đã từ chối, và lại anh cũng không có xua đuổi em ... Chỉ là biết em sẽ nghe thấy lời nói đó, sợ em hiểu lầm nghĩ lung tung nên mới tìm cách né tránh. Anh không có lừa dối em bất cứ điều gì. . . Anh có thể thề độc” Sau đó toan đưa tay lên thề chứng minh cho nó thấy thì chỉ nhận được một câu nói lạnh lùng “Mấy chuyện này tôi không muốn quan tâm tới, anh không cần tốn công vô ích”

“ Anh biết lỗi lầm của anh không phải chỉ cần một hai câu xin lỗi là có thể gỡ bỏ. Anh cũng không mong muốn em tha thứ cho anh bởi anh đáng bị như vậy. Nhưng em về nhà cùng anh được không? Anh không thể chịu đựng được những ngày như địa ngục ấy” – Ngay cả nó ngồi đối diện cũng có thể cảm nhận được sự chân thành của anh, nhất thời mềm lòng nhưng không hiểu tại sao lại không thể mở miệng nói một câu đồng ý hay chỉ đơn giản là một cái gật đầu nhẹ.

Nó chỉ lạnh lùng không nhìn anh nói “ Nếu tôi nói không muốn thì sao?”

“ Vậy anh chỉ còn cách bắt cóc em về” – Anh đan hai tay vào nhau kiên định nhìn nó.

Bé Bắp ngồi ăn bánh ngọt này giờ, bên ngoài tỏ vẻ ngây thơ không biết gì vui vẻ ăn bánh nhưng bên trong lại cảm thấy tức giận, vô cùng căm ghét ông chú trước mặt. Và có vẻ như sự bức tức đó đã đi tới giới hạn, không chịu thể chịu đựng được nữa khi nghe thấy hai từ “ bắt cóc” được phát ra ngoài. Liên bức xúc hất mặt nói

“ Chú là ai vậy? Ai cho phép chú bắt cóc chị Bảo Anh của Bé Bắp?” – Nó chính là cục cưng của ông nội và cũng chính là “cục cưng” của cậu bé, ai cho phép động vào.

Lúc này tầm mắt anh mới dừng lại trên người cậu bé đáng yêu đang xù lông kia, đánh giá một chút thấy có điểm khá giống với nó thì không khỏi cảm thấy thú vị “ Bé con, chú là chồng của cô ấy. Chú chỉ đưa vợ chú về nhà cứ không có bắt cóc chị Bảo Anh của con” Thì ra nó còn có tên khác là Bảo Anh.

Nó lườm anh một cái tỏ vẻ bất mãn nhưng trong lòng lại cảm thấy khá hứng thú khi nhìn hai người này nói chuyện. Tâm trạng cũng nhờ đó mà tốt hơn nhiều.

“ Đây nhé, chính chú nói không bắt cóc chị Bảo Anh đấy nhé. . . Chú nói là phải giữ lời, thất hứa là đồ trẻ con pha đàn bà” – Bé Bắp ranh ma nói, trong đầu xác định đối phương sẽ cứng họng như mong đợi.

Thật đúng như dự đoán của Bé Bắp, anh hoàn toàn rơi vào trạng thái bất động khi phát hiện ra mình ngu ngốc bị đưa vào bẫy. Còn về phần nó, nếu không phải kịp thời kiểm soát thì có lẽ đã cười phá lên rồi. Trẻ con pha đàn bà là cái thứ gì vậy? Thăng nhóc này đúng là không thể xem thường, lừa gần rom lâu ngày cũng bén, không hổ danh là đứa cháu được ông nội nuôi nấng kỹ lưỡng. Quá lợi hại

Lấy lại hình tượng anh ho vài tiếng rồi nói “ Nhưng vợ chú cũng chính là chị Bảo Anh của con, nếu không bắt cóc chị Bảo Anh của con thì chú làm sao đưa vợ chú về đây?”

Bé Bắp xoa xoa cằm một hồi, mắt liếc nhìn anh và nó liên tục sau đó cười ma mãnh nói “ Vậy bây giờ chị Bảo Anh lựa chọn đi. Chị muốn ở với Bé Bắp hay ông chú xấu người xấu nét này?”

Thời điểm này anh cảm thấy mình thực sự đã bị tên nhóc này đánh bại, trong lòng không ngừng chửi mắng và cầu mong nó sẽ theo anh về nhà

Nó chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đáng yêu, đầy dụ dỗ đang chờ đợi kia sau đó gật đầu “ Chị ở cùng em”

“ Không được, bà xã em phải về với anh” – Anh vội vàng phản đối.

Nó lạnh lùng nhìn anh “ Tôi nói rồi tôi không muốn” sau đó xoa đầu Bé Bắp “ Chúng ta đi nào”

Lần này anh đứng bật dậy nắm chặt tay nó không cho dời đi dù chỉ là nửa bước. “ Anh nói rồi, em nhất định phải về nhà”

Nó nhìn thấy rõ trong mắt anh tràn đầy sự thành tâm, lại có vẻ khổ sở, trong thâm tâm lại một lần nữa trùng xuống, nó cụp mi mắt xuống nhẹ nhàng nói một câu “ Khi nào muốn sẽ về” sau đó buông tay anh ra, dẫn Bé Bắp ra khỏi tiệm bánh.

Anh đứng đó một hồi với khuôn mặt lạnh băng sau đó trong đầu tua lại lời nó vừa nói ra “ Khi nào muốn sẽ về. . .” Vậy chẳng phải nó vừa hứa với anh đó sao? Mặc dù không phải lúc này nhưng chắc chắn có một ngày nó sẽ quay về. Mà kể cả mặc cho nó có đồng ý quay về hay không, anh vẫn là người bắt cóc bằng được nó đem về. Lúc này khước môi không tự chủ cong lên một đường tuyệt đẹp, đưa cặp mắt đầy bí ẩn nhìn về phía nó vừa mới rời đi.

Sau khi rời khỏi không lâu, nó dắt tay Bé Bắp đi dạo phố. Không khí ở đây lúc nào cũng vậy luôn tràn ngập sức sống, ngày nào cũng rộn ràng như hội. Sống ở đây được một thời gian, nó vô cùng thích thú, muốn chuyển đến đây hẳn luôn. Ban đầu vốn sẽ là như vậy, vì một vài lý do mà nó sẽ thay đổi quyết định. Vừa rồi nó nhìn thấy sợi dây chuyền nó tặng anh trong ngày sinh nhật đã được anh đeo trên cổ, tâm trạng không hiểu sao lại cảm thấy vui vẻ, dễ chịu. Nghĩ đến đây không nhịn được mà nở một nụ cười xinh đẹp.

Bé Bắp ngược mắt lên nhìn thấy nó đang mỉm cười thì ngây thơ hỏi “ Răng chị Bảo Anh chắc là đẹp lắm nhỉ? Thế nên mới không sợ nắng”

Nụ cười tươi tắn đang ngự trị trên môi bỗng chốc đông cứng lại bởi câu nói vừa rồi. Cái gì mà răng đẹp chứ? “Sao em lại hỏi thế hả Bắp?”

“Tại chị cứ vừa đi vừa cười...” – Dừng một chút nghĩ ngợi gì đó cậu nói tiếp “Em thấy trên đầu ý hình như là tivi người ta bảo là nếu đi ra ngoài đường nhiều bị nắng chiếu vào là bị cháy răng đấy... Có nghĩa là răng bị đen như kẹo sô cô la mà ông nội hay cho Bé Bắp ăn”

Không màng đến hình tượng, nó cười phá lên như chưa bao giờ được cười, lần đầu tiên trong đời nó nghe được một lời khuyên bảo nào lại hài hước như thế này. Răng đen như sô cô la? Tivi nào dám đưa tin kì cục kiểu này? Không thể hiểu nổi tại sao trí tưởng tượng của Bắp lại phi thường đến thế.

Bắp bày ra vẻ mặt phụng phịu nhìn nó “Không đi chơi nữa Bắp muốn về nhà với ông nội”

Ngưng cười, lấy lại hình tượng như ban đầu, nó ngồi xồm xuống hỏi “Đang đi chơi vui mà. Khó khăn lắm ông nội mới cho ra ngoài chơi giờ em muốn về sao?”

“Chị Bảo Anh hư lắm, dám cười em, về em mách ông nội” – Bắp bĩu môi ăn vạ.

“Rồi rồi chị xin lỗi... Nhưng điều em nói vừa rồi là không đúng đâu, nắng chiếu vào sẽ đen da chứ không phải đen răng đâu nhé?” – Nó buồn cười giải thích, cứ nghĩ đến lại mắc cười.

“Đen gì cũng là đen” - Bắp không hài lòng nói rồi ngờ ngác hỏi ngược lại “Thế sao chị cứ cười mãi thế?”

“Không có gì... Đường phố đông vui quá nên chị vui lây thế thôi” – Nó thản nhiên giải thích

Bắp bày ra vẻ mặt ông cụ non phủ định ngay “Chị nói dối... Chị nghĩ đến ông chú đều đều kia nên mới cười chứ gì? Chị định bỏ em mà đi theo chú ấy chứ gì?”

“Chị không có mà, Bé Bắp của chị đáng yêu như vậy làm sao chị lỡ bỏ được đúng không?” – Nó cười cười nói, nhưng trong lòng không khỏi giật thót vì bị cậu nói trúng tâm tư... Vừa rồi nhìn anh thực sự rất đáng yêu nha.

“Vậy chị hứa đi, hứa không được đi cùng chú ấy” – Bắp nghiêm mặt lại ra lệnh cho nó.

Nó im lặng một chút sau đó gật đầu một cái “Ừ, không đi cùng”

Nhận được câu trả lời như mong muốn, cậu bé ngay lập tức cười tươi như hoa hôn chụt vào má nó một cái sau đó đề nghị “Em muốn đi mua đồ chơi”

“Tuân lệnh ông cụ non” – Nó xoa đầu cậu bé rồi cười tươi đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Mục Đích Con Đến Là Muốn Đón Linh Về

Suốt ngày ngày liền kể từ khi anh gặp nó đến giờ, cả hai không còn liên lạc gì nữa, anh cũng không có đến tìm nó làm nó có chút thất vọng. Nhớ khi ngồi nói chuyện cùng anh ở tiệm bánh, sự tức giận trong nó còn vương vấn trong lòng bởi khi nhắc lại những chuyện như vậy ai mà không cảm thấy tủi thân chứ. Cho đến tận bây giờ nó đã sớm không còn giận anh chuyện gì nữa rồi, nó hiểu được tình cảm của anh dành cho nó sâu sắc thế nào và nó cũng biết bởi vì sự biến mất của nó mà anh đã phải khổ sở như nào... Nó biết hết và nó cũng không cảm thấy dễ chịu gì khi anh ở tình trạng như vậy.

Phía trên tầng hai của căn biệt thự rộng lớn vang lên tiếng cười đùa ngây thơ của hai người như thường lệ làm căn nhà như bừng sáng thêm sức sống. Cả nó và Bắp đều đang diện trên mình bộ đồ ngủ vô cùng dễ thương. Nó mặc một chiếc váy ngủ màu xanh lam dài tay hình heo con đáng yêu, còn Bé Bắp..... Mặc kệ cho Bé Bắp có là con trai đi chăng nữa nó vẫn không để tâm đến, một tay hóa trang cho cậu trở lên thật “xinh đẹp”. Đầu tiên không thể thiếu đó là chiếc váy ngủ hình heo con giống của nó nhưng kích thước nhỏ hơn, bộ đồ này nó đặc biệt chuẩn bị cho cả hai nhân dịp được ông nội cho tự do bay nhảy vào hôm vừa rồi. Thứ hai, để cho Bắp không bị “sai” khi diện bộ váy xinh đẹp này, nó tiếp tục đặc biệt chuẩn bị một bộ tóc giả xoắn ngắn màu nâu óng đã được cột thành hai bên bằng hai chiếc nơ hồng nhỏ nhắn. Chưa buông tha cho Bắp, nó còn ưu ái make up thêm cho cậu trở lên lộng lẫy hơn bằng cách thoa lên một chút phấn má hồng, cùng môi son đỏ chót. Hoàn tất các công đoạn trên hiện giờ cậu Bắp sau khi được “cải tiến” đã biến thành cô tiên Bắp trông dễ thương vô cùng.

Như vậy có thể hiểu, nguồn gốc xuất xứ của những âm thanh lành lớt như chim hót kia chính là việc hóa trang này mà ra. Chỉ là biến hóa cho Bắp thành công rồi nhưng không hiểu sao khi cậu nhóc kêu lên một tiếng – giọng nói trái ngược với ngoại hình hiện giờ, nó lại không thể ngưng cười được. Mà Bé Bắp nhà ta cũng chẳng hiểu tại sao nó lại cười như vậy, nghĩ thầm trong đầu rằng có lẽ là nhìn cậu quá đẹp suy ra nó quá hài lòng suy ra mới cười “rực rỡ” như vậy, suy ra cậu nhóc cũng ngờ ngác cười theo mặc dù chưa được tận mắt nhìn thấy mình lúc này. Hai người một cao một thấp đứng giữa căn phòng ngủ rộng lớn mặt đối mặt cười quên luôn trời đất.

Năm phút đồng hồ trôi qua, có lẽ miệng cũng đã mỏi cả hai mới dừng lại việc làm hài hước vừa rồi của mình.

“Đi, chị dẫn em đi khoe với ông nội” – Nó nắm tay cậu bé đứng lên

Bắp đứng dậy mắt đảo qua đảo lại một lúc mới e ngại hỏi “Ông nội có thích không?”

Nó gật đầu buồn cười nói “Đương nhiên là thích, Bắp nhà ta tuyệt vời như này cơ mà”

Được lời khen của nó tiếp thêm động lực, Bắp trực tiếp dắt tay nó dẫn xuống lầu trình diễn cho ông xem “Thế thế bây giờ Bắp cùng chị Bảo Anh xuống dưới múa cho ông xem nhé” Cái gì? Múa?

Nó liền bật cười ha hả, sau đó thấy cậu bé đang ngây ngốc nhìn mình thì bịt miệng lại rồi gật đầu đi theo Bắp. Ủ thì xuống múa cho ông xem!!!

Xuống đến bên dưới, Bắp buông ngay tay nó ra lon ton chạy đến cạnh ông khoe thành quả “Ông nội ơi, ông nội nhìn con có đàn ông không?”

Bắp vừa nói không câu này ngoặt trừ ông nội ra thì những người bao gồm vệ sĩ, người giúp việc và nó đều không nhận được mà phì cười. Nhận thấy âm thanh khó hiểu vang lên, Bắp quay đầu ra sau nhìn nó, thấy nó giơ ngón tay cái lên khen thì gật đầu hai cái rồi quay sang nhìn những người vệ sĩ và giúp việc nở một nụ cười thân thiện. Ai lấy đầu tự dặn mình phải biết điều chỉnh cảm xúc lại ngay, không được tùy tiện cười vô phép tắc như vậy nữa nhưng ngay sau khi nhận được nụ cười tỏa sáng của Bắp lại một lần nữa bật cười ha hả. Ông nội trong lòng cũng đang cười ngả nghiêng với bộ dạng này của nó nhưng bề ngoài vẫn điềm đạm không cảm xúc, ban cho mỗi người xung quanh một cái nhìn lạnh lẽo sau đó mới hỏi han Bắp với giọng nói hơi hơi dịu dàng “Rất đàn ông đó....”

“Đẹp như vậy sao ông? Con còn chưa được ngắm nhỉ” – Bắp sung sướng nói đồng thời tay cùng với lấy chiếc gương hình chữ nhật viền mạ vàng gần đó. Sau một hồi ló tròn mắt nhìn đi nhìn lại, xác định người trong gương chính là mình thì khóc òa lên chạy đến chỗ ông nội kêu oan “Bắp là con trai mà sao lại biến thành con gái thế này, không biết đâu”

Ông nội điềm đạm hỏi “Ai tạo hình cho con?” Hiện giờ nó ngàn câu van xin cầu nguyện Bắp đừng nói gì cả, sau này có muốn gì nó chiều hết.

“Chị Bảo Anh đó ông.... Chị còn bảo con xuống biểu diễn cho ông xem cơ” – Bắp vừa khóc vừa ăn vạ, không quên đổ lỗi hết cho nó để trả thù.

Nhận được ánh nhìn chết chóc của ông nội, nó toàn thân khẽ run lên, tim đập nhanh hơn một nhịp, cảm nhận được ánh sáng đang dần rời xa. Nhưng vì sự sống còn nên đã cố gắng mạnh mẽ bảo vệ quan điểm “Ông nội, con thấy việc này không có gì cả mà. Đây là cơ hội để con có thể chứng minh cho ông thấy tài năng trời phú của con cũng là để bãi bỏ ý kiến của mẹ khi nói con có hoa tay cũng chỉ để trang trí... Đó ông xem nhìn em ấy xinh thế kia cơ mà”

Ông nhìn nó cười rất hiền từ gật đầu nhẹ một cái tỏ vẻ đồng tình. Nó thấy vậy liền mừng rỡ, thờ phào nhẹ nhõm một cái mặt há lên nhìn Bắp với vẻ mặt đắc thắng, ai ngờ ông lại quay sang hỏi Bắp một câu “Con muốn xem chị Bảo Anh diễn kịch không?”

“Có ạ... Bắp rất thích xem kịch” – Bắp gật đầu lia lịa

“Vậy thì.....” – Ông nội chậm rãi nói “Bảo Anh”

Nó giật thót, lớn tiếng đáp “Dạ?”

Trong phòng khách Bắp sau khi được tẩy trang đang ngoan ngoãn ngồi trên đùi ông nội xem phim hoạt hình. Chợt có một vệ sĩ cao lớn bước vào cung kính nói “Ông chủ có người đàn ông nói là chồng của cô Bảo Anh muốn gặp ngài”

“Cho vào” – Ông thân nhiên trả lời

Ngay sau đó nhìn thấy thân hình cao lớn quen thuộc bước vào Bắp nhảy dựng lên “Thì ra là chú à?” Rồi nhìn sang ông nội mách “Ông nội, chú ấy là người xấu... Chú ấy nói sẽ đến bắt cóc chị Bảo Anh về”

Ông nội hừ nhẹ một tiếng sau đó xoa xoa đầu Bắp “Con lên phòng chơi đi, để ông nói chuyện với chú”

Bắp ngoan ngoãn vâng một tiếng rồi lon ton chạy lên lầu. Không quên ném cho anh một cái lè lưỡi trêu chọc và một bản mặt quỷ.

Hai người ngồi đối diện nhau cùng âm thầm đánh giá đối phương. Theo như anh thấy, với vẻ ngoài ăn gian tuổi – nếu người ngoài nhìn vào khéo khi còn nghĩ ông nội chính là ba của anh, cộng thêm vẻ mặt điềm đạm, ánh mắt nghiêm khắc chắc hẳn ông nội không hề đơn giản. Còn đối với ông nội, khỏi cần giới thiệu ông cũng biết được người ngồi trước mặt mình đây rất có bản lĩnh, vóc dáng cao lớn, gương mặt hoàn mỹ đến từng góc cạnh, cùng với khí chất cao ngạo, lạnh lùng sắc bén trong ánh mắt cũng đủ để chứng minh hắn là một nhân vật không thể đánh giá thấp.

Phá tan bầu không khí trầm tĩnh đáng sợ, anh thoải mái lên tiếng “Ông nội, người có khỏe không?”

Ông nội chỉ nhếch môi lên rồi thân nhiên nói “Theo tôi thấy giữa chúng ta đâu có thân thiết đến như vậy. Cho nên đừng hỏi những câu thừa thãi”

Quả thực đúng như anh nghĩ người ông này có chút gì đó khiến người khác phải dè chừng. Khẽ cười một tiếng rồi anh chậm rãi cất lời “Con biết đây là lần gặp đầu tiên, giữa chúng ta như ông nói vốn không thân thiết... Nhưng ông à, thứ nhất chưa thân thiết thì sau này ắt sẽ thân thiết. Thứ hai đây vốn là

những câu chào hỏi bình thường giữa mọi người với nhau thôi mà”

Ông nội nghe xong liền thân nhiên bật cười, ông đánh giá cao cách ứng xử của anh sau đó chậm rãi nói “Nói đi... Cậu đến đây có việc gì?”

“Con nghĩ ông nội biết rất rõ lí do mà” – Anh thân nhiên nói

“Ồ... Vật thật xin lỗi cậu tôi lại không biết lí do vì sao” – Ông nội bày ra vẻ mặt ngây thơ không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Anh đoán không sai, ông chắc chắn sẽ nói như vậy. Cố tình đẩy anh ra xa nó hơn, mà nói đúng hơn là muốn anh với nó chấm dứt hoàn toàn.

“Không sao cả, nếu ông thực sự không biết thì ngay bây giờ con sẽ tiết lộ” – Anh đan hai tay vào nhau nhìn thẳng phía ông nói đều đều “Mục đích con đến đây là muốn xin phép ông được đón Linh về nhà”

Ông nội sau khi thu hết lời nói kia vào tai cảm thấy mình như đang nghe một câu chuyện hài liền bật cười lạnh “Đón về nhà? Sau tất cả những việc xảy ra, sau khi khiến con bé phải khóc lóc, nhập viện rồi như cái xác không hồn suốt một thời gian.... Cậu nghĩ cậu đủ tư cách sao, chàng trai trẻ?”

Giọng nói của ông mang theo phần khinh bỉ cùng tức giận, điều đó anh có thể thấy rõ. Anh không để tâm bởi lời ông nói hoàn toàn đúng..... Có điều “Con hoàn toàn thừa nhận mọi việc mình gây ra đã làm tổn thương em ấy. Con biết mình đã rất tệ..... Chính vì vậy con muốn được bù đắp... bù đắp tất cả những gì con đã khiến em ấy phải chịu đựng trong suốt khoảng thời gian đó”

“Logic kiểu gì vậy? Tôi nói rồi cậu không còn đủ tư cách để làm bất kì việc gì liên quan đến con bé cả...” – Ông nội tức giận nghiêng răng nói “Quá đủ rồi cậu hiểu không? Đứa cháu gái này của tôi không đáng phải chịu bất kì điều gì uất ức nữa..... Giao cho cậu sao? Đừng có mơ tưởng”

“Ông nội, có điều này con phải nói rõ ràng với ông. Con và Linh đã có hôn ước, con là chồng cô ấy nên đương nhiên con có quyền can thiệp vào chuyện này...” – Anh nhìn ông kiên định lên tiếng

Ngay lập tức ông nội nhếch môi cười nhạt một cái nói trầm đều “Hôn ước? Nếu ta không đồng ý thì sao?.... Cháu gái của ta không phải thứ các người muốn đặt đâu thì đặt”

Anh thực sự cảm thấy tức giận khi nghe ông nói câu này, thật không ngờ ông có thể làm như vậy. Tuy nhiên anh cũng không chịu bị khuất phục “Cho dù ông làm như vậy đi chăng nữa..... Liệu cô ấy có đồng ý với quyết định này không, trong khi cô ấy đã hoàn toàn chấp nhận cuộc hôn nhân này?”

“Còn cậu... Cậu nghĩ Bao Anh sẽ còn đồng ý hôn nhân này với cậu sao? Bản thân cậu đã từng nghĩ đến việc nó sẽ gạt bỏ mối quan hệ đó với cậu chưa?” – Ông nội từ tốn cầm lên tách trà khẽ nhấp một ngụm nhỏ, ánh mắt đầy đắc ý nhìn anh

Cả hai người đều đặt ra cho nhau những câu hỏi khó trả lời vô cùng. Tất cả mọi chuyện, ai đúng ai sai cũng như ai sẽ được đắc ý nhìn kẻ thất bại, tất cả đều phụ thuộc vào câu trả lời của nó.

Bầu không khí trong sảnh lúc này đang vô cùng căng thẳng, hai người không hề bình luận thêm một câu nào nữa cả, chỉ đơn giản là dồn hết ánh nhìn vào đối phương. Đột nhiên có tiếng nứt vỡ vang lên, từ từ tiến lại gần quanh đó. Nghe được giọng điệu quen thuộc của người mà mình hằng đêm nhớ nhung, anh giật mình đưa ánh nhìn về nơi phát ra âm thanh. Sau đó đứng như anh nghĩ âm thanh đó là từ cô vợ bé nhỏ của mình mà ra, nó vẫn khoác lên mình chiếc váy ngủ con heo dễ thương, tóc dài buông xõa tự nhiên, chỉ có điều mặt mũi lại tèm lem nước mắt làm anh không khỏi khâm trọng, liền vội vàng sải bước thật nhanh đến gần nó.

Về phía nó, chỉ mãi mê chảy nước mắt mà không để ý xung quanh. Đến khi vừa định mở mắt định hình những thứ trước mặt thì thân thể đã bị ôm chặt lấy. Mùi hương dễ chịu quen thuộc cứ thế vây quanh lấy nó.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Không Thể Không Quan Tâm

Cả người nó bỗng chốc cứng đờ lại, quên luôn cả khóc, không biết mình phải làm gì, để mặc cho anh ôm lấy trong khi tim đang đập loạn nhịp. Anh đến rồi này. Về phần anh sau khi ôm chặt lấy nó thì khẽ đẩy nhẹ người nó ra xem xét kiểm tra hết một lượt từ trên xuống dưới. Đến khi chắc chắn nó không hề có một chút thương tổn nào trên người mới nhẹ nhàng vuốt tóc nó hỏi “Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại khóc thế này?”

Nó ngượng ngùng tránh ánh mắt của anh đồng thời cũng tự tách mình khỏi người anh, có phần lúng túng đáp lại “Không có gì cả” Dứt lời mắt nó đảo ngay sang chỗ ông nội ngồi cách đó không xa, gửi gắm một thông điệp nào đó không mấy hòa bình.

“Cả hai đều lại đây cùng ngồi xuống” – Giọng ông nội thân nhiên vang lên. Nó và anh không hẹn mà cùng nhìn nhau một cái rồi nhanh chóng ngồi xuống cạnh nhau, đối diện ông.

Nhận được cái bấu víu của nó, ông nội trong lòng buồn cười nhưng vẻ mặt vẫn lạnh tanh ra lệnh “Việc con phải làm chưa hoàn thành mà đã dám rời bỏ

vị trí. Con có biết hậu quả mình phải chịu?”

“Ông nội, người như vậy quá tàn nhẫn đối với con. Con chẳng phải là đứa cháu gái mà ông thương yêu nhất hay sao, ông nội không thể đối xử với con như vậy” – Nó dùng giọng mũi uất ức kêu oan, bỏ mặc hình tượng mà biến thành đứa con nít.

Anh vừa nghe nó nói hết liền hơi nhú mồm nhìn về phía người ông ngồi đối diện mình, dùng giọng không vui nói “Ông nội, ông đã làm gì em ấy?”

“Ta làm gì con bé đó là quyền của ta, cậu không cần quan tâm” – Ông nội hừ lạnh một tiếng, trong đầu thầm nghĩ “Cái tên này lúc nào cũng thích bắt bẻ với lại tra hỏi là thế nào”

Không hiểu sao sau khi nghe ông nói như vậy anh cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, rất bức mình liền bày ra bộ mặt không đồng tình kiên định nói “Con nói lại một lần nữa cô ấy chính là vợ của con, là người định đoạt mọi cảm xúc của con. Vậy ông nội nghĩ con sẽ thế nào khi nhìn cô ấy chịu uất ức? Cho nên con... không thể không quan tâm” Năm chữ cuối anh cố ý nhấn mạnh. Nhấn mạnh để ông hiểu và để nó cảm nhận được tấm lòng của anh.

Trong lòng nó không khỏi cảm thấy hạnh phúc khi anh nói như vậy, nên không tự chủ quay sang nhìn anh mỉm cười nhẹ. Có điều anh lại không nhìn thấy nụ cười đó..

Ông nội nhận thấy sự kiên quyết trong mắt anh thì nhún vai tỏ vẻ không quan tâm sau đó ra lệnh cho người giúp việc cạnh đó “Mau đem hình phạt của con bé lên đây”

Chưa đầy ba mươi giây sau, “hình phạt” đã ở ngay trước mặt tất cả mọi người. Một hình phạt được thiết kế một cách vô cùng đơn giản và không thể giản đơn hơn, tuy nhiên lực sát thương là khá cao.

Anh nhìn xuống sàn nhà – nơi hình phạt được đặt lên thì không khỏi buồn cười. Vậy mà anh còn tưởng ông nội lại lỡ ra tay nặng với nó. Đúng là vừa rồi đã cư xử không phải rồi.

Anh cố đè nén tiếng cười xuống bụng quay sang nói nhẹ nhàng với nó “Đây chính là lí do vừa rồi em khóc?”

Nó chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn anh sau đó gật đầu một cái chắc nịch. Ai ngờ nó vừa gật đầu, anh đã không nhịn được nữa mà bật cười thành tiếng làm hai gò má nó bỗng chốc trở nên ửng hồng liền quay sang trách móc anh “Anh cười cái gì chứ? Không được cười”

Một phần cảm thấy mình biểu lộ cảm xúc hơi quá, một phần cũng không muốn nó xù lông nên ngay lập tức anh ngoan ngoãn nghe lời cứng chiều nhìn nó “Ừ không cười”

Hóa ra để trừng phạt nó vì tội dám biến hóa lung tung hình tượng của Bắp, ông nội đã phân phó cho nó một nhiệm vụ có chút cao cả, đòi hỏi sự can đảm, kiên trì vượt khó, thành tâm hồi cải. Đó là băm một trăm củ hành tây mà không được sử dụng bất kì một phụ kiện nào có tác dụng che chắn như kính hay khẩu trang. Tuy nhiên do một vài lí do mà lòng kiên trì, bất chấp vượt gian khổ của nó đang chu du tại nơi nào đó khá xa xôi, chưa về kịp nên nó đã đi đến quyết định dừng cuộc chơi với kết quả đạt được là một nửa trái hành tây. Và những gì diễn ra sau đó chúng ta đều biết rõ....

“Ông nội, vừa rồi con có cư xử không phải với ông. Con thực xin lỗi” – Anh cúi đầu lên tiếng. Ông thương nó còn không hết thì làm sao để nó chịu thiệt thòi.

Ông nội hừ một tiếng không mấy hài lòng “Thanh niên các cậu giờ thật nhàm chán. Làm rồi tung mọi chuyện lên rồi cuối cùng lại kết thúc bằng câu xin lỗi” Sau đó nhú mồm nhìn nó “Con cũng thấy cách cậu ta nói chuyện với ông nội rồi chứ? Đúng thật là.... cuộc hôn nhân này khó lắm đây”

Đúng như những gì ông nghĩ đến, cả nó và anh đều sẽ bày ra cái bản mặt không thể tin nổi cho mà xem. Và tiếp sau đó là hỏi lí do với một thái độ không mấy thân thiện, người hỏi ở đây không ai khác mà chính là anh, ông biết chắc điều đó.

“Ông nội, người nói như vậy là có ý gì đây?” – Anh không vui hỏi

Ông nội thân nhiên nhún vai một cái “Cậu không cần giả ngây khi chính mình cũng hiểu được những gì ta nói.” Sau đó ông với lấy cây gậy bước lên lầu, bước được hai bước thì đứng khựng lại nhỏ giọng buông ra một câu như chỉ để cho một mình anh nghe thấy “Tuy nhiên không phải là không có cách để khắc phục được nó” rồi bước tiếp.

Anh nghe vậy thì nở một nụ cười đầy bí ẩn đồng thời đưa mắt sang nhìn chăm chăm nó làm nó bất giác run nhẹ.

“Em ra ngoài nói chuyện với anh một chút” – Nói rồi nắm tay nó dẫn đi mặc cho nó mang theo bao nhiêu thắc mắc.

Sau khi đặt nó ngồi xuống cạnh thận trên bãi cỏ xanh mượt phía sau nhà, anh cũng từ từ ngồi xuống dùng giọng hết sức dịu dàng hỏi nó “Mấy ngày không có anh đến làm phiền em thấy có thoải mái hơn không?” Đây thực sự là câu hỏi mà anh đã muốn nói với nó trong suốt những ngày cả hai tách biệt.

Nó có chút không thoải mái khi anh hỏi như vậy. Anh là đang cho rằng nó cảm thấy thực sự vui vẻ vì điều đó sao? “Có chuyện gì sao?”

Anh không có trả lời câu hỏi của nó mà đưa đôi mắt buồn bã nhìn xa xăm nói “Em còn giận anh không Linh?”

“Còn” – Nó ngắn gọn đáp lại một từ chắc nịch trong khi bản thân vốn không hề muốn trả lời như vậy.

Anh chỉ nhẹ nhàng nhìn nó hỏi tiếp “Còn nhiều không?”

“.. Nhiều” – Phải ngập ngừng một chút nó mới đáp lại

Anh chỉ gạt nhẹ đầu hai cái tỏ vẻ đã biết sau đó nhẹ giọng lên tiếng “Thật ra không chỉ riêng em mà ngay cả bản thân anh còn cảm thấy không thể chấp nhận được mình. ... Anh xin lỗi.” Ngừng một chút anh tiếp lời “Có lẽ trong những ngày qua đúng như anh nghĩ, em chắc hẳn sẽ rất dễ chịu, anh biết. Mặc dù như vậy anh sẽ rất đau lòng nhưng nếu sự biến mất của anh khiến em cảm thấy nhẹ nhõm thì anh sẽ làm như vậy...”

Giọng nói của anh mang theo buồn bã và tuyệt vọng làm tim nó thắt lại, nó chưa từng thấy anh như vậy bao giờ cả. Mặc dù lúc này anh không có khóc nhưng nó có thể cảm nhận được hiện giờ anh đang rất yếu đuối, bất lực. Nghĩ đến đây nước mắt nó không tự chủ lại lăn dài trên má.

Nhìn thấy những giọt nước chảy dài trên mặt nó, anh nhẹ nhàng đưa tay giúp nó lau đi “Đừng khóc... Em có biết một trong những nỗi buồn của anh là khi em khóc hay không?”

Nó ngước mắt lên ghen ngào nhìn anh “Nếu vậy tại sao anh còn làm cho em khóc nhiều đến như vậy?”

“Anh có lỗi với em nhiều lắm vợ à...” – Anh ôm chặt lấy nó nói khẽ bởi nếu không nó sẽ phát hiện giọng nói của anh cũng chứa ghen ngào. “Anh không thể ngừng nhớ về em được, không thể sống mà không có em. ... Không biết những chuỗi ngày tiếp theo sẽ sống thế nào nhưng anh sẽ cố làm thật tốt...”

Anh đang nói gì vậy? Anh vẫn không có nhìn ra rằng nó đã sớm tha lỗi cho anh rồi sao? Còn nữa anh là đang muốn hai người rời xa nhau sao? Chợt nó đẩy mạnh anh ra không kiềm chế được mà tức giận nói “Anh có biết anh đang nói cái gì không? Chỉ vì em còn giận mà anh vội muốn rút lui. ... sống một mình?... Đúng là anh đã thay đổi rồi, anh không còn là người mà em muốn dựa vào nữa rồi”

Anh không nhìn nó chỉ im lặng một hồi lâu sau đó mới cất giọng “Anh chỉ muốn em được hạnh phúc”

Nó không thể tiêu hóa nổi những gì anh nói, khó khăn lên tiếng “Nói như vậy có nghĩa nếu như ông nội không chấp nhận cuộc hôn nhân này... anh cũng sẽ bỏ cuộc?”

Đáp lại nó chỉ là sự im lặng đáng sợ.

“Được... Tôi đã hiểu rồi” – Nó lạnh lùng nói trong nước mắt rồi xoay người rời đi thật nhanh. Trong lòng không ngừng mắng anh là đồ ngốc, anh có biết những ngày không có anh nó luôn phải lên theo dõi tình hình hiện tại của anh, luôn nằm mơ thấy anh. Nó mong anh đến biết nhường nào vậy mà anh lại có thể nói ra những lời nói như vậy.

Về phần anh, sau khi nhìn nó chạy đi thì thờ dãi một tiếng sau đó sải bước nhanh về phía xe, khởi động rồi nhanh chóng rời đi.

Trong xe tiếng điện thoại vang lên. Đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói quen thuộc “Giám đốc mọi việc vẫn ổn chứ?”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói “Chà cũng khá ổn đấy.... Chờ tôi về đến cậu chắc chắn sẽ có thưởng”

Nghe thấy chữ “thưởng” anh có nhấn mạnh, Alex liền nhận ra mình sắp không xong liền vội vàng nói “Vậy là thất bại sao?”

“Nhờ có mớ kịch bản vớ vẩn của cậu mà cô ấy khóc rồi đó... Có lẽ còn muốn hủy hôn thật nữa kia. Cậu xem tội cậu có nhỏ không?” – Anh lớn tiếng quát. Tên Alex đáng chết này mấy ngày trước có bày cho anh cách để làm hòa với nó, nào là phải mấy ngày không đến tìm nó, rồi đột nhiên xuất hiện và nói những lời như ban nãy.... Sau đó còn nói, anh chỉ cần làm theo như vậy là kế hoạch đã thành công một nửa rồi.

“Giám đốc anh chớ có vội tức giận. Mọi chuyện vẫn có chưa có kết thúc” – Alex nói đầy ẩn ý

Anh hừ lạnh một tiếng “Nói cho cậu biết, nếu như kết quả không giống như tôi mong muốn mà ngược lại cô ấy cả đời không muốn nhìn mặt tôi thì bản thân cậu cũng đừng mong được nhìn thấy ánh sáng mặt trời” Nói rồi anh phủ phàng ném điện thoại sang một bên tiếp tục mang khuôn mặt hùng hực sát khí lái xe.

“Cứ chờ xem... Đến lúc thành công anh đừng có chạy đến rồi rít cảm ơn Alex tôi” – Alex nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại mà tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tai Nạn?

Mấy ngày lại trôi qua, kể từ ngày hôm đó sau khi phải nói ra những lời đáng ghét kia với nó, anh không ngừng cảm thấy lo lắng. Chỉ có anh và Alex mới biết rằng đó không phải sự thật mà chỉ là một phần trong kế hoạch mà thôi, chính vì vậy trong đầu anh không ngừng suy nghĩ về nó, sau buổi hôm đó nó có khóc nhiều không? Rồi những ngày sau đó có bỏ bữa hay tệ hơn là làm tổn thương bản thân mình không? Mỗi lần nghĩ đến đây anh lại vô cùng khản trương, nôn nóng muốn đến chỗ ông nội tìm nó để giải thích, giải thích rằng anh không có bỏ cuộc, rằng nếu ông nội có không chấp nhận cuộc hôn nhân

này đi chẳng nữa anh sẽ liều mình bắt nó về.

“Giám đốc, anh làm ơn ngồi yên một chỗ giúp tôi có được không vậy? Anh không mệt nhưng tôi mệt anh hiểu không?” – Alex ngồi trên ghế sofa xoa xoa thái dương nhìn anh than thở. Theo như cậu ta chú ý này giờ thì có vẻ anh đã đi đi lại lại được khoảng 15 lần rồi.

Anh dùng ánh mắt cùng lời nói lạnh băng để nói chuyện với Alex “Còn không phải do cậu ban cho hay sao?” Đồng thời với lấy chìa khóa xe đặt trên bàn

Trực giác mách bảo Alex rằng anh sẽ đến tìm nó để nói chuyện, nếu như vậy mọi chuyện còn tệ hại hơn giờ nên Alex bắt ngờ đứng bật dậy ngăn cản “Anh không thể đến đó trong lúc này”

Anh nhú mày nhìn Alex, cái gì mà không thể chứ, theo anh nếu như không đến đó thì mọi chuyện sẽ sớm bị lật ngược lại so với dự tính “Lí do?”

Alex nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt anh, biết mình có nói gì lúc này cũng chỉ vô nghĩa, anh sẽ không để lọt tai nên bày ra bộ mặt không quan tâm, hồ hững hờ vai một cái “Được rồi, nếu như anh đã muốn đi như vậy tôi cũng không dám ngăn cản nữa.... Có điều nếu như anh đến đó lúc này thì lợi đâu không thấy mà chỉ trước mắt chỉ toàn là hại...”

Anh lạnh lùng nói “Tiếp tục đi”

Cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý từ anh, lời nói lúc này mới có hiệu quả, Alex cười một tiếng rồi nói “Thứ nhất, anh nghĩ sau những gì đã xảy ra vào buổi hôm đó cô ấy còn muốn gặp anh? Không hề..... Mà cứ cho là cô ấy đồng ý gặp mặt đi chẳng nữa, thì lúc đó cô ấy đã không còn muốn quan tâm bất cứ điều gì anh nói nữa rồi.” Nhìn anh trầm ngâm suy nghĩ Alex tiếp lời “Và điều thứ hai là trường hợp xấu nhất có thể xảy ra đó là người ông nội tương lai khó tính của anh sẽ không hề kiên nhẫn gì mà sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh đâu... Bởi vì tội của anh quá lớn, lần đầu tiên khiến cô cháu gái của ông ta buồn đã là không thể chấp nhận được. Vậy mà lần này tội còn lớn hơn lần trước.... Thật không thể đoán trước điều gì” Nói xong Alex còn lắc đầu nhìn anh với vẻ cảm thông.

Nghe toàn bộ những giả thiết Alex vừa nói, anh đứng là không thể phủ nhận điều đó hoàn toàn có lí. Vặn lên bình tĩnh lại thì tốt hơn. “Cho dù là vậy thì tôi cũng không thể cứ mãi ngồi ở đây mà lo sợ chuyện đó được”

“Không... Đương nhiên là không phải.” – Alex nói đầy ẩn ý sau đó hỏi anh “Anh nghĩ cô ấy còn yêu mình không?”

Anh có thể trả lời chắc nịch rằng nó yêu anh mà còn là rất nhiều. Ngày hôm đó những lời nó nói ra trong khi khuôn mặt còn đang giàn dụa nước mắt đều chứng minh điều đó. “Cậu có ý gì?”

“Hiện tại chắc hẳn anh đang vô cùng nôn nóng muốn gặp cô ấy?” – Alex đột nhiên hỏi một câu khiến anh tức điên lên

Anh nghiêng răng đe dọa “Cậu muốn chết? Lại dám trêu đùa tôi?”

“Đương nhiên là không... Mà nếu tôi có thực sự trêu chọc anh đi nữa thì anh cũng sẽ không giết tôi” – Alex tự tin lên tiếng “Bởi vì chính tôi là người sẽ cứu vớt được anh”

Anh đưa cặp mắt đầy phức tạp đặt lên người Alex.

Đối với nó, mọi chuyện có lẽ không thể cứu vãn được nữa rồi, hai người cũng không thể trở về như trước. Nó thực sự bị tổn thương, đau lòng khi anh có thái độ muốn từ bỏ mối quan hệ này. Chính anh là người muốn từ bỏ, chính anh, nhưng mà tại sao nó cảm thấy không phải như vậy. Nó có cảm giác gì đó rất lạ, anh của ngày hôm đó có chút không chân thực, sau bao ngày không gặp nhau lại tự dưng xuất hiện, lí do là gì? Lẽ nào chỉ muốn đến nói với nó như vậy sao? Rõ ràng khi gặp nhau tại tiệm bánh, anh còn bá đạo dám thẳng thừng tuyên bố sẽ bắt cóc nó về nhà mặc cho nó có phản đối thế nào cơ mà. Có khả năng nghi vẫn hiện ra trong đầu nó, có gì đó không bình thường. Nhưng dù sao nó vẫn luôn tin tưởng vào anh, luôn tin anh không hề thay đổi và sẽ đến đón nó vào một ngày gần nhất.

Đang mải mê ngồi trong phòng ôm gối suy nghĩ, chợt có người bước vào “Cô chủ, ông chủ có nhắn cô đến phòng sách nói chuyện với ông một lát”

“Được, tôi lên ngay” – Nó gật đầu, hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần rồi đi đến chỗ ông nội.

Cộc cộc cộc. Tiếng gõ cửa vừa vang lên thì trong phòng cũng truyền đến âm thanh trầm trầm “Vào đi”

Nó mở cửa ra thấy ông đang đeo kính hai mắt tập trung nhìn vào cuốn sách dày thì nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống đối diện ông nhỏ giọng hỏi “Ông tìm con có chuyện gì sao?”

Ông nội vẫn chăm chú nhìn cuốn sách miệng nói đều đều “Con vẫn còn buồn sao?”

“Ông nói gì con không hiểu” – Nó ngơ ngác lắc đầu hỏi lại

Đặt cuốn sách trên tay xuống bàn đồng thời đưa tay tháo đôi kính xuống ông nhìn hơi nhíu mày nhìn nó “Chuyện hôm đó ta biết hết rồi, giấu ai chứ giấu ta là điều không thể... Nếu buồn thì cứ khóc, khóc hết một lần rồi lần sau không khóc nữa.... Mà tên đó cũng không đáng để con khóc như vậy” Đối với ông nội mà nói, ngày mà anh có ấn tượng tốt với ông còn xa lắm và có thể không tồn tại.

“Ông nội, anh ấy không phải người như ông nghĩ” – Nó nhìn thẳng vào ông kiên định nói. Nó luôn muốn với câu này mỗi lần ông tỏ ra có thành kiến với anh.

“Đến giờ con vẫn còn bao che cho nó?” – Ông nội không mấy hài lòng khi nó nói ra như vậy.

Nó cúi đầu nói “Con không có... Chỉ là con hiểu anh ấy, anh ấy không như vậy”

Ông nội cười nhạt một tiếng “Con hiểu nó?... Nhưng nó không hiểu con, Bảo Anh nghe ông nói này, hai đứa nên hủy hôn đi thì hơn”

Nó mở to mắt nhìn ông nội “Ông nội!!”

“Đơn giản bởi vì ta thấy hai đứa không có hợp nhau, chưa có kết hôn đã xảy ra mâu thuẫn như vậy, liệu kết hôn mọi thứ sẽ ra sao?... Dù sao ta cũng không đồng ý” – Ông nội nói chắc như đinh đóng cột

“Ông nội... Ông không thể làm thế được” – Nó đứng bật dậy không vui nói

Ông nội nhú mày chặt “Thái độ này của con là sao?... Chẳng phải trước đó con không muốn nhìn thấy nó nữa mà”

Nó vội giải thích “Con... lúc đó con vẫn còn giận nên mới như vậy mà thôi. Nhưng con chưa từng muốn hủy bỏ hôn ước”

Ông nội chỉ thờ dài một tiếng rồi nói “Được rồi, ông hơi mệt, con ra ngoài đi”

Nó cúi đầu rồi cũng rời khỏi. Trở về phòng, nó không ngừng suy nghĩ về điều ông nói, ông nội muốn hủy bỏ hôn ước giữa nó và anh hay sao. Nó biết ông thương nó, không muốn nó phải chịu thiệt nên mới quyết định như vậy. Nhưng dù là vậy ông cũng đừng thẳng thắn nói với nó thế chứ, ông biết rất rõ nó sẽ không hạnh phúc gì khi không thể kết hôn cùng anh mà... Lúc này nếu có nói chuyện với ông thì chỉ làm cho giữa hai ông cháu thêm phần căng thẳng, chỉ mong ông nội hiểu cho nó.

Cảm xúc của nó lúc này vô cùng hỗn loạn, chưa bao giờ nó lại muốn gặp được anh như lúc này. Đã gần một tuần rồi không được nhìn thấy anh, ngay cả nguồn tin tức về anh cũng không có gì mới mẻ hay nói cách khác mọi thứ về anh rất mơ hồ.

Từ ngoài phòng, tiếng bước chân vọng ngày càng gần kèm theo âm thanh trong trẻo.

“Chị Bảo Anh...” – Thì ra là Bắp, hai tay đều bận rộn, bên phải cầm ô tô đồ chơi, bên trái cầm máy bay đồ chơi chạy vào.

Nó nhìn cậu cười hiền “Chào Bắp”

Bắp nhìn nó chằm chằm không nói gì rồi nhảy lên giường ngồi chung với nó, sau một hồi gỡ đầu gỡ tai cuối cùng cũng không chịu được mà hỏi “Chị Bảo Anh vừa cãi nhau với ông nội sao?”

“Đâu có... Sao em hỏi như vậy?” – Nó ngạc nhiên nhìn cậu nhóc lạnh nhạt

Bắp hơi cúi đầu, gỡ tai rồi ngoảnh nhìn nó “Ồ không phải sao?... Nhưng mà kì quá”

Nó nhú mày hỏi “Rốt cuộc là có chuyện gì nào, mau nói chị nghe”

“Khi chị vừa ra khỏi phòng sách, Bắp có chạy vào bên trong chơi cùng ông nội nhưng... ông nội không chơi cùng với Bắp... Mặt ông trông buồn lắm, ông cứ nhìn cửa sổ mãi thôi, rồi ông bảo Bắp đi ra ngoài” – Bắp xụ mặt xuống kể cho nó nghe

Nó hiểu ý nên cũng cảm thấy buồn buồn “Chắc tại ông hơi mệt thôi, không có gì đâu” Nó nghĩ về việc này chỉ có mình nó phải lo lắng buồn phiền, nhưng không ngờ rằng cũng khiến cả ông nội phải lo lắng. Nó cảm thấy vô cùng có lỗi.

Bắp gạt đầu hai cái rồi bất ngờ thốt lên “Ồi không... Hay là ông nội yêu cái cửa sổ mà cửa sổ không yêu lại ông nên ông buồn?”

Lời nói ngây thơ mà hài hước của Bắp khiến nó không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Cái ông tướng nhỏ này, suốt ngày đúng là rảnh rỗi quá không có việc gì làm nên chỉ có đi quậy phá với suy diễn linh tinh, mỗi lần phát ngôn là khiến người ta không khỏi thần phục vì tài năng tưởng tượng phi thường. Cũng vì lí do đó mà ngày nào cũng bị ông nội trách phạt. Có điều nhờ có những lời nói ngây ngô đáng yêu đó mà bất cứ người nào khi ở cạnh cậu đều cảm thấy sáng khoái, dễ chịu. Cụ thể là với nó, nhờ có Bắp mà nó có thể cười một cách đầy thoải mái cũng như trút bỏ được nỗi lòng.

“Không phải như em nghĩ đâu Bắp, ông nội sao có thể yêu cửa sổ được chứ...” – Nó buồn nói “Chị đã nói rồi, có lẽ ông hơi mệt nên mới vậy thôi. Để ông nghỉ ngơi một chút xíu, lát nữa sẽ chơi với em nghe mà”

Bắp ngược lên nhìn nó “Có thật không? Chứ không phải ông nội ghét Bắp, không muốn gặp Bắp hay sao?”

Nó véo hai bên má phúng phính của cậu nói “Đồ ngốc, ông thương em như vậy làm sao không muốn gặp chứ, phải không?”

“Đúng... Mà nếu ông nội có không muốn gặp thì em vẫn cứ gặp, sẽ bám lấy ông mặc kệ ông có không đồng ý. Bởi vì Bắp thích ông nội, rồi lớn lên Bắp sẽ cưới... á không” – Bắp kiên định tuyên bố, quá hăng say nên suýt thốt ra những lời không được phép.

Nó nhìn Bắp quả trách “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được nói những lời như vậy nữa. Ông nội mà biết thì em coi chừng đó”

Giống như câu cửa miệng cho nên rất khó khăn để Bắp có thể sửa được. Cứ mỗi lần cao hứng lại thốt lên “Sau này lớn lên Bắp sẽ cưới ông nội” ngay lập tức liền trúng thưởng ngay một chuyến du ngoạn vòng quanh biệt thự bằng cách chạy bộ và nhiều phần quà nhẹ nhàng khác nữa. Nói với người nào khác còn có thể tạm tạm chấp nhận bỏ qua nhưng đằng này lại là ông nội kính yêu nổi tiếng khó tính, nghiêm khắc. Phải mất lâu lắm mới có thể khiến cậu nhóc không nói vậy nữa, thế mà ngựa lại quen đường cũ. Gai sử ông nội có nghe được thì đúng thật là.... Không dám nghĩ đến hậu quả.

“Em sai rồi. ... Em xin lỗi. ... Sẽ không có lần sau” – Bắp vội vàng khoanh tay nói

Nó thờ dãi nhìn cậu nhóc rồi xoa đầu nhắc nhở “Đừng như vậy nữa nghe không? Ông nội mà biết thì.... Không có cơm ăn đó”

Bắp im thin thít, không dám mở miệng nói câu nào nữa chỉ gật đầu nghe lời tuyệt đối.

Từ ngoài cửa một người giúp việc bước vào đang bưng một ly sữa “Cô chủ, sữa của cô”

Nó gật đầu cảm ơn rồi nhận lấy đưa cho Bắp “Em uống không?”

Bắp lắc đầu “Em uống no rồi”

Nó gật đầu sau đó hơi ngửa cổ chuẩn bị uống thì một người giúp việc khác chạy lên mang theo bộ mặt hốt hoảng “Cô chủ... Cô chủ xảy ra chuyện rồi”

“Có chuyện gì?” – Nó cũng lo lắng không kém

Người giúp việc cố gắng bình tĩnh nói “Vừa rồi mới nhận được điện thoại nói cậu chủ....”

Nghe đến hai chữ “cậu chủ” nó rơi vào căng thẳng tột độ lớn tiếng nói “Chị mau nói nhanh lên”

“Cậu chủ bị tai nạn nghiêm trọng đang nằm ở bệnh viện”

Ly sữa trong tay nó mất đi lực giữ mà rơi xuống sàn tạo ra âm thanh chói tai đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Có Gì Đó Không Ổn

Mang theo sự sợ hãi tột độ, nó chạy thật nhanh vào bên trong bệnh viện. Chưa kịp hỏi han phòng bệnh thì đã bắt gặp Alex đang đi lại phía nó với đôi lông mày nhíu chặt, quần áo xốc xếch, mặt mũi chân tay có nhiều vết thương cùng băng gạc, nhìn thấy một màn này tim nó đập càng nhanh, toàn thân không kiềm chế được mà run bật bật đi đến chỗ Alex.

“Anh nói đi... Rất cuộc...rất cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” – Nó khẩn trương nhìn Alex

Alex cúi đầu không nhìn nó nói “Tôi xin lỗi... Mọi chuyện là do tôi mà ra, là tôi đã hại giám đốc ra nông nỗi này.... Tôi lái xe không cẩn thận nên....”

Lúc này nó bị chấn động, cả người chao đảo một phen cũng may là có Alex đỡ kịp. Khó khăn nói “Đưa tôi.. Đưa tôi đi gặp anh ấy, làm ơn” Nó thực không dám tưởng tượng đến tình trạng của anh lúc này.

Alex lo lắng nhìn nó “Giám đốc đang làm phẫu thuật.... Tôi nghĩ hiện giờ cô cần nghỉ ngơi một chút.... Trông cô không khả quan đâu, nếu như nhìn thấy giám đốc với bộ dạng đó.. chắc chắn cô không trụ nổi nữa.”

Không trụ nổi sao? Nó mặc kệ, bây giờ nó chỉ muốn tìm anh thôi. Liền lớn tiếng nói “Tôi nói đưa tôi đến chỗ anh ấy”

“Được.. được ... để tôi đưa cô đi” – Alex nhận thấy nó vô cùng kiên quyết thì không chịu nổi mà thuận theo ý nó, vội đỡ lấy nó dẫn đến chỗ anh.

Trên đường đi lên, toàn thân nó vẫn không ngừng run rẩy, mồ hôi ướt trán, tim đập nhanh đến khó thở. Nó cảm giác như chính mình mới là người đang nằm trên giường bệnh. Nó không ngừng cầu nguyện rằng anh sẽ không có chuyện gì, rằng khi nó gặp được anh rồi, anh vẫn sẽ nở một nụ cười thật tươi với nó.

Lên đến tầng ba, căn phòng phẫu thuật vẫn đang sáng đèn. Anh đâu chẳng thấy mà chỉ thấy vài cô y tá chạy đi chạy lại về căn phòng phẫu thuật của anh trên tay cầm túi máu dự trữ. Nước mắt nó không ngừng rơi xuống, cả người không còn một chút sức lực đến đứng còn không vững, Alex vội dìu nó đến ngồi ở hàng ghế chờ lo lắng hỏi “Anna.. cô không sao chứ?”

Nó im lặng không nói gì, nước mắt vẫn đua nhau rơi xuống là chỗ trên mặt. Nhìn mấy cô y tá đó chạy đi lấy máu với vẻ khẩn trương như vậy, nó cũng

phần nào biết được tình trạng của anh không được như nó mong đợi. Tại sao chứ? Tại sao lại là anh? Tại sao luôn là người khiến nó phải khóc, đứng ngồi không yên? Anh quá đáng lắm, tránh mặt nó, đẩy nó ra xa chân đi, vẫn chưa kịp nói lời xin lỗi nào mà đã xảy ra chuyện....

Alex thờ dài lên tiếng “Tôi biết vào lúc này mà nói sẽ không phù hợp.... Nhưng tôi vẫn phải nói ra” Đây chính là thời điểm để khiến nó hiểu ra mọi thứ.

Nó ngược lên nhìn Alex với đôi mắt tràn đầy nước “Có chuyện gì?” Đợi mãi vẫn chưa thấy Alex lên tiếng, nó vô cùng sốt ruột “Rốt cuộc là có chuyện gì? Anh mau nói”

Alex chần chờ một hồi sau đó mới hỏi nó “Anna tôi hỏi cô nhé.... Cô vẫn còn giận giám đốc về chuyện kia sao?”

Nó hơi nhú mày “Ý anh nói là chuyện mấy hôm trước.... Anh ấy đến tìm tôi rồi nói muốn tách riêng?” Trong đầu nó lúc này chỉ nghĩ đến duy nhất chuyện này khi Alex hỏi

Alex lắc đầu “Không... Ý tôi là chuyện anh ấy hiểu lầm cô rồi hai người xa nhau một tháng trời...” Vốn là người ngoài cuộc nhưng Alex luôn quan tâm đến vấn đề giữa hai người này.

“Không” – Nó kiên định nói ngắn gọn một chữ. Về chuyện đó, nó vốn không có giận anh từ lâu lắm rồi, có lẽ là kể từ khi mới chuyển về sống ở nhà ông nội được một tuần. Lúc đó nó không còn giận anh, thậm chí còn nhớ anh không thể nào tả được, mong muốn sớm có thể gặp lại anh. Giận anh hay không gặp anh nữa? Xin lỗi, nó không làm được.

Alex thắc mắc hỏi “Vậy tại sao khi giám đốc đến tìm gặp cô rồi đón cô trở về cô lại một mực từ chối anh?” Nhớ lại vào thời điểm đó, khi xác định được nơi nó đang ở, anh không kiềm chế được đi đi lại lại suốt cả buổi, cuộc họp quan trọng thì hủy, có hẹn ăn cơm cùng đối tác bàn về kế hoạch mở rộng dự án cũng không nói hai lời mà hủy bỏ luôn. Khi bắt đầu lên đường đến đó tâm trạng còn vô cùng tốt, còn nói cái gì mà “Alex biểu hiện hôm nay của cậu khiến tôi rất hài lòng” làm Alex khi nghe xong đứng hóa đá tại chỗ, có phần buồn cười. Anh ta có vấn đề sao?

Thế nhưng đến khi trở về anh lại mang theo khuôn mặt đờ đờ sát khí như mọi khi, coi cả thế giới này đều có lỗi với anh. Làm Alex càng khẳng định được giả thiết của mình là đúng đắn : Anh ta có vấn đề.

“Thật ra lúc đó tôi vốn không ngờ rằng ngày hôm đó anh ấy đang đứng trước mặt mình nên có phần ngạc nhiên... Tôi chưa có chuẩn bị tâm lý nên mới từ chối. Nhưng nếu ngày hôm sau anh ấy đến và nói như vậy, tôi chắc chắn sẽ cùng anh ấy trở về.... Có điều anh ấy không có đến” – Nó vừa nói vừa nhận lấy khăn giấy Alex đưa lau nước mắt.

Alex giải thích “Sở dĩ mấy ngày đó giám đốc không có tới tìm cô bởi vì bị bệnh. Anh ấy sốt cao mấy ngày vốn không còn sức lực để đi lại mà vẫn một mực muốn đến gặp cô... Tôi phải khuyên ngăn mãi anh ta mới từ bỏ ý định đó” Ngừng một lúc anh ta nói tiếp “Về chuyện kia, không phải như cô nghĩ rằng giám đốc sang Anh là để tránh mặt mà thực sự là phải kí hợp đồng... Vốn dĩ sẽ phải bay sớm hơn ba ngày, ban đầu anh ta nói hủy nhưng sau đó hai ngày liền ra lệnh cho tôi chuẩn bị mọi thứ cho chuyến bay, có lẽ một phần cũng vì muốn có thời gian để suy nghĩ mà thôi...”

Nó hoàn toàn rơi vào im lặng, chỉ ngồi đó nghe những gì Alex nói hai tay nắm chặt lại, hốc mắt đã đầy nước, Alex tiếp lời “Suốt những ngày đó, giám đốc chỉ chuyên tâm vào công việc, thường xuyên thức đêm uống rượu một mình trong phòng... Mọi việc diễn ra khá tồi tệ, đến khi vào một đêm, giám đốc nhận được thư hay gì đó từ một người tôi không rõ là ai, chỉ biết rằng sau khi nhận được nội dung trong đó anh ta liền ra lệnh lập tức bay về nước tìm cô.... Đến khi về thì lại được tin cô biến mất một thời gian, anh ta lại điên cuồng tìm cô trong vô vọng, rồi tự dày vò bản thân, tự trách mình tồi tệ. Khoảng thời gian đó thực sự quá khó khăn cho anh ta.... Còn về chuyện mấy hôm trước anh ấy đến nói với cô như vậy là vì thấy cô luôn tránh mình và cô khá thoải mái khi không thấy mình nên mới hồ đồ nói vậy. Anh ta không muốn chỉ vì sự xuất hiện của mình mà khiến cô không vui hay khổ sở... Chứ thật ra anh ta yêu cô nhiều lắm, sau ngày hôm đó anh lại chúc say mình rồi làm mình bị thương...”

Nó không nhìn Alex mà chỉ cúi đầu xuống nhỏ giọng tự nhiên nhưng Alex vẫn thể cảm nhận được sự kìm nén trong đó “Anh... nói thật sao?”

“Tôi dám thề!!!” – Alex giơ tay lên nhìn nó với sự kiên quyết.

Nó chỉ nhìn Alex với đôi mắt buồn bã gật đầu một cái ý nói nó tin anh ta sau đó bàn tay luồn qua tóc mạnh mẽ vuốt từ đỉnh đầu ra sau giống như đang cố trấn an mình, đồng thời nước mắt cũng rơi xuống không theo quy luật, cứ thế khóc lên như một đứa trẻ. Cố gắng kìm nén mình để không nấc lên, nó khó khăn nói “Vậy mà tôi luôn cho rằng chỉ có mình mới là người chịu tổn thương... Chỉ một mình mình mới đau lòng vì anh ấy... Mà.. mà không hề biết anh ấy cũng phải chịu đựng không kém...” Những tiếng nấc bắt đầu vang lên “Anh ấy bởi vì tôi mà khổ sở... Trong khi đó tôi lại ngu ngốc không nhìn ra điều đó, còn giận anh ấy, còn nghĩ rằng anh ấy bởi vì có ai đó khác mà mới làm như vậy với tôi...”

Nó nói đến đây, Alex không khỏi giật mình nhìn chằm chằm nó sau đó cất lời “Không sao đâu mà... Không phải do cô nên đừng tự trách mình như vậy...”

Nó mệt mỏi nhắm mắt lại ôm lấy mặt cúi xuống, nó cảm thấy lúc này mình rất tồi tệ, giống như chính mình là người gây ra mọi tội lỗi, chính mình là người khiến anh ra nông nổi này....

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ của nó, Alex nhẹ giọng an ủi “Đừng suy nghĩ quá nhiều.... Tôi đã nói đây không phải lỗi của cô... Cô cũng đừng khóc nữa, giám đốc thấy bộ dạng này của cô sẽ không hài lòng đâu và đồng nghĩa với việc tôi khó mà có thể sống yên ổn những ngày còn lại...” Sự thật đúng là vậy mà, nhìn thấy vợ mình ngồi cùng một người đàn ông khác với bộ dạng như vậy thì ai mà không sôi máu.

Sau khi nghe lời Alex điều chỉnh lại bản thân khá hơn, đột nhiên nó quay sang Alex với vẻ lo lắng “Đề tôi đưa anh đi nghỉ ngơi nhé... Trông bộ dạng này của anh không ổn đâu”

“Không sao đâu... Chỉ là bị trầy xước nhẹ thôi mà, không có gì” – Alex vội từ chối.

Nó không đồng ý mà tiếp tục đề nghị “Không được nãy đến giờ anh ở đây chờ với tôi lâu quá rồi, anh cần nghỉ ngơi,... nào tôi đưa anh đi” Dứt lời nó nắm lấy khuỷu tay Alex đứng dậy.

Nó đâu biết rằng khoảng khắc nó chủ động nắm lấy tay Alex khiến người anh ta giống như có một luồng điện chạy qua, tim cũng đập nhanh hơn một nhịp. Không hiểu sao khi nhìn về mặt lo lắng của nó ở góc nhìn nghiêng lại vô cùng cuốn hút, nói sao đây mặc dù đôi lông mày của nó đang nhíu lại không hài lòng nhưng đôi mắt to tròn đầy ngây thơ cùng cái miệng nhỏ nhắn đang bĩu của nó lại khiến người khác không khỏi bị cuốn vào đó. Cụ thể là tình trạng đơ hiện giờ của Alex.

“Này anh không sao chứ?... Alex” – Alex cứ nhìn chăm chăm làm nó có chút mất tự nhiên liền quơ tay trước mặt anh ta.

Phải mất khoảng bảy giây sau Alex mới hoàn hồn trở lại, nghĩ đến biểu hiện vừa rồi của mình thì không khỏi lúng túng lấy đại ra một lí do chối tội “À ... tôi... tôi chỉ là hơi chóng mặt mà thôi”

“Đó biết ngay mà... Nào tôi đưa anh đi nghỉ ngơi” – Vừa đỡ lấy Alex đi được hai bước thì đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, bác sĩ và y tá cùng nhau bước ra. Nó vội vàng buông tay khỏi Alex chạy nhanh đến chỗ bác sĩ “Bác sĩ... anh ấy sao rồi?”

“Phẫu thuật diễn ra rất thành công... Bệnh nhân đã qua khỏi cơn nguy hiểm nhưng do va đập quá mạnh, mất nhiều máu nên có lẽ phải hai ngày sau mới tỉnh lại” – Bác sĩ tháo khẩu trang ra nói đều

Nó vội hỏi “Hiện giờ cháu có thể vào thăm anh ấy không?”

“Được.. có điều đừng gây ồn ào, bệnh nhân cần được nghỉ ngơi”

“Vâng... cảm ơn bác sĩ... cảm ơn bác sĩ” – Nó rối rít cúi đầu cảm ơn sau đó chạy nhanh vào bên trong. Mặc cho Alex đứng đó nhìn với ánh nhìn phức tạp

Khi bước vào đập vào mắt nó là cảnh tượng anh nằm trên giường bệnh với bình thở oxi, tay đang truyền nước, bên cạnh còn có máy đo nhịp tim vv... Tóm lại là có nhiều máy móc. Ngồi xuống bên cạnh giường bệnh, nó xót xa nhìn anh, nước mắt cũng sắp trào ra. Thế nhưng sau khi quan sát kĩ anh từ đầu đến chân, đột nhiên trong đầu nó lóe lên một suy nghĩ “Có gì đó không ổn”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Cảm Giác Tim Như Ngừng Đập

Sau khi quan sát anh một hồi từ đầu đến chân, đột nhiên trong đầu nó lóe lên một suy nghĩ “Có cái gì đó không đúng”

Tuy nhiên nó sớm gạt bỏ ngay ý nghĩ đó khi nhìn thấy gương mặt lộ rõ sự mệt mỏi, tiều tụy của anh. Nó ngồi đó, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay lạnh lẽo to lớn kia đưa lên áp vào má mình để truyền hơi ấm. Ánh mắt chứa đầy tâm sự nhìn chăm chăm khuôn mặt anh một hồi nó mới khẽ tiếng tâm sự “Em đến rồi này, em đang ngồi ngay trước mặt anh này, mau dẫn em về nhà đi..... Xin lỗi vì đã khiến anh buồn, xin lỗi... Xin lỗi vì đến tận bây giờ em mới biết hết mọi chuyện, mới hiểu được anh. Em... tệ lắm phải không anh? Em không còn giận anh bất cứ chuyện gì cả mà nói đúng hơn đó là em chưa từng có đủ can đảm để giận anh, bởi nó khiến em thực sự mệt mỏi và khổ tâm. Em tỏ ra không quan tâm anh cũng chỉ là cố tạo ra vỏ bọc cho mình mà thôi, em làm bộ đó, chỉ là em muốn cho anh thấy em không hề con nít như anh vẫn thường nghĩ, muốn cho anh biết em không hề dễ dàng bị tổn thương...”

Nói đến đây nó mới dần nhận thức được khôn mặt mình đã đầm nước mắt, vội lấy tay lau đi nó gượng cười “Anh xem, chỉ ngồi đây tự nói một mình mà em đã khóc nhè rồi... Mà có chuyện này em chưa kịp nói với anh nữa, thật ra ngày chúng ta gặp nhau ở tiệm bánh, khi nhìn thấy trên cổ anh là sợi dây chuyền mà em đã tặng trong ngày sinh nhật anh không biết em vui như thế nào đâu... Lúc đó em cảm thấy ấm áp vô cùng, muốn chạy đến ào vào lòng anh mà thôi, có điều em không đủ can đảm.... Không chỉ vậy, suốt thời gian xa nhau em không lúc nào là không nhớ đến anh, đến năm mơ còn thấy anh đang mỉm cười nhìn mình, ngày nào cũng vậy em vẫn luôn chờ anh đến... Chờ anh đến mạnh mẽ nắm lấy tay em đưa đi như anh nói.... Nhưng anh lại không đến, em rất thất vọng, nếu như không phải Alex giải thích chắc có lẽ hiện giờ em sẽ giận anh thật rồi. Em không hề biết gì về chuyện anh bị bệnh... ngốc thật...”

Ngưng một hồi nó tiếp tục “Hiện tại em chỉ muốn anh mau mau tỉnh dậy mà thôi, khiến anh thành ra như vậy là lỗi của em... Em không còn biết làm gì khác ngoài việc xin lỗi vào lúc này. Chỉ cần anh khỏe lại em hứa mọi chuyện sẽ đều nghe theo anh, em đáp ứng tất cả..... Nhìn anh như vậy em cũng không thoải mái chút nào mà vô cùng khó chịu.... Vậy nên anh xin anh đấy, mau tỉnh lại đi”

Nước mắt ấm nóng rơi xuống bàn tay lạnh lẽo của anh, không biết anh có cảm nhận được hay không?

Ông nội tỏ vẻ không hài lòng nhìn nó đang thu dọn đồ đạc. Gì chứ chi vì cuộc nói chuyện với ông hồi sáng mà nó đã giằng dỗi bỏ đi “Bảo Anh, giờ con đang muốn làm cái gì thế hả?”

Nó không có dấu hiệu dừng lại mà tiếp tục việc đang làm “Con phải về nhà lúc này”

“Lý do?... Lẽ nào vì ta không đồng ý chuyện đó?” – Ông nội nhú mày hỏi

Nó dừng động tác lại, gạt mọi thứ sang một bên rồi đi đến gần ông nội giải thích “Không có, ông đừng hiểu lầm. ... Thật ra đã xảy ra một số chuyện..” Nói đến đây nó không khỏi đau lòng

“Đã xảy ra chuyện gì? Con mau nói, ta sẽ giải quyết xong xuôi tất cả.. không cần con phải đích thân xử lý” – Ông nội khẩn trương nói, vì nó mọi chuyện ông đều có thể đáp ứng, chỉ mong nó đừng rời khỏi đây. Nó đau biết thời gian nó sống ở đây, ông đã vui đến mức nào, cảm giác muốn bỏ mặc mọi thứ ngoài kia để có thể sống vui vẻ cùng hai đứa cháu đáng yêu, nghịch ngợm này. Vậy mà giờ lại muốn chuyển đi....

Nó nắm lấy hai tay ông nội nhẹ nhàng nói “Chuyện này không giống như những chuyện khác, không giải quyết được đâu ông....”

Ông nội nhú mày nói “Rốt cuộc là chuyện gì? Đừng hòng qua mặt ta”

Nó đầu hàng trước vẻ kiên quyết của ông, vốn muốn giấu mà xem ra không thể giấu được rồi liền chậm rãi nói “Thật ra..... anh Tuấn xảy ra tai nạn vào sáng nay”

“Sáng nay?... Con nói thật sao?” – Ông nội vô cùng bất ngờ khi nghe được điều này.

Nó gật đầu “Vâng, sau khi nói chuyện với ông, một lát sau đó con liền nhận được điện thoại.....” Nó không muốn nhớ lại cảm giác của mình lúc đó một chút nào, cũng không thể nào diễn tả chính xác được. Nhưng nếu buộc phải nói ra, có lẽ đơn giản nhất sẽ là “Cảm giác như tim ngừng đập”

Ông nội có phần lo lắng hỏi han “Vậy giờ tình hình thế nào rồi?... Nó có sao không con?”

Mặc dù ông không hề có thiện cảm với anh một chút nào, nhưng khi nghe tin anh gặp chuyện, ông lại không khỏi giật mình lo lắng. Có lẽ nào ông đã sớm chấp nhận.....

Nhìn thấy giọng điệu quan tâm đến anh của ông nội, nó có phần vui sướng, sau đó cười trấn an “Ông đừng lo, phẫu thuật rất thành công, anh ấy không sao cả. Chỉ là cần nghỉ ngơi mà thôi”

Sau khi nghe nó nói ông nội mới nhận thức được đáng về của mình liền vội đổi lại thành vẻ nghiêm nghị trước đó, ho khan vài tiếng “Còn nói gì vậy? Lo lắng ư?... Không hề, mà ngược lại còn vô cùng tức giận”

“Ông nói vậy là sao?” – Nó khó hiểu hỏi, rõ ràng ông có quan tâm đến anh nó có thể chắc chắn. Nó hiểu ông mà, về ngoài luôn lạnh nhạt không quan tâm nhưng trong lòng lại ấm nóng, sống nội tâm một cách kín đáo.

Ông nội lạnh lùng nói “Còn sao nữa, chẳng phải con là vì muốn chăm sóc nó mà bây giờ đang thu dọn đồ đạc hay sao? Con có dám nói rằng không phải như vậy không?”

Vốn có để ý đến tình trạng hiện giờ của anh, song nghĩ lại nó vì anh mà sống xa ông thì không khỏi bất mãn. Lại thêm một điểm trừ trong bảng đánh giá âm thầm của ông.

Lần này nó chỉ im lặng cúi đầu, đúng như ông nói, nó không dám nói không phải.

“Con là muốn đi hẳn, không quay lại nữa?” – Ông nội trầm giọng nói

Nó vội lắc đầu “Không, sau khi con chăm sóc anh ấy rồi sẽ quay lại với ông và bé Bắp mà”

Ông nội nhẹ nhàng nói “Muộn rồi, có gì không để đến sáng mai được sao con?”

“Con muốn đi ngay, anh ấy còn đang chờ con ở bệnh viện” – Nó nhìn ông với ánh mắt cương quyết.

Ông nội thờ dãi một tiếng sau đó xoay người rồi đi với một câu “Chăm sóc cho nó thật tốt rồi quay lại”

Nó đứng tại chỗ nhìn ông nội chống đẩy rồi đi không tự chủ nở nụ cười rạng rỡ “Còn nói là không quan tâm. Đúng thật là”

Xe dừng ngay phía ngoài sảnh nhà, nó chậm rãi bước ra khỏi xe đứng nhìn ngắm một hồi mọi thứ xung quanh. Lâu rồi mới được nhìn lại nơi này, mọi thứ vẫn không có gì thay đổi, sắc hoa vẫn rực rỡ làm cả căn nhà sáng bừng tuy nhiên ngược lại với sức sống của hoa lá lại là không khí ảm đạm, trống vắng bao trùm xung quanh. Nguyên nhân là gì chứ? Lẽ nào là vì nó sao? Đang đứng thần thờ suy nghĩ thì giọng quản gia Lan vang lên pha lẫn sự vui mừng “Cô chủ.. cô về rồi”

Nó đưa tầm mắt về phía trước, đập vào mắt cô là một loạt người giúp việc xếp thành một hàng ngang dài đang nhìn cô với vẻ mặt hớn hờ. Nhìn cảnh

trước mắt nó tự dưng cảm thấy buồn cười, mọi người đang làm cái gì thế? Chỉ là nó về nhà thôi mà đâu phải sự kiện long trọng gì mà dàn dựng hình ảnh cầu kì như vậy, cứ như được tập rượt săn rồi không bằng. Tình huống này làm nó liên tưởng đến cuộc thi hoa hậu hoa khôi gì đó ở vòng trình diễn áo tắm, bởi sau khi trình diễn, tất cả sẽ đứng hơi xoay người xếp thành một hàng ngang như này tươi cười nhìn người đối diện – ban giám khảo, cụ thể trong trường hợp này là nó.

Quản gia Lan vội chạy đến ôm chầm lấy nó khiến nó hơi bất ngờ sau đó cũng vui vẻ ôm lấy bà “ Cô chủ suốt thời gian qua cô đã ở đâu? Cô có biết mọi người lo lắng như thế nào hay không?.. Sao đột nhiên lại mất tâm tích như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao đây?”

Giọng bà lộ rõ sự lo lắng tột độ, có phần ghen ngào trách móc. Nó có biết sau khi nó bỏ đi, bà sợ đến mức nào không? Ăn không ngon ngủ không yên giấc, lúc nào cũng nghĩ đến nó, luôn đặt ra trong đầu mình những câu hỏi chẳng hạn như “ Cô đang ở đâu?” “ Cô sống có tốt không?” “ Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”. Bà thương nó, thương vô cùng, coi nó như con gái ruột của mình. Cho nên dễ hiểu được cảm giác của bà khi nó biến mất.

“ Con không sao mà di, con sống chỗ ông nội... Thật xin lỗi khiến di phải lo lắng” – Nó áy náy nói nhẹ

Quản gia nói đều đều “ Không chỉ mình tôi đâu mà cả ông bà chủ lẫn cậu chủ cũng rất lo lắng cho cô đó... Cô chủ đừng bao giờ bỏ đi nữa, được không?”

“ Được được con hứa, con không bỏ đi đâu nữa cả” – Nó bị quản gia làm cho cảm động, cố gắng điều chỉnh giọng nói.

Quản gia Lan thấp giọng nói “ Nhưng cô chủ, có chuyện này tôi phải nói cho cô biết..... Thật ra cậu chủ mới sáng hôm qua.....”

Chưa kịp nói hết câu nó đã thờ dài lên tiếng “ Con biết hết rồi, vậy nên con mới quay về đây... Hôm qua cũng có đến đó, nhưng anh ấy chưa có tỉnh”

“ Không sao đâu, có cô ở đây chăm sóc cậu chủ sẽ sớm bình phục trở lại mà thôi..” – Quản gia Lan an ủi nó

“ Vâng” – Nó gật đầu cười nhẹ

“ Còn đứng đó làm gì, mau đem đồ của cô chủ vào bên trong” – Bà nghiêm mặt ra lệnh

Nó quay sang nhìn anh chàng vệ sĩ đứng bên cạnh mình “ Được rồi anh mau quay về đi”

Vệ sĩ kiên định nói “ Ông chủ nói muốn tôi ở lại đây bảo vệ cô chủ”

Cái gì mà bảo vệ chứ? Ông nội có cần quan trọng quá vấn đề vậy không. Lẽ nào ông lại nghĩ ở đây nó sẽ bị bọn họ ăn thịt? “ Nhưng ở đây tôi vốn không cần bảo vệ”

“ Lệnh của ông chủ, tôi không thể làm trái” – Vẫn là giọng điệu kiên quyết

Nó thờ dài một cái rồi lấy điện thoại ra bấm một dãy số nói một vài câu rồi cúp máy. Nó vừa cúp máy thì lập tức vệ sĩ cũng nhận được lệnh, sau khi dạ một tiếng thì quay về phía nó cúi đầu rồi lái xe rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Thêm Một Điểm Nghi Vấn

Sáng hôm sau là một ngày nắng tuyệt đẹp. Thời tiết ảnh hưởng tâm trạng, đó luôn là một chân lí đúng đắn. Mới sáng sớm, nó mang trong mình tràn đầy năng lượng đi đến bệnh viện với bó hoa oải hương trên tay, có lẽ một phần lí do đó là khi đến chăm sóc anh ngày hôm qua, bác sĩ nói tình hình tiến triển hơn rất nhiều. Điều đó cũng có nghĩa thời gian anh tỉnh lại sẽ được rút ngắn đi, tuy nhiên trong sự vui mừng lại ẩn chứa một chút bối rối, nó không biết khi anh tỉnh dậy sẽ phải nói câu gì đầu tiên.

Vừa bước ra khỏi thang máy nó đã bắt gặp Alex đi ra từ phòng bệnh của anh. Kể từ hôm xảy ra tai nạn đến giờ ngoài nó ra chỉ có riêng Alex là người luôn ở lại chăm sóc anh. Nói đúng hơn thời gian Alex đến đây còn lâu hơn so với nó, đa số là Alex “mời” nó về với lí do sợ nó có gây đi hay xuống sắc gì gì đó thì anh ta sẽ gặp nạn.

“ Alex sớm vậy sao?” – Nó bước nhanh đến chỗ Alex

Alex đang đắm đắm nhìn vào điện thoại, nghe giọng nó liền ngẩng đầu lên rồi cười đáp lại “ Đương nhiên rồi, đó là nghĩa vụ của tôi”

Nó tỏ vẻ không hài lòng “ Vậy ý anh là đó không phải nghĩa vụ của tôi sao?”

Alex vội xua tay “ Tôi nào có ý đó. Chỉ là tôi nói rồi, cô mà cứ muốn ở lại chăm sóc giám đốc suốt cả ngày như vậy.....”

Chưa kịp nói hết câu nó đã thực hiện nghĩa vụ điền vào chỗ chấm “Thì anh ta sẽ không tha cho tôi” Câu này Alex luôn nói đi nói lại với nó không dưới mười lần, nó thuộc lòng từ lâu rồi.

Alex bỏ hai tay vào túi quần cười nhẹ nhìn nó “Tôi mừng vì cô nhớ nó”

Nó nở nụ cười xinh đẹp rồi nói “Được rồi, để tôi vào xem anh ấy thế nào”

“Được, vậy tôi không làm phiền hai người” – Alex gật đầu cười với nó, sau đó cũng sai bước rồi đi, khuôn mặt tươi cười ngay lập tức biến mất thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng thường ngày ngón tay thao tác nhanh trên điện thoại nhắn tin cho ai đó.

Đẩy cửa bước vào, vẫn là anh với bộ quần áo bệnh nhân mắt nhắm nghiền không chút động tĩnh nằm trên giường, chỉ là gương mặt đã phần nào trở nên có sức sống.

Cắm hoa vào bình rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh anh. Tiếp tục công việc đọc thoại của mình “Này đã ba ngày rồi đó, anh còn không mau tỉnh dậy... Lúc nào cũng nói em là con heo lười chỉ biết ngủ với ngủ, giờ anh nhìn lại mình đi kìa còn tệ hơn cả em rồi. Đồ đáng ghét, anh định cứ như thế này mãi để người khác phải lo lắng cho mình như vậy sao? Nếu anh thực sự nghĩ như vậy thì em nói cho anh biết, anh hoàn toàn sai lầm, ngày trong ngày hôm nay nếu không mau tỉnh lại.. đến lúc đó đừng có hối hận. Cùng lắm là để anh lục tung thành phố này lên một lần nữa thôi. Em chỉ nói đến đây thôi, anh có tin không thì tùy”

Anh vẫn vậy, không hề có chút phản ứng.

Thoáng cái đã là buổi chiều, nó từ phòng bệnh của anh bước ra vốn định ra ngoài mua một chút trái cây. Đang sai bước đều đến thang máy thì đột nhiên từ đằng sau vang lên giọng nói “Linh Shin phải không?”

Giọng nói này nghe sao mà quen quá, nó hơi nhúm mày thắc mắc rồi từ từ xoay người lại, lập tức hai mắt liền mở to, không giấu nổi vẻ bất ngờ kêu lên “Lớp trưởng!!!”

Hải Đăng gật đầu cười nhẹ nhàng “Chính là tôi đây, lớp trưởng đẹp trai của cậu đây”

Nó cười tươi rồi đưa con mắt dò xét nhìn Hải Đăng từ trên xuống dưới, không giấu nổi sự tò mò khi thấy cậu ta khoác trên mình chiếc áo blue của bác sĩ “Cậu... Sao cậu lại?”

“Rất ngạc nhiên phải không? Xin trình trọng thông báo với cậu, tôi đang làm thực tập tại bệnh viện này” – Hải Đăng kiêu hãnh tuyên bố

Nó tròn xoe mắt nhìn cậu bạn trước mặt “Oa ngẫu thật nha...” Hải Đăng vốn có học lực vô cùng tốt, học cùng cậu ta ba năm nên nó cùng đồng bọn cũng học thuộc lòng thành tích của cậu ta. Ngay từ cuối năm lớp 10 đã tự mình hoàn thành xong hết cả chương trình của lớp 11 rồi cứ thế theo quy luật, cuối năm lớp 11 lại hoàn thành hết xong chương trình lớp 12. Điểm thi các môn học của cậu ta cả trong thi cử lẫn kiểm tra đều cao chót vót, đều đạt điểm gần tuyệt đối. Chỉ có duy nhất lần kiểm tra môn Văn thi phải, cậu ta chỉ được 7 điểm, nên tâm trạng có lẽ cũng bị ảnh hưởng, thành ra cả buổi hôm đó gần như không còn sức sống, đi đâu làm gì cũng vác cái bộ mặt như đưa đám. Nhớ lần đó, cả lớp vô cùng lo lắng cho cậu, cứ người này người nọ truyền tai nhau bảo “Có phải tên lớp trưởng này lần đầu bị điểm kém mà hóa tự kỷ rồi không?” Sau đó lại tự truyền tai nhau trả lời rằng “Kệ đi. Bệnh của nhưng đứa học giỏi, đừng nên xen vào”. Học giỏi xuất chúng nên ai cũng tò mò về ước mơ sau này của cậu ta, bao gồm cả cô giáo chủ nhiệm cùng các thầy cô giáo bộ môn. Ai cũng nghĩ, chắc hẳn nghề nghiệp sau này của cậu ta sẽ là giáo sư, luật sư, CEO v.v... Nhưng kết quả lại khiến mọi người á khẩu khi cậu chia sẻ một câu ngắn gọn “Ước mơ sau này của mình là trở thành một họa sĩ”. Tại sao lại là họa sĩ? Đến tận bây giờ đó vẫn là câu hỏi thắc mắc của tất cả mọi người. Nhưng đối với nó câu hỏi đã thay đổi rồi “Tại sao lại là bác sĩ... Rõ ràng hồi đó, trước cả lớp cậu nói rằng sau này tốt nghiệp xong cậu muốn...”

Chưa kịp dứt lời, Hải Đăng đã thở dài lên tiếng “Tìm chỗ nào đó nói chuyện rồi tôi kể cho cậu nghe” Sau đó kéo tay nó rồi đi mà không để ý đang có ánh mắt chết chóc đang nhắm vào mình từ phía sau.

Hai người cùng ngồi xuống chiếc ghế băng trắng bằng gỗ đằng sau sân cỏ bệnh viện để nói tiếp câu chuyện đang dang dở. Sau một hồi nghe Hải Đăng kể lể, nó gật gù lên tiếng “Ồ.. Thì ra là vậy. Nhưng có vấn đề gì không khi họa sĩ mới là ước mơ thực sự mà cậu theo đuổi? Chẳng lẽ chỉ vì gia đình muốn cậu theo ngành này mà cậu sẵn sàng từ bỏ. Cậu không tiếc nuối sao?”

Dù sao thì nghề nghiệp ước mơ của mình làm sao có thể nói bỏ là bỏ ngay được, lẽ nào lại không có chút buồn bã hay lưu luyến đi.

Hải Đăng thở dài ngẩng đầu lên nhìn trời “Làm sao mà không tiếc nuối được cơ chứ? Tôi vô cùng tiếc nuối là đằng khác... Tôi có niềm đam mê mãnh liệt về hội họa”

“Vậy tại sao cậu không nói lên tâm sự của mình cho gia đình hiểu mà chỉ biết gật đầu đồng ý khi họ đề nghị... Đó là điều cậu thích cơ mà” – Nó thắc mắc hỏi cậu, bản thân là người ngoài cuộc nhưng khi biết cậu ta vì gia đình mong muốn mình trở thành bác sĩ mà từ bỏ niềm đam mê, không hiểu sao nó có cảm giác rất khó chịu, cảm giác bất bình thay cho cậu ấy mặc dù mình không có quyền. Nếu đổi lại là nó, với bản tính ương bướng không chịu bị khuất phục của mình, có thể nó sẽ cãi vã với ba mẹ đến nóng trời lửa đất!!!

Đáp lại câu hỏi của nó, Hải Đăng chỉ cười nhẹ “Nhưng tôi không muốn ba mẹ thất vọng. Tôi có thể hiểu cảm giác của họ khi sự mong mỏi của mình bị từ chối... Hơn nữa để đạt được những thành tích khi còn ở trường học chính là nhờ những lời động viên khích lệ của ba mẹ”

Nó nghe xong cũng gật gù đồng tình sau đó nhẹ nhàng nói “Tôi cảm thấy cậu thật hạnh phúc lớp trưởng à”

“Hạnh phúc gì cơ?” – Hải Đăng thắc mắc nhìn nó

Nó cười cười giải thích “Đơn giản là vì cậu còn có ước mơ và cậu cố gắng để đạt được nó.. Chứ còn tôi, đến tận bây giờ vẫn còn chưa biết mình thích gì, muốn làm gì... Thật đáng thất vọng phải không?” Ngay cả nó còn muốn cười vào mặt mình chứ chưa nói gì đến những người khác.

Hải Đăng bật cười thoải mái rồi xoa xoa đầu nó “Tôi nói cậu nghe này Linh Shin... Thật ra không hẳn là cứ tìm cho mình được một ước mơ rồi đạt được nó là sẽ hạnh phúc.... Bởi có những ước mơ được hình thành tự sự áp ứ hoặc có thể là do nhất thời hay buộc phải làm vậy...” Thấy nó bày ra bộ mặt như lúc học hóa (bộ mặt không hiểu cái gì), Hải Đăng tự cười mình một tiếng, suýt chút nữa quên mất thể loại triết lý gì gì đó sinh ra vốn không dành cho nó. Rồi phun ra một câu không biết là khen ngợi hay vui đập nhau “Mà nói tóm lại là cứ suốt ngày ăn, ngủ rồi đi chơi như cậu là hạnh phúc rồi”

“Này... Cậu nói vậy là đang chê tôi đúng không?” – Nó phồng má lên tức giận

“Mình đâu dám, ai mà chả biết Linh Shin lớp ta luôn nói không với nhược điểm” – Để nói ra được câu này, Đăng đã phải thầm nôn ọe trong lòng không biết bao nhiêu lần.

Nó hừ lạnh một tiếng rồi bỏ qua.

“Mà này giờ chưa kịp hỏi, sao cậu lại ở đây? Cậu làm sao à?” – Hải Đăng chợt hỏi

Nó cười trừ “À... Thật ra tôi đến thăm người thân mà thôi”

Hải Đăng gật gù “Thì ra là vậy. Mà người thân của cậu nằm ở phòng nào vậy? Có thể sẽ là người tôi phụ trách thì sao?” Có thể lắm chứ, bởi mới hôm qua cậu nhận được đề nghị phải đến chăm sóc một bệnh nhân rất đặc biệt vào ngày mai, với lý do cũng rất đặc biệt.... Khiến cậu ta vô cùng tò mò muốn biết người này là ai.

“Dẹp đi, đâu ra có chuyện trùng hợp như thế... Logic hài hước vừa vừa thôi chứ” – Nó khoát tay phủ phàng nói

“Ừ cậu nói cũng đúng... Chắc tại xem phim nhiều quá ấy mà” – Hải Đăng gãi gãi đầu

Sau một hồi nói chuyện, Hải Đăng cũng xin phép rồi đi để tiếp tục công việc, nó gật đầu cười tạm biệt rồi trở lại với nhiệm vụ của mình.

Trên tay xách một giỏ trái cây, nó nhanh chóng bước vào phòng đặc biệt. Khi mới bước vào, nó mới chỉ liếc qua anh một cái rồi đặt trái cây xuống chiếc bàn nhỏ cạnh giường, đến khi ngồi xuống bên giường quan sát anh một hồi nó chợt phát hiện ra điều rất không bình thường. Ngày hôm nay cộng với ngày đầu tiên nó đến thăm anh đều có điều gì đó rất lạ, những nghi vấn trong đầu nó không ngừng tăng thêm. Nó nhú mồm nhìn con người đang nằm trên giường kia. Nếu những điều trong đầu nó đang nghĩ là thật thì..... Nhưng dù sao nó mong đó chỉ là những suy nghĩ không đầu của mình, mong điều đó sẽ không trở thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Không Cho Phép Em Đi

Trở lại bệnh viện với giỏ trái cây trên tay, nó nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Lần này nó nhú chặt mồm nhìn anh, mà không đúng phải là đang nhìn chăm chăm vào cái chân màu xanh lam trên người anh. Rõ ràng mới vừa rồi trước khi đi ra ngoài, nó đã đắp rất ngay ngắn cho anh, đặc biệt là bao trùm cả hai bàn chân... Vậy mà hình ảnh trước mặt bây giờ lại khiến nó không khỏi nghi ngờ, tám chân nhún nhúm không còn gọn gàng như trước, đã vậy hai bàn chân vốn đã được che kín kia lại từ đâu nhô ra. Như vậy chỉ có hai nguyên nhân mà thôi, thứ nhất là có người đã đến đây thăm rồi chỉnh lại cho anh chẳng hạn, nhưng nếu vậy nó sẽ không có xộc xệch như vậy, hơn nữa nó đã đắp cho anh ngay ngắn như vậy thì cần gì phải chỉnh lại chứ... Vậy nên chỉ có nguyên nhân thứ hai thôi đó là chính anh đã làm nó trở lên như vậy..... Điều đó đồng nghĩa với việc, lại có hai nghi vấn hiện lên trong đầu nó, một là anh đã tỉnh lại nhưng cố gạt nó. Hai chính là điều nó vốn suy nghĩ từ rất lâu... Anh vốn không xảy ra tai nạn. Nhưng nó vẫn thầm mong rằng điều thứ hai sẽ không xảy ra.

Nó tình cờ gặp Alex trên đường đến bệnh viện, chào hỏi một hai câu rồi cùng nhau đi chuyển lên tầng trên. Cửa thang máy vừa “Ting” lên một tiếng, bước ra khỏi đó, nó đã bắt gặp người bạn mới gặp lại từ hôm qua, anh bạn lớp trưởng... Điều đáng nói ở đây đó là cậu ấy vừa bước ra từ căn phòng của anh..

“Lớp trưởng!!!” – Nó vô thức gọi rồi bước nhanh đến chỗ người cách đó không xa, Alex đứng đó nhú mồm nhìn theo. Quan hệ kiểu gì đây?

Hải Đăng nghe ai đó gọi tên mình cũng vội xoay người lại, nhận ra là nó liền nở nụ cười “Linh Shin đây à? Lại đến thăm bệnh sao?”

Nó không có trả lời Hải Đăng mà hỏi ngược lại cậu “Còn cậu, đang làm gì ở đây vậy?”

Hải Đăng bật cười “Đương nhiên là kiểm tra sức khỏe bệnh nhân rồi. Tôi đã nói với cậu từ hôm qua rồi mà”

Nó giật mình, mắt mở lớn, chậm rãi hỏi lại một lần nữa, đồng thời tay chỉ vào căn phòng đằng sau cậu “Ý cậu là... Đây là bệnh nhân cậu phụ trách?”

“Đúng vậy” – Hải Đăng gật đầu thán nhiên nói “Có vấn đề gì sao?”

Nó gật đầu lên tiếng “Lời cậu nói đã trở thành hiện thực rồi đó...”

Hải Đăng không khỏi ngạc nhiên, chỉ tay về phía sau “Thật vậy sao?... Vậy có nghĩa trong đây là người thân của cậu sao Linh?” Đừng có đùa chứ, những lời nói đó cậu chỉ buột miệng thốt ra thôi, ai mà ngờ được lại trùng hợp đến vậy chứ....

Mãi mê suy nghĩ, đột nhiên Hải Đăng hơi giật mình.... Nếu vậy thì không hay rồi..... Sau đó vội vàng hỏi nó “Linh này... Bệnh nhân có quan hệ gì với cậu?” Mong đừng là người nó vô cùng yêu quý.

Đúng vậy, sự thật luôn phũ phàng. Nó thán nhiên nhìn Hải Đăng nói “Là chồng chưa cưới của tôi”

Đoàng, như có một phát súng bắn vào đầu cậu. Có thể là người khác mà, tại sao lại là..là chồng chưa cưới chứ....

Thấy người trước mặt có vẻ sững sờ nó thắc mắc “Này... Cậu không sao chứ?”

Hải Đăng không biết phải nói thế nào với nó nữa, có phần lắp bắp “Thùy Linh... Tôi có chuyện này... Không biết có nên nói cho cậu biết hay không nữa.....”

Nó ngây ra mấy giây rồi cười tinh nghịch “Này, đừng nói là cậu thích tôi từ lâu mà chưa kịp thổ lộ, nên bây giờ thấy hối hận muốn bày tỏ?”

Hải Đăng rơi vào căng thẳng với mớ suy nghĩ hỗn độn mà nghe nó nói vậy liền không nhanh không chậm cốc đầu nó một cái rồi đau “Bớt ảo tưởng đi con heo lười biếng”

Nó chu môi bất mãn “Đồ đáng ghét nhà cậu, dám nói tôi là heo lười sao? Cậu chán sống?”

“Áy đừng nóng mà.... Tôi nào dám đâu, cậu biết mà” – Hải Đăng cười hi hi nhìn nó

Nó hừ một tiếng không nói gì thêm

Lúc này Hải Đăng không nhịn được lên tiếng “Thật ra bệnh nhân.....”

Tuy nhiên chưa kịp nói tiếp, đã thấy một bóng người đi đến từ phía sau nó đồng thời cướp lời mình “Hai người quen biết nhau sao?”

Nó gật đầu cười nhẹ “Đúng vậy, cậu ấy và tôi từng học chung ba năm cấp ba.... Mà cũng nhờ có cậu ấy mà tôi mới tốt nghiệp được đó” Sau đó nói với Hải Đăng “Còn đây là trợ lý của anh ấy”

Hải Đăng lịch thiệp đưa tay ra chào hỏi “Chào anh, rất vui khi gặp mặt”

“Tôi cũng vậy” – Cũng đưa tay ra đáp lại rồi cô ý nói với nó “Chúng ta vào bên trong thôi”

Đến giờ nó mới sực nhớ đến mục đích đến đây, mãi mê nói chuyện với lớp trưởng mà tâm trí cũng bị biến đi đâu mất “Tôi quên mất.....” Nhìn Hải Đăng ngại ngùng “Chúng ta nói chuyện sau nhé?”

“Được” – Hải Đăng gật đầu nhìn nó nhưng bản thân có thể cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm... Có lẽ là vì chuyện vừa rồi cậu định nói đây mà.

Nó bước vào, ngắm nhìn anh rồi thất vọng lên tiếng “Phẫu thuật thành công tại sao đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại?”

Alex đứng cạnh đáp lời “Không lâu đâu, anh ấy sắp tỉnh lại rồi”

“Anh nói gì cơ?” – Nó ngạc nhiên hỏi lại. Đến giờ nó mới để ý đến Alex, anh ta thực sự rất bí ẩn, có gì đó mờ ám ở đây.

Alex vội bào chữa lại lời nói, hận không thể tự vả ngay vào miệng mình vài cái “Không có gì đâu, tôi chỉ nghĩ vậy thôi cô đừng để ý”

Phải một hồi sau nó mới chấp nhận thu đôi mắt dò xét của mình về rồi nói với âm lượng khá lớn, dường như muốn nhấn mạnh điều gì “Đừng khiến tôi phải để ý nữa”

Câu nói đầy hàm ý cảnh cáo của nó khiến Alex giật thót sau đó cũng nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng trước đó. Trong đầu lúc này không ngừng suy nghĩ, nói như vậy chắc hẳn cô ấy đã bắt đầu nghi ngờ rồi, nhưng tại sao chứ, mọi việc diễn ra vẫn hoàn hảo mà..... Ánh mắt đồng thời liếc về phía anh.

Nó bất ngờ lên tiếng thức tỉnh Alex trong chuỗi suy tư “ Anh sao vậy, sắc mặt có vẻ như đang lo lắng thứ gì?”

Quả là bị nó nói trúng tim đen, ngược lại với bên trong đang bối rối, Alex lại tỏ ra khá thần nhiên cười trừ với nó “ Không có gì”

Khoảng một lúc lâu sau đó, sau khi Alex xin phép nó ra ngoài xử lí một chút chuyện, Hải Đăng không biết có chuyện gì mà chạy xồng xộc vào trong phòng, chẳng nói chẳng rằng cứ thế nắm tay nó kéo đi một mạch. Tưởng rằng hai người sẽ dừng chân ở cuối hành lang của tầng, ai ngờ nó bị lôi lên tận tầng thượng, trên đường đi nó không ngừng hỏi lí do nhưng cậu ta chỉ im lặng, cùng lắm cũng chỉ nói “ Một lát nữa” làm nó bị xoay vòng vòng trong đầu hỏi chấm lớn. Một lát nữa cái gì chứ?

Rốt cục cũng lên đến nơi, nó gần như cạn kiệt sức lực mà khụy chân xuống một nhọc thở dốc. Hải Đăng thấy vậy liền mở miệng reu chọc “ Năng lượng tích trữ từ đồ ăn của cậu đâu hết rồi... Mới chạy được vài bước mà đã gục... Tôi còn thấy thất vọng giùm cho ba mẹ cậu”

Đang mệt mỏi lại còn phải nghe những lời nói châm chọc thì ai mà không bức mình được cơ chứ. Vì vậy nó rất nhanh chóng bật dậy lớn tiếng phản bác “ Đây tôi là con gái đây nhé.... Cậu nghĩ ai cũng chạy giỏi như cậu sao? Có chuyện gì thì cứ ở dưới đó từ từ nói là được rồi, mắc gì phải lôi tôi lên tận đây.” Ngưng một lúc để lấy oxy nó mắng tiếp “ Cậu biết chúng ta đã qua mấy tầng rồi không?... Là bảy tầng đó bố trẻ!!!.... Không xin lỗi một câu thì thôi lại còn mĩa mai gì vậy?” Đường như muốn trút giận lên cả thế giới, nó cất giọng với âm lượng vô cùng lớn, có khi một nửa thành phố cũng khi thấy tiếng vang từ đây vọng tới.

Như một trận cuồng phong vừa lướt qua, Hải Đăng rơi vào trạng thái cứng đờ, khiếp sợ nhìn nó. Rồi cảm thấy có lỗi liền ngồi xuống lay lay nhẹ vai nó “ Xin lỗi cậu, vừa rồi tôi chỉ nói đùa thôi mà... Cậu đừng giận, sẽ mau già, xấu, không ai lấy....” Nhận được ánh nhìn chết chóc của nó cậu ngay lập tức ngậm chặt miệng lại.

“ Cậu muốn nói gì?” – Sau một hồi hít thở đều, nó mới thần nhiên mở lời

Hải Đăng im lặng một lúc sau đó bị ánh mắt dò xét của nó làm cho sợ hãi liền ngập ngừng nói “ Linh này..... Thật ra.. Thật ra tôi được cử đến phòng bệnh này không phải là để trị liệu gì đó đâu”

Nó không có phản ứng gì đặc biệt chỉ thờ ơ hỏi ngược lại “ Vậy thì để làm gì?”

Nhận thấy cử ám chỉ hay giấu giếm không phải là cách, Hải Đăng liền nói thẳng “ Chuyện tôi được điều đến phụ trách chăm sóc cho bệnh nhân vốn là do có người sắp đặt cả..” Nó vẫn mơ hồ nên cậu nói tiếp “ Ý tôi là nó vốn là một phần trong vở kịch.. vở kịch do anh chồng cậu sắp xếp, chúng tôi là diễn viên phụ mà thôi.”

Đến giờ nó mới giật mình vội hỏi lại “ Cậu vừa nói gì? Vở kịch?”

“ Đúng, ngay từ đầu anh ta không hề xảy ra tai nạn nào hết... Tôi không rõ tại sao anh ta lại phải giả bệnh nằm ở đây lâu như vậy và cũng không biết chắc cậu có phải là nạn nhân hay không, nhưng tôi vẫn phải nói” – Hải Đăng nói một mạch, chú ý quan sát biểu cảm của nó, đúng như cậu dự đoán không được khá quan.

Nó dường như đang cố nhẫn nhịn mà nói từng từ một “ Cậu.. nói thật chứ?”

Hải Đăng gật đầu chắc nịch “ Chính vì vậy ngay khi biết được người đó là chồng chưa cưới của cậu, tôi rất muốn cho cậu biết ngay. Nhưng có lẽ anh hàng trợ lí kia phát hiện ra nên cố gắng ngăn cản..”

Nó không nói gì chỉ nắm chặt tay. Thì ra nó đoán đúng rồi, ngay từ đầu đã thấy có gì đó không ổn rồi. Ngày đầu tiên bước vào có lẽ nó sẽ không nghi ngờ nếu không ngồi quá gần anh, nó nghĩ thấy mùi phấn trang điểm cụ thể là phấn mắt (trên mặt anh lúc đó có những vết bầm), ngoài những móng gác trắng ở phần đầu ra trên người anh không còn vết thương nào khác, thế vậy thì phẫu thuật làm gì chứ?. Không chỉ thế Alex luôn là người lái xe công anh ngồi phía sau, dù có va chạm mạnh đi chăng nữa thì lẽ ra người nằm trong đó mấy ngày vừa rồi phải là Alex chứ không thể là anh được. Chưa kể đến chuyện hôm nay nó nhận thấy, mà nhưng hôm trước đó Alex cũng rất mờ ám, không đồng thời đến cùng nó mà luôn đến sớm hơn rồi rồi đi khi nó đến. Điều đáng nói là, kể cả vết thương có nhẹ chăng nữa thì cũng phải còn một chút sẹo nhưng Alex những ngày này khác hoàn toàn so với Alex người đầy thương tích hôm đó.

Thật không ngờ nó lại bị anh lừa gạt. Nếu Hải Đăng không nói thì có lẽ nó vẫn sẽ không biết chuyện gì, ngu ngốc đến đây nói chuyện một mình như mọi khi mà không biết mình đang bị điều khiển.

“ Cậu không sao chứ?” – Hải Đăng lo lắng nhìn nó, ai mà có thể chịu được chuyện này cơ chứ. Ngay cả cậu cũng không chịu được, bởi ai cũng vậy mà, đều căm ghét sự lừa dối.

Nó cùng Hải Đăng bước song song cùng nhau đến phòng bệnh khi trời đã tối

“ Thôi, tôi làm phiền cậu suốt cả buổi rồi, chắc cậu cũng đã mệt, mau quay về đi” – Nó cười nhẹ nhàng nhìn cậu bạn trước mặt.

Hải Đăng cười cười nói đều “ Cậu nói đúng, tôi mệt rồi... Cậu mời tôi đi ăn đi” Sau đó lại nói “ Mà thôi, cậu phải chăm sóc anh ta mà.. không nên đi thì hơn”

Nó thản nhiên gật đầu nói hơi lớn “ Không thành vấn đề.... Tôi mời cậu”

“ Thật không vậy? Linh Shin của chúng ta lại hào phóng như vậy sao?” – Hải Đăng cũng hùa theo nó nói với âm lượng lớn “ Cậu thật không ở lại chăm sóc anh ta ư?”

“ Dù sao người ta vẫn chưa tỉnh mà.... Đi thôi tôi đói meo rồi này” – Nó thản nhiên nói rồi cười cười kéo tay Hải Đăng định rời đi thì cửa phòng bệnh đột nhiên mở ra.

Một giọng nói lạnh lùng bá đạo quen thuộc truyền tới “ Không cho phép em đi”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hạ Mân

Một giọng nói bá đạo quen thuộc truyền tới “ Không cho phép em đi”

Cả nó lẫn Hải Đăng đều thản nhiên đưa ánh mắt đổ dồn vào nơi phát ra âm thanh. Trên người là bộ quần áo bệnh nhân quen thuộc, tay đang vịn vào giá truyền nước. Khấp người tỏa hàn khí nhìn hai người trước mặt.

Nó quay sang nháy mắt với Hải Đăng một cái rồi tỏ vẻ mặt mừng rỡ đi đến bên anh “ Ông xã, anh tỉnh rồi sao?” Ngược lại với vẻ mặt, giọng nói của nó lại pha một chút sự chế giễu nhưng có lẽ anh không thể biết.

Anh không nói gì chỉ yên lặng nhìn nó rồi tiếp tục dành ánh nhìn lạnh băng cho Hải Đăng.

Dường như nhận được sự nguy hiểm Hải Đăng cười cười ngậy ngô “ Tỉnh là tốt quá rồi.... Vậy chúng ta cùng...” Thấy ánh mắt ngày càng sắc bén, bạn Đăng liền vội vàng sửa lại lời nói đang dở “ À thôi, vậy Linh Shin, cậu ở lại chăm sóc anh ấy đi nhé.... Ăn uống gì để sau, tôi vừa sức nhớ ra mình còn có việc gấp phải làm..... Tôi đi trước đây nhé. Chúc hai người hạnh phúc” Vừa dứt lời liền sải bước nhanh rời khỏi.

Nó thật hết nói nổi với anh bạn ngốc nghếch này luôn rồi, học giỏi như vậy mà ứng xử lại tệ thế sao. Rõ ràng đã ra hiệu phải diễn cùng nó một vở cho anh phải tức điên lên, nó nhớ lúc đó cậu ta còn gật đầu chắc nịch rồi vỗ ngực hùng hồn nói “Nhất định, cứ chờ xem tôi sẽ khiến anh ta thành như thế nào”. Vậy mà kết quả thì sao? Vô cùng thất vọng, tất cả những lời nói hùng hồn, ý chí sắt đá vừa rồi không biết đã và đang phiêu bạt chốn nào từ khi nhận được ánh mắt “ thiếu triu mến” của anh. Cứ thế lời mấy lời ngu ngơ rồi chạy biến đi mất. Lại còn “ chúc hai người hạnh phúc” nữa chứ, hạnh phúc cái con khi mộng đen nhà cậu.

Đang mãi mê chửi mắng loạn xạ cậu bạn trong lòng, giọng nói lạnh băng của anh lại vang lên làm nó hơi giật mình. Nói đùa chứ, dù gì cũng tối rồi đọc hành lang của tầng cũng vắng teo không một bóng người ngoài hai người, anh lên tiếng như vậy đúng thật là dọa nó đến nhập viện theo rồi “ Đi vào bên trong, anh muốn nói chuyện với em”

Giọng nói chứa đựng sự ra lệnh rõ ràng, nó bất mãn lườm bóng lưng anh một cái rồi cũng hiên ngang bước vào theo. Anh đi đến bên giường ngồi xuống một cách từ tốn nhưng bộ mặt vẫn như vậy, lạnh đến run người. Nó đứng cách xa giường khoảng ba bước, nhử mảy nhìn anh..

Không hề hài lòng với biểu hiện lúc này của nó, anh lạnh giọng “ Đến đây”

Nó thở dài một tiếng rồi theo lời anh, bước đến đó ngồi xuống bên cạnh, không nói gì cả cứ như vậy đơn giản nhìn anh

“ Theo như những gì em nói vừa rồi, nếu như anh vẫn chưa tỉnh lại, hai người sẽ định đi ăn ở đâu đó rồi bỏ mặc anh?” – Giọng nói không hề hài lòng

Nó không bào chữa, không xin lỗi hay bất cứ gì cả chỉ thản nhiên đáp lại “ Nếu nói không thì là nói dối... Em lại không muốn lừa dối người khác một chút nào nhất là anh nên em thừa nhận” Lời nói chứa đầy hàm ý của nó anh đương nhiên có thể nhận ra nhưng không để bụng, đơn giản là vì anh cho rằng nó chỉ vô tình nói vậy mà thôi.

“ Chồng của em bị thương đang nằm hôn mê mà em có thể bỏ mặc mà đi với tên đàn ông khác mà coi được sao?” – Anh không vui chất vấn nó, tuy nhiên ở mức độ khá thoải mái, giống như một lời nhắc nhở hơn.

Nó bĩu môi nhìn anh “ Đàn ông cái gì chứ đâu đến nỗi đó....” Ngưng một lúc nó tiếp lời “ Mà chẳng phải anh tỉnh rồi còn gì” Không những thế mà còn chưa bao giờ hôn mê là đằng khác.

Anh nhử mảy nhìn vẻ mặt thản nhiên của nó “ Linh... Có chuyện gì em mau nói, đừng có bày ra vẻ mặt đó với anh”

Nó nhìn anh chằm chằm năm giây rồi rút điện thoại ra bấm số gọi cho ai đó.

Lúc này, nó với vẻ mặt lạnh lùng ngồi đối diện hai người đàn ông có cùng chung biểu cảm ngây ngô khó hiểu. Không khí đáng sợ bao trùm cả gian phòng.

Alex không thể chịu nổi bầu không khí này liền lên tiếng phá vỡ nó, nếu có thể sẽ chuyển nó sang một hướng khác tươi đẹp và dễ thở hơn “ Cô gọi tôi đến đây gấp như vậy có việc gì không?”

Mặc dù mới chỉ có tám giờ nhưng đối với một người kiêng kỵ ra ngoài vào buổi tối như Alex là khá khó khăn. Vốn đang thả mình trên chiếc ghế sofa mềm mại, vô tư tận hưởng một buổi tối yên bình thì điện thoại lại réo ầm ĩ lên. Lúc đầu còn để mặc đó, lấy cái gối dựa đè lên át đi tiếng ồn, nhưng sau đó vẫn không chịu nổi sức công phá của đầu dây bên kia liền bực mình cầm điện thoại lên, đập vào mặt là ba chữ “ Vợ giám đốc”. Trong đầu khó hiểu tự hỏi “ Có chuyện gì mà gọi giờ này chứ?”, vuốt tay nhận cuộc gọi vẫn chưa kịp ú ớ gì vậy mà đầu dây bên kia đã ngắt sau khi một câu ngắn gọn được truyền đạt “ Đến bệnh viện trong vòng 5 phút”

“ Hai người chắc hẳn có chuyện gì muốn nói với tôi thì mau nói đi” – Nó dựa vào ghế thờ ơ nói

Anh nhìn nó nói nhẹ “ Em muốn biết điều gì?”

Alex cũng chen vào “ Tôi nghĩ kĩ rồi, vẫn không tìm ra chuyện để nói với cô”

“ Thật sự không có?” – Nó nhú mày nhìn hai tên đáng ghét trước mặt nghiêm giọng. Không có gì muốn nói sao? Hài hước quá đi mất, sau khi hại người khác phải lo lắng, chạy đi chạy lại như đồ ngốc, lại bày ra vẻ mặt ngây thơ như vậy được, thật đáng ngưỡng mộ.

Anh và Alex không hẹn mà cùng quay sang nhìn nhau, trao đổi thông tin truyền đạt qua ánh mắt.

Anh “ Lẽ nào cô ấy phát hiện?”

Alex “ Tôi không chắc nữa, nhưng có lẽ không phải đâu”

“ Tôi chắc chắn cô ấy đã biết mọi chuyện rồi. Là cậu đã nói?”

“ Anh đừng đùa, nếu nói với cô ấy không phải tôi sẽ là người thiệt sao, đều bị hai người lột da”

“ Vậy là à?”

Không biết là do quá bức xúc hay thật sự ngây ngô không biết gì mà Alex bỗng dưng kêu lên “ Chính là tên bác sĩ đó... Đúng rồi chính là tên đó..... Aaa”

Trợn vện được một câu hoàn hảo cả về hình thức lẫn ý nghĩa, Alex mới hỏi hận muốn tự vả vào miệng năm cái, rùng mình nhìn anh hỏi lỗi thì nhận được ánh mắt “ Cậu xong rồi” từ anh.

Nó ngồi thẳng dậy, dùng giọng lạnh băng hỏi tội “ Cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi à?... Sao không bắt tay cùng hợp tác diễn kịch tiếp cho tôi xem đi, nó rất đặc sắc mà lại phải hạ màn sớm thì hơi uổng”

Anh có phần lúng túng nhìn nó “ Bà xã, em... đã biết rồi sao?”

Nó lườm anh, tức giận nói “ Đúng, tôi biết cả rồi đồ xấu xa... Anh coi tôi là cái gì chứ mà dám làm vậy? Anh thấy tôi khổ sở như vậy vui lắm hay sao?”

Anh thấy nó kích động liền đi đến ôm chặt nó vào lòng “ Anh xin lỗi... Anh chỉ muốn em mau chóng quay về nhà, muốn được nhìn thấy em. Anh không cố ý làm vậy”

Nó không nói gì, cũng không có phản kháng, cứ để mặc cho anh ôm, mím chặt môi quay đi nơi khác. Anh thấy vậy càng lấn tới áp sát môi vào má nó nói nhẹ nhàng “ Anh biết anh làm như vậy khiến em phải khổ tâm lo lắng rất nhiều, nhưng anh cũng không có để chịu hơn em dù chỉ một chút nào cả... Tha lỗi cho anh đi có được không?”

Alex ngồi một mình một chỗ trên ghế nhìn hai người trước mặt không nhận được lên tiếng “ Vậy đúng như tôi đã nói, là tên bác sĩ kia mách cô sao?”

Nó đưa ánh mắt lạnh nhạt về phía Alex “ Cũng không hẳn đâu, dù cho cậu ấy có không nói cho tôi biết đi chẳng nữa thì ngay sáng ngày mai tôi cũng tự mình vạch trần màn kịch của hai người mà thôi”

Anh nghe vậy thì hơi nhón mày nhìn nó “ Nói vậy em đã sớm biết?”

“ Đúng vậy” – Nó thần nhiên gật đầu “ Cái này cũng chỉ là vô tình mà thôi, mọi chuyện là do hai người quá bất cẩn trong việc chuẩn bị... Để xem nào, dùng phấn mắt màu tối để tạo vết bầm tím, băng gạc dán khắp nhưng lại không có chút máu nào, ngoài những thứ đó ra gương mặt không có gì gọi là thương tích,...” Nhìn anh lên án một hồi, nó quay sang Alex “ Còn anh nữa, hóa trang cũng khá đấy, tôi vẫn không biết anh lấy đâu ra được những chỗ máu me đó nhưng dù sao vẫn phải bái phục một câu... Còn chưa hết, đội ngũ “diễn viên quần chúng” cũng khá xuất sắc đó, nhất là khi dàn dựng được một ca phẫu thuật y như thật, còn đi lấy máu dự trữ nữa chứ. Quả hoàn hảo”

Nó nhìn hai người vô tay tán thưởng rồi nói với anh “ Chắc hẳn anh sẽ khó chịu lắm khi phải nằm yên một chỗ nhắm mắt suốt mấy ngày liền đúng không?” Về khoản này nó phục anh sát đất, khó có ai kiên trì được như anh, ngay cả khi nó rơi nước mắt trong lúc tâm sự với anh mà một chút phản

ứng cũng không có.

Ngay lập tức anh quay sang ném cho Alex cái nhìn chết chóc, đang định giải thích với nó mọi chuyện thì lời đã bị nó xen ngang “ Em biết kịch bản này là do Alex dựng lên, anh không cần nhiều lời”

Từ khi biết được chuyện mình bị lừa, nó đã đoán ngay ra kẻ chủ mưu đằng sau chỉ có thể là Alex. Lí do đơn giản là vì nó biết anh không phải là người có năng khiếu và hứng thú trong việc tạo ra kịch bản.

Nghe thấy tên mình bị nêu ra, Alex có phần chột dạ không nói gì chỉ áy náy nhìn nó.

Anh lộ rõ sự vui vẻ, tươi cười ôm lấy nó “ Vậy là em tha thứ cho anh rồi đúng không? Như em thấy đó, anh vốn vô tội, mọi việc đều do cậu ta cả nên em cứ thoải mái trách phạt”

Một câu nói phủ phàng, chối bỏ tội lỗi của anh làm Alex tức lộn ruột nhưng vẫn không tài nào lên tiếng được bởi chính anh ta là người đề xuất mà.

May bà nó đã đứng về lẽ phải “ Anh nói thế mà nghe được sao? Trong khi ngay từ đầu anh ngoan ngoãn nghe theo lời của Alex, bây giờ muốn đổ lỗi hết cho anh ta?”

Dù không nhìn thấy nhưng nó có thể cảm nhận được ánh mắt biết ơn lấp lánh của Alex dành cho mình.

Còn anh lại không khỏi khó chịu “ Em là đang bênh vực cậu ta?”

“ Em không bênh vực ai cả, hai người đều có lỗi nên không thể dồn hết lên một người được” – Nó rồi nó thờ dài nhìn ra ngoài cửa sổ “ Em sẽ không truy cứu chuyện này nữa.”

Nghe đến đây anh vui mừng chờ đợi nó nói tiếp, ai ngờ nức uoi trên môi chưa kịp nở rộ đã bị dập tắt “ Thay vào đó, em sẽ không ở lại đây với anh nữa”

Không riêng gì anh mà ngay cả người ngoài cuộc như Alex cũng phải há hốc miệng trước quyết định này của nó. Thậm chí anh ta còn có thể nghe thấy được tiếng “ Choang” đổ vỡ bên trong của người đang ngây ngốc trên ghế đối diện.

Anh im lặng chừng bảy giây sau đó thần nhiên hỏi nó một câu không hề liên quan “ Khi đã hứa, em sẽ giữ lời chứ?”

Nó nhú mày, sao tự dưng lại hỏi như vậy, chẳng lẽ do quá sốc nên giờ đầu óc có vấn đề sao?. Nhưng rồi cũng gạt đầu mở miệng “ Đương nhiên”

Ngay lập tức một đoạn độc thoại vang lên “ Hiện tại em chỉ muốn anh mau mau tỉnh dậy mà thôi, khiến anh thành ra như vậy là lỗi của em. . . Em không còn biết làm gì khác ngoài việc xin lỗi vào lúc này. Chỉ cần anh khỏe lại em hứa mọi chuyện sẽ đều nghe theo anh, em đáp ứng tất cả. Nhìn anh như vậy em cũng không thoải mái chút nào mà vô cùng khó chịu.”

Nó mở to hai mắt, tức giận nhìn anh. Đứng là đồ đại xấu xa mà.

Đáp lại phản ứng của nó, anh nở một nụ cười mê hoặc rồi quay sang nhìn Alex với ánh mắt “ Đã thành công”.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Mắt Thắm Mỹ Của Em Không Được Tốt

Vào tháng 11, sự lạnh lẽo của mùa đông lại ủa về. Bầu trời không quang đãng được như mùa hè hay thu, mà luôn âm u tạo cho người ta cảm giác trầm buồn. Đa số mọi người thường yêu thích sự năng động của mùa hè, tươi trẻ của mùa xuân nhưng đối với nó mùa đông vẫn là nhất. Đơn giản bởi vì nó rất thích cái cảm giác được cuộn tròn trong chăn ấm. . . chỉ thế thôi.

Cạch có tiếng mở cửa vang lên. Anh vẫn tiếp tục phê duyệt xấp tài liệu trên bàn không có dấu hiệu muốn để ý đến lạnh giọng “ Tôi đã nói đừng có làm phiền tôi”

Một giọng nói trẻ con pha chút hồn dỗi vang lên “ Vậy sao? Em xin lỗi, em về trước đây” Nói rồi nó quay gót toan rời đi.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc hàng ngày, anh lập tức ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Alex đang đứng đó buồn cười nhìn anh, còn nó mặt mũi buồn tui đang xoay người lại. Không một chút chần chừ liền đứng bật dậy sai bước nhanh đến kéo tay nó ôm vào lòng “ Thật tốt vì em đã đến, anh nhớ em phát điên rồi” Anh dùng giọng nũng nịu tấn công nó. Đồng thời cũng ném cho Alex một cái nhìn không chút thiện cảm ý nói “ Còn không mau ra ngoài”. Alex nhếch môi cười lạnh lườm anh một cái, gạt đầu với nó vẫn đang bị anh ôm chặt rồi bước ra khỏi phòng.

Nó bị anh ôm đến không thở nổi nữa, khó khăn nói “ Anh. . . anh mau. . bỏ em ra. . . nào”

Nó vừa dứt lời anh cũng vội buông ra ngay, ánh mắt đầy ý cười “Nhớ anh quá không chịu nổi nên mới đến đây chứ gì?”

Anh biết thừa lí do nhưng vẫn cố trêu chọc nó, chính là chán quá đây mà, vào cái thời tiết lạnh như thế này, ngày nào nó cũng chui rúc trong chăn ấm chỉ thò mỗi cái đầu nhỏ xù ra bên ngoài để xem ti vi. Ngay cả việc đi lấy cốc nước hay đồ ăn vặt cũng phải nhờ đến sự giúp đỡ từ người khác, từ một cô gái năng động trong mọi việc chỉ vì thời tiết đã trở thành một con sâu siêu cấp lười biếng. Anh đã rất nhiều lần muốn bắt cóc nó đến công ty cùng mình nhưng không thành, nó vẫn không nghe một mực muốn quán chân nằm ở nhà với lí do đến công ty sẽ gây phiền phức cho anh, anh sẽ không thể tập trung vào công việc, dẫn đến chất lượng sẽ giảm xuống, mà nếu chất lượng công việc giảm xuống thì sẽ ảnh hưởng đến nhiều thứ khác nữa và cuối cùng là dẫn đến tình trạng cạn kiệt tài chính, anh sẽ không nuôi nổi nó nữa. Sau khi nghe xong suy luận bá đạo của nó, anh không nhịn được mà bật cười thành tiếng rồi cốc cho nó một cái rỗ đầu vào trán. Tóm lại là nó không muốn đến công ty cùng anh. Sở dĩ anh muốn như vậy là vì không hiểu sao dạo này anh cảm thấy mình rất kì lạ, chỉ cần ngồi bàn bàn làm việc khoảng ba mươi phút, đầu óc lại luôn mơ tưởng đến nó, mà mỗi lần nghĩ đến nó tim lại đập rất nhanh, trong lòng luôn sốt ruột muốn về nhà sớm với nó, nhưng ngay sau đó đã bị nó trách móc, không phép tái phạm nên đành nghe theo. Anh không khỏi thấy thắc mắc, thời gian trước đó anh đâu có như thế, vậy tại sao hiện giờ lại biến thành ra như này, thậm chí anh còn đích thân đến bệnh viện kiểm tra, kể hết tình trạng của mình hiện giờ. Kết quả vị bác sĩ già đơ chỉ cười cười nhìn anh rồi buông ra một câu “Chàng trai trẻ, bệnh của cậu không có thuốc nào chữa nổi, ngoài người khiến cậu phải đến tận đây....”. Chính vì vậy, sau khi xác định được mục tiêu là nó, ngay lập tức thi hành kế sách bắt cóc mà không cần dùng sức. Cụ thể là ngắt hết các thiết bị mạng, ngắt ten ti vi, tịch thu hết truyện tranh và núi đồ ăn vặt của nó. Một cách vô cùng đơn giản và hiệu quả.

Nó bực bội trút giận lên anh “Đúng rồi đó, không chịu nổi nên em mới phải vác xác đến tận đây này.... Cái đồ xấu xa nhà anh, hết chuyện làm rồi hay sao mà lại phá em, đừng tưởng em không biết anh đã lấy đi hết nguồn sống của em”

Anh chỉ cười vô tội nhìn nó “Anh không có lấy mà. Mà em cũng đang sống rất tốt còn gì”

“Còn chối cãi gì nữa, em thấy hết rồi, camera không bao giờ nói dối” – Nó tức giận hét toáng lên, anh đúng là khiến nó tức chết mà đang yên đang lành lại dờ chừng gì không biết.

Còn lôi cả camera vào để buộc tội anh? Trước vẻ tức giận này anh cảm thấy nó thật đáng yêu, cười vui vẻ “Được rồi anh thừa nhận, là anh làm. Như những thứ đó quan trọng như vậy sao?”

Một câu hỏi vô cùng ngây ngô của anh làm nó lửa giận trong nó tăng lên dữ dội “Quan trọng, vô cùng quan trọng là đáng khác. Anh có biết một ngày thiếu đi những thứ đó mà em chẳng khác nào thổ dân không hả?”

Anh đâu biết cái cảm giác có ti vi mà không xem được, có máy tính mà không kết nối được, đồ ăn rồi truyện cũng bị anh tịch thu. Hy vọng chỉ còn trông chờ vào chiếc điện thoại vậy mà sáng sớm ngủ dậy nó mới biết, bé điện thoại bị anh bắt cóc đi mất rồi. Ôi cảm giác ấy, cảm giác nhìn thấy ai cũng muốn cho một trận.

“Anh đã nói rồi, em đến đây cùng anh là tốt nhất rồi vậy mà em còn một mực từ chối” – Anh tỏ vẻ thờ dãi thất vọng vì nó đã đưa ra sự lựa chọn sai lầm

Nó nghiêng răng nghiêng lợi túm lấy cả vạt của anh kéo xuống “Anh là đang muốn em tức điên phải không?”

Khoảng cách giữa hai khuôn mặt hiện đang rất ngắn, chỉ cần nhúc nhích một chút là lập tức chạm môi. Nó không thèm để ý đến mà chỉ tức giận nhìn anh, ngược lại anh lại vô cùng để ý đến, anh rất hài lòng, cười mê hoặc rồi lập tức phủ lên môi nó một nụ hôn.

Nó bị tấn công bất ngờ, hai mắt mở lớn ngoài ra không có bất kì phản ứng nào khác, không kháng cự cũng không đáp trả, ngây ngốc để mặc anh tự biên tự diễn.

“Bà xã, để anh nói em nghe chuyện này” – Ôm lấy nó anh vui mặt vào mái tóc nâu óng kia tham lam hít lấy hương thơm nhẹ nhàng “Anh làm như vậy với em chỉ vì.... Anh bị bệnh rồi”

Nó giật mình vội buông anh ra, vẻ mặt lo lắng vô cùng “Anh bị bệnh? Sao lại có thể chứ?” Nó tự nói với mình, không phải đâu, nhất định là anh đang nói đùa, không phải sự thật đâu. Ngày nào anh cũng tràn đầy năng lượng để trêu chọc, phá nó cơ mà, soa lại có chuyện này được cơ chứ.

Anh thuật lại những gì bác sĩ nói với mình hôm đó lại cho nó nghe với vẻ mặt thất vọng. Nhưng trong lòng đang vô cùng thích thú, anh đã hiểu ra lời ông ấy nói có nghĩa là gì. Nói ngắn gọn đó là bệnh tương tư giai đoạn cuối.

Khi nghe xong, từ vẻ mặt sợ hãi gần như sắp khóc đã chuyển thành xám xịt, phẫn nộ, giẫm lên chân anh “Đồ thần kinh” Sau đó xoay người rời khỏi.

Anh vội lấy áo khoác và chìa khóa xe đuổi theo nó.

Xe dừng lại trước trung tâm mua sắm, không khí ở đây thật náo nhiệt, số lượng khách hàng tới đây đông hơn thường ngày gấp hai, ba lần.

Nó mở cửa bước xuống xe, đứng đó ngẩn ngơ một lúc. Anh thấy vội bước nhanh đến quầy cho nó một chiếc khăn quàng len màu trắng “Đừng để bị cảm lạnh”

Nó đứng im rồi mở to đôi mắt to tròn nhìn anh “Anh, em không thiếu thứ gì cả cho nên không cần sắm sửa gì cả... giờ em chỉ muốn về nhà thôi. Anh mau trả lại những thứ kia cho em”

Suốt đường đi nó không khỏi than ngắn than dài, trái với các mùa khác, nó bị dị ứng với việc ra ngoài vào mùa đông. Nó có cảm giác, mỗi lần bước ra

khỏi nhà một bước giống như mình ra ra mặt trận vậy....

Anh không hài lòng nhìn nó “Em không thiếu nhưng anh thiếu” Thường thì phụ nữ khi đến những nơi như này phải bày ra vẻ hào hứng, khăn trương mà không chút suy nghĩ lao vào đó rồi điên cuồng mua sắm, thậm chí còn muốn vác cả chỗ này về nhà cơ chứ. Vậy mà nhìn nó hiện giờ mà xem, bản mặt ỉu xiu này giờ vẫn được duy trì không đứt quãng, nó xứng đáng được xếp vào danh sách cần bảo tồn.

“Vậy anh nhờ Alex đi, từ trước tới giờ việc này đều do anh ta phụ trách mà” – Nó chu môi phản đối.

Anh nhú mày, hàn khí từ người tỏa ra làm nó cứng đờ “Anh muốn em mua đồ cho anh”

Nó bối rối, cần môi dưới không biết nói thế nào. Thật ra không phải là nó không muốn chọn đồ cho anh, chỉ là nó không có rành về mấy vấn đề này, bởi nó không đề ý đến lắm, mà nói đúng hơn là chưa từng đề ý. Ngay cả trang phục thường ngày của nó cũng được chia ra làm hai phần, một là do đích thân mẹ nó đặt, phần còn lại do Hân phụ trách, cô nàng vốn có niềm đam mê điên cuồng với thời trang. Mà nghĩ đến Hân nó lại bức, con khi đột này hiện giờ lần lộn đất người thế nào rồi.

Sự im lặng của nó càng khiến anh thêm giận, cố gắng kiềm chế “Em là không muốn?”

Nó vội vàng ngắt đầu lên giải thích “Ấy không phải như vậy... Chỉ là.. chỉ là mất thẩm mỹ của em không được tốt đâu. Anh sẽ cười cho xem” Dứt lời mặt nó đã đỏ lên.

Anh bật cười, thì ra là như vậy, giờ tay cốc đầu nó một cái rồi nắm tay nó bước vào “Anh còn tưởng chuyện gì chứ, đi nào”

Cả hai bước vào bên trong, đúng như nó dự đoán, thế nào cũng có những ánh mắt hình trái tim bắn về phía anh mà. Phản xạ không điều kiện của nó là khoắc chặt lấy tay anh, ánh mắt hướng về phía họ, cười nhẹ nhàng gật đầu một cái, kiểu như cô dâu chú rể đang bước trên thảm đỏ tiến vào nhà thờ, vừa đi vừa gật đầu chào hỏi quan khách. Hành động nhỏ đó được anh thu toàn bộ vào tầm mắt, khẽ cười một tiếng thật nhẹ sau đó cũng không nói gì.

Sau một khoảng thời gian chính xác là 32 phút đồng hồ, nó mới đem đến trước mặt anh hai chiếc áo sơ mi, một xanh dương, một đen. Sở dĩ nó chọn là bởi vì thiết kế này nhìn lướt qua trông có vẻ đơn giản, không nổi bật nhưng khi quan sát kỹ lưỡng lại không hề đơn giản chút nào. Chất liệu vải vô cùng tốt, mềm mại sẽ đem lại thoải mái khi mặc, hơn nữa trên những viên cúc áo đều đính xung quanh một lượng đá quý nhỏ, khi gặp sáng, cúc áo sẽ lóe lên những tia ánh sáng rất ảo diệu, không gây quá nổi bật nhưng sẽ khiến cho người mặc vô cùng cuốn hút.

“Anh thấy thế nào? Mất thẩm mỹ của em không tệ chứ?” – Nó có chút chờ đợi nhìn anh. Mong rằng anh sẽ thích chúng.

Anh chưa kịp lên tiếng thì một nữ nhân viên đã cung kính đi tới khen ngợi “Cô gái, em quả thực là có mắt chọn nha. Đây chính là mẫu áo mới nhất nhập về từ Ý, thiết kế này được cả trong nước và ngoài nước đánh giá sao. Về cả phần màu sắc lẫn kiểu dáng thiết kế, thực sự là hoàn hảo đối với bạn trai em” Nữ nhân viên nói đến đây không khỏi liếc nhìn anh một cái rồi cười e thẹn

Nó cười trừ rồi quay sang nhìn anh, chờ đợi ý kiến. Anh chỉ gật đầu cười đơn giản rồi quay sang nói thanh toán với nhân viên. Lúc này tâm trạng nó lại trùng xuống, nó cảm giác anh đang gượng ép bản thân mình tiếp nhận lấy, anh không thích chúng sao?

Trên đường về nhà, nó chỉ chống tay vào cửa kính lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Sao nhìn đâu đâu cũng toàn là màu xám buồn bã vậy chứ? Anh thỉnh thoảng hỏi nó có mệt không? Có muốn đi đâu đó nữa không? Nhưng nó chỉ lắc đầu, tâm trạng tệ như này còn đi đâu được nữa chứ.

Xe vừa đỗ xuống, nó đã vội tháo dây an toàn lao nhanh vào bên trong. Anh khó hiểu trước phản ứng của nó rồi cũng đuổi theo.

“Bé con, em sao vậy?” – Anh ngồi xuống cạnh nó, lo lắng hỏi.

Nó im lặng ôm gối nằm dựa lưng về phía anh. Anh càng thêm khăn trương “Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Em nói đi”

“Nếu anh không thích thì cứ nói với em chứ đừng cố ép bản thân nhận lấy khi mình không muốn” – Nó tui thân lên tiếng, không xon nước mắt sắp rơi ra rồi, mau mau thu vào, nó cuống cuồng kim chế.

Anh đột nhiên im lặng suy nghĩ xem nó đang nói về vấn đề gì, sau đó bật cười nhìn nó, thì ra là chuyện đó à “Anh đâu có nói rằng anh không thích. Ngược lại anh vô cùng thích nó mà”

Nó phụng phịu hỏi “Vậy tại sao anh không nói gì, cũng không có thử đồ, cứ như vậy gật đầu rồi dẫn em rời khỏi đó”

Anh nằm xuống ôm nó dỗ dành “Chẳng phải không thích anh bị phụ nữ khác nhìn chăm chăm sao? Khi đó nhận thấy có nhiều người nhìn chăm chăm mình phía sau nên anh mới dẫn em nhanh chóng rời khỏi đó....” Sau đó anh ghé sát vào tai nó “Để em khỏi mất công xác định chủ quyền như lúc trước đó”

Mặt nó đỏ ửng lên, vậy.. vậy là anh nhìn thấy rồi? Mất mặt quá đi. Nó không biết làm gì, xấu hổ vội vùi mặt vào lòng anh nhắm mắt lại. Anh chỉ cười nhẹ, hôn lên mái tóc mềm mại kia rồi ôm chặt lấy nó từ từ tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ

Hai ngày sau thời tiết càng thêm lạnh, gió thổi khá mạnh, những người đi bộ luôn phải chắt vật bước từng bước một trên vỉa hè bởi mỗi lần có cơn gió mạnh thổi qua, ai cũng vậy cả, đều cảm thấy mình sắp bị cuốn đi. Cũng bởi vì thế mà mấy ngày này anh không ngừng nhắc nhở nó trước khi đi làm “Nếu có đi đâu phải bảo tài xế đưa đi, không cho phép tự mình đi, mà tốt nhất đến công ty với anh là an toàn tuyệt đối. Đi đường cũng phải cẩn thận coi chừng gió thổi bay mất”

Sáng nào cũng được ban thánh chỉ nên nó đã sớm học thuộc lòng, không cần anh nhắc nhở, chỉ cần thấy anh có dấu hiệu mở miệng nói, nó liền thay anh đọc thánh chỉ một cách trôi chảy. Mỗi lần như vậy anh xoa xoa đầu nó gật đầu khen ngoan.

Ngồi trên xe, nó ngáp ngán ngáp dài không ngừng chu môi bất mãn “Em đã gây lên tội tình gì vậy? Tại sao cứ bắt em phải đi cùng chứ? Thật không công bằng!”

Chỉ là lúc nửa đêm cả hai còn đang vui mình trong chăn ấm, điện thoại của anh reo lên liên hồi. Nó chính là vì tiếng ồn mà nhắm mắt khó chịu, còn anh bức mình với lấy điện thoại không cần biết là ai gọi tới đã tắt máy rồi ném vào ghế sofa gần đó, ôm lấy nó ngủ tiếp. Nhưng chưa đầy ba mươi giây sau đó, âm thanh chết tiệt đó lại một lần nữa vang lên, có lẽ người gọi điện này nhất định rất thích chơi với lửa thì phải. Nửa đêm nửa hôm gọi điện thoại, phá hoại giấc ngủ của người ta mà không thấy xấu hổ sao?

Nó không để ý lắm đến lời anh nói khi nghe điện thoại chỉ vui đầu vào trong chăn định tiến vào mộng đẹp thì anh đã đến bên cạnh lay lay nó dậy “Bé con, dậy nào”

Bên trong chăn không có hát ra bất cứ âm thanh nào khác ngoài tiếng thở đều, anh buồn cười lật chăn ra. Do nó cuộn chặt vào người như con sâu nên khi anh kéo nhẹ ra, cả người nó không còn bất cứ một chút chăn ấm nào để đắp. Liền bức mình dụi dụi mắt nói giọng ngái ngủ, vẫn cố kéo kéo tấm chăn về phía mình “Anh bất lịch sự vừa thôi, em đang muốn ngủ, làm ơn hãy để em yên”

Anh nhìn con sâu ngủ lười biếng kia vì vui mặt trong chăn ấm lâu mà trở lên hồng hồng không chịu được liền cúi xuống cắn một cái làm nó bật dậy nhưng mắt còn chưa có dấu hiệu muốn mở “Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?”

“Nó về rồi” – Anh giúp nó chỉnh lại mái tóc bù xù, thần nhiên lên tiếng

“Ai chứ?”

Nãy giờ anh ngồi nghe nó phát biểu cảm tưởng, cũng đã hơi choáng “Được được, là do anh hết, là anh lôi cả em đi cùng. Nhưng việc này cũng không thể trách một mình anh được” Đúng mà, bản thân anh cũng đâu có muốn, tình cảnh bất buộc thôi.

Nó liếc xéo anh “Đúng rồi, về phần đáng ghét không ai là qua mặt được hai người đâu” “Em vừa nói gì vậy? Có thể lặp lại cho anh được không?”
Giương mặt dịu dàng, môi nở nụ cười mê hoặc nhưng giọng nói chất chứa đầy nguy hiểm. Phải mất một thời gian dài sống chung nó mới biết đây chính là cách thức “săn mồi” của anh.

Nó không có hốt hoảng hay để ý gì đến thái độ của anh chỉ thần nhiên đánh trống lảng một cách thuần thục “Thôi anh lái xe đi kia, cẩn thận một chút, hôm nay đường nhiều xe hơn mọi ngày thì phải” Phải rồi, vô quyết đây có móng tay nhọn, nó cũng đã học được cách thức để sinh tồn trước nguy hiểm rình rập.

Anh biết thừa mấy chiêu trò của nó, mỗi ngày một kiểu nhưng vẫn không qua được mắt anh. Nhưng cũng chiều theo ý nó, cứ coi như mình không biết gì cả, dễ dàng bỏ qua cho nó, chỉ chờ dài rồi tiếp tục lái xe.

Một kẻ nói huyền thoại, một người bình tĩnh ngồi nghe. Thình thoảng lại vang lên tiếng trêu chọc kẻ đang nói của người lái xe. Cứ thế xe băng nhanh qua từng con đường dài.

Tại sân bay

Xuống xe, anh quàng cho nó một chiếc khăn dày, chắc chắn nó sẽ không bị lạnh mới yên tâm dắt tay nó tiến vào trong.

Đội mãi vẫn chưa thấy bóng hình cần tìm, nó nhủ mảy nói “Chờng ơi, em nghĩ chúng mình bị ăn quả lừa lớn lắm rồi”

Anh cốc đầu nó buồn cười nói “Ngốc, nó không có lớn gan như vậy đâu. Chờ một lát nữa đi, sắp đến đây rồi”

Nó bấu môi lắm bầm “Lớn rồi có phải con nít ba tuổi đâu mà lúc nào cũng cần phải có người đến rước tận nơi như thế này chứ.... Đúng là đồ con nít, đồ đều” Rồi lấy điện thoại vào mạng xã hội một chút để giết thời gian, không quên đeo thêm earphone để nghe nhạc.

Đúng như anh nói, không lâu sau người cần tìm cũng đã xuất hiện. Một chàng trai nổi bật với chiếc va li đang tiến lại gần phía hai người. Thân hình cao lớn không kém gì anh, tóc xanh rêu, sống mũi cao, đôi môi mỏng đang nở nụ cười tươi rói làm lộ ra má lúm hai bên. Đôi mắt sâu bị che đi bởi cặp kính râm,

diện đồ một thân trắng muốt thu hút không ít ánh nhìn nơi đây. Thậm chí còn có một vài người lấy điện thoại ra chụp ảnh, quay phim

“Anh trai, lâu rồi không gặp. Em nhớ anh lắm đây” – Một giọng nói ồm ồm vang lên, nhanh chóng ôm lấy anh chào hỏi.

Anh chỉ gật đầu phũ phàng đáp lại “Còn anh lại không nhớ em. Chào mừng em trở về nước” Sau đó liếc nhìn nó vẫn đang dán mắt vào điện thoại ở phía sau mình.

Chưa kịp nhắc nhở, đã có người gọi thay “Linh Nấm nhà chúng ta đây sao? Càng lớn càng xinh đẹp, để anh ôm một cái nào” Nói là làm, vừa dứt lời liền ôm chầm lấy nó, mặc kệ nó đang không để ý mình.

Về phần nó, đang mải mê đọc một vài bài báo gần đây, say sưa nghe bản nhạc yêu thích, tự dưng cả người bị một lực vẩy chặt lấy, suýt nữa còn không giữ vững được mà bật ra phía sau, điều này tất nhiên khiến anh khó chịu nhứt nhứt. Vội ngẩng đầu lên, đập vào mắt là người anh thân quen ngày nào. Đây chính là Đức Anh – người mà nó luôn bắt phần thắng bại mỗi khi đấu khẩu trong truyền thuyết.

Mất khoảng năm giây nó mới phát hiện người đang ôm mình chính là con người đáng ghét ấy, không chút kiêng nể đẩy ra lại đứng dậy tỏ vẻ mặt vui vẻ “Ôi, anh đã về nhà rồi sao?”

Đức Anh gỡ kính xuống vuốt tóc hãnh diện nói “Đúng, anh về rồi. . . “ sau đó dùng giọng không hài lòng chĩa về nó “Anh em thân thiết xa nhau mười mấy năm, giờ gặp lại không xúc động hay mừng rỡ thì thôi đừng này còn lạnh nhạt như vậy. . . Linh Nấm em đang có ý gì đây?”

Thực sự đã hơn mười năm trôi qua, Đức Anh và nó chưa hề có bất cứ liên lạc nào với nhau dù chỉ là một cú điện thoại hay một tin nhắn trên mạng xã hội. Điều này cũng dễ hiểu thôi, hai người này có đi đâu hay làm gì cùng nhau, không quá mười phút sau lại đề đầu cười cợt đối phương. Ngày ngày đầu khẩu đã sớm trở thành định lý, gia đình hai bên chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Vào mỗi lúc như thế, anh luôn là tòa, tuy nhiên không cần biết xảy ra chuyện gì, ai đúng ai sai thì người “thắng kiện” vẫn luôn là nó cả. Cũng không thể trách anh thiên vị được, có trách thì trách Đức Anh không biết nhường nhịn, đồ dành em gái. Với lại với tính cách của Đức Anh, anh chẳng sẽ không đòi nào kiên nhẫn dành thời gian để tâm tình cùng ai bao giờ. Thay vào đó là bay nhảy khắp nơi tìm thú vui ở những chốn náo nhiệt.

Nó đi đến khoác lấy tay anh, hất mặt hùng hổ nói “Anh về em rất vui, rất mừng, rất rất rất hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi cười cũng không cười nổi, khóc cũng không khóc được vậy nên xin lỗi anh, em chỉ còn cách làm vậy thôi. . . .” Ngừng một lúc lại bất mãn nói tiếp “Em còn chưa hỏi tội anh đâu đây. . . Anh nói xem, ở đây thiếu gì taxi như vậy mà, chỉ cần bước ra ngoài kia gạt đầu mỉm cười thân thiện tóa nắng với bác tài xế một cái. Đảm bảo anh sẽ được đưa về tận cửa phòng với tốc độ ánh sáng. Vậy sao còn làm phiền tui em như vậy chứ?”

Từ lúc trên xe đến giờ nó vẫn ôm cục tức, bây giờ được “bày tỏ” ra hết, cảm giác thật thoải mái quá.

Anh không phản ứng gì cả im lặng đứng vuốt tóc nó. Thật ra đối với anh, lời của nó cũng chính là lời của anh. Nếu nói cảm thấy không khó chịu khi nhận cuộc điện thoại vào đêm qua chắc chắn đó là lời nói dối. Mùa đông là mùa con người ta thêm khát giấc ngủ sâu, ồm ồm, vậy mà nửa đêm lại bị phá đám, ai mà không bức chứ. Cũng may anh vốn là người có kiên nhẫn nên mới đồng ý, nếu không điện thoại đã bị ném tan tành khi chuông reo lên rồi và tất nhiên sẽ không có đón đưa gì hết.

“Oh sorry, cũng tại chênh lệch múi giờ nên anh không để ý. . . .” Đức Anh gãi gãi đầu hối lỗi sau đó đưa ánh mắt dò xét nhìn hai người trước mặt nghi ngờ “Mà em vừa nói gì cơ? Gì mà làm phiền tui em?”

Nó chột ngắc đầu ngây ngô nhìn anh. Dùng ánh mắt nói chuyện “Anh ấy lẽ nào vẫn chưa biết gì hay sao?”

Anh gạt đầu với nó một cái rồi thân nhiên lên tiếng “Bọn anh đính hôn rồi nhóc”

“Gì?” – Đức Anh không tự chủ mà há hốc miệng nhìn hai người. Biết rõ tính tình anh trai mình không thích bị quăn quẩy, làm phiền. Theo như anh được biết, từ nhỏ Linh Nấm là đứa trẻ rất hay những nhẽo, thích trêu chọc làm phiền, quăn quẩy lấy người khác. Mà người khác ở đây không ai khác chính là anh trai của anh. Mỗi lần như vậy anh đều bày ra bộ mặt sát khí đáp trả. Rõ ràng tính cách đối lập như vậy mà, sao có thể. . . .

Anh lạnh lùng nhắc nhở “Chú ý hình tượng một chút, đừng khiến anh phải xấu hổ”

Nghe vậy Đức Anh cũng nhanh chóng điều chỉnh lại phong thái, nhưng vẫn không khỏi thắc mắc “Hai người chính xác đã đính hôn vào khi nào? Lí do là gì? Bị ép buộc hay tự nguyện? Tại sao không ai nói cho em biết vậy?”

Đức Anh hỏi liên tục như con robot được lập trình. Anh nhìn nó, nó nhìn anh chớp chớp mắt. Cuối cùng anh chỉ nói ngắn gọn “Chuyện của bọn anh em tốt nhất không nên thắc mắc nhiều thì hơn”

Nó vui mặt vào lòng anh che đi vẻ thẹn thùng xấu hổ. Chuyện của nó và anh ngay cả ba mẹ cũng còn chưa rõ, cả hai đều âm thầm thích người kia. Đối với biểu hiện này của nó mà nói, anh vô cùng hài lòng.

Sau một hồi kỹ lưỡng quan sát cử chỉ ngọt ngào của hai người dành cho nhau, Đức Anh đứng đó xoa cằm gạt gạt đầu buông ra một câu “Em hiểu cả rồi”

“Hiểu rồi thì sau này phải biết kính trên nghe không? Từ giờ em chính là chị dâu tương lai đáng yêu nhất hệ Mặt Trời của anh” – Nó lộ mặt ra cười ranh mãnh.

Anh bật cười bẹo má nó. Đức Anh bày ra bộ mặt méo xệch, thôi rồi nhưng ngày bình yên từ nay đã theo gió mà bay đi mất rồi.

Nó còn định trêu chọc thêm vài câu, lại có tiếng ai vọng lại ngày càng gần “ Gấu à, xin lỗi anh chờ lâu không?”

Nó hơi giật mình suy nghĩ, giọng nói này quen quá. Đến khi nghe thấy tiếng giày cao gót vang lại gần và dừng hẳn lại nó mới đưa mắt nhìn. Hai người đối diện bất ngờ nhìn nhau

“ Heo.../ Khi đột...!!!”

Do đã vào năm học mới, lịch học dày kín tuần nên không thường xuyên ra chương mới được, mọi người thông cảm nhé. Hứa rằng nếu có thời gian rảnh sẽ viết bù.

#Xincamon <3

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ (2)

“ Heo.../ Khi đột...!!!”

Cả hai vừa nhìn thấy nhau đã ngạc nhiên tột độ mà lớn tiếng kêu. Anh cũng cảm thấy thật bất ngờ, thật không tưởng tượng nổi lại có thể gặp nhau ở đây thế này, có điều không bày tỏ ra bên ngoài, chỉ đơn giản nhìn người trước mặt một chút.

Đức Anh ngơ ngác nhìn nó rồi lại nhìn Hân, tay cũng chỉ qua chỉ lại, có phần thắc mắc “ Hai người biết nhau sao?”

Kết quả lại bị ngó lơ, xem như người tàng hình. Nó đi đến gần Hân kiên định hỏi “ Là mày thật sao?” Nó cảm giác như mình đang mơ vậy. Lâu lắm rồi không có liên lạc, vốn nghĩ sẽ không gặp lại được nữa, nghĩ mình đã bị bỏ rơi, ai ngờ người đã đang đứng trước mặt mình rồi.

Bảo Hân cốc đầu nó một cái sau đó giọng nghẹn ngào “ Là tao chứ còn ai nữa... Tao nhớ mày chết mất” Rồi ôm chầm lấy nó.

Không kìm chế được cảm xúc, hốc mắt nó cũng đã đỏ lên, vốn định đưa tay ôm trả lại vội buông Hân ra “ Mày đi không nói với tao một tiếng nào, khi đến nơi mới gọi điện thoại báo cho tao biết... Mày gọi làm cái gì chứ hả? Chẳng lẽ mày cướp ngân hàng rồi bị truy nã hay sao mà bay gấp như vậy, đến tao còn muốn giấu?” Ngưng một lúc nó nói tiếp “ Còn nữa, suốt một thời gian dài như vậy, chính xác là gần một năm rồi mày không có gọi điện cho tao dù chỉ là một cuộc, đến khi tao mất kiên nhẫn liền gọi cho mày thì lại không liên lạc được, mày có coi tao là bạn không con khi đột này!!!”

Dường như mọi bức xúc kể từ lần đó vẫn đọng lại trong lòng nó nên khi thốt ra tưởng chừng như vỡ bờ. Thân thiết với nhau như hai chị em ruột, suốt mấy năm gần bó mọi chuyện đều chia sẻ cùng nhau không hề giấu giếm trong lòng, làm sao có thể không tức giận khi cô nàng đi với không lời tạm biệt. Đã vậy đến khi trở về đột ngột lại còn dám nói ra câu “Tao nhớ mày”. Nhớ nhớ con khi đột.

Bảo Hân bị nó nắn một hồi cũng cảm thấy tủi thân, nước mắt lăn trên má phụng phịu “ Tao xin lỗi... Tao có lỗi khổ riêng”

Đức Anh nãy giờ nhìn hai người nói chuyện, nhìn nó mắng Hân như vậy liền đi đến ôm lấy cô nàng an ủi, mặt khác bức xúc nhìn nó “ Nắm ai cho phép bắt nạt Gấu Con của anh?” Từ lúc quen nhau đến giờ, anh chưa từng thấy cô bé của mình lại khóc như vậy, ngay cả anh còn chưa dám nói một câu nào đó khiến cô không vui.

Nó không nói gì, gạt phăng nước mắt quay đi.

Anh ôm lấy nó nói đều đều “ Bảo Hân là em dâu tương lai của anh?” Đúng vậy, một câu hỏi ngắn gọn, xúc tích, đi vào lòng người, thấu tóm tắt cả nghi vấn.

Đức Anh mặt tươi cười nhìn anh trai “ Đúng vậy”

Sau đó cúi đầu nhìn người trong lòng cười thỏa mãn. Bảo Hân không có cảm xúc gì khác, nhẹ nhàng buông tay anh ra mà đi đến kéo kéo tay nó làm nũng “ Chị Linh xinh đẹp siêu cấp vô địch, chị Linh tốt bụng, giỏi giang, rộng lượng... Tha lỗi cho bé Hân đáng yêu lại đáng thương có được không?”

Nó vẫn im lặng nhìn sang hướng khác nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Biết chắc nó đang nghĩ gì, biết mình sắp chạm tới thành công, tiếng nịnh nọt đổ dành lại vang lên “ Đi mà Linh, mình hứa sẽ không có lần sau đâu mà, nha nha nha” Đồng thời ôm lấy nó làm nũng, mặc kệ việc hai người phải sau đang khó chịu với hành động của mình. Cả người này đều có tính chiếm hữu rất phi thường.

Nó cuối cùng cũng chịu thua với Bảo Hân, vội gạt tay cô ra “ Được được tha lỗi thì tha lỗi... Giờ thì bỏ buông ra được rồi, mọi người đang nhìn chăm chăm kìa”

“Không chịu, mặc kệ người ta nhìn, cho ôm thêm chút nữa đi.” Bảo Hân không nghe lời, cứ quẩn chặt lấy nó không buông.

Âm thanh cào cào đồng thanh vang lên từ hai người đàn ông phía sau “ Buông ra”

Cả nó và Bảo Hân đều giật mình quay ngoắt ra sau với vẻ mặt sợ hãi.

Ngồi đối diện nhau, tất cả nhìn nhau chằm chằm bằng con mắt dò xét. Không gian im lặng đến lạnh người.

Nó xung phong là người phá tan bầu không khí đó, hất mặt tra hỏi đôi trước mặt “ Hai người có năm phút để kể lại sự tích của mình?”

Nó vẫn không hiểu, khi đột và Đức Anh lại có thể trở thành một cặp như vậy.

Đức Anh thần nhiên đáp lại “ Đó là một câu chuyện tình yêu dài vô cùng lãng mạn, để đi đến ngày hôm nay, để có thể nắm tay nhau như vậy, anh và Gấu Con đã phải vượt qua biết bao nhiêu là sóng gió, trở ngại.... Chỉ nói không thì không thể miêu tả hết được sự sâu sắc của nó đâu, nhưng nếu em muốn biết.....”

Đức Anh đang say sưa chuẩn bị đi vào câu chuyện lại bị nó lạnh lùng cắt ngang, nhìn Bảo Hân nói “Mày thay anh ấy nói câu gì đi vào lòng người một chút đi”

Anh buồn cười nhìn nó, Đức Anh mặt méo xệch cảm thấy mình không được tôn trọng, cảm thấy mình bị vùi dập không thương tiếc.

“Thật ra cũng không có gì đặc biệt cả, chỉ là một vài lần vô tình gặp mặt ở quán cà phê hay nhà hàng, cả hai cùng nhau trò chuyện dần dần trở thành bạn..... Rồi anh ấy tỏ tình với tao” – Nói đến đây Bảo Hân khẽ nhìn Đức Anh một cái thật nhanh rồi ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Nó bĩu môi thất vọng nhìn Đức Anh với vẻ chế giễu “Vậy mà anh nói hay như hát nhai?.... Gì mà một câu chuyện tình yêu dài, lãng mạn”

Biết ngay mà, với tài năng vỗ mồm phi thường, không có gì bất ngờ khi anh tán đổ Bảo Hân. Có điều nó có thể thấy lần này Đức Anh là thật lòng, nghĩ lại khi đột mà ghép với Đức Anh cũng khá hợp nhau đấy chứ. Mai này kết hôn với nhau chắc hẳn nhà cửa sẽ vui tung bừng.

Đức Anh lườm nó “Chỉ có người trong cuộc như bọn anh mới có thể hiểu, còn em thì không đâu đồ Nấm”

Đáng ghét, sau bao năm vẫn chứng nào tật đấy, vẫn không ngừng trêu chọc nó “Anh thấy em giống Nấm chỗ nào hả? Có mà anh Nấm thì có”

“Chùng nào cao bằng Gấu Con nhà anh rồi hãy đến nói chuyện với anh nha cô bé” – Đức Anh cười lớn, ca này khó với nó đây, sau bao năm nó vẫn thấp hơn Hân một cái đầu. Nhớ hồi còn đi học, mỗi lần đi học về hai đứa lại ghé vào tiệm bánh ngọt gần trường. Câu đầu tiên cô chủ quán nói khi thấy Hân dắt tay nó bước vào là “Hai chị em muốn dùng loại bánh nào?” Đến đứa ngốc cũng biết cô ấy đang ám chỉ Hân là chị của nó. Sau vụ đó ngày nào Hân cũng dẫn nó đến đó rồi không ngừng cười trêu.

Nó tức giận nhìn tên vô lại đối diện nhưng không nói được gì. Anh im lặng suốt từ đầu đến giờ mới lãnh đạm lên tiếng “Dám chọc bé con của anh?”

Nó vô cùng hài lòng ngẩng đầu mỉm cười với anh, rồi nhận lại được một cái xoa đầu.

“Nhưng em ấy là người bắt đầu” – Đức Anh bất mãn kêu oan

Anh vẫn không quan tâm, lạnh lùng nói “Trong mọi cuộc tranh luận với em, người đúng luôn là cô ấy, em biết mà”

Đức Anh bĩu môi nhìn nó đang hất mặt lên nhìn mình với vẻ thách thức. Bảo Hân ngồi cạnh không hiểu chuyện gì đang diễn ra liền ngáy thơ hỏi “Ồ sao lại như vậy? Gấu à, anh lại để con heo kia bắt nạt sao?”

Đức Anh vỗ nhẹ vào tay Hân đáng thương nói “Chỉ tại anh quá hiền lành thôi em, không sao cả đâu, anh có thể chịu được, em đừng lo lắng quá”

Cảm xúc chung của anh và nó lúc này được diễn tả ngắn gọn qua hai từ “Buồn nôn”

Sau khi cùng nhau dùng bữa, cùng nhau trò chuyện sau bao ngày gặp lại về cuộc sống thời gian qua và hiện tại. Tưởng rằng mình sẽ được đón tiếp chu đáo, ai ngờ đến buổi chiều anh đã ngỏ lời muốn đuổi khách. Lí do rất đơn giản và bất ngờ, chỉ vì một câu nói ngáy thơ của nó rằng mấy ngày này muốn Hân ở lại cùng, muốn ngủ cùng với cô. Vậy là Bảo Hân đáng thương và Đức Anh bất hạnh của chúng ta đã bị gửi trả về đất mẹ.

Vì lí do này, nó không thêm mở miệng nói với anh một từ nào kể từ đó. Cũng không ngủ chung với anh nữa mà ôm gấu chuyển sang phòng ngủ cũ của mình, không quên khóa trái cửa. Và tất nhiên anh không hề hài lòng về việc này, nó vừa kháo cửa lại, anh cũng đã lấy chìa khóa mở cửa bước vào, bế thốc nó lên vác về chỗ cũ.

“Muốn tạo phản?” – Anh nghiêng răng nhìn nó

Nó không nói gì, quay mặt đi nơi khác tránh ánh mắt của anh

Điều này càng làm anh thêm tức giận liền cúi xuống ngậm lấy môi nó không buông. Nó giãy giụa muốn tránh nhưng vô dụng, cuối cùng bất lực để yên cho anh muốn làm gì thì làm.

Anh nhận thấy sự bất phản kháng từ nó liền ngưng lại dịu dàng hỏi “Nói anh nghe lí do xem nào”

Nó bày ra bộ mặt giận dữ như trẻ con bị cướp mất kẹo “Khi đột với em lâu ngày không gặp rồi, có nhiều chuyện cần nói. Vốn chỉ muốn tâm sự cùng nhau một vài hôm mà anh cũng tức giận phản đối”

“Một vài hôm? Bé con em là đang chơi anh phải không?” – Anh cười lạnh

Nó vội lắc đầu

“Có chuyện gì để sau rồi nói, sau này là người một nhà rồi, muốn nói bao nhiêu cũng được.” – Anh nói đều đều “Chịu không?”

Nó im lặng một hồi rồi cũng nghe lời anh mà gật đầu.

Anh hài lòng hôn lên trán nó “Vây mới ngoan”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương không tên

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Bị Bắt Về

Mọi chuyện là như vậy. Ngày hôm nay, tại thời điểm này, chính là lúc nó cần giải thích với anh. Anh vốn nghĩ nó sẽ ngoan ngoãn nhận lỗi ai ngờ ngược lại với suy nghĩ của anh, nó đã không biết sai mà còn cứng đầu cố chấp. Định lên tiếng mắng nó một trận nhưng khi thấy nước mắt nó đua nhau chảy xuống lại cảm thấy đau lòng, không nỡ nặng lời. Nhưng vẫn nghiêm giọng “Uất ức lắm sao?”

Nó ngẩng mặt lên, nhìn anh với vẻ mặt bất mãn “Đương nhiên là uất ức...” Ngưng một lúc nó cười nhạt, nói giọng bất cần không nhìn anh “À phải rồi, anh vốn đầu quan tâm... vẫn không trả lời thì tốt hơn”. Nó biết nó nói vậy có phần quá đáng nhưng quả thật, anh vốn đã bá đạo từ trong trứng, chuyện gì cũng tự mình quyết định, ra lệnh nó phải làm này làm nọ, luôn hành động một mình mà chưa từng hỏi đến cảm nhận của nó.

Lời nói của nó đương nhiên khiến lửa giận trong anh bùng lên dữ dội, không giữ được vẻ nhẫn nại lúc nãy ngược lại lớn tiếng “Em tò thái độ gì đây? Ai cho phép em nói kiểu đó?”

Đó, nó biết ngay mà, anh luôn cảm đoán nó mọi việc, anh luôn kìm hãm nó và nó không hề thích điều đó. Chỉ cúi đầu im lặng không có ý định mở miệng nói một từ nào thêm

Thấy nó im lặng, anh chỉ biết thờ dài nhẹ nhàng nói “Vây bây giờ em muốn thế nào?”. Anh đã sớm quen với bộ mặt tươi cười, nghịch ngợm của nó rồi. Hiện tại thấy nó tỏ vẻ chán ghét thì không khỏi khó chịu cùng khản trương đỏ dánh.

Nó vẫn im lặng, né tránh ánh mắt của anh. Nó không có giận dữ gì anh hết, chỉ là nó muốn anh hiểu cho nó, đừng có suốt ngày giam nó bên cạnh. Lần này coi như cho anh một bài học đi.

“Không muốn nói đúng không?” – Anh lạnh lùng nói, hai mắt vẫn dừng trên người nó, chưa có ý định rời đi.

Nó chơi lớn luôn, được ăn cả ngã về không. Bất chước phong cách của anh, lạnh lùng nói “Em chẳng có gì muốn nói cả... Tất cả là lỗi của em hết, anh muốn chửi, mắng, đánh thế nào thì tùy”

Sau khi mạnh miệng thốt ra những lời đó, trong lòng nó vẫn luôn thầm mong anh sẽ chịu khuất phục mà ôm nó vào lòng dỗ dành như mọi khi. Nếu quả thực anh làm như vậy, nó cũng sẽ chẳng kiêu kị gì mà ôm lấy anh thật chặt và nói một câu xin lỗi chân thành.

Nhưng. Nó chỉ nghe tiếng anh cười lạnh, kèm theo một câu nói có phần thất vọng làm nó giật mình “Thật xin lỗi đã khiến em không thoải mái như vậy” Sau đó không nhìn nó lấy một cái nào rời khỏi.

Câu nói này có ấn tượng vô cùng sâu sắc với nó. Đây chính là câu nói của anh khi hiểu lầm chuyện giữa nó và Khánh Phong. Đây cũng chính là câu nói giống như lời từ biệt của anh với nó, cũng chính vì câu nói này mà nó khóc suốt một đêm liền. Giờ anh nói lại câu này là có ý gì? Hai người khó khăn lắm mới làm lành lại vậy mà anh lại muốn dứt bỏ sao?

Nó tức giận đứng phắt dậy hướng thẳng tấp hướng anh đi thét lớn “Nói đi là đi như vậy sao, anh đúng là cái đồ đàn đông tôi tệ mà.... Dễ dàng một chút có sao đâu, lúc trước anh từng thế mà, sao giờ lại không...” Nước mắt nó rơi lã chã, những tiếng nấc nghẹn ngào vang lên làm anh đứng khựng lại nhưng vẫn chưa có xoay người qua “Anh thay đổi rồi, anh có người khác rồi, anh ghét tôi rồi... Nếu đã như vậy, hủy hôn đi... Không muốn cưới anh nữa... Không....” Anh đang kích động nên nói năng lộn xộn, cũng không biết mình đang nói gì, cứ thế tuôn ra một tràng.

Mỗi một câu nó nói ra đều làm anh nhứ chặt mày lại, đến khi nghe thấy ba từ “hủy hôn đi” hàn khí từ người tỏa ra mạnh mẽ, nghiêng răng ken két đi về phía nó, hai tay nắm chặt lấy bả vai đang run lên vì khóc “Em vừa nói gì? Dám nhắc lại không?”

Anh đảm bảo, nếu nó mà dám nói lại ba từ đó một lần nữa, anh đảm bảo ngày hôm nay chính là ngày bình yên cuối cùng của đời nó.

Nó bị hành động của anh làm cho sợ hãi, lắp bắp hỏi lại “Nhắc... Nhắc lại cái gì?”

Anh vẫn duy trì bộ mặt cùng giọng nói đe dọa đáng sợ với nó “Anh cảnh cáo em, nếu nhắc lại những từ đó trước mặt anh một lần nữa.. em chết với anh, rõ chưa?”

Nó như con robot được lập trình, gật đầu lia lịa, trong đầu đang cố tua lại xem mình vừa nói câu gì khiến anh tức giận như vậy.

Anh kéo tay nó đến ngồi trên ghế sofa, lau nước mắt cho nó thật dịu dàng “Thật nghe lời... Vậy bây giờ có thể trả lời câu hỏi trước đó của anh rồi chứ?”

Câu hỏi gì cơ? Nó lại bày ra vẻ mặt ngờ ngác, đưa tay lên xoa xoa đầu. Mà mỗi lần nó ngờ ngác không biết chuyện gì xảy ra, đôi mắt ngây ngô lại mở to nhìn lơ đãng trong rất đáng yêu. Mà cứ mỗi lần như vậy anh lại thương cho nó một nụ hôn.

Sau một hồi load, rốt cục nó cũng nhớ liền bày tỏ “Thật ra cũng không có gì lớn, chỉ là em cảm thấy mình bị mất tự do...” Nhìn vẻ mặt anh chăm chú nghe, nó nói tiếp “Em chỉ là không muốn bị anh giam lỏng như những ngày vừa rồi. Em biết anh không muốn em đi sớm về muộn, không muốn em gặp nguy hiểm và đặc biệt là không muốn em vì sự xuất hiện của con khi đột mà bỏ quên anh... Em nói anh nghe, em không có, những ngày về muộn đó là do khi đột cứ năn nỉ em ở cùng nó, hình như nó ghen em rồi, em cũng muốn dành nhiều thời gian cùng nó một chút, bởi cũng lâu rồi hai đứa không có liên lạc, và sau đó sẽ biết chừng mực hơn vì em biết anh không thoải mái..... Em trốn đi cũng bởi vì quá chán chường thôi, vốn định về sớm nhưng sợ anh nên ở lại thêm một chút...” Nói xong nó cẩn thận dò xét biểu hiện của anh. Chỉ thấy anh lạnh lùng nhìn nó sau đó gờ tay cao lên, khiến nó vội nhắm chặt mắt lại, trời ơi anh vẫn không hiểu cho nó.

Nhưng cuối cùng anh phì cười rồi xoa đầu nó mắng yêu “Bé con ngốc nghếch, chỉ có vậy mà không thể nói sao? Em phải biết rằng chỉ cần em mở miệng yêu cầu, anh sẽ đáp ứng mà” Quả thực mấy ngày giam lỏng nó, luôn phải đối diện với ánh mắt chán nản buồn bã của nó, anh đến cả việc nuốt cơm cũng không trôi.

“Em sợ anh không đáp ứng” – Nó nhỏ giọng nói đáp lại

“Đúng là bé ngốc.... Nhớ kỹ lần sau có chuyện gì đều phải nói cho anh nghe, nghiêm cấm hành vi bỏ trốn, nếu không tội không thể tha thứ, nghe chưa?” – Anh nghiêm giọng tuyên bố.

Nó gờ tay lên làm vẻ mặt nghiêm túc “Xin tuân lệnh”

Cách biệt thự của anh và nó không quá xa, lại là một căn biệt thự xinh đẹp quen thuộc khác. Nơi đây chính là tổ ấm của cặp đôi nhà Gấu. Bên trong biệt thự, cũng vang lên âm thanh “tâm sự” của hai người trẻ.

“Gấu con, em có biết mấy ngày em trốn đi cùng Năm anh lo đến mức nào không?” – Đức Anh bẻ ngoài đang xoa xoa đầu Hân nhưng thực chất là đang nghiêng răng nghiêng lợi hỏi tội.

Bảo Hân đang ngồi dưới sàn khoanh tay cúi thấp đầu lí nhí lên tiếng “Em xin lỗi.. Thực ra em không muốn đi chút nào bởi em biết chắc anh sẽ vất vả tìm em... Nhưng...nhưng con heo đó cố tình dụ dỗ em đi mặc cho em từ chối.. em bị oan!”

Vừa thốt ra câu này, nó đang được anh ôm vào lòng bỗng dưng hắt hơi một cái. Anh lại lo lắng hỏi “Bé con em ốm sao?” đồng thời tay đưa lên sờ trán nó kiểm tra nhiệt độ.

“Em không sao...Anh đừng lo lắng” – Nó nhìn anh cười trừ, trong đầu liền nghĩ ngay đến Bảo Hân, chắc chắn con khi đột đó đang nói xấu mình mà.

Đức Anh không hề có bất kì dấu hiệu nào cho thấy anh hài lòng về lời thú tội của Hân, chỉ nhàn nhạt mở miệng “Ồ vậy sao? Vậy mà anh nghe quản gia

nói, khi Năm đến, em không từ chối gì, cứ thế chạy lên phòng thu dọn đồ đạc rồi cười toét miệng đi theo em ấy... Chẳng lẽ anh lại nghe lầm sao?”

Nhắc đến đây, Đức Anh không thể không bức mình. Gọi điện về nhà nghe quần gia nói cô nàng không có ở đó đã rất sốt ruột, trong đầu không ngừng đồ hết tội lỗi lên nó, ai ngờ khi về đến nghe được chính những lời kể lại của quần gia, anh mới biết cảm giác bị ăn quả lừa lớn là như thế nào.

Bảo Hân gạt mình, lấp bắp đáp trả “Ày chắc di ấy nhìn lầm đó, em không có cười, em chính là bị ép buộc mà. Em cũng rất khổ tâm mà”

Đức Anh không nói nổi cô nữa, cũng không muốn tiếp tục tra hỏi trong vô vọng khi một người hỏi thì một người lại giả ngây.

Nhận thấy sự phớt lờ của người trước mặt, Bảo Hân áy náy cắn môi dưới ôm lấy anh dùng giọng mũi nói “Em xin lỗi, em sai rồi, sẽ không có lần sau đâu. ... Anh đừng có không nói chuyện với em, cũng đừng bày ra bộ mặt đó được không. Gấu?”

Trước mắt chỉ còn cách này thôi, nếu không thành công thì mọi chuyện coi như xong.

Và thật may mắn, ước nguyện của cô đã được đáp ứng. Đức Anh quay sang vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nhắc nhở “Anh đã rất lo lắng... Nếu có lần sau anh thế là em sẽ không được yên ổn đâu” Câu nói khiến cả người Hân bắt giác rung mình nhưng vẫn cảm thấy ấm áp, liền ôm chặt lấy anh ngoan ngoãn “Vâng vâng thưa bạn Gấu của em... aa”

“Em sao vậy?” – Nghe thấy tiếng kêu của Hân, Đức Anh vội vàng hỏi

Bảo Hân không nói gì, mặt nhăn lại, tay không ngừng xoa bụng càng làm cho anh thêm phần hoảng hốt “Gấu Con cố gắng chịu đựng, anh lập tức đưa em đến bệnh viện”

“Đến bệnh viện làm gì vậy?” – Bảo Hân mặt ngơ ra hỏi lại. Khi không tự dung lại đi bệnh viện làm gì chứ?

“Còn không phải là vì em sao? Mau, anh đưa em đi” – Dứt lời Đức Anh đỡ Hân đứng dậy

Bảo Hân ngu ngơ nhà mình này giờ mới hiểu ra tại vì biểu cảm vừa rồi của mình khiến anh lo lắng liền buồn cười nói “Bệnh của em muốn chữa, phải đến nhà hàng mới được”

Đức Anh nghe thấy âm thanh trêu chọc của cô, liền không nhanh không chậm, ban cho cô nàng một cái cốc đầu “khá nhẹ nhàng”. Mọi chuyện đã được giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Bữa Tiệc Kỷ Niệm

Buổi tối – khoảng thời gian tràn ngập sắc màu của vạn vật. Toàn thành phố như sống dậy, lấp lánh ánh đèn tuyệt diệu.

Trong phòng khách, anh đứng đối diện với nó với vẻ mặt muốn thuyết phục.

“Em chắc chắn rằng sẽ ở nhà?”

Nó gật đầu kiên định “Em vốn không thích hợp với những nơi náo nhiệt như vậy”

Anh nhú mày nhìn nó một hồi. Nó vốn là người rất thích náo nhiệt cơ mà, càng đông vui càng tốt, anh vốn còn tưởng nếu không hỏi, tự nó cũng sẽ hăng hái khoác tay mình cùng đi... Vậy nhưng... “Tại sao?”

“Chỉ là em vẫn chưa quen với những bữa tiệc kiểu đó. Trước đây cũng vậy, em chỉ đến dự tiệc cùng ba mẹ đúng một lần duy nhất rồi không có lần sau...” – Nó gãi gãi đầu kể lại.

Thú thực, nó vốn không muốn đến những nơi như vậy bởi những ánh mắt dò xét, đánh giá của những người tham gia. Mà đúng hơn là sợ... Sợ những câu hỏi tiếp cận không mấy thiện cảm của những “người thừa kế”, sợ khi phải đối mặt với những cô tiểu thư giàu có mà kiêu ngạo, câu hỏi đầu tiên thay cho câu chào của họ luôn là “Nhà cô thuộc tập đoàn nào thế?”

Biết nó nói thật nên anh cũng không có ý kiến gì thêm. Anh thở dài một tiếng rồi xoa xoa đầu nó “Được rồi, nếu không muốn thì anh không ép em... Có điều, Bảo Hân cũng có mặt” Nhưng rồi vẫn muốn thuyết phục lần cuối, bởi anh muốn nhân bữa tiệc này công khai quan hệ của họ.

Thế nhưng, nó chỉ gật đầu một cái tỏ vẻ đã biết rồi cười tinh nghịch “Em không đi đâu”

Lại thêm một tiếng thở dài nữa của anh mà nó nghe thấy rõ ràng, liền nhón chân lên ôm cổ rồi hôn nhẹ vào má anh “Đừng có thở dài như ông cụ nữa, em không thích đâu... Anh đi đi rồi về sớm với em”

Anh cũng hết cách mỉm cười ôn nhu, hôn lên trán trơn bóng của nó rồi lưu luyến rời đi.

Đó bữa tiệc kỉ niệm 20 năm ngày thành lập của tập đoàn Huyền Lam – tập đoàn thân thiết với tập đoàn T&L của gia đình anh. Ba anh cùng vị chủ tịch này hồi trước là bạn học thân thiết của nhau bởi vậy hai bên luôn coi đối phương là người nhà của mình.

Không gian hoành giả tuyệt đẹp hiện ra với những chùm đèn lớn sang trọng chiếu rọi lên những khóm hoa nhiều màu sắc được thiết kế từ pha lê trên mỗi bàn tiệc, khắp đại sảnh đều bùng lên những tia sáng ảo diệu từ những ly nền trắng. Màu sắc chủ đạo là trắng, dàn dựng theo phong cách phương Tây lãng mạn. Tại đây quy tụ những vị chủ tịch, giám đốc quyền lực của những tập đoàn có sức ảnh hưởng lớn. Không gian sang trọng cùng không khí náo nhiệt kết hợp lại giống như một bữa giao hưởng cuốn hút.

Chủ tịch Lâm nhìn anh với ánh mắt đầy ý cười “ Thế nào anh giám đốc, bản thân phải vất vả làm việc trong khi đó lão già kia lại thành thói ôm vợ đi du ngoạn cảm giác có vui không?”

Không sai, đây chính là ông Lâm - bạn chí cốt của ba anh. Năm tháng vội vã trôi qua nhưng dường như không có bất kì ảnh hưởng nào đến vẻ ngoài cũng như tinh thần của ông. Đây vẫn mãi là ông bác mà anh luôn coi trọng.

“ Đây vốn là bổn phận của con mà, nhưng mà bác nói đúng đó thật sự con vẫn luôn ngấm ngầm không tán thành khi ba chỉ biết đến mẹ...” – Anh cũng hùa theo nói xấu

Chủ tịch Lâm bật cười “ Thấy chưa ta nói rồi, người cha yêu dấu của con thực chất là một tên trọng sắc khinh bạn mà, cũng may con không giống vậy nếu không..... chắc chắc ta sẽ buồn lắm”

Bên này vị chủ tịch họ đang thưởng thức bữa tối trên thuyền cùng bà xã, đột nhiên hắt hơi một cái làm bà lo lắng “ Sao vậy?”

Ông ngây ngô đáp lại “ Anh không biết”

Khi anh đang nhấp một ngụm rượu đỏ, ông đột nhiên lên tiếng “ Vậy còn cô vợ nhỏ kia đâu rồi? Sao không thấy bóng dáng nó?”

Anh khá ngạc nhiên trước câu hỏi của ông “ Bác đã biết rồi sao?” Về chuyện này vẫn chưa có dịp công bố làm sao ông lại biết rõ vậy chứ... Ngoại trừ....

“ Chính ba con đã cho ta biết... Nghĩ đến lại thấy mắc cười, chuyện đó chỉ cần gọi điện báo cho ta một tiếng là được rồi vậy mà còn chạy đến tận công ty chỉ để khoe với ta rằng mình đã có con dâu trước ta” – Chủ tịch Lâm lắc ly rượu trong tay, mắt tràn đầy ý cười.

Anh cũng phì cười một tiếng đáp lời “ Thì ra là vậy...” Sau đó nói tiếp “ Cô ấy nói không được khỏe nên muốn ở nhà. Bác thông cảm nhé”

Nếu nói hết những lời nó nói với anh trước khi đi, không biết ông sẽ có phản ứng ra sao nữa.

Chủ tịch Lâm chỉ gật đầu hiểu ý rồi nhắc nhở “ Vậy thì không được rồi, con nhớ về sớm một chút để xem chừng con bé ra sao biết không?”

Con dâu của ông bạn thân cũng chính là con dâu của mình, ông nghĩ như vậy.

Anh gật đầu cười nhẹ “ Con biết ạ”

Vừa dứt lời, liền có một bóng dáng người phụ nữ trung niên khí chất sang trọng bước tới “ Hai người đang nói chuyện gì mà vui vậy?” Không ai khác đây chính là vị bà xã quyền lực của chủ tịch Lâm.

Anh lập tức đến chào hỏi bà bằng một cái ôm thân thiết “ Bác gái lâu rồi không gặp, bác khỏe chứ?”

Bà Lâm cười cười “ Ta vẫn khỏe.... Xem con này, khí chất thật giống với ba mình khiến người khác kính nể nha”

Anh cười trừ không nói gì. Ba người nói chuyện vui vẻ một hồi, chủ tịch Lâm lên tiếng “ Không làm phiền con nữa, ta dẫn bà xã đi tiếp khách” Sau đó anh gật đầu cười, ánh mắt trong giây lát nhìn theo bóng dáng hai người lóe lên tia ngưỡng mộ.

Tuy nhiên, khi vừa chuyển tầm mắt sang bên cạnh đã thấy một thân hình duyên rũ bước về phía này, anh cười lạnh một tiếng rồi cố tình tránh ánh mắt nóng rực đó.

“ Giám đốc Trần chào anh” – Quả nhiên một giọng nói điệu đà vang lên ngay sau đó.

Anh hơi xoay người lại, thờ ơ đánh giá người trước mặt. Dáng dấp của người mẫu, khuôn mặt khá xinh đẹp, chỉ có điều nhìn vào chiếc váy cúp ngực đỏ rực mà hở trên hở dưới không khác gì vào vũ trường, cộng thêm việc chủ động tiếp cận đàn ông lạ như này, quả thật những người như vậy anh không buồn liếc. Phụ nữ như này không bằng một góc bé con của anh. Nghĩ đến đây anh lại nhớ nó rồi....

“ Nếu tôi nhớ không nhầm trước đây chúng ta chưa từng quen biết” – Anh lạnh nhạt lên tiếng.

Người phụ nữ này nhận ra sự cự tuyệt dứt khoát của anh nhưng không có bất mãn mà ngược lại càng thấy hấp dẫn “ Đúng là như vậy... Có điều nếu trước đây chưa quen, bây giờ quen vẫn chưa muộn. Tôi là Hà Kiều Mỹ, tiểu thư tập đoàn K” Đồng thời cánh tay cũng đưa ra phía trước nở một nụ cười mê hồn.

Anh liếc qua cánh tay đang ờ giữa không trung kia, liền cười lạnh một tiếng thản nhiên nhấp một ngụm rượu. Theo anh biết, đây vốn là một tập đoàn mới thành lập được 2 năm, cổ phiếu ổn định. Đồng thời nổi tiếng là gia đình gia giáo, phép tắc.

Khoảng năm phút trước đó, cách chỗ anh không xa, Đức Anh cùng Bảo Hân đang nói chuyện phiếm. Lúc này ánh mắt Bảo Hân vô tình liếc thấy người phụ nữ kia cầm ly rượu trên tay điệu đà bước đến gần anh, vội huých Đức Anh bên cạnh một cái “ Gấu, anh nhìn xem gì kia”

Đức Anh cũng theo lời cô nàng, đưa ánh mắt nhìn về phía anh rồi thản nhiên nở một nụ cười thu hút “ Em muốn nói gì nào?”

Bảo Hân quay qua lườm anh một cái giọng không vui “ Còn tỏ ra không biết gì sao? Anh xem, rõ ràng cô ta đang muốn tiếp cận anh Đức Tuấn mà... Nhưng, sao anh ấy không có phản ứng gì thể nhỉ, cứ để mặc cô ta bám lấy mình hay sao?”

“ Yên tâm đi, cảnh này đối với anh ấy quá quen thuộc rồi... Anh ấy tự mình có cách xử lý riêng” – Đức Anh cười bí ẩn hơi ngửa cổ uống cạn ly rượu trong tay. Sau đó không quá mười giây, một ý định ranh mãnh lóe lên trong đầu, liền quay sang thì thào vào tai Hân “ Muốn xem kịch không?”

Bảo Hân giây lát đã hiểu ý, nháy mắt tinh nghịch với anh rồi lấy điện thoại ra...

Nó ngồi trên phòng hai tay ôm chặt gấu bông mắt chán nản nhìn về phía màn hình lớn treo trên tường đang phát một bộ phim tình cảm ngắn, ngập ngừng ngáp dài nhưng không tài nào ngủ được. Được năm phút lại thả người xuống giường êm, lăn qua lăn lại, trong lòng có phần hối hận vì không đi cùng anh dự tiệc để rồi nằm ở đây nhớ anh.

“ Ren reng reng” Đang úp mặt vào gối, nghe thấy tiếng điện thoại, như có một năng lượng thúc giục mãnh mẽ, nó cười tươi chạy nhanh đến lấy điện thoại đưa ngay lên nghe với giọng hưng phấn “ Anh sắp về chưa vậy? Em nhớ anh lắm rồi”

Thế nhưng đáp lại nó là giọng cười đầy châm chọc của Bảo Hân, ngay lập tức nhú mày nhìn vào tên cuộc gọi đến mới xấu hổ nói “ Sao... sao lại là mày? Gọi tao có việc gì không?” Làm nó còn tưởng là anh chứ.

Ngay lập tức giọng nói nghiêm trọng của Bảo Hân vang vào tai nó “ Mày nhanh chóng đến đây ngay đi... Ông xã mày đang bị một đám phụ nữ ngược to chân dài tán tỉnh kia”

“ Cái gì!?”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Bữa Tiệc Kỷ Niệm (2)

Giống như một con đĩa xấu tính như bản năng, cô ta cứ bám lấy anh, mặc cho bản thân đang bị cự tuyệt thẳng thừng. “ Lát nữa chúng ta cùng đi uống cà phê được không?”

Tiếp xúc với khá nhiều kiểu phụ nữ đeo bám đàn ông kiểu này nhưng phải nói, đây chính là điển hình cho phụ nữ mặt dày. Tai có nhưng không phát huy tác dụng, còn cố làm ra vẻ ngây ngô không biết gì. Thật đáng mắt mặt.

Anh gạt phăng cánh tay đang chạm vào ống tay áo sau đó liền phui phui đi giống như bị nhor, lạnh băng cất giọng “ Vị tiểu thư này.....”

“ Đương nhiên là không được” – Anh còn chưa kịp nói xong, thì một giọng nói trong trẻo quen thuộc vang lên kèm theo đó là tiếng bước chân dồn dập đang đi tới. Hơi xoay người qua bắt gặp ngay bóng dáng nhỏ nhắn của nó liền không tự chủ cười ôn nhu. Sự xuất hiện của nó thu hút hàng trăm con mắt tò mò tại đại sảnh.

Nó không quan tâm đến, bước nhanh đến rồi khoác chặt lấy tay anh, hất mặt nhìn người trước mặt “ Chị cũng hay thật, chị không thấy anh ấy chán ghét mình đến mức không thèm liếc hay sao mà còn cố đeo bám lấy...” Sau đó cười nhạt một tiếng nó nói tiếp “ Cùng làm phụ nữ với nhau tôi cũng cảm thấy mất mặt lắm rồi”

Anh không có bất cứ biểu hiện gì, chỉ thản nhiên lắc ly rượu trong tay hứng thú thưởng thức nhưng trong lòng không khỏi bật cười lớn với cô bé này.

“ Con nhỏ này, mày dám nói tao như vậy. Mày chán sống rồi phải không?” – Vị tiểu thư họ Hà này bị nó nói như vậy trước mặt bao nhiêu người không tránh khỏi kích động mà lớn tiếng đe dọa.

Nó lắc lắc ngón trỏ trước mặt làm vẻ mặt tức nuối “Dù hơi bất lịch sự một chút nhưng tôi vẫn không thể không nói rằng chị quá ngu ngốc.... Lớn rồi ai lại đi hỏi nhau câu đó, làm gì có ai không muốn sống nữa đâu chứ phải không?” Nói rồi nó ngược lên cười tươi nhìn anh, anh chỉ cười nhẹ đáp trả coi như đồng tình.

Tiểu thư họ Hà tức giận chỉ thẳng vào mặt nó “Mày... Mày đừng có thách thức sự kiên nhẫn của tao, đồ nhóc con vất mũi chưa sạch mà dám lớn mặt ở đây lên tiếng?” Dùng một lát để đánh giá bộ đồ nó đang mặc trên người, cô ta nở một nụ cười khinh thường “Vội lại xem ra cũng chỉ thuộc dạng tầm thường hèn mọn còn không biết xấu hổ”

Anh nghe vậy, hàn khí tỏa ra mạnh mẽ đánh định lên tiếng thì tay nó đã nắm chặt lấy ngăn cản.

Nó cúi xuống nhìn lại bộ váy sơ mi trắng bình thường trên người. Đúng là bình thường thật, mặc nó ở nơi này không có phù hợp. Có điều..... sau đó từ từ đi đến gần nhìn thẳng vào mặt cô ta với vẻ lạnh nhạt “Tầm thường? Hèn mọn? Vậy tôi cũng không giấu gì chị, gia đình tôi đúng là nghèo khó thật, ba tôi làm nghề sửa xe còn mẹ tôi thì rửa xe, cuộc sống vô cùng khó khăn nha...” Nó tỏ vẻ đáng thương, hối lỗi nhưng sau khi nhìn thấy người đứng trước mặt đắc ý được hai giây, ngay lập tức đi đến chạm vào phần váy trước ngực của cô ta, nhẹ nhàng miết “Tôi vốn nghèo túng như vậy, hèn mọn như vậy mà còn có đủ tiền để mua lấy một chiếc váy hàng hiệu... Chứ không như chị, không biết gia đình chị giàu có như thế nào, nhưng với bộ váy không ra váy, khăn tắm không ra khăn tắm, thiếu trên thiếu dưới thế kia thì... Chắc chắn thật đáng thương, với style sanh chảnh của chị ở chỗ nghèo khó chúng tôi gọi đó là phong cách cái bang”

Vừa dứt lời, cả khán phòng cười ầm lên, thậm chí còn có người vỗ tay rồi huýt sáo khen ngợi cách đáp trả của nó. Anh cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Lời nói không bất lịch sự nhưng sức tấn công là tuyệt đối.

Vị tiểu thư họ Hà giận đến tím mặt không kiên nhẫn giờ cao tay lên định đánh nó. Nó theo phản xạ nhắm chặt hai mắt lại, thế nhưng ba giây sau không thấy có động tĩnh gì liền mở mắt ra đã thấy cánh tay của anh tóm chặt lấy tay của cô ta, phun ra vài từ với ngữ điệu chết chóc “Cô dám?”

Nãy giờ anh nhẫn nại đã là quá rộng lượng rồi vậy mà người phụ nữ này còn không biết tốt xấu, dám lăng mạ nó trước mặt bao nhiêu người, bây giờ còn dám giờ tay định đánh nó. Đúng là chán sống.

Tiểu thư họ Hà mặt mày biến hóa trắng xanh liên tục như một con tắc kè, cả người không ngừng run rẩy. Sau đó liền có hai người trung niên một nam một nữ chạy nhanh đến túm lấy cô ta kéo qua một bên, bối rối nhìn về phía anh “Thật xin lỗi giám đốc Trần, đưa con gái này của tôi vốn không hiểu chuyện nên cư xử không đúng, tôi thay mặt nó xin lỗi hai cô cậu, xin bỏ qua cho nó” Nói rồi người đàn ông vội cúi đầu xuống.

Nó giật mình, đi đến đỡ ông dậy “Bác làm gì vậy? Chuyện đâu đến mức đó đâu, vội lại đây cũng không phải lỗi của bác mà”

Người đàn ông ngượng ngùng “Con gái cư xử thô lỗ như vậy, lỗi là do chúng ta”

“Được rồi được rồi, chúng cháu chấp nhận lời xin lỗi của bác thay cho chị ta”

Người đàn ông vội cảm ơn nó rồi cùng vợ đưa cô ta ra ngoài. Có điều mới đi được ba bước nó đã lên tiếng gọi lại, đi nhanh tới cạnh cô ta, ghé sát tai thì thào “Nãy giờ quên chưa giới thiệu cho chị biết... Người mà chị muốn tán tỉnh vừa rồi chính là... chồng của tôi” Nở một nụ cười xinh đẹp sau đó chạy lại chỗ anh.

Về phần vị tiểu thư, sau khi nghe lọt ba từ cuối, sắc mặt đang trắng nay còn trắng hơn, kinh hoàng nhìn nó. Thật không ngờ cô vừa dám đắc tội với vợ của anh ta.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng ba người kia đến khi khuất hẳn nó mới thực sự chú ý đến anh “Này anh chàng đẹp trai của tôi ơi, nếu như không phải tôi đến kịp, chắc cô lẽ anh cùng cô gái quyến rũ mà nãy giờ đã cùng nhau đi uống cà phê rồi chứ?” giọng nói mang đầy sự ghen tuông của nó khiến anh vô cùng thích thú. Nó đâu biết cứ mỗi lần nó ghen, bộ dạng đó thu hút đến mức nào.

Anh ghé sát vào tai nó “Nếu anh nói đúng thì sao?”

“Anh dám?” – Nó nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo. Cái tên này đúng là siêu cấp đáng ghét mà. Vui lắm hay sao mà trêu chọc nó lúc này chứ.

“Anh đương nhiên là dám, chỉ có điều nếu không có sự cho phép của em thì anh không thể nào” – Anh hôn nhẹ lên má nó nhẹ nhàng thì thào.

Nó ngượng ngùng nhìn anh.

Đúng lúc này, hai vợ chồng ông Lâm bước đến mang theo ý cười tươi trong mắt nhìn nó “Quả đúng là con dâu nhà họ Trần, rất có khí phách nha”

Nó vội cúi đầu chào hỏi “Chào bác trai, bác gái”

“Cô bé cháu tên gì vậy?” – Bà Lâm cười hiền hậu nắm lấy tay nó, một cảm giác thân thiết bỗng dâng lên.

“Cháu tên Trương Thùy Linh” – Nó nhẹ nhàng giới thiệu, trong ánh mắt không khỏi ngưỡng mộ khí chất người phụ nữ trước mặt.

“Thì ra là cô tiểu thư nhà họ Trương nổi tiếng đây sao?” Bà Lâm không ngừng tán thưởng “Thật là một cô gái xinh đẹp. Hai con thực sự rất xứng nha”

Hai má nó ửng hồng, lúng túng úp mặt vào người anh khiến mọi người được một tràng cười.

Ông Lâm lúc này mới lên tiếng “ Cô bé, vừa rồi con rất tuyệt đó nha” Ông không khỏi thích thú khi nghĩ lại sự việc vừa rồi. Dám không ngần ngại trước mặt bao nhiêu người giáo huấn cô gái kia theo cách rất độc đáo, vừa giữ gìn được thể diện cho mình, vừa có thể khiến cho đối phương không phản bác lại được. Đặc sắc.....

Nó ngượng ngùng gãi đầu “ Con xin lỗi đã làm hỏng bữa tiệc của hai bác rồi”

“Ồ xin lỗi gì chứ.... Phải cảm ơn con mới đúng, nhờ con mà không khí mới tung bừng hẳn lên. Khách mời rất thích con nha cô bé” – Ý cười trong mắt ông ngày càng sâu.

“ Còn con đang thấy xấu hổ chết đi được” – Nó than vãn một tiếng rồi lại vui mặt vào anh, hai mắt nhắm lại.

Nhận thấy sự mệt mỏi của nó, anh vỗ vỗ nhẹ đầu nó rồi nói với hai người “ Cô ấy hơi mệt, con xin phép đưa cô về nghỉ ngơi”

“Được được con mau đi đi, nhớ chăm sóc con bé cẩn thận”

“Vâng. Tạm biệt hai bác”

Khi lướt qua chỗ Đức Anh và Bảo Hân, anh dừng lại lạnh nhạt lên tiếng “ Hai người chờ tôi trọng thưởng đi là vừa” Nói rồi ôm eo nó rồi đi nhanh chóng.

Bảo Hân cùng Đức Anh đứng đó ngơ ngác nhìn nhau, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, đồng thanh nói “ Chúng ta đã làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Dáng Vẽ Của Em Lúc Ghen Rất Hấp Dẫn

Trên đường về nó không ngừng buộc tội anh, còn về phía anh, chỉ im lặng ngồi nghe mặc cho nó lên án nhưng trong lòng đang cười lẫn lộn rồi.

“ Anh nói câu gì đi chứ, không muốn giải thích sao?” – Nó khoanh tay bắt mắt liếc nhìn anh đang ung dung lái xe. Giờ phút này nó cảm thấy mình như bị tự kỷ, ngồi huyên thuyên này giờ mà không có ai đáp trả, cảm giác bức mình tăng lên gấp bội.

Anh khẽ cười một tiếng “ Em có cho anh nói hay sao?”

Nó nghe vậy cũng suy nghĩ lại... Đúng nha, hình như nó cướp hết lời của anh rồi. Nhưng mà.....

“ Thì anh cũng phải lên tiếng nói gì đi chứ? Cứ ngồi yên như vậy...” – Nó nhìn anh với đôi mắt đầy nguy hiểm “ Lẽ nào đúng như lời em nói... Anh lẳng nhăng?” Đồng thời bày ra vẻ mặt chỉ cần anh nói một chữ “phải” lập tức em ăn thịt anh.

Anh thờ dãi một tiếng, một tay lái xe, tay còn lại ôm nó dựa vào người mình tay vỗ nhẹ lên lưng nó chậm rãi dỗ dành “ Ngoan nào ngủ đi, chắc em cũng mệt lắm rồi”

Nó kích động đẩy tay anh ra, đột nhiên không giữ nổi bình tĩnh mà lớn tiếng “ Anh đừng có đánh trống lảng với em, anh bị cô ta mê hoặc rồi hay lại nổi lên bản tính đào hoa? Anh chán ghét em hay thấy em phiền phức mà không thêm mở miệng giải thích với em một lời. Anh coi em là cái gì?”

Anh nghe được những lời này của nó thì không khỏi giật mình, thường ngày đâu có như vậy, nó không phải là người dễ nổi nóng và nó cũng thừa biết anh không có ý đó. Chưa đầy ba giây, xe đang đi đột ngột phanh gấp, anh vội ôm nó vào lòng “ Anh xin lỗi, là anh không tốt để em phải suy nghĩ nhiều... Em biết là ngoài em ra anh đâu còn hứng thú với ai nữa, chính mắt em cũng nhìn thấy vừa rồi anh là một mực cự tuyệt, chỉ tại người phụ nữ đáng chết đó cứ bám lấy...”

Nó nằm yên trong lòng anh, nghe anh luống cuống giải thích cũng không nói gì, chỉ đơn giản là nghe.

Không thấy nó phản ứng, anh càn thêm khăn trương, xoay nó đối diện với mình lo lắng mở miệng “ Nếu em tức giận thì cứ nhắm thẳng anh mà đánh chứ đừng tức giận như vậy, được không?” Anh nhận thấy nó có gì đó khang khác, tính khí đột nhiên thay đổi làm anh không khỏi sửng sốt.

“ Vậy tại sao vừa rồi anh không nói?” – Nó nhẹ nhàng buông ra một câu.

“ Em muốn biết lý do sao?” – Anh hơi buồn cười hỏi lại nó.

Sau cái gật đầu chắc nịch của nó, anh ghé sát vào vành tai bạch ngọc kia, buông ra một câu khiến nó không khỏi ngượng ngùng “ Chỉ là dáng vẽ ghen tuông của em thực sự... rất hấp dẫn”

“ Tránh xa em ra cái đồ không đứng đắn...” – Nó trừng mắt nhìn anh nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào “ Em nói rồi, chưa có kết hôn nên anh đừng có giờ trò bắt nạt em. Nếu không... Nếu không...”

Nó áp úng khiến anh bật cười thành tiếng “ Nếu không thì thế nào? Hà?” Nói rồi chạm nhẹ trán mình vào trán nó.

Tim nó đập liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, khuôn mặt đã ửng hồng “ Nếu.. nếu anh bắt nạt em thì... thì từ nay về sau ngủ đất” . Trong lúc luống cuống, không biết nói thế nào thì một ý tưởng xẹt qua trong đầu nó, mà điều này khiến anh thực sự thích thú liền tà mị hỏi “ Em nghĩ rằng anh sẽ đồng ý sao?”

Nó bất mãn cãi lại “ Anh dám không đồng ý sao? Nếu vậy thì chúng ta hủy... um...” Chưa kịp nói hết câu, toàn bộ lời đang nói lẫn lời sắp nói đều bị nuốt trọn.

Anh cứ thế hung hăng rút hết toàn bộ hơi thở của nó, không cho cơ hội phản kháng. Đến khi cảm thấy cô gái nhỏ trong ngực hít thở không thông mới lưu luyến buông ra.

“ Đừng bao giờ nói hai từ đó trước mặt anh một lần nào nữa biết không? Đây là lệnh”

Nó ngước mắt nhìn anh, làm ra bộ mặt đáng thương “ Anh... lại bắt nạt em”

Ôm chặt lấy nó rồi đặt lên cái trán tròn bóng kia một nụ hôn, anh nhẹ nhàng nói “ Ngoan, nghe lời anh ngủ đi”

Nó chỉ biết gật đầu một cái, vùi mặt vào lồng ngực anh mà nhắm mắt lại.

Có một điều này anh không hề biết, thời điểm nhận được điện thoại của Bảo Hân, nó đã tức giận đến mức độ nào, kích động muốn đi đến chỗ đó ngay lập tức. Đồng thời con đầu đầu dữ dội quen thuộc kéo đến... Quen thuộc đến không ngờ...

Sáng hôm sau trời trở lên lạnh hơn, bầu trời toàn là màu xám âm u, buồn bã bao phủ giống hệt với tâm trạng của nó hiện giờ. Mà tất cả nguyên nhân lại đều là từ vị giám đốc tuần tú kia, anh ấy lại đi công tác rồi, bao giờ về cũng không rõ nữa, anh nói lần này phải chuẩn bị thứ gì đó rất đặc biệt nên sẽ về hơi muộn. Nó có tò mò nhưng anh nói đó là bí mật... Được rồi, bí mật thì bí mật, nó cũng không để ý nhiều, điều quan trọng trước mắt đó là.....

“ Di oi, con đi nhé” – Một thân váy trắng cùng cặp kính mắt xanh lục, nó bước xuống dưới lầu chuẩn bị rồi đi.

Quản gia gật đầu cười “ Cô chủ đi cẩn thận nhé, cho tôi gửi lời hỏi thăm đến ông ấy, còn nữa cô chủ nhớ về sớm nhé. Nếu không cậu chủ lại lo lắng”

Nó cầm lấy tay bà “ Cái này con cũng không chắc nữa di à... Lâu lắm rồi con chưa có đến thăm ông nội với lại con đã thất hứa với người hai tháng nay rồi nên có thể sẽ ở lại lâu lâu chút”

“ Nhưng...”

“ Di yên tâm đi, anh ấy nói với con lần này đi công tác phải lâu lắm mới về, mà con sẽ về nhà trước anh ấy” – Nó nháy mắt tinh nghịch

Quản gia thở dài một tiếng “ Cả hai người cùng đi thế này, ở nhà sẽ buồn chán lắm... Bà già này đã quen với việc chăm sóc cho cô chủ rồi”

Quả thực là có chút không nỡ, ngày nào cũng nghe thấy tiếng nó cười lanh lảnh vang khắp nhà đã quen rồi. Mỗi lần như thế, tâm trạng của bà lại rất vui vẻ.

Nó ôm chặt lấy bà nũng nịu “ Vậy sao di còn từ chối đi cùng con?”

“ Ta là quản gia, công việc là quản lý mọi sinh hoạt trong biệt thự này, làm sao có thể rời đi cùng cô chủ được” Bà vỗ nhẹ vào tay nó “ Thôi được rồi, cô chủ mau đi đi, đi sớm về sớm nhé”

Nó cười tươi “ Vâng ạ, chào di con đi” nói rồi lon ton chạy ra ngoài, nơi có chiếc xe BMW chờ sẵn ở đó từ bao giờ.

Đến nơi, nó vội mở cửa xe ra, chạy một mạch vào bên trong, vừa đi vừa hét lớn “ Ông nội, bé Bắp con về rồi nè” khiến cho ai ai cũng biết đến sự tồn tại của nó.

Hai hàng vệ sĩ đứng phía ngoài đều cung kính cúi đầu “ Cô chủ”

Nó tháo kính xuống, chỉ chỉ vào bên trong “ Ông nội của tôi có nhà không vậy? Sao không có ai ra đón vậy?”

Vệ sĩ chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói trong trẻo vang lên “ A chị Bảo Anh... Ông nội ơi, chị Bảo Anh về rồi đó... Còn mua kẹo cho ông nữa”

Ngay lập tức đám vệ sĩ một số bụm miệng cười số còn lại thì cố gắng kìm nén bằng tiếng ho khan, nó đương nhiên không kiêng dè mà phá lên cười. Ông nội mà nghe thấy thì thế nào cũng lại bị phạt cho xem.

“Con vừa mới nói gì?” – Quả đúng như nó nghĩ, ông nội đã đứng trước cửa lớn từ bao giờ với khuôn mặt lạnh băng cùng giọng nói nguy hiểm.

Bấp giật mình, cả người run lên không dám ngoái đầu lại nhìn mà trực tiếp chạy vội đến ôm chặt lấy nó trốn ánh mắt lạnh lẽo của ông. Nó thấy vậy chỉ cười nhẹ xoa đầu cậu. Cũng chỉ tại cái miệng hại cái thân, ông nội không phải người thích đùa.

Giờ nó mới ngược lên cười tươi nhìn ông nội “Ông nội, con về với người rồi nè”

Ông nội không nói gì một hồi sau đó lạnh lùng xoay người đi vào trong với một câu “Đến rồi thì vào thôi”

Nó hơi nhú mồm nhìn theo bóng lưng kia, không phải chữ lẽ nào ông vẫn còn giận chuyện nó đã không trở về đây như đã nói khi trước. Nó hợp tính với ông nên nó biết ông là người rất ghét những kẻ thất hứa và... Thù dai.

Cẩn thận ngồi xuống sofa, nó len lén nhìn biểu hiện trên mặt người kia không mấy tự nhiên nói “Ông nội... người vẫn là giận con chuyện đó sao?”

Ông thần nhiên nhấp một ngụm trà nóng, tỏ vẻ không hiểu lời nó đang nói “Con muốn nói chuyện gì?”

“Ông nội... Con biết là con sai, nội chứ trách phạt con chứ đừng có không quan tâm đến đứa cháu này như vậy” – Nó đi đến ôm lấy cánh tay của ông, cố ý dùng giọng mũi nghèn nghẹn để hối lỗi.

Ông nội im lặng hồi lâu sau đó cũng thờ dãi trước ánh mắt đáng thương kia, vỗ nhẹ đầu nó “Ông làm sao mà phạt con được, thương còn không hết”

Nghe vậy nó liền cười híp mắt sau đó liền kích động nói “Cái gì mà không phạt chứ? Là ai bắt con phải cắt đồng hành tây đáng ghét kia vậy?”

“Giờ sao đây, muốn lán tới?”

Nguy hiểm vây quanh, nó lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu “Con nào dám, con chỉ là nhất thời buột miệng nói đùa thôi”

“Thời gian qua sống có tốt không?”

“Con tốt lắm” Nó gật đầu rồi cười tinh nghịch “Còn có ngày nào cũng nhớ đến ông thôi”

Ông nội bật cười cốc nhẹ đầu nó, vừa định nói cái gì, quản gia đã cung kính bước đến “Ông chủ, trên thư phòng có điện thoại gọi đến”

“Ta biết rồi” – Ông gật đầu một cái sau đó nói với nó “Con đưa Bắp đi chơi đi, ta có chút chuyện cần làm”

“Vâng, vậy con không làm phiền ông nữa” – Nó đứng dậy gật đầu. Điện thoại ở thư phòng của ông rất ít khi có người gọi đến, một khi có thì hẳn là có chuyện quan trọng lắm.

“Em vẫn ổn anh không cần lo lắng.... Cứ giải quyết hết việc của anh đi sau đó về với em là được..... Được rồi tạm biệt anh”

Cầm điện thoại trên tay nó bất giác mỉm cười hạnh phúc, trong lòng ấm áp vô cùng.

Lúc này giọng nói trẻ con của Bắp vang lên “Chị Bảo Anh, Bắp muốn ăn kem socola, Bắp qua đó mua nhé?” Ngón tay nhỏ bé chỉ về cửa hàng kem phía trước

Nó cười nhẹ “Không cần, để chị mua cho em”

“Không, Bắp muốn tự mình mua cơ. Ông nội nói là đàn ông mọi việc đều phải tự gánh vác lấy nếu không là đồ vô dụng... Bắp không muốn làm đồ vô dụng đâu”

Nó bật cười “Được rồi, đi nhanh chóng rồi quay lại đây nghe chưa?”

Cậu nhóc dạ một tiếng rồi lon ton chạy đi, nó mỉm cười nhìn theo, thật là đáng yêu mà.

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến khi

“Thằng ranh con này đi đứng kiểu gì thế hả? Làm bẩn váy của tao rồi” – giọng nói kénh kiệu của người phụ nữ vang lên.

Bắp do va phải người đó nên bị ngã trên mặt đất, que kem lớn cũng gần như mất hình dạng mà tan chảy, đầu gối bị trầy một mảng máu cũng bắt đầu rỉ ra. Nhưng cậu không có khóc, ngược lại rút một tờ giấy trong ba lô ra lau đi vết bẩn trên váy người phụ nữ kia. Ai ngờ khi vừa mới chạm vào, người phụ nữ đó lại kêu toáng lên “Tránh ra, đồ bẩn thỉu.... Bỏ ra thứ rác rưởi đó ra khỏi tao ngay.... Đừng là xui xẻo mà” Sau đó hừ một tiếng, tức giận giẫm mạnh giày cao gót xuống bước đi.

Có điều mới bước được hai bước, một giọng nói lạnh băng vang lên “Đứng lại”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Biểu Hiện Đáng Sợ

Nó bước chậm rãi tiến đến cúi người xuống ngồi ngay cạnh cô ta, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt trắng bệch kia, nở nụ cười mê hoặc “Nhanh như vậy đã không chịu nổi rồi sao? Vừa rồi còn mạnh mẽ lắm mà sao giờ không nói tiếp đi, tao đang rất có hứng thú đó...”

Người phụ nữ vô thức lùi về sau, hai mắt trừng lớn, miệng lắp bắp “Cô... cô dám động vào tôi? Nói cho cô biết... tôi...tôi chính là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Âu Lạc. Chuyện này để cha tôi biết được thì cô... nhất định không được yên ổn...”

Nó bật cười khinh bỉ “Động thì cũng đã động vào rồi, mày còn hỏi làm cái quái gì chứ?” Sau đó đưa tay bóp chặt cằm cô ta, ánh mắt lạnh lẽo xoáy sâu vào con ngươi đối phương “Còn nữa, mày nói mày là tiểu thư nhà Âu Lạc?... Nói thật tao cũng chẳng biết đó là thứ rác rưởi gì cả và tao cũng không cần biết, tao chỉ biết một vài giờ đồng hồ nữa thôi, chỗ đó sẽ có ‘biến’ đó.... Mày cũng thật lớn mật nha, dám động cả vào người của tao. Nói cái gì bần thiêu với hôn hám? Đúng là chán sống rồi. ... Không ngại nói cho mày biết một chút...” Nói đến đây nó kéo tay Bắp đến trước mặt cô ta “Cái áo mà mày gọi là sang trọng kia chỉ bằng một hạt bụi dính trên áo của nó mà thôi. ... Nói đơn giản như vậy chắc mày cũng hiểu mình đã ngu ngốc động chạm đến ai rồi chứ?... Vẫn là lời lúc nãy.. xin lỗi mau”

Cô tiểu thư họ Âu lúc này không hiểu sao lại lớn mặt hừ một tiếng rồi quay mặt đi nơi khác, không chịu phối hợp. Nó rút cuộc cũng cười nhạt, vỗ tay tán thưởng, ngay sau đó liền rút từ phía sau gáy cao gót một thứ gì đó khá nhỏ và mỏng, cho đến khi “Phập” ấn nhẹ vào nút tròn nhỏ ở trên thân, ngay lập tức lưỡi dao sắc bén đã lộ diện, dưới ánh sáng ban ngày, lưỡi dao sáng chói, ánh lên một vẻ quý dị khiếp sợ. Mọi người xung quanh ai nấy đều trừng lớn hai mắt, có người sợ hãi hét toáng lên rồi bỏ chạy, Bắp đứng đó đưa tay lên miệng các để cổ không phát ra tiếng khóc nức nở, đối với trường hợp này cô tiểu thư kia quả thật bị dọa đến tột cùng, cơ thể vội vàng lùi về phía sau, nước mắt chảy ròng ròng, giọng van xin “Đừng...đừng mà.. tôi biết sai rồi... tôi xin lỗi.. xin lỗi.. cô tha cho tôi đi..... Mọi người cứu tôi với...cứu”

Nó thản nhiên đưa lưỡi dao trượt nhẹ trên gò má người phụ nữ trâu bò “Bây giờ nói thì muộn quá, tôi đổi ý rồi... ngại quá con người tôi lại không kiên nhẫn cho lắm. ... Thôi thì cô chịu đau một chút, dù sao cô cũng bình an vô sự về nhà thôi, chỉ có điều trước khi điều đó xảy ra.. tôi muốn phác họa trên gương mặt cô một vài đường nét hoa văn...”

Người phụ nữ hét lên trong kinh hãi sau đó ngất lịm đi. Lúc bấy giờ mới có người lấy hết can đảm chạy đến bế thốc cô ta dậy kêu cấp cứu gấp, tất cả vội vàng rời đi, đám đông nhanh chóng biến mất. Nó chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó đầu lại vô thức nhô lên, vô thức gập lưỡi dao sắc bén kia lại cài vào chỗ cũ sau đó quay sang Bắp nhẹ nhàng hỏi han “Còn đau không?”

Nhận thấy đôi mắt đỏ ngầu kia đã biến mất thay vào đó là đôi mắt đen sáng quen thuộc, Bắp vội vàng ôm lấy cổ nó “Chị Bảo Anh.... Bắp sợ lắm” Cảnh tượng vừa rồi khiến cậu nhóc bị ám ảnh.

“Ngoan nào không có chuyện gì nữa rồi... Còn muốn ăn kem không, chị dẫn đi mua ly khác nhé?” – Nó lau nước mắt cho cậu, nhẹ giọng hỏi, một hồi sau hốt hoảng “Em bị thương sao? Vừa rồi mua kem bị ngã đúng không, hay ai xô ngã? Sao lại không cẩn thận vậy chứ”

“Em bị ngã” Bắp khó hiểu nhìn nó, sau đó lắc đầu “Không muốn kem nữa, chỉ muốn về nhà”

“Em đó lần sau phải cẩn thận nghe chưa, để ông nội biết được là tiêu đó” -Nó thở dài nhắc nhở “Thật muốn về nhà? Về rồi sẽ không được đi nữa đâu đó”

Cậu nhóc gật đầu một cái chắc nịch. Nó cười bắt đầu đi, xoa xoa đầu cậu “Được rồi về thì về.... Nào để chị công em”

“Bắp đi được... chân không đau nữa rồi”

“Nghe lời nào” – Nó hơi nhún mày làm cậu nhóc nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, vội vàng leo lên người nó.

London, 9 giờ tối.

Sau cuộc hội nghị kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ cộng thêm thời gian xử lý một xấp văn kiện, anh lười biếng ngã người trên sofa “Chuyện tôi giao anh chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Mọi thứ đều hoàn hảo, vấn đề trước mắt chỉ là thời gian” – Alex cung kính đáp

“Tốt... Cậu đi nghỉ ngơi đi” – Anh vừa nói vừa xoa hai bên thái dương. Alex dạ một tiếng rồi cũng bước ra khỏi phòng.

Anh chợt nhớ đến nó, lấy điện thoại ra bấm vào một dãy số quen thuộc “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.....”

Nhóc con này đang làm cái gì mà không nghe điện thoại? Định bấm gọi lại lần nữa rồi lại thôi, dù sao trước đó anh cũng đã gọi cho nó rồi mà. Chỉ có

điều anh muốn nhìn thấy nó, nghe giọng nó lúc này quá... với nó anh cảm thấy mình ngày càng mất kiên nhẫn rồi. ...

Về đến nhà, Bắp vội vàng nhảy tót xuống xe chạy một mạch vào bên trong. Nó không hiểu có chuyện gì, chỉ nhíu mày một chút sau đó cũng bước xuống xe theo.

Nhìn thấy ông nội đang ngồi xem tivi tại phòng khách, Bắp vội chạy đến nhào vào lòng ông “ Ông nội. ...”

“Về sớm vậy sao? Ta còn tưởng con sẽ không biết đường về nhà chứ” – Ông nội xoa xoa đầu Bắp. Đột nhiên bàn tay khựng lại, ánh mắt tối sầm. Do Bắp đang ngồi trên đùi ông nên vết thương kia dễ dàng lọt vào mắt, vết thương tuy đã được xử lí sơ qua, có dán băng cá nhân nhưng vẫn có vết trầy xước cùng một chút máu rỉ ra.

“Xảy ra chuyện gì?”

Bắp sợ hãi, chỉ dám lí nhí trong miệng “ Bắp đi mua kem. ...thế rồi. ...”

Chưa kịp nói hết câu giọng nó đã vang lên “ Có gì đâu ông, thằng bé chỉ bị ngã chút thôi, không có gì nghiêm trọng cả”

Bắp quay phắt sang nhìn nó đang cười tươi đằng sau mình không khỏi rùng mình một cái, suốt đường đi nó liên tục trách móc cậu ‘ Lần sau đi đứng cho cẩn thận’ ‘ Chỉ còn tưởng em bị ai ăn hiếp chứ’ rồi ‘ Mà em bị ngã lúc nào nhỉ, sao chị không biết, chị quan sát em từ đầu đến cuối mà’ Những câu hỏi kì lạ liên tục được đặt ra, cậu thấy nó không hề nhớ mình đã làm gì trước đó dù chỉ là một chút, ngay cả thái độ cư xử cũng thay đổi hoàn toàn.

Ông nội hơi nheo mắt nhìn phản ứng lạ lùng của cậu nhóc trong lòng, thần nhiên nói với nó “ Con chăm sóc em cẩn thận một chút nghe không?” Sau đó bế Bắp lên lầu “ Nó mệt rồi ta đưa nó lên nghỉ ngơi, con cũng về phòng đi”

Nó khó hiểu gãi đầu sau đó cũng gật đầu.

Vừa được đặt xuống giường ngủ, ông nội nghiêm giọng nói “ Con nói đi, có chuyện gì?”

Bắp tròn xoe mắt nhìn ông, không ngờ ông có thể biết cậu đang nghĩ gì. Không nghĩ ngợi, liền kể lại mọi chuyện cho ông nghe.

“Con. ... Lời con nói là thật?” – Ông nội có phần ngạc nhiên khi nghe xong

“Thật” -Bắp gật đầu chắc nịch

“Được rồi, không có gì đâu con ngủ đi” – Nói rồi ông đắp chăn cho cậu rồi đi ra khỏi phòng

Cầm điện thoại trên tay, ông nói đều đều “ Đúng như cậu nói. ... Bảo Anh của ta có dấu hiệu trở lại rồi”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Em Nhớ Anh

London, 8h30 a.m. Thời tiết hôm nay vô cùng thuận lợi cho việc hẹn hò, bầu trời xanh cao, nắng chan hòa pha một chút gió nhẹ tạo cảm giác dễ chịu, thư thái. Nếu nó ở đây chắc chắn sẽ không nói hai lời mà khẩn trương kéo tay anh xuống dạo phố, chỉ đáng tiếc hai người đang ở hai bầu trời khác nhau thì hẹn hò là chuyện không thể.

Anh đứng trước khung cửa sổ thủy tinh lớn, nhàn hạ nhấp từng ngụm cà phê đen, lặng ngắm nhìn khung cảnh toàn thành phố đang chuyển động nhộn nhịp. Đây vốn là thói quen cũng như sở thích của anh, đôi khi chỉ cần thương thức hương thơm, hương vị của cà phê cộng thêm với việc chiêm ngưỡng một khung cảnh, tác phẩm hay thứ gì khác đều rất thú vị. ...

Tiếng gõ cửa vang lên đánh tan sự yên tĩnh, kèm theo đó là giọng nói cung kính của người đàn ông “ Giám đốc cuộc họp nên bắt đầu rồi”

“Được” – Nói rồi đặt tách cà phê vẫn đang nghỉ ngơi khỏi xuống bàn, vợ lấy chiếc áo vest xám tro trên ghế rồi bước ra khỏi phòng.

“Theo như kết quả thu được ở lần khảo sát lần này, đa số người tiêu dùng đều ưa chuộng những trang phục có chất liệu mềm mại như sản phẩm trước đây chúng ta đã tung ra thị trường. Tuy nhiên một điểm đáng chú ý đó là phần lớn phụ nữ ở đây đều có niềm yêu thích mãnh liệt với đá quý, đồ trang sức... Vậy nên tôi nghĩ lần này ta nên tung ra một sản phẩm có kết hợp với phụ kiện nói trên, đánh vào tâm lí người tiêu dùng, đến lúc đó hiệu ứng tích cực sẽ còn vượt xa hơn so với sản phẩm trước.” – Một vị cổ đông người nước Anh đứng dậy báo cáo.

Anh nghe xong khóe môi bất giác cong lên đầy thỏa mãn làm mọi người rơi vào khó hiểu, nhất là người đàn ông vừa mới phát biểu.

Lúc này tất cả đều bày tỏ thái độ đồng tình với ý kiến này, không ngừng tán thưởng.

“Tôi thấy ý kiến này không tệ, đánh vào tâm lý này chính là thông minh”

“Đúng vậy, tôi cũng tán thành. Tôi tin chắc thành quả đạt được sẽ là rất lớn”

Một vị cổ đông khác đứng dậy lên tiếng “Tôi biết rằng nó là ý kiến hay thế nhưng việc kết hợp này cũng có khó khăn. ... Đôi khi trang sức phối với trang phục cũng là trở ngại, ví dụ như chất liệu vải chúng ta thường dùng vô cùng mềm mại và thường mỏng, nhẹ nếu đính thêm phụ kiện đi kèm sẽ phần nào làm giảm đi chất lượng thoải mái khi mặc. Hơn nữa việc kết hợp này phải dành cho thành viên nữ phụ trách phần lớn, nhưng theo tôi thấy đối tượng phù hợp là không”

Lời vừa dứt, phòng họp lại xôn xao lên một hồi đều là gạt đầu đồng ý với những khó khăn trước mắt là trở ngại. Tuy nhiên lại có một số người lại khác.

“Tôi thấy không có gì là khó giải quyết cả, chỉ cần kí hợp đồng hợp tác đối với những tập đoàn đá quý uy tín như IK hay Jade, tôi tin chắc với con mắt tinh tế của họ thì tất cả sẽ hoàn hảo.”

Một lần nữa lại dấy lên sự đồng tình, đến lúc này anh bỗng lên tiếng sau một hồi yên lặng nghe ý kiến cổ đông “Hợp tác với tập đoàn đá quý rồi sử dụng con mắt thẩm mỹ của họ? Đó là sự lựa chọn thông minh”

Lời nói của anh đều khiến mọi người hài lòng.

“Thế nhưng chúng ta không nhất thiết phải lựa chọn những tập đoàn lớn mạnh như anh ta đã nói. ... Bởi vì chính tôi đã sớm tìm được đối tượng” – Anh đan hai tay vào nhau chống lên bàn, ánh mắt kiên định nhìn xung quanh.

Một vị cổ đông trung niên người Anh thắc mắc “Sớm tìm được đối tượng? Giám đốc anh nói rõ hơn một chút đi?”

Anh hơn nhích môi lên giọng nói trầm ổn vang vọng “Thật ra về ý tưởng đề xuất vừa rồi của anh Jame tôi đã từng được một người gợi ý đến trước khi diễn ra cuộc họp này hai tháng trước. ...”

Vị cổ đông đó lên tiếng “Trùng hợp vậy sao? Bộ phận ý tưởng ở chi nhánh nào lại xuất sắc đến vậy?”

“Đúng vậy, có thể nghĩ ra điều này hẳn là người có chuyên môn, được đào tạo chuyên nghiệp”

.....

Anh bật cười trong chốc lát “Không ngại nói cho mọi người biết, cô ấy chính là vợ chưa cưới của tôi. Đồng thời gia đình cô ấy cũng thuộc tập đoàn đá quý.”

“Giám đốc, anh nói thật chứ là vợ chưa cưới của anh sao?”

“Thật đáng ngưỡng mộ, hẳn là hình thức lẫn tài năng phải rất xuất chúng”

Mọi người đều chỉ chú ý đến vẻ trước mà bỏ qua vẻ sau, chính là điều quan trọng mà anh muốn nói. Có lẽ với họ tin này là vô cùng bất ngờ, điều này cũng khá dễ hiểu. Giám đốc của họ nổi danh là người lạnh nhạt, không bận tâm gì đến bất kì người phụ nữ nào, nói chuyện cũng chỉ vài ba câu hoặc nếu là đối tác sẽ biết chừng mực rút ngắn thời gian bàn bạc hơn. Nếu nói đến người phụ nữ khiến giám đốc để ý đến nhiều nhất chỉ có cô gái đó... Vậy mà dùng một cái tuyên bố với mọi người rằng mình có vợ chưa cưới, lại còn là cô thư ký Anna, rõ ràng là sốc.

Anh ngả người ra sau ghế thân nhiên nói “Mọi người đã gặp cô ấy rồi, chính là Anna”

“Anna?” – Cả căn phòng đều đồng thanh kêu lên, họ có nghĩ tới nhưng không ngờ.

“Mọi người không nghe lầm... Còn nữa điều trọng tâm tôi muốn nhắc đến đó là việc hợp tác với tập đoàn đá quý của gia đình cô ấy” – Anh lạnh lùng nhắc lại

Jame đứng lên nhìn anh với vẻ tò mò “Gia đình Anna kinh doanh đá quý? Tôi cho rằng đó không phải là ý kiến hay bởi đó hẳn không phải tập đoàn có tiếng tăm, nếu hợp tác e là ảnh hưởng đến uy tín”

Anh nhú mày lại, gương mặt bộc lộ rõ sự lạnh lẽo “Ảnh hưởng đến uy tín? Tôi nghĩ anh nên thu lại những gì vừa nói, chờ đến khi nhận được báo cáo sản phẩm rồi hãy bày tỏ quan điểm”

Mọi người đều im lặng, không có tiếng phản đối cũng không có đồng tình, đơn giản là thăm dò thái độ của anh.

Anh không nói gì, lười biếng ngả người vào ghế. Alex biết mình phải làm gì liền lên tiếng “Về việc này xin mọi người yên tâm, trước giờ giám đốc luôn có cách lựa chọn chính xác, bao gồm cả việc hợp tác lần này. Thêm nữa, năng lực của Anna cũng đủ để chứng minh cô ấy có thể thành công không phải sao?”

Các cổ đông nhìn nhau bàn tán một hồi lâu sau đó cũng gờ tay tán thành. Alex thầm thở dài một hơi, những con người này muốn thuyết phục, khá khó

khăn.

“Tan hợp” – Anh không có biểu cảm nào trên gương mặt trước mọi người, chỉ đơn giản phun ra hai từ.

Không bao lâu sau căn phòng rộng lớn chỉ còn lại anh và Alex.

“Giám đốc, thật là Anna đưa ra đề xuất này sao?” – Alex cũng giống như những cổ đồng kia, bị sốc khi nghe anh tiết lộ.

Anh buồn cười nhìn người bên cạnh “Nhìn tôi giống đang nói dối lắm sao?”

Alex không nói gì chỉ cười trừ.

Anh mỉm cười nhắm mắt lại.

Đã mười giờ tối những anh vẫn còn ngồi trong thư phòng hai mắt chăm chăm nhìn vào những mẫu thiết kế trên màn hình máy tính, nhưng càng nhìn lòng càng nhủ lại. Trong lòng không ngừng hỏi sao nhân viên được đào tạo chuyên nghiệp lại có thể thiết kế ra những bản nhiều lỗi như thế này. Đột nhiên tiếng cửa phòng mở ra thu hút tầm nhìn của anh.

“Sao còn chưa ngủ nữa?” – Anh vừa nói vừa dang tay ra.

Nó trên người mặc bộ đồ ngủ màu hồng, tay ôm gối chằm chằm đi về phía anh. Sau khi ngồi trên đùi anh lại nhìn thấy những thứ kia liền dựa vào vòm ngực anh ngán ngẩm nói “Sao cứ phải phức tạp hóa vấn đề lên vậy? Chẳng lẽ cứ cắt cắt xé xé, rách trên hở dưới mới gọi là trang phục thời thượng sao?”

Anh khá hứng thú với câu nói của nó, bèn xoay mặt nó đối diện với mình “Em nói thử xem”

“Đơn giản thôi, phụ nữ không phải luôn thích mình nổi bật, tóa sáng sao? Vậy chỉ cần thiết kế một bộ trang phục thoải mái, đơn giản sau đó kết hợp với những thứ có thể làm nổi bật là được, ví dụ như đá quý chẳng hạn. Mặc dù thiết kế kiểu này đã có trên thị trường nhưng số lượng rất ít, hiệu quả không cao. Lí do chủ yếu là do chất liệu, vậy anh nghĩ xem, với tập đoàn nổi tiếng về chất liệu trang phục như T&L sẽ có kết quả như nào?” – Nó nói một hồi sau đó ngập dài một cái “Đi ngủ thôi, em mệt rồi”

Anh nhìn nó bằng con mắt tán thưởng, cúi xuống摸摸 vào môi nó “Đúng là bé con của anh.. Anh yêu em chết mất”

Nó né tránh sau đó mắt nhắm mắt mở phụng phịu “Rồi rồi vậy phiền anh đưa em đi ngủ được không?” Vừa dứt lời, anh bế ngang nó bước nhanh về phòng ngủ, đóng cửa cẩn thận.

Không nhanh không chậm anh với lấy điện thoại bấm vào dãy số hàng đầu. Âm thanh nói máy truyền đi khá lâu mới có người nhấc máy, đầu bên kia alo với một tiếng khó chịu, khiến anh không khỏi nhíu mày.

“Ai gọi vậy?” – Giọng uể oải của nó lại vang lên, có lẽ đang bị làm phiền nên nó buông ra một câu “Vậy tôi cúp máy”

Chưa đầy hai giây, anh nhẹ nhàng mở miệng “Là anh”

Nó im lặng một hồi sau đó nói với giọng phụng phịu “Ừ, anh gọi có chuyện gì không?”

“Anh không được phép gọi cho em?” – Giọng anh bộc lộ rõ sự lạnh lùng

“Không phải.... Chỉ là anh nhìn đồng hồ rồi hãy gọi được không? Em.. đang ngủ” – Nó nói với tốc độ chậm chạp vô cùng

Lúc này anh mới liếc nhìn đồng hồ trên tay, 11 giờ, chà trách nó lại khó chịu như vậy.

“Anh xin lỗi, vội quá nên không để ý”

“Không sao.... Mà anh đang làm gì vậy? Không bận việc sao?”

Anh thờ dài một tiếng “Vừa mới họp xong liền gọi luôn cho em”

Đầu bên kia im lặng, chỉ để lại tiếng thở đều đều. Anh có thể tưởng tượng được bộ dạng ngủ lúc này của nó như thế nào.

“Thôi em ngủ đi, có chuyện gì gọi điện cho anh biết không?” Anh nhắm mắt lại thờ dài.

Đầu bên kia vẫn im lặng, anh định cúp máy thì nghe được giọng nói nũng nịu “Em rất nhớ anh” Sau đó là tiếng tút tút.

Anh nhìn vào điện thoại cười ôn nhu, cái con bé này....

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Đừng Gây Chuyện Với Ai

Ánh nắng nhẹ nhàng len lỏi qua ô cửa kính chiếu rọi vào trong căn phòng làm bừng lên sự tươi trẻ của một ngày mới.

Nó bị làm phiền bởi những ánh sáng kia, mí mắt giật giật um lên một tiếng, khẽ cựa mình ngồi dậy. 10:46 am? Trời ạ sao lại ngủ đến giờ này chứ... Cào tóc vài cái rồi nhanh chóng bước vào làm vệ sinh cá nhân với tốc độ nhanh nhất.

Vừa bước xuống dưới nhà đã thấy ông nội thư thái đọc báo trên ghế sofa, có lẽ do tiếng bước chân lộ liễu của nó nên không cần ngẩng đầu lên nhìn ông đã cất giọng “Sớm nhỉ?”

Nó ngượng ngùng gãi đầu “Tại dạo này con thấy hơi mệt... với lại ông nội không gọi con mà”. Trước đây luôn là ông đích thân đến đánh thức nó dậy, mỗi lần như vậy rất phiền phức bởi tính ham ngủ của nó, kêu thế nào cũng không nhúc nhích vậy nên cách thu phục nó của ông cũng khá đa dạng và không ngừng biến hóa, nào là cầm thẳng cái loa hướng vào tai nó mà “địu dăng đánh thức”, cũng có thể là cho người cải trang thành một con ma tóc dài, răng nhọn mặt đầy sơn đỏ đến gọi dậy bởi nó vốn sợ ma nhất... Trong trường hợp những cách trên không hiệu quả, cách tốt nhất sẽ là ban cho nó hẳn một chậu mưa xuân vào mặt...

“Thì ra là muốn ta đích thân đánh thức con như mọi lần?” – Ông nội tỏ vẻ thích thú nhìn nó.

Nó đương nhiên phản bác “Ấy làm gì có chuyện đó” Sau đó xoa xoa cái bụng đang biểu tình dữ dội “Ông ơi, con đói rồi”

Ông nội im lặng một hồi sau đó cũng thờ dài “Sau này biết điều dậy sớm một chút... Hôm nay để phạt con nên ta kêu đầu bếp không chuẩn bị bữa sáng cho con rồi, có chờ thêm chút nữa thì ăn trưa luôn... Nếu đói thì uống tạm nước trái cây”

Nó khóc không ra nước mắt, vội chạy đến ôm lấy cánh tay ông làm nũng “Không công bằng, ông không thể đối xử vậy với Bảo Anh được”

Ông chỉ tập trung vào sự kiện trên tờ báo, mãi sau mới nhìn nó “Dạo này có hay đau đầu không?”

Nó ngo ngắc một hồi mới đáp lại “Đúng là đau đấy ạ... Mà sao ông biết hay vậy?”

Đáp lại nó là tiếng thờ dài “Ông sao vậy?”

“Chú ý một chút, đừng có đi gây chuyện với ai...” – Giọng ông trở nên nghiêm túc

Nó không nhìn ra ý nói của ông nên cười tinh nghịch “Ông cứ làm như cháu gái mình là lưu mang không bằng. Ông yên tâm đi con chưa từng gây tổn hại gì đến người khác cả”

Ông gật đầu. Chỉ mong là vậy, nhất là trong khoảng thời gian này.

Bỗng điện thoại nó reo lên, nhìn tên người gọi hiển thị trên màn hình, nó cười ngọt ngào thoãn thoát chui ra khỏi người ông, chạy ra sân cỏ đằng sau

“Em có mặt”

Giọng nói trầm ấm của anh truyền đến “Ăn cơm chưa?”

Nó buồn cười nói “Này anh đẹp trai gì đó ơi, hiện tại chỗ anh đang là đêm tối đó, không chịu khó nghỉ ngơi mà gọi điện chỉ hỏi mấy điều như này thôi sao?”

Anh khẽ cười rồi ừm một tiếng.

Giọng nó lanh lảnh vang lên “Lát mới được ăn, em vừa mới ngủ dậy nên bị ông phạt nhịn đói, đáng thương không?”

“Bé con chú ý một chút, dậy muộn thường xuyên sẽ dễ béo phì lắm đó biết không?” – Anh nhẹ nhàng nhắc nhở giống như bố với con gái.

Nó chu môi cãi lại “Thế anh có lấy đứa béo phì như em không?” Một tia mong chờ hiện diện

Đầu bên kia im lặng làm nó không khỏi sốt ruột “Này anh còn ở đó không?”

Vẫn là sự im lặng nhưng lần này nó còn nghe thấy tiếng thờ đều đều của anh, đến lúc này nó mới để ý đến giọng nói có chút mệt mỏi của anh. Chắc công việc bận rộn lắm, vậy mà còn liên tục gọi điện cho nó, có lẽ thời gian nghỉ ngơi cũng không có, anh cứ mở miệng là chê nó ngốc. Giờ nhìn lại ai mới là ngốc đây, càng nghĩ nó càng thấy xót xa, có một người như vậy thương mình thì không còn gì hạnh phúc hơn nữa. Nó khẽ nói nhẹ nhàng vào điện thoại bốn chữ “Ông xã ngủ ngon” rồi cúp máy.

Một con choáng váng lại ập đến, bàn tay vô thức nắm chặt, móng tay đâm sâu vào bàn tay đến trắng bệch. Nó loạng choạng sau đó lắc đầu vài cái, đến khi bình thường lại mới đi vào trong.

Thời tiết đẹp, thuận lợi cho việc đi dạo phố bởi vậy đường phố vô cùng đông vui. Một số hoạt động tình nguyện hay trò chơi giao lưu đều được tổ chức ở dọc các con đường càng tô điểm thêm sự sôi động của một ngày bận rộn.

“Chờ một chút, nặng quá... chân mỏi quá chịu hết nổi rồi” – Tiếng kêu đáng thương từ đằng sau vang lên.

Nó dừng lại xoay người nhìn kẻ chặn vật với vẻ bất mãn “Ai là người sống chết phải mang được đồ đó về hả? Đã bảo mua ít một chút, lại còn không nghe.. giờ trách ai đây?”

Bảo Hân liếc nhìn đồng túi lớn nhỏ trên tay mình cười trừ “Ừ thì mày biết tính tao mà, tia trúng rồi thì không bỏ qua được, thông cảm chút đi...” Sau đó khoát khoát tay “Nào nào mau lại đây xách phụ đi, lát khao ăn”

Nó ném cho cô nàng ánh mắt khinh thường “Mày nghĩ anh ấy để tao thiếu ăn, phải đi theo mày?”

“Được được, ông xã tương lai của giàu có là tao mới phải đi ăn trực... ok rồi sao thế cô giúp chị em không thể?” – Bảo Hân xua tay đầu hàng, không hiểu nó ăn phải thứ gì mà nói chuyện khó nghe với khó tính thế không biết, giống hệt lúc trước.....

Nó không nói gì thêm, lờm cô một cái rồi đón lấy đồng đồ bước vào một tiệm cà phê cạnh đó. Bảo Hân đứng đó cười tươi một hồi rồi chạy theo.

Ai ngờ vừa mới bước vào đã nghe thấy tiếng cãi cọ “Đi đứng kiểu gì vậy? Không thấy đường sao?” Là một cô gái lớn hơn nó khoảng 2,3 tuổi gì đó.

Nó lạnh lùng nhìn người trước mặt rồi phun ra một chữ “Nhặt”

“Nói gì cơ? Chính cô đi sai còn mạnh miệng. Ba mẹ cô dạy đồ kiểu ăn nói xác xược thế à?”

Nó nghiêng răng giọng nói chát chúa sự kiêu chể “Tôi nói lại lần nữa... mau nhặt lên”

Cô gái nọ bắt đầu không kiên nhẫn, vung tay tát nó một bạt tai, mọi người trong quán dường như nín thở trong giây lát. Nào ngờ tay chưa kịp gần mặt nó 3cm đã bị nó bẻ áp chế đằng sau lưng, có lẽ sức khá lớn nên gân tay nó rõ mồn một, cộng thêm tiếng la hét thất thanh của cô gái làm ai nấy đều hoảng sợ, không dám đến gần.

Bảo Hân sợ đến nỗi tim như muốn nhảy ra ngoài liền vội vàng chạy đến gỡ tay nó ra “Linh, mày buông chị ta ra đi... đừng có làm lớn chuyện”

Nhân lúc tay đang vội bót lực, Hân kéo mạnh nó ra, cô gái bị mất đà ngã nhào trên sàn. Chưa kịp nói gì nó đã lên tiếng “Đừng có nhắc đến ba mẹ tôi nếu không cô sẽ thảm hơn gấp 10 lần” Sau đó xoay người bỏ đi. Bảo Hân cũng vội nhặt đồng đồ rơi trên mặt đất rồi đuổi theo bỏ mặc đám đông.

“Trương Thùy Linh... Mày đứng lại” – Bảo Hân rút cuộc cũng theo kịp nó, thờ hờn hờn bám lấy vai nó, giọng nói pha chút phẫn nộ.

Nó dừng lại thản nhiên ngồi xuống bãi cỏ.

“Mày rút cuộc bị làm sao? Mày có biết vừa rồi suýt nữa mày đã gây họa cho con nhà người ta không?” – Tiếp tục vẫn là lời trách móc

Nó quay qua lờm cô một cái “Ok ok, tao không nói nữa... Nhưng nói tao nghe lí do đi”

Rõ ràng nó rất khác so với thường ngày, nói đúng hơn là hoàn toàn thay đổi. Nhìn nó như thế này cô lại nhớ đến hồi mới vào cấp ba. Khi đó lần đầu gặp nó cô đã bị hù cho một phen bởi sự lạnh lùng đó. Nó nói chuyện rất ít, trên lớp chỉ khi nào thầy cô có hỏi nó mới ngắn gọn đáp lại, ngoài ra hầu như không mở miệng thêm lần nào. Chính vì vậy trong lớp nó tách biệt hẳn với những người khác. Tuy nhiên với sự tò mò và sự thú vị của nó đối với Hân đã khiến cô nàng dừng cảm tiến đến làm quen với nó, ban đầu nó chỉ liếc cô một cái sau đó rời đi, nhưng cô nàng không phải dạng người dễ bị khuất phục cho nên từ ngày hôm đó đã quyết tâm kết bạn với nó. Giờ ra chơi liền chạy xuống căng tin mua đồ ăn cho nó, đường về thì bám theo nó đến tận cổng mới thôi... cứ như vậy lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, nó rút cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện với cô, ban đầu vẫn là cái thái độ lạnh nhạt đáng ghét nhưng sau đó lại là thoải mái nở nụ cười... Cứ như vậy nó trở lên cởi mở hòa đồng với mọi người hơn, dường như trở thành một con người khác, nó cười nói suốt ngày, nghịch ngợm, trêu đùa các bạn trong lớp và đặc biệt là nó và Bảo Hân trở thành bạn thân.

Những tưởng nó sẽ như vậy mãi ai ngờ..... Cô có cảm giác gì đó rất lạ, cảm giác nó đang dần trở về con người trước đó rồi. Nhưng tại sao?

Nó nhìn về phía trước hồ hững mở miệng “Chả sao cả, tao chỉ là đang đòi lại công bằng cho mình thôi”

“Công bằng? Cứ cho là vậy đi nhưng đâu đến mức độ đó... Tao thấy mày lạ lắm đó” – Bảo Hân nhú mày quan sát nó

“Không đến mức đó, mày cũng nhìn thấy rồi đó... Con khốn đó định giờ tay đánh tao, tao đang tự vệ thôi, chẳng lẽ cũng không được sao? Mọi tội lỗi cứ đổ lên đầu tao hết ư? Nực cười” Nó lớn tiếng tuôn ra một tràng lăm lăm im thin thít.

Nhận thấy mình hơi quá, nó hơi hạ giọng xuống nhưng vẫn là ngữ điệu lạnh lùng “Xin lỗi mày... Nhưng tao không thấy mình sai”

Bảo Hân cười trừ rồi kéo tay nó đứng dậy “Được rồi bỏ đi, về nhà thôi Gấu còn đang chờ tao ở nhà, nếu về muộn chắc anh giết tao mất”

Nó bĩu môi sau đó cũng đứng dậy bước đi. Bảo Hân nhìn theo bóng lưng nó thăm thờ dài một tiếng sau đó cũng rảo bước theo. Có lẽ mình nghĩ nhiều thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Hai Nhân Cách

“Gấu à em về nhà rồi đây” – Giọng nói mang theo sự mệt mỏi

Đức Anh vội bước tới đón lấy đồng hồ trên tay cô nàng, tỏ vẻ trách móc “Sao không gọi anh đến đón?”

Bảo Hân không nói gì chỉ lắc đầu xua tay ngồi xuống ghế “Mau mau lấy cho em ly nước... Khát chết rồi”

Đức Anh mỉm cười cốc cho cô một cái rồi cũng làm theo. Ngồi xuống bên cạnh anh ngả người vào ghế vuốt tóc cô nàng đang dè dặt uống nước kia “Có chuyện gì sao?”

Bảo Hân ngơ ngác nhìn anh sau đó cũng thốt lên “Anh nhìn ra được sao?”

Đức An nhún vai .

“Anh có thấy nhỏ Thùy Linh có gì đó rất lạ không?... Ý em là hai anh em bọn anh từ nhỏ đã tiếp xúc với nó, vậy có thấy nó khác so với bây giờ không.... Về tính cách chẳng hạn?” – Bảo Hân nắm lấy cánh tay của anh tò mò hỏi

Đức Anh khó hiểu nhìn cô “Không đâu, em ấy chẳng có gì thay đổi cả... Em muốn nói chuyện gì?”

“Thật ra... thật ra em cảm thấy nó có gì đó rất bất thường, nhất là ngày hôm nay... Vậy lên có hơi lo lắng” – Bảo Hân cắn môi dưới khó khăn nói

“Nói anh nghe”

“Chuyện là như vậy đó anh... Em có linh cảm gì đó không hay cho lắm, có lẽ chỉ là do em nghĩ nhiều thôi nhưng” – Sau khi kể rõ câu chuyện Hân khá bối rối

Đức Anh nhíu mày “Thật ra nghi ngờ của em cũng không sai. Về cơ bản tại anh chỉ chơi chung với nhau khoảng vài ba năm gì đó thôi, sau đó hai gia đình tách xa nhau một hồi gian dài. Cho nên khoảng thời gian ấy xảy ra chuyện gì thì cả anh và anh hai đều không rõ...” Ngưng một lúc anh nói “Theo như lời em nói, có lẽ Năm đúng là khác thường”

“Chuyện này hơi thẳng nó chắc chắn không được nên chỉ còn cách nói chuyện với hai bác nhưng hiện tại hai người đều đi vắng” – Bảo Hân lắc đầu thất vọng

Đức Anh xoa đầu cô rồi vỗ nhẹ vai cái “Đừng lo lắng, mọi chuyện không sao đâu”

Ba ngày sau đó, lo lắng của Bảo Hân đều đã thành sự thực. Nó biến thành con người hoàn toàn khác, từ cách nói chuyện đến từng cử chỉ, nếu phải diễn tả thì có lẽ từ diễn đạt chính xác nhất chính là một chữ lạnh. Không còn là một Thùy Linh nghịch ngợm luôn đem tiếng cười cho người khác nữa mà đã là một Bảo Anh lạnh lùng, nghiêm khắc với mọi thứ và đặc biệt nếu người nào không hay động chạm đến nó thì kết cục đều không tốt đẹp, với những người thân thuộc hi đơn giản chỉ là những lời cảnh cáo hay một tia nhìn lạnh băng. Còn đối với những phần tử như cô nàng kiêu ngạo trước đó.... Đều không yên ổn. Tất cả mọi người đều bị dọa bởi sự thay đổi chóng mặt này ngoại trừ anh cùng ba mẹ hai bên. Tuy nhiên lí do dẫn đến việc này chỉ có một người hiểu rõ, là ông nội. Cả Bảo Hân cùng Đức Anh nhiều lần muốn biết nhưng ông chỉ thờ dài nói chưa đến lúc.

Hôm nay là ngày anh về nước, vì muốn tạo sự bất ngờ cho nó nên anh không có báo trước. Mang theo tâm trạng khẩn trương trở về biệt thự.

“Bé con.....”

Vừa mới bước vào trong anh liền cất giọng dịu dàng gọi nó thế nhưng.....

“Cậu chủ đã về” – Quản gia vội bước tới cung kính nói

Anh gạt đầu một cái sau đó lên tiếng “Cô ấy đâu?”

“À...ừm... Cô chủ từ khi cậu chủ đi công tác đã đến chỗ ông Truong, có lẽ do không biết cậu đã về nên chưa kịp trở lại” – Quản gia đáp ứng một hồi

Anh nhú mày ra hiệu cho quản gia về làm việc sau đó xoay người đi đến gara người vào trong xe rồi nhấn ga rồi đi.

Tại căn biệt thự quen thuộc được bao bọc bởi rừng núi.

“Ông nội biết con không có cố tình nhưng ít nhất trước mặt mọi người vẫn nên thân thiện một chút” – Giọng nói của ông mang theo nét ảo não

Nó hơi nhú mày “Thân thiện? Con thấy mình chưa lúc nào là không thân thiện cả... Nếu đúng là như vậy thì con đã không có đủ kiên nhẫn để ngồi nghe những chuyện nhảm chán của họ”

“Con phải hiểu rằng, trong mắt mọi người bao gồm cả Bắp con rất đáng sợ đó biết không?” – Ông nội nghiêm khắc nói.

Nhắc đến Bắp không thể không nhớ đến một lần mẹ nheo đôi mắt cho ăn bánh ngọt thay cơm trong bữa ăn, cứ tưởng sẽ giống như mọi lần, ông nội sẽ là người quản còn nó là người cười cười xin xỏ ông bỏ qua rồi làm theo lời cậu nhóc. Nhưng không lần này lại ngược lại, ông nội từ đầu đến cuối chỉ ngồi xem kịch, còn nó giận dữ đập bàn ta nhìn lạnh lẽo quét về phía cậu bé đang bị giật mình sợ hãi kia nói một câu không được. Sự việc diễn ra ngắn ngủi nhưng để lại kết quả không tưởng, kể từ lúc đó chỉ cần đứng gần nó thôi, cậu bé cũng đủ toát mồ hôi, chạy đến chỗ ông nội nép người mình vào đó.

“Con vốn không muốn làm em ấy sợ... Chỉ là nghiêm khắc một chút vẫn tốt hơn” – Nó thản nhiên cầm ly nước uống.

“Con thật là...” – Ông không nói được gì hơn, giai đoạn này thực sự không thể nào kiểm soát được nó, chỉ thuận theo là tốt nhất

Cốc cốc

“Vào đi”

“Thưa ông có cậu chủ nói đến đón cô chủ về nhà” – Một người giúp việc cung kính nói

Nghe nhắc đến anh bỗng dừng nó cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, về ngoài lạnh lùng cũng vui bớt phần nào.

Nhận thấy được điều này ông nhanh chóng nói “Nói cậu ấy lên đây ta có chuyện muốn nói”

Người giúp việc cũng dạ một tiếng sau đó rời đi.

Lúc này ông mới quay sang nói với nó “Con cũng ra ngoài đi”

“Con?” Nó không hài lòng lắm với đề nghị này “Tại sao chứ?”

“Không tại sao gì hết... Nghe lời ông nội”

Nó bữu môi rồi cũng đứng dậy bước ra khỏi phòng. Ai ngờ thời điểm vừa mở cửa liền đâm phải một bức tường thịt rắn chắc, đưa tay xoa xoa trán đang định lên án liền bị ôm vào một lồng ngực ấm áp, hương thơm quen thuộc xộc vào mũi, mùi bạc hà.

Ngay sau đó anh thả nó ra không chậm trễ một giây nào liền bước vào phòng để mặc nó đứng đó mặt đỏ, tim đập loạn nhịp. Đáng ghét...

“Hai nhân cách?” – Anh kinh ngạc thốt lên

Ông nội chỉ thờ dài “Thật ra nói là hai nhân cách thì cũng không hẳn, chỉ là con bé có hai tính cách khác nhau tồn tại bên trong. Hiện giờ tính cách thứ hai kia đã xuất hiện nên rất đáng lo ngại. Mặc dù không quá nguy hiểm nhưng vẫn có xác suất, đến lúc đó hậu quả khôn lường” Vì chuyện này mà ông đã lo lắng suốt mấy ngày nay.

Anh nghiêm túc nói “Vậy lý do chính là gì? Không thể bỗng dưng lại xuất hiện tính cách thứ hai chứ”. Chắc chắn là có chuyện gì đó đằng sau, anh sống cùng nó một khoảng thời gian dài không thể không hiểu nó, nếu có nửa điểm bất thường anh đương nhiên sẽ phát hiện. Lúc này lại hay khoảng thời gian này tính cách thứ hai của nó xuất hiện qua thật không thể không nghi ngờ.

“Thật ra con bé như vậy là di truyền của ông già này.” Nói đến đây thấy anh nhú mày, ông tiếp lời “Đúng như những gì cậu đang nghĩ, ta với nó đều là người có hai nhân cách, chỉ có điều sớm là người từng trải nên ta biết cách khống chế. Vốn dĩ ban đầu chúng ta cũng không biết rằng con bé sẽ như vậy cho đến khi một lần hồi nhỏ năm 9 tuổi nó đi lạc, sau khi được đón trở về nhà nó một mực không nói rằng đã xảy ra chuyện gì rồi thay đổi thành con người hoàn toàn khác, thời điểm đó ta với biết con bé giống với mình. Thông thường khi nhân cách thứ hai xuất hiện ở giai đoạn đầu thì những việc xảy ra trước đó sẽ không còn một chút gì tồn đọng lại trong tâm trí, tuy nhiên một khoảng thời gian sau đó mọi kí ức sẽ khôi phục lại bình thường chỉ là đối với những chuyện đó bản thân đã không còn hứng thú. Khi nhân cách thứ hai xuất hiện chứng tỏ nó đã phải trải qua chuyện gì đó, bị tổn thương, bị dìm kích dẫn đến kim nén ức chế. Đương nhiên cũng không phải không có cách khắc phục nó, chỉ là khó khăn một chút” – Ông nội đan hai tay vào nhau nhìn anh nói rành mạch

“Ông nói tiếp đi” Nghe những lời ông nội kể lại anh cảm thấy khá khó chịu trong người nhất là khi nghe đến chuyện nó đi lạc từ hồi nhỏ, thật sự là không dễ dàng. Thảo nào những lần trò chuyện cùng nhau trên mạng anh luôn thấy nó có gì đó rất khác, vô cùng ít nói khá hằn so với bây giờ. Còn nữa, anh biết lý do dẫn đến tình hình của nó bây giờ, chính là thời gian anh giận nó. Nghĩ đến đây lòng càng thêm khó chịu.

“Nhân cách thứ hai của nó trước đây tồn tại suốt từ hồi 9 tuổi đó đến năm 16 tuổi, chính nhờ cô bé Hân đó nên nó đã trở lại đúng với bản thân của mình, gia đình ta đã rất vui mừng vô cùng cảm ơn cô bé đó bởi nếu không nhân cách đó sẽ vẫn tồn tại đến tận bây giờ. Nói như vậy để cậu biết rằng việc này khó khăn như thế nào...” Ngưng một hồi ông nói tiếp “Bây giờ một lần nữa tái diễn vốn là rất đáng lo nhưng nhờ có cậu nên mọi chuyện sẽ xoay chuyển theo một chiều hướng khác”

Anh khá bất ngờ trước câu nói này “Con?”

Ông nội gật đầu kiên định “Vừa rồi ta nhìn ra được sự biến đổi của nó khi nghe nhắc đến cậu. Như vậy chứng tỏ cậu phải vô cùng có ý nghĩa đối với nó nên tôi tin chắc cậu sẽ là giải pháp”

Nghe đến đây trong lòng anh không khỏi ấm áp hẳn lên, cho dù trở thành một con người khác đi chăng nữa nhưng nó vẫn nhớ đến anh, vẫn coi anh là người quan trọng.

“Con phải làm gì lúc này?”

“Hồi ta làm gì, cái này nên hỏi chính cậu mới đúng” – Ông nội bật cười “Cũng không cần quá khẩn trương nghiêm trọng hóa vấn đề, chỉ cần chú ý đến nó một chút, đừng để con bé một mình nhất là khi ra ngoài... Không phải vì lo có người hại nó mà ngược lại”

Anh nhíu mày “Em ấy hại người khác?” Chuyện này anh không dám nghĩ tới

“Cũng không hẳn, nếu như người không động ta thì ta cũng không chạm người nhưng nếu người chạm ta thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Cái này chính là quy luật. Cậu hiểu chứ?” – Ông nội nhàn nhả đưa tách trà lên nhấp một ngụm.

Anh thận trọng gật đầu

Ông nội nói thêm “Còn nữa, trên người con bé nhất định sẽ có dao hoặc kéo nhọn, để ý một chút”

Anh nhíu chặt mày sau đó cũng lạnh lùng đáp “Con biết mình phải làm gì”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chuyện Bí Mật

Bước ra khỏi thư phòng, anh đi thẳng đến phòng của nó, không nói không rằng kéo tay nó đi. Về phía nó còn đang mải mê đọc cuốn tạp chí trên tay lại bị lôi một mạch đi như một con búp bê thì không khỏi bất mãn nhưng cũng chỉ dám nuốt lại phía sau.

Không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt đến đáng sợ trong xe, nó lên tiếng phá tan sự im lặng bằng sự bất mãn “Anh rốt cuộc bị sao vậy? Cứ như vậy định chiến tranh lạnh?”

Nó không hiểu anh bị sao, trước đó vẫn còn ôm nó cười dịu dàng vậy mà hiện tại lật mặt nhanh như vậy, suốt đường đi cứ bày ra bộ mặt lạnh lùng đáng ghét nữa.

Lúc này anh mới thờ dãi một tiếng quay qua xoa đầu nó “Xin lỗi em, chỉ là có một số chuyện mà thôi”

Nó khoanh tay trước ngực thản nhiên hỏi “Ông nói với anh cái gì?”

Anh nhìn nó rất lâu lại nhớ đến lời ông nói ‘Con bé không hề nhận thấy được bản thân mình thay đổi chỗ nào. Tốt nhất đừng để nó biết, để mọi chuyện cứ diễn ra tự nhiên đi để phòng có chuyện xảy ra’

“Không có gì, ông nói em dạo gần đây nghịch ngợm gây không ít phiền toái cho người. Kêu anh thu phục gấp”

Nó hừ một tiếng sau đó nói “Mà sao anh về sớm vậy? Không phải nói sẽ về muộn hơn sao?”

“Em không muốn anh trở về?”

“Không có... Chỉ là hơi bất ngờ chút thôi” – Nó lắc đầu sau đó lười biếng chống tay lên cửa xe ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài. Anh nhìn đáng vẻ đó chỉ cười nhẹ, một tay nắm lấy tay nó, một tay lái xe chạy nhanh về phía trước.

Về đến nhà, nó một mực bước nhanh vào bên trong liền gặp quần gia Lan đang tươi cười bước tới “Cô chủ về rồi”

Nó dạ một tiếng rồi bước lên phòng để lại cho bà một dấu hỏi chấm lớn.

Đúng lúc đó anh cầm trên tay áo vest mệt mỏi bước vào “ Có chuyện này tôi cần nói với dì một chút”

Buổi tối, ngoài trời lất phất mưa kèm theo gió kéo đến làm cho bầu không khí thêm lạnh buốt. Đẩy cửa phòng bước vào đập vào mắt anh là một đồng hồ tròn toàn là quần áo ngủ phía xung quanh nó.

Anh bước đến ngồi xuống trước mặt nó “ Có chuyện gì vậy?”

Nó liền giơ lên lần lượt từng bộ váy ngủ in hình shin, doraemon với pooh đầy đủ màu hồng vàng xanh, mặt mày xăm xịt nhìn anh “ Cái quái gì thế này?”

“ Chẳng phải là đồ ngủ của em hay sao?”

“ Của em?” – Nó mở to mắt vẻ kinh ngạc nhìn anh

Anh im lặng nhú mày nhìn nó. Lẽ nào đúng như ông ấy nói, nó sẽ quên đi những chuyện trước đây hay sao?

Tiếng nó lại vang lên “ Không thể nào... Em mà lại mặc mấy thứ sến súa như này sao?” Nói rồi lại lắc đầu “ Không được, ném hết đi cho em” chân bắt đầu đá tung tóe đồng hồ.

Anh tỏ vẻ không hài lòng, lông mày nhíu chặt lại lạnh lùng mở miệng “ Dọn dẹp đồng hồ này cho anh”

“ Sao lại là em?” Nó phản bác lại thì bất gặp ánh mắt chết chóc kia “ Nghe lời”

Nó phụng phịu đứng dậy dọn dẹp, nói cách khác là trút giận lên đồng hồ. Anh ngồi trên ghế sofa nhìn nó dọn dẹp một hồi mới khoát tay “ Em lại đây”

Nó không nói gì, trèo lên giường trùm chăn kín đầu không thèm quan tâm. Anh thờ dài sau đó cũng đi đến nằm xuống bên cạnh, đưa tay ôm lấy nó từ phía sau “ Bé con không cho phép em giận dỗi.”

Im lặng là vàng.....

“ Vừa rồi em cư xử như vậy là không ngoan”

Im lặng là kim cương.....

“ Mai cùng em đi mua đồ chịu không?”

Tiếp tục im lặng.....

“ Anh xin lỗi, là anh không tốt, đừng có không để ý đến anh”

Lúc này nó mới xoay người lại dụi dụi vào người anh tìm chỗ dựa thoải mái rồi chìm vào mộng đẹp. Anh bật cười thành tiếng, thay đổi thì sao? Bé con của anh vẫn còn đáng yêu lắm.

Ngày hôm sau

Đang tập trung vào ipad đọc tin tức, giọng nói lạnh lớt từ đâu vọng tới “ Heo con ơi, heo con à xem ai đến nè heo con”

Đây mà không phải con khi đột kia, nó thề nó không lớn nổi nữa.

Không lâu sau bóng dáng hai người một thấp một cao đứng ngay trước mặt nó “ Hai người đến đây có việc gì?”

“ Đây cần gì phải có việc mới được đến đúng không?” – Hân ỉu xiu nhìn sang bên cạnh

Đức Anh khoanh hai tay trước ngực tỏ vẻ không vui “ Em là đang muốn đuổi khách đây à?”

Nó ngước mắt lên “ Nhưng ít nhất cũng phải có một cái lí do chính đáng chứ đúng không?” Đối với nó mà nói hai con người trước mặt đều không có tốt đẹp gì, một khi đến tìm thì lạnh ít dữ nhiều bởi vậy cứ tránh càng xa càng tốt.

Đức Anh ngồi xuống cạnh bóp vai cho nó “ Bọn anh lâu không gặp em thành ra nhớ quá không chịu nổi nên mới bất chấp thời tiết lạnh lẽo buốt giá như cắt da cắt thịt này để được gặp em. Em nói xem em có hay không cảm động?”

Bảo Hân đứng bên cạnh không cần hỏi cũng biết nó đang buồn nôn bởi chính cô còn cảm thấy trong người đang rạo rực muốn ói. Thật không ngờ Gấu men lì Gấu đàn ông của cô lại... thế này. Thật đáng mất mặt mà.

Nó cười nhạt rồi thần nhiên nói “ Còn lí do nào nghe lọt tai hơn không anh?”

Thấy người yêu hết bài, Hân bắt mắt phun ra luôn “Được rồi được rồi, bọn tao đến ăn trực được chưa?”

Nó gật đầu “Ừ... Tao vẫn muốn nghe tiếp”

“Thì chị đầu bếp có việc nên không ở nhà được, những người giúp việc khác thì... Ôi trời không một ai biết nấu ăn mới hay chứ. Chính tao cũng không thể tin được chuyện ấy có thể xảy ra luôn đấy. Vậy nên số phận... chính do số phận nên chúng ta mới phải đến đây.”

Đức Anh nhìn nó gật đầu xác nhận chắc nịch, mong nhận được sự đồng tình.

“Vậy nhà hàng sinh ra chỉ để tô điểm cho thành phố thêm tươi đẹp hay sao?” – Nó đặt ipad xuống xoa xoa cổ lạnh nhạt nói

“Tồn tiền” – Đồng lòng đồng thanh cả hai mặt không đỏ, tim đập không nhanh phun ra hai từ xinh đẹp.

Nó lắc đầu nhìn hết người này rồi đến người kia “Thật đúng giờ nha”

Đúng là hiểu lòng người, ke đúng giờ dùng cơm mới tới. Chắc chắn không muốn bị sai vặt đây mà. Quả là đáng tuyên dương.

“Từ từ thôi em, không ai cướp đâu” – Đức Anh vỗ vỗ lưng cho Hân sau bị cô nàng bị ghen

Bảo Hân cười trừ rồi nhìn nó hỏi “Anh Đức Tuấn không cùng ăn sao?”

“Sáng sớm đã đến công ti rồi, còn nói buổi trưa không cần chờ, còn nói có lẽ tối không về dùng cơm nữa” – Nó lạnh lùng nói, cứ nghĩ đến lại bực. Rõ ràng đã hứa cùng nó ra ngoài nhưng cuối cùng thì sao biến mất không còn tăm hơi nữa.

Đức Anh cũng góp chuyện “Công việc mà, đàn ông bọn anh ngày ngày bận rộn còn không phải vì bọn em hay sao?”

“Đúng vậy thông cảm, phải biết thông cảm”

Nó buồn cười đáp “Ngày ngày bận rộn? Chẳng phải anh đang ngồi đây hay sao?”

“À cái này...Thì bởi vì anh thấy giữa công việc với Gấu Con luôn có sự chênh lệch. Gấu Con luôn được xếp lên đầu mà” – Đức Anh cười cười giải thích

Nó nhún vai “Nếu nói vậy, anh đang khẳng định anh ấy không quan tâm đến em rồi?”

Cứng họng, đúng là cứng họng thật rồi, giờ mới biết thế nào là cái miệng hại cái thân.

Hân cười ngây ngô, ghé sát tai Đức Anh nghiêng răng nói “Đã bảo là phải nói tốt một chút sao lại thành ra nói xấu vậy?”

Đức Anh cũng thì thảo lại “Anh cũng vừa mới biết mình bị lừa”

Nó nở nụ cười thu hút với hai người trước mặt.

Bảo Hân vội nói “Hi hi... Ăn cơm... ăn cơm đi cả nhà” muốn không ngượng chỉ còn cách đánh trống lảng.

Dùng xong bữa cơm, hai con gấu lười này không hên mà cùng nằm ườn ra như cá chết, huyền thuyên nói chuyện được một hồi sau đó cũng lấy lý do có việc ra về.

Thấy Bảo Hân sắp bước ra khỏi cửa nó liền gọi lại “Đi dạo phố cùng tao một chút”

Bảo Hân đứng đó một hồi, liên tưởng lại những gì xảy ra vào những lần trước đó thì không khỏi ớn lạnh lác đầu từ chối “Thôi tao có chút việc, để hôm khác đi... Tối gặp”

“Tối?” – Nó nhún mày lại

Đức Anh chen vào “Em ấy nói muốn đến ngủ với em một buổi tối ý mà..... nhưng nói trước là anh không đồng ý đâu nhé”

Nó thản nhiên “Em không không thèm” rồi nhìn Hân đầy châm chọc

“Con quỷ sứ này.....” Chưa kịp nói hết câu đã bị Đức Anh bịt miệng lòi đi.

Vừa mới lái xe ra khỏi cổng lớn Đức Anh liền nhận được một cuộc điện thoại, mở loa ngoài lên, là giọng nói quen thuộc. “Hai người đến đâu rồi?”

“Vừa mới rời khỏi thôi”

“Tăng tốc đi thời gian không còn nhiều”

“Ok, rất nhanh sẽ đến nơi”

“Được”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Thuộc Quyền Sở Hữu Của Anh

Màn đêm buông xuống mang theo cảm giác se lạnh, thành phố vẫn sáng đèn tấp nập, khuấy động không gian.

Bước từ trên lầu xuống nó lười biếng ngáp một cái, giọng nói ngái ngủ “Dì à, anh ấy vẫn chưa về sao?”

Quản gia nghe vậy bất chợt cũng nhìn lên đồng hồ lớn, đã gần 11 giờ rồi “Muộn vậy rồi. ... Có lẽ là có việc nên hôm nay cậu chủ sẽ về muộn, không nói với cô chủ một tiếng sao?”

Nó lắc đầu “Thôi đi cũng đi nghỉ đi hôm nay vất vả rồi”

Quản gia cũng dạ một tiếng rồi quay trở về gian phòng. Nó mệt mỏi xoa xoa thái dương, đi đến bàn thủy tinh lớn ở phòng khách rót một ly nước, vừa định đưa lên uống thì điện thoại reo lên, màn hình hiện tên “Anh Đức Anh”

“Có việc gì không anh?”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói dồn dập của người đàn ông “Năm. Năm em mau đến đường XXX... mau đến đây ngay anh.. anh ấy xảy ra chuyện rồi...tút tutt..”

Xoảng, ly nước trong tay rơi xuống sàn vỡ tan, một vài mảnh đâm vào chân nó, máu bắt đầu rỉ ra nhưng hiện giờ không còn cảm giác đau đớn nữa rồi.

Theo địa chỉ Đức Anh nói qua điện thoại nó tìm đến, đó là một đoạn đường lớn, hai bên đường trải dài là hàng cây lớn, gần ngay đó là một bãi cỏ xanh trải dài.

Nó vội bước xuống xe, vội nhìn xung quanh đoạn đường vắng tanh rồi chạy sâu vào bãi cỏ kia, trước mắt chỉ toàn là một màu đen không còn gì khác. Nó khẩn trương lớn tiếng gọi “Trần Đức Tuấn.” sau nhiều lần lặp lại vẫn không có âm thanh nào phát ra, nó càng thêm sợ hãi bước vội về phía trước tìm kiếm bóng hình kia. Anh nhất định dừng có xảy ra chuyện gì, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Chợt xung quanh bừng sáng lên trong ánh đèn lung linh, toàn bộ bãi cỏ xanh trải dài phủ đầy cánh hoa hồng, bao xung quanh đều là những cột đèn hình trái tim xếp thẳng tắp, phía trước còn có một chiếc cổng vòm cao lớn được làm bằng hoa hồng trắng, che khuất cảnh vật đằng sau bằng một tấm màn bằng lụa mỏng màu trắng. Nó ngỡ ngàng bước đến, đưa tay vén tấm rèm ra bước vào trong sau đó bị cảnh trước mắt làm cho khựng lại. Anh đứng ngay trước mặt nó với bộ vest xanh dương lịch lãm trên tay là một bó hoa hồng rất lớn nở nụ cười mê hoặc nhìn nó. Anh đứng vừa vặn trong hình trái tim lớn được xếp cân thận bằng hàng trăm cốc nền trắng cùng màu đỏ của cánh hoa hồng dày đặc.

Nhẹ nhàng bước đến gần nắm tay nó bước vào bên trong, anh khẽ lau đi những giọt nước mắt hoảng loạn rơi trên khuôn mặt nó.

Bóp

Chưa kịp lên tiếng nói câu gì đã bị nó tát một bạt tai, anh ngẩng đầu lên nhú mày nhìn nó

“Anh bị điên rồi sao? Hết trò đùa à? Anh có biết em sợ đến mức nào không, anh lúc nào cũng vậy chỉ biết trêu đùa, gạt người, anh liệu có nghĩ đến cảm nhận của em ra sao không?” Nó lớn tiếng nói ra những uất ức, nước mắt rơi xuống càng nhiều “Lúc nào cũng thích chơi trò lừa dối, em không phải là con cóc để anh tự mình điều khiển. Tồn bao nhiêu công sức dàn dựng ra một màn tai nạn như lúc trước để gạt em? Không cần thiết đâu, nếu anh muốn thì cứ nói trước với em một tiếng, em sẽ không ngại ngần diễn cùng anh chứ đừng khiến em phải hoảng sợ như thế này nữa...”

Càng nghe nó nói đôi lông mày càng nhíu chặt lại, hàn khí tỏa ra “Em nói tai nạn?”

“Chẳng phải do anh bày ra hay sao? Bây giờ tỏ ra ngạc nhiên làm gì?” Nó vừa lau nước mắt vừa phản bác

“Anh không có bày trò gì hết” Anh nghiêm giọng lại. Trong lòng không dưới một trăm lần đang nghĩ nên chọn cách gì để tính sổ với thằng nhóc điên rồ kia. Dù là cách nào đi chăng nữa, chắc chắn đều không thể nào tồn tại hai chữ tốt đẹp.

Nó bị ánh mắt giết người của anh làm cho sợ hãi, không kịp lên tiếng. Lúc này mới từ từ suy nghĩ lại về mọi việc xảy ra... Lẽ nào lại là tên chết bầm kia chơi nó... Sau hôm nay nó sẽ phải rút gân, lột da kẻ dám đùa cợt với nó.

Lúc này nó mới cúi thấp đầu nhỏ giọng lí nhí “Cái đó... Em biết không pahir lỗi của anh, em xin lỗi”

Anh chỉ thờ dài không nói gì cứ thế đứng nhìn nó.

“Em biết không nên đánh anh... Nhưng cũng là vì em quá sợ hãi, em nghĩ anh có chuyện nên...urm.urm”

Chưa kịp nói hết câu, những lời còn lại đã bị anh nuốt trọn vào trong. Anh ôm chặt lấy nó, hung hăng hôn lên bờ môi hồng kia một cách đói khát. Nó ban đầu không kịp chuẩn bị nên dờ ra để mặc anh xâm chiếm, sau đó mới ngại ngùng nhắm mắt lại đáp trả.

Bóng hai người sát lại gần nhau dưới ánh đèn lung linh cùng khung cảnh tràn ngập hoa hồng như khiến mọi vật thêm bừng sáng, tô điểm lãng mạn cho không gian vốn âm đạm yên tĩnh.

Hồi lâu sau anh mới buông nó ra, nhìn bờ môi hơi sưng lên của nó trong người không khỏi rục rịch, vội đưa mắt nhìn nơi khác bởi nếu không cuối cùng người khổ nhất vẫn là anh, anh luôn biết rõ.

Nhận thấy điều đó trên gương mặt đang cố nhẫn nhịn kia, nó không khỏi buồn cười, tiện thể hay tay vurun ra ôm trọn bó hoa đỏ rực kia vào lòng, hai mắt to tròn đầy ý cười nhìn anh.

Anh nhìn nó nở nụ cười ôn nhu, chậm rãi quỳ một gối xuống rút từ trong áo một chiếc hộp vuông nhỏ màu xanh dương, rồi từ từ mở ra đưa về phía nó.

Đó là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, bao xung quanh vòng nhẫn là những viên kim cương nhỏ sát nhau, điểm nhấn chính là viên kim cương lớn ở giữa được nâng đỡ bởi hai chiếc lá nhỏ ngay phía dưới. Khi ánh sáng đèn chiếu vào, nó ánh lên những tia sáng xinh đẹp, hút hồn.

Nó hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động, chỉ biết đứng đó lấy tay che miệng kinh ngạc nhìn anh. Nó không hề nghĩ tới anh ngày hôm nay, ở đây đưa nhẫn cưới đến trước mặt nó.

Thế nhưng niềm hạnh phúc dường như không được trọn vẹn cho lắm khi anh không nói không rằng cầm lấy tay nó rồi thân nhiên đeo chiếc nhẫn vào.

“Xong rồi?”

Anh đứng dậy gạt đầu cười “Từ giờ em chính thức thuộc quyền sở hữu của anh”

Nó tối sầm mặt “Anh còn chưa nói lời cầu hôn với em với lại em cũng chưa có đồng ý sẽ lấy anh”

“Em dám không lấy?” Anh nghiêng răng nhìn nó

Đáp lại vẫn là sự thờ ơ, nó thậm chí còn xoay mặt đi chỗ khác.

Anh ôm lấy mặt nó xoay lại đối diện với mình bá đạo lên tiếng “Anh nói cho em biết, nhẫn đeo rồi đương nhiên phải cưới, em dám trả lại anh thề rằng sẽ làm thịt em”

Uy hiếp trắng trợn, cái này chính xác là đang dồn người ta vào đường cùng.

Tuy nhiên trong lòng nó không khỏi cảm thấy ảm áp, nó chẳng cần anh nói lời yêu, chẳng cần anh thề non hẹn biển, bởi nó tin anh sẽ khiến nó hạnh phúc, bởi tình yêu của anh thể hiện bằng hành động chứ không phải lời nói.

Anh thờ dài ôm lấy nó, cầm tựa lên đỉnh đầu “Yên tâm anh sẽ nuôi em thật tốt”

Nó bật cười sau đó đẩy anh ra, giận dữ nói “Anh cũng không nhìn xem em bị dọa thành bộ dạng gì nữa sao? Có ai được cầu hôn mà mặc váy ngủ không chứ? Sau này còn dám mặt mũi nhìn ai nữa”

Nhận được điện thoại, nó chỉ kịp với lấy chiếc áo cadigan mỏng màu cà phê trên ghế khoác vào rồi đi thẳng đến đây, tóc cũng hơi lộn xộn.

Nghe nó trách móc lúc này anh mới để ý, nhìn nó từ trên xuống dưới hai mắt liền tối sầm lạnh lùng hỏi “Em đến đây bằng gì?”

“Taxi” Nó thân nhiên nói

Khốn kiếp, thực sự lúc này anh rất muốn đánh người, nhất là tên lái taxi vừa rồi. Trên người nó chỉ mặc một chiếc váy ngủ trắng mỏng, chiếc áo khoác ngoài kia không thể nào che lấp đi bộ ngực lấp ló cùng xương quai xanh thu hút. Với dáng vẻ này đàn ông tên nào cũng khó kìm lòng được.

Anh đi đến gần một cái trên cổ nó lạnh giọng “Không cho phép ăn mặc như thế này ra ngoài nữa, bất kể chuyện gì xảy ra. Nếu không anh cho em đẹp mặt”

Nó hôn má anh một cái vui vẻ gạt đầu “Vâng vâng ông xã”

Bực tức trong lòng đều vì hai từ ông xã kia làm tan biến hết, ruột gan đều cảm thấy ngọt ngào. Vừa định cúi xuống hôn nó thì bị ai đó cắt ngang.

“Khoan đã”

Đức Anh không biết đi từ đâu ra bẻ ngang người Bảo Hân đang ngủ ngon lành bước đến gần

Anh lãnh đạm nói “ Còn dám vác mặt ra đây?”

Nó cũng ném ánh mắt oán hận về phía người này. Nghĩ đến lại ngứa tay ngứa chân rồi.

Đức Anh vội ngăn cản “ Có chuyện gì để sau hãy nói đi, hiện giờ xin phép hai người cho tôi đưa Gấu Con về nhà ngủ”

Nó cảm giác như có một đàn quạ đen bay qua đầu mình. Hắn là đứng trong góc nào rình nấp giờ đây mà, chưa trách thì thôi lại còn dám ngủ gật. Chẳng lẽ chê cười hai người nó nhảm chán hay sao?

Nhưng còn chưa kịp nói anh đã cắt lời “ Được, hôm nay coi như hai người cũng đóng góp công lao không nhỏ nên tạm tha. ...” Đang định vui mừng nói cảm ơn anh thì đã nghe thấy một tiếng sét đánh khác “ Để sau tính tiếp”

Nói xong thì nháy mắt với nó với ý ‘ Thế là hết giận nhé?’

Đức Anh khóc không ra nước mắt “ Anh, cái này không được đâu mà, lần này anh xem công gấp đôi tội mà, anh như vậy là không công bằng”

“ Còn dám cãi lại? Nếu không phải chú nói với cô ấy anh bị tai nạn, chú nghĩ mình sẽ phải chịu uất ức sao?”

“ Thì cái này em có chút không đúng nhưng hiệu quả bất ngờ còn gì, em ấy đến đúng địa điểm trong vòng ba nốt nhạc” Đức Anh vuốt tóc thân nhiên nói

Nó nghiêng răng nghiêng lợi “ Trần Đức Anh”

“ Thôi nha Gấu Con mệt rồi, hai người cứ tiếp tục chúng tôi xin phép, tạm biệt” Nói rồi sai bước nhanh về phía xe như gặp phải cướp.

“ Mệt không?”

Nó ngáp một cái “ Em cũng buồn ngủ rồi, đang ngủ lại bị thức giấc bởi vì anh đấy”

“ Nhớ anh à?” Anh ghé sát vào tai nó

“ Em mới không thèm”

“ Thật không nhớ?” Anh tiến lại gần nó, nó lại lùi về phía sau

“ Nói đi”

“ Em không nhớ. ... Anh đến gần em làm gì?”

Tiếp tục dồn nó vào đường cùng

“ Em nhớ!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chính Thức Là Của Anh

Bước sáng tháng 1, tiết trời trong xanh kèm theo ánh nắng vàng ấm khiến người ta vô cùng thoải mái. Vào những ngày đầu tiên của tháng luôn là thời điểm đẹp nhất để diễn ra một sự kiện trọng đại và khó quên.

Căn biệt thự nhà họ Trương vào ngày hôm nay chìm trong sắc hoa rực rỡ, tung bừng náo nhiệt, người ra người vào đông đúc, mọi thứ đều tuyệt vời.

Mới sáng sớm nó đã bị đánh thức bởi tiếng thúc giục của bà mẹ vĩ đại, phải nói thật rằng từ ngày bà trở lại hình như có nói nhiều hơn trước, để ý đến nó vô cùng sát sao giống như đang chăm một đứa bé vậy khiến nó không khỏi cảm thấy bất mãn.

Ngồi trước bàn trang điểm nó vẫn trung ra bộ mặt buồn ngủ, mắt nhắm mắt mở nhìn vào gương “ Mẹ à như vậy có phải gấp quá không vậy? Hiện tại đang là rất sớm”

Mẹ Bích ngồi bên cạnh không khỏi nhủ mày “ Còn sớm cái gì nữa. ... Đến giờ phút nào rồi mà còn than ngắn than dài, không bao lâu nữa con rể liền đến đón bây giờ.”

“Anh ấy rõ ràng tới qua nói với sẽ để con nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, mẹ không cần khẩn trương”

“Không có mẹ nheo gì nữa, mau đẹp cái bản mặt đó đi, hôm nay là ngày con kết hôn đó có biết không?” Vừa nói bà vừa đưa tay giúp nó vén lọn tóc lòa xòa trước mặt ra sau tai

Nó chỉ cười nhẹ sau đó cũng ngồi yên để thợ trang điểm tiếp tục.

Không bao lâu sau Bảo Hân cũng có mặt. Hôm nay cô một thân váy cúp ngực trắng dài hồng phấn dài đến đầu gối, tóc tết sâm để lệch có cài nơ trông vô cùng xinh đẹp nhưng vẫn lộ ra một chút tình nghịch đáng yêu.

“Chào mẹ, chào cô dâu, con tới rồi đây”

Mẹ Bích không khỏi khen ngợi “Bảo Hân đó sao, hôm nay trông con xinh thật nha”

Bảo Hân tỏ vẻ mong chờ “Ý mẹ là ngày nào cũng xinh nhưng hôm nay xinh nhất, hay là chỉ hôm nay mới xinh?”

Mẹ Bích buồn cười nói “Đương nhiên là về sau rồi ha ha”

“Mẹ.... Con buồn lắm đó nhé” Bảo Hân thấy vậy xị mặt xuống

“Đùa chút thôi, đối với mẹ bé Hân bao giờ cũng xinh đẹp hết” Bà gật đầu cười

Lúc này nó chỉ bĩu môi lạnh nhạt “Đệ nhất mỹ nhân là con gái mẹ ruột đây này không phải sao? Con khi đột này có chỗ nào vừa mắt đâu chứ” Ngừng một lúc nó nói tiếp “Còn nữa cứ suốt ngày thích tranh mẹ với người khác làm gì không biết”

Nó và Bảo Hân chơi thân với nhau như chị em ruột nên cả hai đã sớm coi ba mẹ của nhau như chính ba mẹ của mình. Mà với Bảo Hân cô nàng lại luôn có một niềm yêu thương mãnh liệt đối với ‘bà mẹ thứ hai’ này, luôn thích làm nũng, nói chuyện sến sẩm, nên không lạ lẫm gì khi nghe nó nói những lời như vậy.

“Con hâm này...” Bảo Hân bức xúc quay sang phía mẹ Bích đòi công bằng “Mẹ, nó bắt nạt con kìa hu hu”

“Đẹp! Mau ngồi xuống chuẩn bị sửa sang giúp con bé đi, không còn sớm nữa rồi” Mẹ Bích lạnh nhạt phun ra một câu khiến cô không khỏi đau lòng, trưng ra bộ mặt như bị cướp mất kẹo ngon mà gật đầu “Tuân lệnh”

Nó không khỏi mà bật cười thành tiếng, đáng yêu thật đó.

Không bao lâu sau truyền tới tiếng xe ô tô từ dưới sảnh vọng lên. Bảo Hân nhanh chân chạy ra ban công nhìn xuống dưới. Có tổng cộng khoảng hơn 50 chiếc xe trắng dẫn đầu là chiếc mui trần đón dâu với khóm hoa hồng hình trái tim rực rỡ. Chú rể một thân vest trắng trên tay cầm bó hoa hồng cùng màu trên môi nở nụ cười dịu dàng sau đó cũng nhanh chóng vào trong sảnh. Trời ạ cũng thật là phong độ quá đi.

Thời điểm tiếng gõ cửa vang lên, nó cũng vừa kịp đứng dậy đứng trước gương nhìn ngắm chính bản thân. Quả thật nó cũng nhận ra được đây có phải chính mình hay không nữa, thường ngày vốn không có trang điểm nên có một chút ngỡ ngàng. Trên người là bộ váy cưới trễ vai trắng muốt được thiết kế theo phong cách quý tộc cổ điển hoàn toàn bằng vải ren nhẹ nhàng, phần ren trước ngực được thiết kế khéo léo, vừa ôm lấy được phần ngực và vai, vừa để lộ ra xương quai xanh tinh tế. Càng xuống dưới dáng váy càng xòe ra lấp lánh những viên đá trắng nhỏ đính khắp phần chân váy, eo thon được thắt một chiếc đai trắng tinh hơi uốn lượn nhẹ nhàng làm điểm nhấn. Mái tóc màu nâu được búi vắn lên cao xung quanh là những hạt ngọc trai trắng ôm tròn và nổi bật với chiếc vương miện nhỏ phía trước.

Khi tiếng gõ cửa vừa dứt, mẹ Bích cũng đi đến mở cửa ra. Anh một thân tuấn tú, ngồi ngời khí thế bước vào bỗng chốc khựng lại, hô hấp cũng chậm hơn tại khoảnh khắc nó xoay đầu nhìn về phía mình, ánh nắng len lỏi từ ô cửa kính khẽ chiếu lên làm bừng sáng khuôn mặt nó. Thật sự giống một nàng tiên xinh đẹp.

Cứ như vậy không tự chủ anh mạnh mẽ sải bước đến ôm trọn nó vào lòng mặc kệ cho mẹ vợ, Bảo Hân hay những người thợ trang điểm, làm tóc, nhà thiết kế gì đó đang há hốc chứng kiến, siết chặt xác định quyền sở hữu, không ai có thể động vào “Bé con em thật xinh đẹp”

Nó hơi đỏ mặt ghé sát tai anh nói nhỏ “Anh ôm chặt quá, mau buông em ra mọi người đang nhìn kìa”

Anh chỉ bật cười khê hôn lên mặt nó một cái sau đó không nói gì thêm bẻ ngang người nó lên quay qua nói với mẹ Bích một câu “Con xin phép đón em ấy đến giáo đường” rồi rời khỏi.

Bảo Hân thấy vậy thì mỉm cười rồi xoay người sải bước theo sau, đến khi phía trước bị chặn lại bởi một bức tường thịt lớn “Anh làm gì vậy?”

Đức Anh không nói gì, cúi đầu xuống chuẩn xác nhắm đến bờ môi hồng hồng kia hôn một cái sau đó cũng dặt tay cô đi xuống. Mẹ Bích nhìn theo bóng dáng Đức Anh nắm tay Bảo Hân đang đỏ mặt bước xuống thì lắc đầu cười hiền

“Bà còn đứng đó cười gì vậy? Mau đi thôi” Bà Hoàng không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh vợ

“Còn không phải là đợi ông hay sao” Nói rồi khoác tay chồng cùng đi xuống dưới sảnh.

Tại lễ đường ngập sắc hoa trắng tinh khôi, khách mời đến thăm dự đầy đủ bao gồm bạn bè và người thân của hai bên gia đình tất cả đều hiện diện trên khuôn mặt nụ cười tươi tắn chúc mừng ngày vui của đôi vợ chồng trẻ.

Đến giờ cử hành hôn lễ, nó khoác lấy tay ba Hoàng đứng đằng sau cánh cửa lớn đầy hoa.

Ba Hoàng vỗ vỗ vào tay con gái “Cảm thấy hồi hộp đúng không?”

Nó ngước lên nhìn ông rồi khẽ gật đầu

“Thật giống với mẹ con, cũng hồi hộp đến mức căng thẳng....” Ngưng một lúc ông ôn tồn nói “Con gái của ba, bước qua cánh cửa này con sẽ chính thức có một cuộc sống cho riêng mình, rời xa vòng tay của ba mẹ và cùng với người đàn ông của con xây dựng một tổ ấm mới. Ba rất thương con, thực sự để con đi lấy chồng như vậy có chút không nỡ... nhưng con yên tâm hai người chúng ta vẫn luôn là chỗ dựa của con.”

Nó nghe xong nước mắt không tự chủ rơi xuống hai hàng, nghẹn ngào kêu “Ba....”

Ba Hoàng vành mắt cũng đã hồng, cố mỉm cười lau nước mắt cho con gái “Hôm nay là ngày vui của con, ngoan không được khóc.... Đến lúc rồi, ba dẫn con đi”

Nó gật đầu, cánh cửa cùng lúc bật mở khoác tay ba chậm rãi bước vào lễ đường, bước tới nơi người đàn ông mình yêu đang chờ đợi.

Anh đứng nhìn nó đang từ xa bước tới ngày càng gần, tim không khỏi đập nhanh, thật sự rất muốn sai bước đến ôm trọn nó vào lòng. Rốt cuộc ngày này cũng đến, cuối cùng nó cũng chính thức trở thành vợ của anh.

Ba Hoàng nhẹ nhàng đặt tay nó vào tay anh không quên dặn dò “Đưa con gái này của ba mẹ giao lại cho con chăm sóc, phải yêu thương nó thật tốt biết không?”

Anh gật đầu kiên định “Nhất định thừa ba”

Hai người cùng sánh vai hướng lên phía cha xứ.

“Tình yêu thực sự là hai người biết hy sinh cho nhau, vì hạnh phúc của người kia, và vì hạnh phúc chung của nhau. Hai con có đồng ý ở bên nhau trọn đời hay không?”

Cả hai không chần chừ cùng đáp “Con nguyện ý”

“Hai con hãy nói lên lời thề chân thành của tình yêu với người kia”

Anh mỉm cười nhìn nó rồi kiên định nói “Tôi xin nhận Trương Thùy Linh làm vợ và hứa sẽ chung thủy với cô ấy trong lúc thịnh vượng cũng như gian nan, lúc ốm đau cũng như mạnh khỏe. Tôi sẽ yêu thương và tôn trọng cô ấy đến trọn cuộc đời”

Nó nhìn anh không khỏi cảm động, nước mắt hạnh phúc lại một lần nữa rơi xuống trên gò má. Anh mỉm cười nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt kia.

Nó nhìn anh nghẹn ngào nói “Tôi xin nhận Trần Đức Tuấn làm chồng và hứa sẽ chung thủy với anh ấy trong lúc thịnh vượng cũng như gian nan, lúc ốm đau cũng như mạnh khỏe. Tôi sẽ yêu thương và tôn trọng anh ấy đến trọn cuộc đời”

Vừa dứt lời, không chờ cha xứ lên tiếng anh đã kịp phủ lên môi nó một nụ hôn, không quá mạnh mẽ cũng không quá nhẹ nhàng, một nụ hôn để chứng minh tình yêu của anh dành cho nó. Tất cả mọi người cùng nhau đứng dậy vỗ tay nồng nhiệt chúc phúc.

Buông nó ra, anh ghé sát vào tai nó thì thầm “Từ bây giờ em là của anh”

Nó ngượng ngùng mỉm cười.

Giờ phút này là thời khắc được chờ đợi nhất trong lễ cưới. Khoảnh khắc tung hoa của cô dâu. Xung quanh đều là những vị khách mời nữ, ai cũng lộ ra vẻ mặt mong chờ, mong rằng ngày vui tiếp theo sẽ là của mình.

Bảo Hân bất mãn khi liên tục bị chen chỗ đứng “Này này đừng có như vậy, vị trí này là của tôi mà, hoa nhất định phải là của tôi”

Ngay lập tức liền bị mọi người chen vào “Của tôi chứ”

“Tôi cũng muốn có hoa cưới”

“Tôi cũng muốn được làm cô dâu”

Nó đứng xoay người đưa lưng về phía mọi người, hai tay giơ cao bó hoa trắng “Một, hai ba...” Dứt lời liền dùng sức tung bó hoa về phía đằng sau.

Khoảnh khắc bó hoa bay lên không trung rồi từng chút di chuyển khiến mọi người dừng như muốn ngừng thở, hồi hộp không biết có rơi vào tay mình hay không?

Bảo Hân tươi cười giơ tay lên cao chuẩn bị đón, tin chắc kiểu gì cũng rơi vào tay mình. ... Nhưng ai ngờ, bó hoa lại chuẩn xác hạ cánh về phía sau mình, không khỏi ngỡ ngàng xoay người lại thì đập vào mắt lại là hai người xa lạ, đang định lên tiếng thì nó đã bước tới mỉm cười “Mindy. Phong”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Gặp Lại

Nhưng ai ngờ, bó hoa lại chuẩn xác hạ cánh về phía sau mình, không khỏi ngỡ ngàng xoay người lại thì đập vào mắt lại là hai người xa lạ, đang định lên tiếng thì nó đã bước tới mỉm cười “Mindy. Phong”

Mindy đứng nép vào Khánh Phong gật đầu cười “Lâu rồi không gặp”

“Lâu rồi không gặp”

Khánh Phong bước lên vỗ vỗ vai nó “ Bé Lin, em cuối cùng cũng kết hôn rồi thật tốt, phải sống thật hạnh phúc biết không?”

Nó chưa kịp đáp lại anh đã bước lên không nhanh không chậm gạt bàn tay đang ở trên vai nó ra dùng giọng kiên định “ Yên tâm cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc”

Khánh Phong lườm anh một cái dùng giọng trách móc nhìn nó “ Em xem, thật nhỏ mọn. Xem ra thật sai lầm khi để em gả cho hắn.”

Nó cùng Mindy không hẹn cùng nhau phì cười. Giữa hai người đàn ông này không hiểu sao vẫn luôn không hợp nhau, như nước với lửa.

Anh nhìn Mindy nhẹ nhàng nói “ Cảm ơn em về chuyện lần trước”

Thời điểm nghe nó nhắc đến chính Mindy là người đã đưa nó đến bệnh viện trong đêm mưa lớn đó, anh không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, cũng có chút cảm thấy có lỗi. Tiếp xúc với Mindy khá lâu nên anh cũng biết bản tính của cô không hề xấu, tuy nhiên nhiều chuyện xảy ra anh vẫn không ngăn được mà đi trách móc cô.

Nó cũng lên tiếng “ Cảm ơn vì lúc đó đã không bỏ mặc tôi”

Khánh Phong bị làm cho bất ngờ quay sang hỏi “ Họ nói thật sao? Em giúp bé Lin thật?”

“Đương nhiên, anh nghĩ em là người độc ác xấu xa thế sao, thấy hoạn nạn liền không giúp?” Mindy nhướn mày trách móc, Khánh Phong vội lắc đầu “ Anh không có ý đó mà”

“Nhưng mà cũng bức thật, vì giúp cô mà sau đêm đó tôi cũng bị cảm đó, thật là không biết cô đền đáp thế nào đây?” Cô buồn bực kể lể.

Nó bật cười “ Vậy sao, thế thì thật tiếc quá nếu như biết cô bị như vậy đổi lại tôi chắc chắn sẽ cũng đưa cô đến bệnh viện, chăm sóc cô từng chút một”

Trêu chọc nhau vài câu, anh lên tiếng “ Hai người định khi nào kết hôn?”

Nghe tin hai người đang quen nhau, cả anh và nó gần như đều bị dọa. Hai con người vốn hoàn toàn xa lạ mà đúng hơn có lẽ là kẻ thù lại có thể trở thành một đôi, một tin khiến người khác nghe như sét đánh ngang tai.

Mindy có phần ngại ngùng nói khẽ “ Hiện tại em vẫn chưa nghĩ đến chuyện này”

Khánh Phong đứng cạnh nghiêng răng nghiêng lợi “ Lại là cái câu cũ rích này, hoa thì cũng đón được rồi còn không mau gả cho anh còn muốn thế nào nữa”

Nó nhướn mày nhìn người đang hậm hực trước mặt “ Chắc tại anh chưa cầu hôn phải không, lại nhất quyết đòi cô ấy gả cho anh như vậy là ép hôn đó, ai mà chịu cho được”

“ Anh có mà, nhưng đều do cô ấy” Khánh Phong buồn bực đáp

Phải nói trong mấy tháng qua anh cầu hôn không biết bao nhiêu lần nhưng cô vẫn chỉ cười nhẹ nhàng cùng câu nói ‘ Em chưa nghĩ đến chuyện này, để sau được không anh?’

Cô nói tuổi trẻ mình vẫn còn dài, chưa muốn bị kìm hãm tự do bởi hôn nhân. Những lúc như vậy anh sẽ nói ‘ Chỉ cần gả cho anh, mọi chuyện đều nghe theo ý em’, nhưng đáp lại anh vẫn chỉ là câu nói ‘ Thời gian còn dài mà’ ‘ Không nên vội vàng’ hoặc ‘ Để một thời gian sau tính tiếp’ .

Cả anh và nó đều nghi hoặc nhìn Mindy, cô chỉ cười trừ cúi đầu xuống tay vẫn về bó hoa trắng trong tay.

Lúc sau giọng Bảo Hân vang lại gần, đưa tay ra “Chào cô tôi là Bảo Hân, bạn của con nhóc này”

Nhận được cái nhìn lạnh lẽo của nó, cô nàng chỉ biết cười trừ xua tay.

Mindy mỉm cười cũng đưa tay ra “Tôi là Mindy, rất vui khi được gặp”

“Cô thật may mắn nha, có thể đón được hoa cưới vậy sắp tới phải chúc mừng tin vui của hai người rồi” Bảo Hân cười cười nói, vẫn không quên bày tỏ sự tiếc nuối khi không đón được hoa.

Khánh Phong vội nói “Đó thấy chưa, mọi người đều chúc mừng chúng ta rồi, em còn muốn nói gì nữa không?”

Mindy liếc nhìn anh một cái rồi nói nửa đùa nửa thật với Bảo Hân “Vậy tôi tặng nó cho cô” Nói đùa, cô nói rồi tới đón hoa chỉ để vui thôi chứ thật ra bản thân vẫn chưa có ý định.

Bảo Hân chưa kịp lên tiếng, Đức Anh đã đi đến khoác vai cô từ chối “Cô ấy không nhận đâu, bởi lẽ cưới tiếp theo đương nhiên là của tôi cùng cô ấy”

Tất cả đều bị câu nói ấy làm cho bất ngờ, cùng nhau chúc mừng “Vậy mong sớm được đến tham dự lễ kết hôn của hai người”

“Đương nhiên rồi, vinh hạnh”

Một năm sau

Tại tòa nhà cao cấp của tập đoàn T&L, không khí vô cùng náo nhiệt. Ngoại trừ những vị khách quý, tất cả nhân viên đều đang bận rộn chuẩn bị cho sự kiện sắp sửa diễn ra, người ra người vào vô cùng đông đúc. Đêm nay là thời điểm diễn ra buổi trình diễn thời trang, quảng bá cho bộ sưu tập mới nhất. Bởi vậy có thể tưởng tượng ra được độ xa hoa tráng lệ của sự kiện lần này, các phóng viên nhà báo cũng đều có mặt đông đủ.

“Vợ chồng tổng giám đốc đến”

Âm thanh thông báo vừa dứt, nó khoác tay anh cùng bước vào bên trong. Hôm nay anh mặc một bộ vest đen ngoại nhập sang trọng, gương mặt lạnh lùng càng giúp tôn lên khí chất vốn có. Nó ngược lại chọn một bộ vest nữ trắng, cổ áo sơ mi bên trong có đính nhiều viên đá quý màu ngọc bích, mái tóc lượn sóng được buông thả tự nhiên, kết hợp với nét kiêu ngạo trên khuôn mặt khiến nó trở lên xinh đẹp cuốn hút người nhìn. Hai người với hai màu sắc nổi bật tô điểm cho nhau tạo ra sự hài hòa khó cưỡng, quả là một đôi trai tài gái sắc thật khiến cho người ta ngưỡng mộ không thôi.

Tiến vào trong không ngừng thu hút cánh nhà báo cùng phóng viên dõi theo chụp hình cùng phỏng vấn bởi hai người đều nổi tiếng là cặp vợ chồng son của giới thượng nhân.

Không bao lâu sau buổi lễ cũng chính thức bắt đầu, từng người mẫu khoác trên mình những bộ trang phục được cắt may tinh tế bước ra trong tiếng vỗ tay không ngớt của khách mời.

Anh cùng nó ngồi tại hàng ghế đầu tiên chăm chú theo dõi tiến trình không khỏi tán thưởng. Không phụ lòng mong mỏi của anh, mọi việc đều tiến triển tốt đẹp.

Được một hồi lâu, nó nhắm mắt lại xoa thái dương. Anh ngồi cạnh liền vội hỏi “Mệt rồi sao?”

“Một chút” Kỳ thực để chuẩn bị cho sự kiện lần này nó đã phải làm việc khá nhiều mặc cho anh đã khuyên nhủ thậm chí là không cho phép, thế nhưng đây là những sản phẩm do nó lên ý tưởng, đối với những đứa con tinh thần này nó không thể chuẩn bị qua loa được.

Vội lại không hiểu sao dạo gần đây nó thường xuyên cảm thấy trong người mệt mỏi, thế nhưng vẫn không nói cho anh hay.

Anh giúp nó xoa thái dương lại nhẹ nhàng nói “Anh đưa em về nhà”

Nó vội xua tay từ chối “Không thể được, buổi lễ còn chưa kết thúc mà, em không sao đâu đừng lo lắng”

Anh gạt đầu rồi ôm nó tựa vào vai mình, tiếp tục thưởng thức màn trình diễn.

Lúc này Alex bước lên bục tinh trọng nói “Chào đón tất cả quý vị đến với buổi trình diễn thời trang của tập đoàn T&L, vừa rồi là ‘Lam’ – bộ sưu tập hè mới nhất của chúng tôi, mong sẽ nhận được sự ủng hộ của quý vị. Và sau đây xin kính mời tổng giám đốc tập đoàn Trần Đức Tuấn lên phát biểu đôi lời về sản phẩm mới”

Dứt lời tiếng vỗ tay chào đón nồng nhiệt vang lên, anh chậm rãi bước lên trên bục mang theo vẻ điển trai cuốn hút, nó ngồi bên dưới vỗ tay nhìn theo không khỏi chờ ra vài giây.

“Xin chào mọi người, trước tiên tôi xin chân thành cảm ơn về sự có mặt của những vị khách quý trong buổi tối ngày hôm nay. Nói về ‘Lam’ đây được coi là niềm tự hào của chúng tôi, đó là tâm huyết của các thành viên trong tập đoàn. Từng đường may, kiểu dáng đều được thiết kế vô cùng sắc sảo kèm theo chất liệu được chọn lọc kỹ càng, tỉ mỉ tôi tin rằng đây sẽ tiếp tục là một sản phẩm khiến cho người tiêu dùng trong nước cũng như ngoài nước tin

tưởng, ưa chuộng.” Ngừng một chút anh liền cười nhẹ “ Riêng với bản thân tôi từng bộ trang phục này tôi đều vô cùng yêu, bởi người lên ý tưởng tạo ra chúng không ai khác chính là bà xã của tôi, cũng là phó giám đốc tập đoàn Trương Thùy Linh”

Nói đến đây cả khán phòng cùng ồ lên một tiếng vỗ tay cùng nhìn về phía nó với con mắt ngưỡng mộ. Đây có được coi như một lời tỏ tình hay không?

Nó chỉ biết nhìn mọi người xung quanh cười trừ, ngại ngần cúi mặt.

“ Mong rằng mọi người sẽ đón nhận chúng như những sản phẩm trước đây của chúng tôi, xin cảm ơn” -Dứt lời tiếng vỗ tay một lần nữa lại vang lên thay co lời nói biểu đạt sự hài lòng.

“ Sau đây xin mời mọi người cùng nhau nhập tiệc”

Anh bước vội đến chỗ nó nhìn vào khuôn mặt mệt mỏi kia lo lắng nói “ Bà xã, đừng cố chấp nữa anh đưa em về nhà”

Nó vội gạt tay anh đứng lên “ Em không sao mà, đi thôi em cùng anh đi tiếp đãi khách mời” Lời vừa dứt, nó mới đứng lên bước được hai bước trước mắt đã thấy tối sầm lại, sau đó không còn nhận thức được gì mà ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Có Thai

“ Sao vẫn chưa tỉnh vậy anh?” Bảo Hân sốt ruột kéo áo Đức Anh

Đức Anh vỗ nhẹ vào tay cô “ Đây là câu thứ 20 rồi đấy, anh đã nói rồi chờ thêm chút nữa, em ấy tỉnh ngay bây giờ”

Nó nhắm mắt nằm yên trên giường bệnh cũng được hơn một ngày rồi. Ngay sau khi ngắt ở hội trường, không bao lâu sau lại lên cơn sốt, mặt mũi tái nhợt toát đầy mồ hôi khiến mọi người phát hoảng. Đặc biệt là anh, suốt thời gian nó nằm viện anh chưa hề rời đi, một mực ở cạnh nó đến khi tỉnh lại. Anh cũng không quên tự trách mình, biết cơ thể nó vốn yếu rất dễ bệnh nhưng lại thân nhiên để nó làm việc vất vả.

Anh nói đều đều “ Ba mẹ về rồi, hai người cũng nên về đi, ở đây có anh rồi”

“ Anh cũng nên nghỉ ngơi một chút đi, cứ như thế này người tiếp theo bệnh sẽ là anh đó” – Đức Anh nhủ mảy may khuyên nhủ

“ Phải đó, hay cứ để chúng em ở đây trông chừng nó, lúc tỉnh dậy ngay lập tức báo cho anh được không?” Bảo Hân cũng đồng tình

Anh lắc đầu “ Không cần, hai đứa về đi anh muốn ở lại đây”

“ Nhưng,” Bảo Hân chưa kịp nói hết đã bị Đức Anh ngăn lại “ Vậy được rồi, anh chú ý mình một chút, khi nào em ấy tỉnh thì báo với bọn em một tiếng”

Thấy anh gật đầu thì cũng dắt Bảo Hân bước ra ngoài

Anh ngồi bên giường đưa mắt nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của nó thì không khỏi đau lòng. Cũng may không có nguy hiểm gì nếu không anh không biết phải làm gì nữa. Ngược lại còn chưa có kể đến anh còn nhận được một tin cực tốt.

Đưa tay vuốt ve gò má nó, anh khẽ trách “ Đợi em tỉnh lại thì biết tay anh, bà xã hư”

Ngày hôm sau

Có lẽ bị đánh thức bởi âm thanh ồn ào cùng ánh nắng chiếu từ ngoài cửa sổ, nó ưm một tiếng, từ từ mở mắt tỉnh dậy. Người đầu tiên nó nhìn thấy lại không phải người nó muốn thấy đầu tiên, chính là khuôn mặt phóng đại đang cười toe toét của Bảo Hân kèm theo tiếng hét chói tai “ Aaaaaa cả nhà ơi nó... nó tỉnh rồi này”

Ngay sau đó liền có thêm một vài gương mặt khác xuất hiện, ai cũng không giấu nổi sự mừng rỡ mà nhìn nó chăm chăm, có ba Hoàng có ba Long có mẹ Bích có mẹ Thanh có Đức Anh có ông nội có Bắp, nhưng vẫn không có anh, điều này khiến nó hơi chột dạ.

Khẽ nhíu mày định chống người ngồi dậy thì bà Thanh đã vội chạy đến từ từ đỡ lấy nó “ Từ từ từng chút một thôi, cẩn thận đứng rồi cẩn thận”

Nó ngậy người ra một lát sau đó cất giọng khàn khàn hỏi “ Con tại sao lại ở đây vậy?”

Bà Bích ngồi cạnh con gái nhẹ nhàng nói “ Con bị ngắt vào hôm diễn ra buổi trình diễn thời trang, con ngủ cũng gần hai ngày rồi đó, cũng may là tỉnh lại rồi nếu không thì hại chúng ta mất”

Ông Hoàng cũng nói “ Phải đó, sao lại để mình bệnh thế hả con? Hại ai cũng phải lo lắng”

Ông Long tiếp lời “ Con dâu à, thời điểm hiện tại đừng có làm việc nữa, toàn bộ để nhân viên công ti xử lý, chỉ cần chú tâm vào chăm sóc mình thật tốt là được”

Nó một lần nữa rơi vào trạng thái ngơ ngác. Nó bị như thế này cũng không phải lần một lần hai, những lần như vậy mọi người cũng chỉ hỏi han khuyên bảo một chút rồi thôi chứ hôm nay... Đường như có gì đó không ổn, dường như có chuyện gì đó đã xảy ra.

Chuyển tầm mắt lạnh lạnh sang phía ông nội nó kiên định hỏi “ Ông nội, mau nói cho con biết đã có chuyện gì rồi phải không? Mọi người tại sao.....”

Ông nội ho một tiếng “ Con muốn biết chuyện gì?”

“ Ông nội đương nhiên biết con muốn hỏi đến chuyện gì?”

Chưa chờ ông nội lên tiếng Đức Anh đã ngăn lại vội giải thích “ Chẳng có chuyện gì cả đâu, mọi người chỉ là thấy em bệnh nên lo lắng mà thôi...đúng rồi là lo lắng quá phải không? ”

Mọi người không hện nhau mà đồng thanh nói “ Đúng vậy”

Điều này làm nó càng thêm nghi ngờ, rốt cuộc họ bị làm sao vậy chứ? À đúng rồi còn một người nữa, nó vội dang hai tay ra “ Bé Bắp lại đây chị ôm”

Bắp cũng ngoan ngoãn chạy đến nhào vào lòng nó, ngoan ngoãn ôm cây kẹo lớn trên tay

“ Chị hỏi em, lúc chị Bảo Anh nằm ngủ mọi người đã nói cái gì?”

Bắp ngược lên nhìn nó rồi nhìn xung quanh một lượt, cuối cùng thì lắc đầu “ Em không biết”

Tất cả thẳm thờ phào một cái, cũng may lúc họ nói chuyện thì Bắp đang được Bảo Hân dẫn đi mua kẹo, chứ nếu không hiện giờ thằng bé sẽ đang bi bi bô bô kể hết cho nó không sót một từ cho xem. Trẻ con mà, muốn qua mặt chúng không hề dễ.

Nó ngờ vực hỏi lại “ Thực không biết”

Nhận được cái gật đầu chắc nịch của cậu nhóc nó mới thôi tra khảo, dựa người vào gối lười biếng nói “ Chồng con đâu rồi?”

Bà Bích lên tiếng “ Thằng bé nói hôm nay chắc chắn con sẽ tỉnh lại nên đã ra ngoài mua chút đồ ăn cho con rồi, chắc cũng sắp quay lại rồi đó” Thở dài rồi nói tiếp “ Tội nghiệp thằng bé, không nghỉ ngơi suốt hai đêm rồi”

Nó nhú mồm “ Không nghỉ ngơi suốt hai đêm? Lẽ nào.... để chăm sóc con?”

Lần này là bà Thanh “ Đúng rồi con ạ... Nhưng không sao cả, thế này chưa là gì cả, sau này còn phải chăm con dài dài nữa, đến lúc đó muốn rồi nửa bước mẹ cũng không cho phép”

Một lần nữa nó lại nghi ngờ “ Mẹ.... ý mẹ là gì?”

“ Ấy không có gì đâu con, mẹ lo con không được khỏe thôi, đừng nghĩ nhiều” Bà Thanh cười trừ nhìn nó, đồng thời cũng là cười trừ khi bắt gặp những ánh mắt như dao găm đang bắn về phía mình. Lỡ lời, lỡ lời thôi mà.

Lúc này cửa phòng mở ra, anh một thân là bộ đồ thể thao xám trên tay là túi lớn túi nhỏ bước vào. Nhìn thấy nó tươi tỉnh ngồi trên giường thì vội đặt đồ xuống vội đi đến sờ trán nó “ Em tỉnh rồi, có thấy không khỏe chỗ nào không?”

Nó lắc đầu cười nhẹ “ Em không sao cả, không cần lo lắng”

“ Em đó không lúc nào là khiến anh hết lo, cứ bướng bỉnh không nghe lời như con nít đến khi nào hả bà xã?” Anh bẹo má nó cưng chiều nói

Nó phản bác “ Em lớn rồi, em là vợ anh rồi”

“ Đúng đúng em là vợ anh rồi” Anh buồn cười hôn lên má nó một cái rồi cười

Nó nhìn mọi người đứng bụm miệng cười thì không khỏi xấu hổ, vội lấy chăn che mặt lại. Anh thấy vậy liền bật cười, quay qua dùng khẩu hình miệng nói “ Mọi người về trước đi, để con ở lại”

Trao đổi xong, nó ở trong chăn nghe thấy tiếng bà Thanh “ Thôi ba mẹ về trước đây, con ở lại chăm sóc vợ cho tốt nghe không?”

Cũng có tiếng ông nội “ Ta cũng về đây, hai đứa ở lại với nhau nhé”

Đến khi tấm chăn trắng bị anh kéo xuống thì trong phòng bệnh chỉ còn anh và nó.

Nó giận dỗi đâm vào ngực anh “ Trước mặt ba mẹ cùng ông nội ai cho anh là thế?”

“ Làm gì?”

“ Thì.....”

Ánh mắt anh đầy ý cười nhìn nó “ Khó nói? Vậy có cần anh thực hành lại hay không?”

Nó đỏ mặt chui vào lòng anh “ Anh...cái đồ đáng ghét”

“Ồ vậy mà em lại là vợ của đồ đáng ghét này đây”

Nó chui ra khỏi người anh, ngồi thẳng “ Không đùa với anh nữa em có chuyện muốn hỏi”

Anh đưa tay vén mấy lọn tóc lòa xòa trước mặt nó ra sau tai, nhẹ nhàng nói “ Nói đi”

“ Mọi người giấu em chuyện gì đúng không?”

Động tác của anh hơi khựng lại nhưng sau đó vẫn nhẹ hỏi “ Sao lại hỏi như vậy?”

Nó xoa xoa tóc “ Em cảm thấy mọi người đều rất lạ, chỉ đơn giản thế thôi. Em tin anh nên mong anh nói thật cho em biết”

Anh vuốt ve má nó nói “ Không có gì đâu em, đừng suy nghĩ nhiều.... Đói không, ăn chút gì nhé?”

Định nói gì đó nhưng thấy anh không tiếp tục bàn về chuyện này nên nó cũng đành thôi, gật đầu nói “ Em cũng thấy đói rồi.... Còn nữa sau này đừng có vì em mà để bản thân mình mệt mỏi nữa, anh biết em sẽ thấy không vui mà”

Anh xoay qua nhìn nó một hồi thờ dài “ Ừ. Anh biết rồi” Bà xã, anh xin lỗi nhưng anh chỉ nói dối em lần này thôi.

Đêm hôm trước

Sốt ruột ngồi ở ngoài hành lang lạnh khoanh một tiếng đồng hồ, rốt cuộc bác sĩ cũng bước ra “ Anh là người nhà của bệnh nhân?”

“ Tôi là chồng cô ấy. Cô ấy sao rồi?”

Vị bác sĩ nói đều đều “ Sốt cao nhưng cũng may đưa đến kịp lúc nên không có gì đáng ngại, cả mẹ và bé đều rất khỏe mạnh”

Anh ngậy người ra trong chốc lát “ Ông vừa mới nói cả mẹ và bé....”

“ Đúng vậy, vợ anh có thai hơn một tháng rồi chẳng lẽ anh không biết?”

Sáng hôm sau đó, tất cả mọi người đều có mặt đông đủ

“ Cái gì?... Con.. con nói Linh mang thai?” Bà Bích thốt lên

Anh gật đầu “ Đúng là như vậy, đây là một tin tốt nhưng.....”

“ Nhưng sao?” Bà Thanh chưa hết vui mừng lại ngờ vực hỏi

“ Thật ra vợ con cô ấy nói không muốn có con sớm. Không phải vì không thích mà là vì cô ấy nói mình vẫn chưa sẵn sàng để nuôi con, có nhiều chuyện cô ấy vẫn cần phải xử lý. Về vấn đề này nhiều lần chúng con đã xảy ra bất hòa, con lại không muốn điều này xảy ra. Nếu muốn có con thì ít nhất phải chờ đến 2 năm nữa. Cho nên cô ấy vẫn hay dùng thuốc ...nhưng không bao lâu sau con đã lên đời thành vitamin” Anh thuật lại chuyện rõ ràng

Ông Hoàng lên tiếng “ Vậy ý của con là muốn chúng ta giấu chuyện này với con bé?”

Anh lắc đầu “ Thật ra cũng không hẳn, chỉ là tạm thời ba mẹ đừng cho cô ấy biết, con sợ cô ấy sẽ nghĩ lung tung. Đợi một thời gian sau hãy nói tiếp”

“ Nhưng có lẽ chuyện này sẽ không giấu được lâu đâu, đến lúc đó phải tính sao?” Ông Long xoa cằm đắm chiêu

Anh kiên định nói “ Con sẽ tự có cách, ba mẹ yên tâm”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Ghen

Khi nó thức dậy đã là hơn 9 giờ, định vội xuống giường chuẩn bị lại thấy tờ giấy nhỏ đặt trên bàn. ‘Anh cố tình không đánh thức em, không cần đến công ty, ở nhà nghỉ ngơi đợi anh về, yêu em’

Nó chán nản đem tờ giấy bỏ vào thùng rác bước vào phòng thay đồ. Chọn cho mình một chiếc váy xoan hồng phấn nó gặt đầu rồi đi

“Cô chủ mau lại đây dùng bữa” Mới bước xuống được một nửa đoạn cầu thang quản gia đã thúc giục

Nó lắc đầu vẫn tiếp tục bước xuống “Con không ăn đâu đi dọn đi”

Quản gia vội ngăn lại “Không được, tuyệt đối không, cậu chủ đã dặn cô chủ buộc phải ăn bữa sáng đầy đủ. Vậy nên cô chủ đừng làm khó tôi.”

Nó chậm chậm bước đến bên bàn nhưng không có ngồi xuống, một tay vẫn cầm lấy dây túi xách “Số lần con không ăn sáng ở nhà đâu phải ít, những lần như vậy cũng đâu có làm khó đi. Chẳng lẽ có chuyện gì?”

Quản gia giật mình sau đó xua tay “Không...không có gì cả chỉ là... cả tôi lẫn cậu chủ đều lo cô chủ chưa khỏe hẳn nên mới nói vậy thôi, cô đừng để ý”

Nó thở dài “Con đã khỏe rồi đi không cần lo lắng..” nói rồi nó sai bước ra phía cửa lớn “Con đến công ty một chút”

“Ồ kìa cô chủ...” Quản gia chưa kịp nói hết nó đã bỏ lại một câu “Anh ấy không để con đói bụng đâu”

Xe dừng lại trước tòa cao ốc lớn, nó từ từ bước xuống nhưng mới đi được hai, ba bước đã cảm thấy choáng váng, vội lấy tay xoa đầu sau khi ổn định lại mới hít sâu bước tiếp. Đạo này nó luôn cảm thấy như vậy luôn một mội choáng váng nhưng không hiểu tại sao, cũng không nói với anh vì sợ anh lại lo lắng.

Bước vào bên trong các nhân viên đều cúi người cung kính chào hỏi. Nhớ tới lúc trước khi nó vẫn còn giấu thân phận, chỉ là một cô nhân viên bé nhỏ, các đồng nghiệp vẫn thường hay nhắc nhở với nó rằng ‘Ồ được gần với giám đốc không có nghĩa là có thể trở thành người yêu của anh’ hoặc là một vài nhân viên khác không thích nó cũng tỏ ra khinh thường ‘Cô không hề xứng với tổng giám đốc’... Mọi chuyện vẫn diễn ra như vậy cho đến khi tất cả đều nhận được thiệp cưới của anh và đập vào mắt vào hàng chữ ghi tên cô dâu ai nấy đều không nhận được liền á khẩu, một vài người còn bị sốc đến nỗi phải nghỉ việc vì biết mình đã động đến ai. Còn có cả chị Tuyết nữa- người thân nhất ở công ty với nó cũng không giấu nổi vẻ giật mình, còn liên tục trách móc nó tại sao lại không nói sớm, còn vội hỏi rằng từ trước tới giờ mình đã đắc tội với nó lúc nào hay chưa... Sau khi biết tất cả mọi chuyện, mọi người ở công ty đều đối với nó vô cùng cung kính quay phắt 180 độ so với lúc trước khiến nó cũng phải giật mình.

Lên đến tầng cao nhất, nó không nhanh không chậm bước vào phòng tổng giám đốc. Cửa mở ra nhưng trong phòng trống không, có lẽ anh ấy đi họp rồi. Nghĩ vậy nó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế sofa tùy tiện lấy một cuốn tạp chí trên bàn đọc để giết thời gian.

Có tiếng cửa mở nó lơ đãng ngược lên nhìn “Thì ra là anh”

Alex bước đến cười nhẹ “Làm cô sợ hãi rồi sao?”

“Trò trẻ con, có nhiều đó mà làm tôi sợ thì tôi đã không còn là chính mình nữa rồi” Nó vén lọn tóc lòa xòa trước mặt ra sau tai cười tự nhiên

Alex mãi mê nhìn nụ cười của nó mà quên đi phải nói gì, chỉ biết đứng đờ ra, trong lòng không khỏi đồng cảm với tổng giám đốc, đúng thật là khi nó cười gây sát thương rất lớn.

“Chồng tôi đâu rồi?” Một câu ‘chồng tôi’ đã lôi Alex về với thực tại “Giám đốc đang có cuộc họp, khoảng mười phút nữa là tan... có cần tôi báo cho anh ấy một tiếng không?” Thật ra câu hỏi này Alex rất không muốn nói, bởi anh biết lòng mình đang muốn gì.

Nó lắc đầu “Không cần, cứ để cho anh ấy họp... Nếu anh bận gì thì nên đi đi tự tôi ở đây là được rồi”

“Không có, hiện tại việc duy nhất tôi muốn làm là ở cạnh cô” Alex vội vàng lên tiếng nên không kịp kiểm soát lời mình

Nó hơi giật mình “Ý anh là....”

Vội vàng giải thích lại “Ý tôi là mình phải có trách nhiệm ở đây bảo vệ tốt cho cô”

Nó bật cười “Bảo vệ? Trông tôi giống con nít lên ba lắm hay sao?”

Ngoài mặt cười trừ còn trong lòng, Alex không ngừng than vãn, than rằng lẽ ra anh nên tránh xa nó một chút nếu vậy có lẽ sẽ không bị mất hết hình tượng đã xây dựng bấy lâu nay.

Trong phòng hội nghị lúc này có chút căng thẳng lí do là vì bộ lễ phục anh đang cho đưa vào sản xuất đã xảy ra một vài vấn đề, cũng may là chưa có kịp

tung ra thị trường, chủ yếu phát sinh từ bộ phận thiết kế đã làm sai một số chi tiết. Đáng nói ở chỗ đây chính là bộ lễ phục anh đặc biệt lên ý tưởng và người anh muốn mặc lên đầu tên chính là nó vậy mà lại xảy ra sai sót.

Một người trung niên đại diện cho tổ thiết kế đứng lên “ Giám đốc về chuyện này bộ phận thiết kế chúng tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm và sẽ cố gắng hết sức để khắc phục”

Anh lạnh lùng lên tiếng “ Tôi không muốn chuyện này xảy ra lần thứ hai bởi đây không chỉ riêng gì lên quan đến lợi ích tập đoàn”

Người kia vội cúi đầu “ Sẽ không có lần kế tiếp”

Sau một tiếng ‘tan họp’ sắc bén, tất cả các cổ đông đều nhanh chóng bước ra ngoài.

Anh đưa tay nói lỏng cả vạt đồng thời nhìn vào màn hình điện thoại trên bàn. Cũng gần trưa rồi không biết cô ấy đang làm gì?

Bản thân nôn nóng muốn gọi cho nó nhưng sợ nó vẫn còn mệt mỏi nên dứt khoát buông xuống, sai bước nhanh về phòng riêng.

Đẩy cửa bước vào lại là cảnh anh không hề muốn thấy một chút nào.

Nó- người vợ anh hết mực yêu thương đang ngồi sát bên Alex trên ghế sofa cười nói vui vẻ mà không chú ý đến sự có mặt của anh.

Âm thanh lạnh lẽo thoát ra từ trong cổ họng “ Các người đang làm gì?”

Alex giật mình đứng lên, hướng về phía anh cúi đầu "Giám đốc, cô Thùy Linh mới đến..."

Chưa kịp nói dứt câu nó đã chen ngang với giọng không vui “ Anh tức giận cái gì chứ? Bọn em chỉ trò chuyện với nhau một chút”

Anh nhìn thẳng vào nó lạnh lẽo nói “ Ra ngoài”

Nó cũng không có gì là bất ngờ, chậm rãi lấy túi xách đeo lên vai bước đi. Thấy vậy anh vội túm tay nó lại “ Anh không nói em”

Lúc này Alex biết ý cúi đầu rồi khỏi. Không quên ngoái tiếc nhìn nó một cái.

Không kịp nói gì tiếp theo đã bị anh đẩy xuống ghế sofa hung hăng hôn, có gãy giữa thế nào cũng không được, đến khi nó kêu đau một tiếng anh mới ngừng lại

“ Sao rồi đau chỗ nào?”

Nó không thèm đếm xỉa đến anh, vội nhích người sang bên cạnh

Lửa giận trong lòng lại bùng lên, anh kéo tay nó “ Em lại giận dỗi chuyện gì?”

Lần này nó cũng không nhường nhịn phản bác lại “ Ai mới là người giận dỗi đây? Bỗng dưng lại nổi giận với em, anh bị sao vậy?”

Nghe ra chút uất ức trong lời nói của nó, anh mới nhẹ nhàng ngồi sát lại vuốt tóc nó “ Anh xin lỗi nhưng anh đã rất tức giận”

“ Chuyện gì?” Nó ngược lên hỏi

“ Ai cho phép em nhìn nói chuyện với tên Alex đó” Giọng nói ghen tuông nồng nặc

Nó ngồi thẳng dậy nhìn anh “ Nói chuyện thì có làm sao? Chẳng lẽ anh lại chưa từng nói chuyện với phụ nữ?”

“ Đương nhiên không phải nhưng em không được tiếp xúc quá nhiều với cậu ta lại còn ngồi gần nhau như vậy” Anh cũng là đàn ông nên anh đương nhiên biết tên trợ lý kia rốt cuộc đang nghĩ gì. Chuyện này anh biết cũng là trước khi hai người kết hôn.

Nó bĩu môi “ Em thấy anh ta cũng rất thân thiện, nói chuyện rất vui nên coi như một người bạn vậy thôi”

Anh nhìn thẳng vào nó “ Thật không còn gì khác?”

“ Anh không tin thì em cũng không có gì để nói nữa” Nói rồi liền đứng dậy thì bị anh ôm eo ngồi xuống trở lại.

Vội vàng dỗ dành “ Ngoan, anh tin. Vừa rồi anh làm em đau chỗ nào?” Anh hận không thể tự cho mình một bạt tai, biết nó đang mang thai mà vẫn không kìm được giận dữ tổn thương đến nó.

Nó nháy mắt tinh nghịch “ Không sao cả em cố tình đó”

Anh bẹo hai bên má nó trách cứ “ Bé con lần sau nghiêm cấm hành vi như vậy biết không? Anh sẽ sợ mà ngắt đấy”

“ Haha ngắt á, con voi như anh làm sao mà ngắt được”

Mặt mày đen thui nhìn nó, trong khi người khác ví anh như chúa tể, ít nhất cũng là hổ hay khủng long thì nó lại ví anh như con voi to béo “Em nói lại lần nữa”

Trong lúc anh không để ý, nói lòng tay ra nó vội đứng dậy chạy ra cửa treu đùa “Voi đáng yêu mà, chồng em có là voi thì em vẫn yêu”

“Em đứng lại... Để anh bắt được đừng có khóc”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Bảo Hân Lên Xe Hoa

Đó là một ngày xinh đẹp. Tất cả mọi thứ trong ngày này đều giống như ngày hôm đó, thật long lanh, tươi mới. Lại một câu chuyện cổ tích tình yêu lãng mạn được viết lên, đầu đầu cũng là ngàn lời chúc phúc cùng nụ cười ngập tràn.

Ngày hôm nay nhân vật chính là Bảo Hân và Đức Anh, những người thân thiết nhất của nó. Rốt cuộc hai người cũng về chung một nhà, con bạn quý sứ của nó cuối cùng cũng có người bắt chắp cưới về, còn người anh với tính cách tình quái kia cuối cùng cũng bị thu phục. Đây là điều đáng mừng.

Cô dâu xinh đẹp, chú rể điển trai quả là một cặp đôi hoàn mỹ khiến người khác ghen tị.

Gắn bó với cả hai người từ rất lâu, giờ dùng một cái nhìn cả hai nắm lấy tay nhau bước lên bục kết hôn cảm giác có chút không quen, vẫn là không thể ngờ rằng họ lại trở thành vợ chồng. Có điều vẫn là mong mọi điều tốt đẹp nhất sẽ đến với họ.

Ngồi tại hàng ghế đầu tiên, sau một hồi nhìn theo bóng dáng cô dâu chú rể đứng cạnh nhau trên bục tuyên thệ lời thề nó thờ dài tựa đầu vào vai anh tiện thể nghịch ngợm bàn tay to lớn kia.

Anh cúi đầu ghé vào tai nó “Thế nào?”

“Không có gì chỉ là hơi buồn chán một chút” Nó nói bằng giọng mũi nghe có chút phụng phịu của một đứa bé

Anh buồn cười nói “Hôm nay là ngày vui của hai người họ, em nói thế này là không muốn thấy họ kết hôn hay sao?”

Nó vội lắc đầu “Không có em đương nhiên là muốn bọn họ kết hôn rồi, chỉ tại bỗng dưng thấy hơi ghen tị một chút mà thôi”

Lần này anh hơi khựng lại sau đó liền nở nụ cười thâm tình xoay mặt nó đối diện với mình nói từng từ một “Nếu em muốn, chúng ta liền tổ chức đám cưới lại”

Lúc này tâm trạng anh rất vui, khi nó nói ra anh đã biết đối với nó lễ cưới có ý nghĩa sâu sắc như thế nào. Anh tưởng nó sẽ không để ý, thật không nghĩ đến lại có ấn tượng sâu đậm đến vậy.

Nó im lặng nhìn anh một hồi sau đó nghĩ lại hồi ức đáng sợ nào đó mà vội vàng lắc đầu “Không bao giờ”

Anh cười tà ghé sát lại gần nó “Nếu anh cứ muốn thì sao”

“Ồ em nhức đầu quá, nằm nghỉ một chút” Nó kêu lên một tiếng rồi vội úp mặt vào vai anh trốn tránh. Anh thấy vậy chỉ cười ôn nhu vuốt mái tóc nó.

Anh vẫn còn nhớ vào đêm tân hôn.....

Sau một ngày tất bật cho lễ cưới rốt cuộc hai người cũng có thời gian nghỉ ngơi. Sau khi tắm xong, anh thay một bộ đồ thoải mái ngồi dựa vào thành giường lướt ipad còn nó lúc ấy mới bắt đầu mệt mỏi vác thân xác còng kênh của mình vào trong nhà tắm.

Anh buồn cười nhìn nó “Có cần anh giúp em không?”

Nó mặt mày hơi nhăn nhó gật gật, tuy nhiên ba giây sau liền vội vàng lắc đầu phản đối nhìn anh với đôi mắt cảnh giác và với tốc độ nhanh nhất lao vào trong nhà tắm để lại anh ngồi phả lên cười.

15 phút trôi qua, anh hơi nhón người nhìn về phía cửa nhà tắm vẫn đóng chặt nhủ mày.

Rồi chính xác 25 phút nữa lại trôi qua, sốt ruột không thể ngồi yên lo lắng không biết nó tại sao đến giờ vẫn còn chưa ra ngoài thì vội vàng vàng lao vào bên trong.

Và cảnh tượng bên trong..... Bộ đồ trên người vẫn còn chưa thay ra, đầu tóc vẫn còn rối bời, hai tay đang ôm chặt đồng hồ trong tay tựa đầu vào bồn

tắm ngủ ngon lành.

Anh thật không biết nên khóc hay nên cười nữa, nhẹ nhàng đi đến ngồi xổm xuống đưa tay vuốt ve khuôn mặt nó miệng khẽ gọi “ Bà xã... Bà xã”

Nó ưm lên một tiếng sau đó chép chép miệng mắt nhắm nghiền tìm một chỗ thoải mái trong lòng anh rồi tựa vào say sưa ngủ.

Anh cười thành tiếng “ Bà xã dậy tắm rửa rồi mới đi ngủ chứ”

Đáp lại anh là tiếng thờ đều đều

“ Vậy thì lát nữa có xảy ra chuyện gì thì đừng có xin xỏ” Anh hắng giọng cảnh báo

Quả nhiên có hiệu nghiệm, nó rục rịch tỉnh dậy gương mặt có phần hơi sợ hãi “ Anh... Anh không được...”

Anh không nói gì chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm nó

Càng làm nó thêm khản trương, vội vàng đẩy đẩy người anh “ Anh... anh phải ra ngoài em mới tắm được chứ”

“ Nếu anh nhất định muốn tắm cho em?”

Nó tức giận nhìn anh, không nói thêm được gì

“ Được rồi, tha cho em lần này vậy” Sau một hồi độ mắt với nó, anh thờ dài lên tiếng thỏa hiệp, xoa xoa đầu nó rồi đi ra ngoài với tâm trạng sáng khoái.

Cố gắng hết sức để kéo dài thời gian cuối cùng nó cũng bước ra khỏi phòng tắm. Vừa mới đặt chân vào phòng ngủ đã nhìn thấy anh với bộ mặt tà mị ở đầu giường, giây phút ấy nó muốn đi vào phòng tắm một lần nữa.

Thấy nó khản trương anh cố nén cười khoát tay “ Bé con lại đây anh bảo”

Nó không khỏi cảnh giác, vẫn đứng yên một chỗ

Lần này anh đứng dậy đi về phía nó “ Lại không nghe lời rồi, phải phạt thế nào đây?”

“ Em...em nói này...liệu liệu có thể không làm có được không anh? Em mệt lắm” Lời nói mang theo đầy sự mong chờ.

Anh vờ không hiểu nhúm mày hỏi lại “ Làm? Làm cái gì cơ?”

“ Anh biết rồi còn cố tình trêu em nữa” Mặt nó đỏ dần lên trông rất đáng yêu

Anh xoa mặt nó kiên định nói “ Mặc dù không hiểu em đang nói cái gì nhưng anh nghĩ câu trả lời của anh sẽ là... không đòi nào” Dứt lời liền chặn môi nó lại không cho cơ hội trốn thoát

Nó muốn giãy giụa thôi cũng không được, hít thở cũng khó khăn, mắng không được, đánh không xong chỉ biết cắn răng để anh tác oai tác quái, trong lòng không ngừng gào thét một ngày nào đó sẽ báo thù.

Ngày hôm sau đó nó bị anh hại đến toàn thân đau nhức, không ngừng ẵm vạ với anh cuối cùng anh cũng gật đầu cười xin lỗi nó và hứa sẽ không có lần sau. Nó nghe xong thì mặt mày hớn hờ âm thầm thở phào thoát nạn.... Thế nhưng ai mà ngờ được chính cái tên chồng thề non hẹn biển với nó lại lật lọng, mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì và đương nhiên tối hôm đó không hề tha cho nó. Đó là hồi ức kinh khủng mà nó không dám nhắc lại. Nó có thể nói chuyện sắc sảo, khiến người khác nể sợ, trong mắt người khác nó cũng không còn là thiên thần mà là ác quỷ thế nhưng trước mặt anh nó chỉ là một con cừu non nhỏ bé.

“ Nào mọi người hãy cùng nhau nâng ly chúc cặp vợ chồng trẻ trăm năm hạnh phúc”

Tiếng MC vang lên thôi thúc những tràng pháo tay rộn rã từ quan khách có mặt.

Nó cụng ly với Bảo Hân mỉm cười châm chọc “ Thật không thể tin được khi đột như mày mà cũng có ngày được lên xa hoa”

Bảo Hân cũng cười tinh tế đáp trả “ Ô không, người bị sốc còn có cả tao nữa chứ. Duyên dáng như tao thì khỏi nói rồi còn dạng ‘thục nữ’ như mày có người rước đã thế còn dám cười trước tao, đây mới là chuyện kinh khủng nhất”

“ Vậy đấy như mày nói, tao ‘thục nữ’ mà còn có người rước trước mày, còn mày duyên dáng thế nào lại để đến tận giờ mới được ngồi xe hoa, đáng buồn thay” Nó không ngừng công kích

Bảo Hân gật đầu nhẹ nhàng tay vén tóc giúp nó cười nhẹ “ Mày có biết từ ‘nhường’ viết như thế nào không Trương Thùy Linh”

“ Haiz thôi thì cứ cho là vậy đi, nhưng cuối cùng mày cũng chỉ là đũa theo sau... Còn bây giờ ngoan ngoãn gọi một tiếng chị dâu nào” Nó cười xinh đẹp

Bảo Hân lúc này đã không còn bình tĩnh được nữa, nhưng cũng chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi ôm mối hận trong lòng, quay sang nhìn Đức Anh đang nói

chuyện với một vài vị khách.

Nó không khỏi buồn cười với con bạn trước mặt, tuy nhiên đứng nói chuyện không lâu sau con nhúc nhúc đầu lại ập đến mặc dù không dữ dội nhưng cũng đủ để nó không còn hơi sức mà cười nữa. Lấy điện thoại ra nhắn cho anh một tin ‘ Cũng muộn rồi em về nhà trước nhé’

Vài giây sau liền có tin nhắn phản hồi ‘ Được, anh đưa em về’

Không trả lời lại mà gọi thẳng cho anh, đầu bên kia rất nhanh nhận điện thoại.

Nó cố nói với giọng tươi tỉnh nhất “ Anh cứ ở lại tiếp khách cùng ba mẹ đi, em có một số việc cần làm”

Giọng anh mang theo sự cự tuyệt “ Không được, anh về cùng em, để em về một mình anh không yên tâm”

“ Ông xã... Nghe lời đi, anh cứ mặc em, em tự lo cho mình anh đừng coi em giống con nít nữa” Nó giận dỗi đáp lại

“ Nhưng em....” Anh chưa kịp nói hết câu nó đã chen vào “ Cứ thế nhé, em về trước, anh ở lại vui vẻ bye....”

“ Cẩm cúp máy nghe anh dặn đây.... Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về, cấm được chạy lung tung nghe chưa. Lát về mà không có ở nhà thì anh cho em đẹp mặt” Anh đồng ý ban lệnh

“ Em nhớ rồi... Tạm biệt chồng yêu”

Ngắt máy xong, nó liền xách túi đi thẳng ra ngoài nơi chiếc xe BMW đang chờ sẵn.

Vừa về đến nhà nó đã nằm ngay ghế sofa mà ngã xuống, hai tay day day thái dương. Dạo này tần suất mệt mỏi ngày càng nhiều còn nữa.... Nó bị chậm, rốt cuộc là bị sao chứ?

Đức Anh giúp Bảo Hân chỉnh lại tóc lại vừa nói với anh “ Chuyện đó, Năm biết chưa?”

Anh lắc đầu. Dù biết sớm muộn gì nó cũng phát hiện ra nhưng anh vẫn chưa muốn nói

Bảo Hân nhắc nhở “ Em nghĩ anh nên nói với nó sớm thì hơn, anh biết mà nó ghét nhất khi bị người khác giấu giếm mình chuyện gì. Với lại nó là phụ nữ, chỉ cần có một số biến đổi sẽ biết ngay thôi”

Đức Anh thắc mắc “ Biến đổi thế nào?”

“ Anh cần biết để làm gì? Nếu anh muốn biết như vậy thì cứ mang thai đi rồi sẽ rõ” Bảo Hân bắt mẫn

“ Anh mang thai? Được nếu em nói vậy tới nay chúng ta thử, thử đến khi nào anh mang thai thì thôi” Bảo Hân biết mình động tới người nào nên chỉ biết cầm nín cầu nguyện. Gấu của cô một khi nhận được thách thức sẽ không ngần ngại mà khiến người nói ra lời đó không dám thách thức lần hai.

Anh im lặng nhìn đôi vợ chồng trẻ nói qua nói lại. Đôi mắt thâm trầm sau đó nhìn mông lung rồi ngửa đầu uống cạn một ly rượu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Leo Cây Đêm Tân Hôn

Đêm buông xuống bao phủ cả thành phố. Bữa tiệc nhanh chóng kết thúc, khách mời ra về đều không quên chúc phúc cho đôi vợ chồng mới cưới. Một ngày tất bật cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Trên con đường quốc lộ thừa thớt ánh đèn một bóng sáng vụt qua trong vài giây ngắn ngủi. Nếu không nhờ âm thanh xe rú lên chắc rất khó để người khác phát hiện rằng vừa rồi có một chiếc xe đi qua mình. Có thể thấy được tâm trạng của người lái khẩn trương thế nào.

Sau khi về nhà tuy trong người mệt mỏi nhưng nó không tài nào chợp mắt được phải rất muộn mới từ từ chìm vào giấc ngủ, thế nhưng chưa kịp thờ ơ ngủ sâu đã bị tiếng xe tiến vào trong làm thức giấc. Anh về rồi sao? Chậm rãi vén chăn ra bước khỏi giường từ từ đi xuống dưới phòng khách, đi được nửa quãng đã thấy anh đang thay giày hơi lảo đảo bước vào trong.

Đi đến ghế sofa ngồi xuống cạnh anh, mùi rượu liền xông vào mũi nó chột nhứ mảy “ Anh uống nhiều vậy?”

Anh ôm lấy nó khăn khăn nói “ Có uống một chút”

Không phải nó ghét mùi rượu chỉ là trong người đang không khỏe lắm lại ngửi thấy một mùi hương nồng nặc như vậy quả thực không dễ chịu chút nào.

“Em đi nấu canh giải rượu cho anh” Dứt lời nó đứng dậy hướng về phía phòng bếp mà đi, nhưng chưa kịp bước bước thứ hai đã bị anh kéo trở lại, nó mất đà ngã vào lòng anh “Này...”

“Suýt ... yên lặng nào” Không cho nó cơ hội phản kháng, anh áp môi xuống nhằm chuẩn xác đôi môi đỏ mọng kia mà hôn. Khi cảm thấy bé con trong ngực mềm nhũn anh mới lưu luyến buông ra, vùi đầu vào hõm cổ nó tham lam cuốn lấy hương thơm dịu nhẹ trên đó “Bà xã.. em phải biết anh rất rất yêu em”

Từ trước tới giờ anh chưa từng có bộ dạng say khướt này trước mặt nó, đây chính xác là lần đầu tiên. Nghe nói người say thường nói những điều rất kì quặc nên nó cũng chẳng quan tâm lắm đến lời anh nói chỉ tập trung hít thở đều lấy lại hô hấp “Em biết.. em biết anh rất thương em. Vậy bây giờ em đi được chưa?”

Nghe vậy càng ôm chặt lấy nó, liền lạnh giọng lại “Ai cho phép em đi? Em là người của anh, đừng hòng nghĩ đến chuyện rời khỏi...”

Nó bắt đầu cảm thấy bất lực rồi bèn lấy tay vuốt ve đôi mày đang nhíu lại, nhẹ nhàng rù rì bên tai anh “Ý em là đi nấu đồ giải rượu cho anh chứ không có đi đâu hết có biết không?”

“Ừ bà xã anh yêu em, còn em thì sao?” Anh ôm lấy gương mặt nó đối diện với mình

Lại nữa rồi, tình cảnh này không biết khóc hay nên cười đây “Không yêu thì lấy anh làm gì chứ?”

Anh mỉm cười ôn nhu, xoa nhẹ khuôn mặt nó nhẹ nhàng nói “Em đó... phải mãi yêu anh có biết không? Dù anh có làm gì thì cũng là tốt cho em, tốt cho con.....” Nói đến đây anh gục xuống bên vai nó.

Những lời anh nói làm nó vô cùng khó hiểu, gì mà tốt cho em, tốt cho con? Vấn đề con cái cô và anh đã dừng lại từ lâu rồi mà tại sao giờ lại nói đến. Rốt cuộc là có chuyện gì chứ?

Đối với chú rể mà nói khoảnh khắc được nhìn thấy cô dâu của mình bước đến sánh vai bên cạnh cùng đọc lời tuyên thệ trăm năm chung sống hạnh phúc có lẽ là điều tuyệt vời nhất. Ngày hôm nay Đức Anh cũng đã được nếm trải mùi vị hạnh phúc đó, đối với người khác có lẽ đã là đủ rồi không còn mong chờ điều gì khác nữa nhưng với Đức Anh thì không... Điều hạnh phúc nhất cũng là điều anh mong chờ nhất đó là thời khắc này – đêm tân hôn.

Xe vừa về tới anh vội vàng vàng bế ngang người Bảo Hân đi lên lầu hai. Đặt cô xuống giường dặn dò cô ngồi yên đợi anh rồi lấy đồ đi tắm trước. Bảo Hân không hiểu anh đang khân trương cái gì nhưng cũng nặc kệ gật đầu đồng ý. Ngồi một mình trên chiếc giường phủ đầy cánh hoa hồng, cô bất giác nhìn bộ váy cưới trên người mình khoe miệng cong lên hạnh phúc. Mây rớt cuộc cũng lấy chóng rồi.

Một hồi lâu sau tiếng nước chảy từ nhà tắm vọng ra ngưng lại, Đức Anh bước ra khỏi chỉ với một chiếc khăn quấn ngang eo, phần trên để trần lộ ra thân mình rắn chắc vẫn còn đọng lại nước, chưa kịp nở nụ cười yêu nghiệt với cô, mặt mũi đã sẫm đen xì. Anh bảo cô đợi, anh cũng đã tắm với tốc độ nhanh nhất rồi, đưa ngu cũng biết anh tại sao phải làm như thế, chính là muốn tiến nhanh đến khoảnh khắc ngàn vàng đó đó. Vậy mà cô lại không hiểu và có vẻ như cũng không muốn hiểu, cứ thế vô tâm ôm lấy gối của anh ngủ ngon lành. Ngay cả bộ váy cưới vương vãi trên người cũng nặc kệ không thay ra.

Đức Anh nhất thời ê ẩm đi đến bên giường ra sức lay lay bà vai cô “Gấu Con mau mau thức dậy”

Không phản ứng

“Gấu Con có chuyện rất quan trọng chúng ta cần giải quyết ngay bây giờ”

Tiếng thở đều đều của cô làm anh điên tiết “Có cô dâu nào như em, đêm tân hôn lại cho chú rể leo cây thế không? Mau tỉnh dậy cho anh”

Lúc này bạn Gấu Con mới nhức nhích thân thể, đưa tay dụi dụi mắt nũng nịu trách móc “Làm gì thế? Không thấy người ta đang ngủ sao, đồ bất lịch sự này”

Được, được, rất tốt, có chí khí, còn dám mạnh miệng mắng anh là đồ bất lịch sự, ok vậy thì đừng có trách anh độc ác. Không dây dưa nhiều, anh cúi thẳng xuống bắt đầu kế hoạch cưỡng hôn, bàn tay cũng không hề rảnh rỗi mà bắt đầu mò mẫm khóa kéo.

Cảm giác đang ngủ mà bị quấy rối phải nói là không gì ức chế hơn. Bảo Hân cũng chỉ là người bình thường, không phải siêu nhân nên đương nhiên tức giận “Này.... Anh.... Buông ra mau em...em không thờ được rồi đây này....”

Đức Anh mặc kệ, coi lời cô nói như gió thoảng bên tai chỉ chuyên tâm vào việc hệ trọng trước mắt

Bảo Hân hoàn toàn bị anh làm cho tỉnh táo thật sự, cũng đâu phải đây là lần đầu sao anh lại như chưa từng được nếm qua thế này. Còn nữa hiện tại cô rất mệt nha, chỉ muốn ngủ thôi mà. Cố gắng tập trung vắt óc suy nghĩ xem làm thế nào để đối phó với anh thì thấp thoáng đâu đó lời nhắc nhở của nó trước khi kết hôn, liền cười ranh ma trong tích tặc.

Đức Anh đang mải mê chơi đùa với chiếc cổ trắng ngần của cô liền cảm thấy có gì không đúng. Cả người cô run lên tiếp theo đó là..... CMN cô khóc rồi. Khóc trong yên lặng.

Sau vài giây ngẩn người Đức Anh mới bắt đầu luống cuống, vụng về dổ dành “Ngoan...ngoan nào Gấu Con... đừng..đừng có khóc anh sẽ đau lòng”

Âm thanh nức nở ngày một lớn hơn, dường như cô đã phải chịu ủy khuất rất lớn.

Nâng cả người cô dậy, anh vội ôm chặt cô vào lòng đồng thời lau đi những giọt nước mắt kia “ Mặc dù không biết mình làm sai chuyện gì nhưng anh xin lỗi em... Đừng khóc nữa, giờ em muốn gì anh đáp ứng hết”

Cái tên chồng khốn kiếp này, còn không biết mình làm sai chuyện gì sao, vừa rồi anh khiến cho cô nương mỏng manh như tôi suýt chút nữa là bái bai cuộc đời trong vòng vài ngày tới luôn rồi đó. Trong lòng đang không ngừng gào thét mắng chửi nhưng ngoài mặt Bảo Hân chỉ như một đứa trẻ bị lạc bố mẹ “ Em rất mệt mỏi... vậy mà anh còn không thương em. Hức hức em chỉ muốn nghỉ ngơi một chút mà thôi.. vậy vậy mà anh còn bắt nạt em nữa... Em thật đáng thương. Lại lỡ gả cho anh rồi sau này sẽ rất khổ hức hức...”

Nghe cô bé trong lòng mè nheo Đức Anh mới biết mình vừa làm sai cái gì đành thở dài bất lực “ Được rồi, là lỗi của anh, anh không nên thừa lúc em đang mệt mỏi mà nhảy vào ăn thịt... Anh đáng đánh”

Bảo Hân không nói gì chỉ bấu môi khinh thường, giờ anh mới biết mình làm sai cái gì rồi phải không? Nói cho anh biết bà đây giận thật rồi nhé. Không có dổ dành gì hết.

Lại là một sự đối lập hoàn toàn, cô chớp đôi mắt ngây thơ đáng thương nhìn anh “ Vậy anh còn như thế nữa không?”

“ Sẽ không” Để thoát ra hai chữ này anh đã phải đấu tranh cả về lí trí lẫn con tim mới có thể đưa ra. Mong cô có thể hiểu thấu những mắt mắt mà anh đã phải chịu đựng là bù đắp cho anh.

Bảo Hân vô cùng hài lòng với câu trả lời này, cười tươi hớn hớn lên má anh một cái rồi bước xuống giường.

“ Em đi đâu?”

“ Em đi tắm, chẳng lẽ anh muốn em mặc cái thứ này đi ngủ sao?”

“ Đương nhiên là không, có điều em không mặc gì đi ngủ là tốt nhất”

“ Anh...”

“ Bà xã đêm nay là đêm tân hôn, em như thế này là quá tàn nhẫn với anh”

“ Không nói với anh nữa, em đi tắm đây, anh cứ ngủ trước đi không cần đợi em”

Nhóc con chết tiệt em nói như dễ dàng lắm ấy, làm sao mà không đợi được chứ.

Một hồi lâu sau Bảo Hân mới từ phòng tắm bước ra, trên người mặc một bộ đồ ngủ thoải mái và cũng rất..... kín đáo. Thấy người trên giường đã mất ngủ nghiêng mới thờ phào nhẹ nhõm, rón rén vén chăn ra nằm xuống bên cạnh.

Vừa áp lưng xuống giường đã bị cánh tay khác ôm lấy từ đằng sau, điểm đặc biệt là bàn tay còn không đứng đắn làm loạn trên người cô.

Cố gắng nhích ra xa thì nghe thấy giọng anh nói đều đều “ Anh đã hứa sẽ không là gì em nên đừng có tiếp tục giãy giụa nếu không anh cho em đẹp mặt”

Độc ác, quá độc ác, được rồi anh cứ chờ đó cô nương ta một ngày sẽ báo thù.

Một đêm trôi qua cả hai cùng khổ sở.

“ Thành công chứ?” Nó cười tự tin nhìn người đối diện

Bảo Hân nhảy dựng lên “ Thành công con khi, mày biết không kế hoạch chỉ vồn vện có tác dụng trong vòng chưa đầy mười phút. Quá đáng sợ”

Nó đêm chiều nói “ Sao thế được nhỉ, rõ ràng anh ấy rất sợ con gái rơi nước mắt mà. Nhớ hồi nhỏ anh ấy với tao lúc nào cũng chỉ chốe nhau, mẹ mới mách cho bí mật này nên từ đó cũng mỗi lần anh ấy định mở miệng tao lại khóc toáng lên rồi thấy anh ấy luống cuống xin lỗi, và cũng phải là một khoảng lâu sau đó ngay cả gặp tao anh ấy cũng chẳng dám”

Bảo Hân buồn cười nói “ Thật sự nước mắt đáng sợ đến thế sao?”

Nó lắc đầu “ Thật ra sau này tao mới biết đó là do anh ấy ghét cảm giác khiến người khác vì mình mà chịu uất ức. Thế nào có thấy tự hào không?”

Cô chỉ cười trừ “ Nói như vậy chuyện hôm qua tao thật có lỗi rồi. Nhưng tao không có ngu mà vác mặt đi xin lỗi để rồi hi sinh không một lời từ biệt”

“ Anh cũng thấy em rất thông minh” Đức Anh không biết đến từ đâu và khi nào lại có mặt ở đây, trước mặt người khác thì có vẻ như đang thân mật ôm lấy vai vợ nhưng thực tế là đang lên dùng sức.

Nó không hề tỏ ra ngạc nhiên ngược lại còn phóng khoáng nói “ Anh đến rồi à? May quá mau đưa nó về đi, nó nói có chuyện nhất định phải tâm sự với anh đó.... Em về trước đây,còn nữa chăm sóc nó tốt vào anh nhé. ” Dứt lời liền cầm lấy túi xách bước ra khỏi nhà hàng

Bảo Hân tức đến nỗi đom đóm mắt nhưng không làm được gì, hiện tại chỉ biết quay sang anh lấy lòng “ Ông xã...”

“ Suyt... Chúng ta về nhà tâm sự” Sao mà giọng anh 'ngọt' quá vậy?

Mẹ ơi, con đang gặp nguy hiểm, mau mau đến cứu.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Quá Khứ Của Quản Gia

Nó lười biếng nằm dài trên sofa, hai tay ôm gối chăm chú xem bộ phim truyền hình tình cảm Hàn Quốc. Trên màn hình lớn đang chiếu cảnh nữ chính đang ủi khuất mà khóc do bị nam chính lừa dối, còn anh ta cũng chỉ biết đau lòng nói ‘ Chính vì muốn tốt cho em nên anh mới giấu. . . Nhưng anh vẫn luôn yêu em’. Không rõ nam chính lừa dối cô gái ấy điều gì, chỉ biết rằng có vẻ là một chuyện lớn. Tập phim kết thúc bằng hình ảnh hai người đối mặt với nhau bằng nước mắt, bi thương.

Mặt nó lạnh tanh định bấm chuyển kênh nhưng phút chốc khựng lại. . . Chờ đã, những lời tối hôm đó anh nói là có ý gì, còn nữa thái độ của mọi người đối với mình cũng có gì đó rất kì lạ. . . Đặc biệt dạo này có cảm giác không được khỏe cho lắm. Đang chìm trong dòng suy nghĩ, tiếng quản gia vang lên “ Cô chủ mau lại đây dùng bữa tối”

Nó vâng một tiếng rồi xóa đi suy nghĩ trong đầu bước tới bàn ăn “ Di à chờ một nữa đi, Tuấn vẫn chưa về”

Quản gia vội khoát tay “ À tôi quên chưa nói với cô, cậu chủ có gọi điện về nói hôm nay phải tham dự một bữa tiệc kỉ niệm nên không về dùng bữa. Nhưng cậu nói chắc chắn sẽ về sớm với cô, dặn cô ngoan ngoãn dùng bữa đây đủ”

Quản gia vừa nói vừa nhìn nó cười, ngay cả một người cũng đã có tuổi như bà khi được tận mắt từng ngày nhìn và cảm nhận cuộc sống của hai người thì không khỏi ngưỡng mộ. Cũng giống như cảm giác của một bà mẹ khi thấy con mình sống hạnh phúc bên một nửa của mình. Bà luôn coi nó như con ruột của mình, mỗi khi nhìn thấy nó vui bà cũng sẽ mỉm cười, khi nó khóc bà sẽ thấy đau lòng, xót xa.

Nó đỏ mặt né tránh cái nhìn của bà “ Di sao cứ nhìn con chăm chăm vậy?”

“ Không có gì chỉ là tôi đang ước giá như mình cũng có được một đứa con gái như cô chủ thì tốt biết mấy” Bất giác bà thốt ra câu này, một lúc sau mới cảm thấy mất tự nhiên

“ Nhắc mới nhớ từ lúc đi tới đây con chưa có hỏi, di có con trai hay con gái gì không?” Vừa nói nó vừa kéo tay bà ngồi xuống ghế sofa trò chuyện.

Bà im lặng, chỉ đơn giản là nhìn nó với vẻ không biết có nên nói hay không.

Thấy bà có vẻ bối rối, nó vỗ nhẹ vai bà “ Không sao di không muốn nói thì thôi vậy, đừng trách con nhé, con chỉ” Chưa kịp dứt lời giọng bà đã vang lên “ Ta có một đứa con gái, con bé nhỏ hơn cô chủ một tuổi..”

Nó nắm tay bà cười nhẹ “ Vậy sao? Di có một tiểu công chúa mà lại giấu kĩ như thế là không được nha. Có thể cho con gặp mặt được không, con rất tò mò, di nhìn rất đẹp chắc chắn cô ấy cũng sẽ kế thừa vẻ đẹp của di” Hơn nữa tuổi cũng gần bằng nó nên có thể hai người sẽ trở thành bạn thì sao.

Quản gia lắc đầu nói với vẻ mặt buồn bã “ Không, con bé đang ở nước ngoài. cùng với người đàn ông đó” Càng về sau tiếng bà càng nhỏ dần, có gì đó rất bi thương.

“ Người đàn ông? Là ai vậy? Nếu con nhớ không nhầm thì chồng của di đã. . . .”

“ Đúng, ông ấy mất lâu rồi. . . Cũng chính vì lí do này nên nó với bỏ đi cùng người mà nó gọi là bạn trai”

Nó nhúm mày “ Bỏ đi sao?”

Quản gia gật đầu nói giọng trầm thấp “ Gia đình ta rất đối tâm thường, tuy không nói là khó khăn thiếu thốn đến mức phải cần tiền trợ cấp từ nhà nước nhưng cũng không thể nói là đầy đủ. Trước khi đến đây ta chỉ là một người phụ nữ bình thường, hàng ngày cùng chồng buôn bán tại tiệm bánh nhỏ, đứa con gái ấy cũng rất ngoan ngoãn ngày ngày chăm chỉ đến trường, thành tích học tập cũng đạt loại tốt, luôn được thầy cô khen ngợi. Cuộc sống như vậy cứ diễn ra êm đềm, người mẹ như ta đây chỉ mong ước được trải qua những tháng ngày như vậy là đã mãn nguyện lắm rồi. Thế nhưng không bao lâu sau con bé đột nhiên thay đổi thái độ, nó luôn cáu gắt, bực bội khi trở về nhà, nó nói ở trường ai ai cũng thuộc tầng lớp thượng lưu, bạn cùng trang lứa đến trường đều có xe sang trọng đưa đón, có tiền để chi trả cho những thứ mình thích còn với nó thì không. Nó nói mình ghét việc phải đạp xe đến

trường và điều khiến ta đau lòng nhất đó là khi nó nói mình ghét thân phận hiện giờ, chỉ là con của một người bán bánh. Hai chúng ta không thể ngờ được có một ngày đứa con gái mình yêu thương nhất của mình lại thốt ra những lời này. Nhất là bố con bé, ông vô cùng đau lòng, vì muốn cho con bé được cuộc sống đầy đủ hơn đã nhận liền một lúc mấy công việc, lúc đó ngay cả ta cũng không biết chuyện này. Ông ấy nói rằng mình có một ông bạn nào đó giới thiệu cho một mối làm ăn. ... Khoảng thời gian sau đó, con bé nói mình sẽ dọn đến kí túc xá nên sẽ ít về nhà, nói nó tự lo cho mình được. Từ ngày con bé dọn đi nó không hề về xin một đồng nào để đóng học phí hay sinh hoạt, ta lo lắng không biết có phải nó đi làm thuê đêm ở đâu đó không bởi thời gian học của nó luôn kín tuần, nhưng đến khi hỏi một vài đứa bạn cùng lớp của nó ta mới biết nó đã bỏ học, còn có người nói nhìn thấy nó thường xuyên đi ăn hay mua sắm cùng một người đàn ông giàu có nào đó.”

Nói đến đây bà đột nhiên im lặng, mắt cũng đã rơm rớm nước. Nó vội ôm lấy bà xoa vai an ủi, giọng bà lại tiếp “Mà người đàn ông có thực chất không phải người tử tế gì, nghe nói là công tử đào hoa, yêu nhiều người cùng một lúc. Con bé mặc dù biết điều này nhưng vẫn cố chấp đi theo, cả hai chúng ta đều ra sức ngăn cản vẫn không thay đổi được gì. Bố nó trong lúc tức giận đã nói ‘Nếu mày đi theo nó, ta với mày không còn một chút quan hệ’. Tưởng rằng nó sẽ ngoan ngoãn nghe theo nhưng không, nó chỉ lạnh nhạt nói ‘Tùy các người’ rồi quay gót rời đi. Cuộc sống của hai vợ chồng khi đó chỉ còn một mối, tuyệt vọng. Không lâu sau đó ông ấy gặp tai nạn giao thông khi đang vẫn chuyển hàng hóa, tình hình rất nguy kịch. Thời điểm bác sĩ nói vào nhìn mặt bệnh nhân lần cuối, tìm ta có cảm giác không còn đập nữa, thật sự không thể thở nổi. ... tuyệt vọng, ta cố gắng lấy điện thoại gọi cho con bé mong rằng trước khi ông nhắm mắt có thể nói chuyện được với con bởi nó là đứa ông thương hơn tính mạng của mình. Thế nhưng chưa kịp mừng rỡ vì kết nối được và báo tin, lại là sự đau lòng khôn xiết khi đáp lại những lời cầu khẩn chỉ là sự im lặng của nó, trước khi cúp máy ta chỉ kịp nghe nó thờ dài rồi nói một câu ‘Tôi đang ở sân bay chuẩn bị rời khỏi đây, bảo trọng’. Tiếng điện thoại ngắt máy vang lên cũng là lúc máy đo nhịp tim truyền một đường thẳng. Ông ấy ra đi trong tuyệt vọng, ta đau lắm, rất đau.”

Quản gia bị thương khóc lớn, nó ngồi nghe suốt từ đầu cũng đã rơi nước mắt, nó cũng không thể tin được bà lại phải trải qua chuyện quá mức đau lòng như vậy. Nó ôm chặt lấy bà cố gắng trấn an “Di... qua rồi, đừng quá đau lòng. Vẫn còn có con ở đây”

“Cô chủ... có được đứa con như cô, tôi có chết... cũng cam lòng”

Nó đưa tay lau nước mắt cho bà nghẹn ngào nói “Di đừng nói vậy. Con vẫn luôn coi di là mẹ ruột của mình”

Tại sao chứ? Nó không ngừng thắc mắc, đối với cha mẹ ruột của mình tại sao lại có thể tàn nhẫn như vậy. Chỉ vì tiền tài, địa vị mà nhẫn tâm từ bỏ người thân, rốt cuộc đây là loại người gì chứ?

“Sau bao nhiêu năm. ... Di vẫn luôn nhớ đến con gái sao?... Có đáng không?” Nó kiên định hỏi

Quản gia cố lau nước mắt còn đọng lại buồn bã lên tiếng “Cho dù có chuyện gì xảy ra, nó vẫn là máu mủ, ruột thịt của ta... làm sao không quan tâm được”

“Nhưng... chính cô ta là người gây ra mọi chuyện mà... Xin thứ lỗi cho con nói thẳng, người gián tiếp hại bác trai chính là con gái của di, nếu không phải cô ta thì bác ấy sẽ không phải vất vả đi làm những công việc bán mạng và càng không phải đau lòng đến mức...” Nói kích động nói nhưng đến đây đành dừng lại vì thấy gương mặt nhợt nhạt của bà.

Quản gia nói nhẹ “Ta chỉ mong nó được bình an, dù sao ta cũng không trách nó, cũng tại khi đó gia đình không đủ điều kiện để trang trải cho cuộc sống của nó.... Không thể trách nó”

“Di...” Nó không vui lên tiếng lại bị bà cắt ngang, bà nắm lấy tay nó nhẹ nhàng nói “Chuyện qua rồi cứ để nó trôi đi, hiện giờ được sống như này đã là nể nguyện lắm rồi, ta không muốn thêm điều gì nữa cả”

Nó dang tay ôm chặt lấy bà, đối với người phụ nữ bên cạnh mình nó không biết có bao nhiêu là xót xa. Di ấy là một người mẹ tốt, người mẹ vĩ đại. “Di à, con không ngại có thêm người mẹ thứ ba đâu”

“Ngoài bà chủ ra còn ai khác sao?”

“Là một người phụ nữ rất rất tốt, di ấy chăm sóc con từ nhỏ, di là mẹ nuôi của con... Nhưng giờ mẹ nuôi bỏ con mà đi rồi” Nó đáng thương kể lại

Quản gia cười khẽ, vuốt tóc nó “Cô chủ đáng yêu như vậy aiỡ xa cơ chứ?”

Nó ngẩng đầu lên nhìn bà với vẻ mặt khó tin “Di nói con đáng yêu sao?”

“Đương nhiên, cô chủ của chúng ta rất xinh đẹp lại tốt bụng nữa, ai cũng thích hết”

Nó xụ mặt xuống “Trong khi ai cũng nói con đáng ghét thì di lại nói con đáng yêu, không cần an ủi con đâu. Ngay cả con cũng thấy bản thân mình đáng ghét đây, con cũng không biết sao nữa chỉ là rất dễ giận, khi không vừa mắt sẽ rất bức bối.”

Quản gia chợt nhớ tới lời anh nói khi dẫn nó trở về nhà thì gật gù nói “Ai mà chẳng như vậy, cô chủ nghĩ nhiều thôi” Dứt lời liền kéo vội nó đi đến bàn ăn “Mau lại ăn tối, ăn uống không đúng giờ sẽ không tốt đâu”

Nó ủ oải đi theo bà, nhưng khi đi đến bàn ăn, mới nhìn thấy bát canh cá lớn đã hầm nhừ, cảm giác khó chịu đó lại ập đến, không chịu được nó chạy vội vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Thật ra không lâu trước đây nó đã bị như thế này rồi, cho rằng mình ăn uống không tốt nên mới khó chịu, nó cũng không nói cho anh bởi sợ anh lo lắng. Việc ở công ty cũng đã khiến anh đủ mệt rồi.

Ở bên ngoài giọng quản gia lo lắng vang lên “Cô chủ không sao chứ?”

Nó bước ra ngoài với vẻ mặt mệt mỏi “Con không sao đâu, con cũng không muốn ăn nữa”

“Sao thế được phải ăn chút gì đó, để ta đi làm món khác cho cô nhé”

Nó vội giữ tay bà lại lắc đầu “Phiền đi lắm, cứ mặc con đi. Con quen rồi chịu được mà”

Bà vẫn luôn thắc mắc tại sao không thấy nó ghen hóa ra nó vẫn giấu luôn không để ai nhìn thấy. Cảm giác này rất khổ sở, nếu cậu chủ biết chuyện này sẽ rất đau lòng cho xem.

Vì thế bà nhìn nó thờ dài “Không nên giấu rồi tự chịu như vậy, sẽ không thoải mái. Giai đoạn này sẽ rất mệt mỏi nhưng sẽ sớm qua thôi, ta sẽ chăm sóc cho cô chủ”

Nó nhíu mày “Dì nói như vậy là có ý gì? Đạo này con thấy dì rất hay nói những lời kì lạ, rốt cuộc có chuyện gì giấu con?”

Quản gia vội xoa tay “Ta nào dám giấu cô chủ chuyện gì, chỉ là đạo này thấy cô chủ hay mệt mỏi nên lo lắng thôi”

“Thật không có chuyện gì giấu con?”

“Ta đảm bảo” Nói dối luôn khiến lòng bà day dứt, hướng hồ người bị lừa lại là cô chủ

Nó nhìn bà một hồi sau đó thờ dài xoa người đi lên lầu “Con về phòng nghỉ ngơi trước”

“Cô chủ phải ăn...” Chưa kịp nói hết nó đã chen vào “Lát dì nấu cho con một chút cháo là được rồi, ngoài ra con không muốn ăn gì khác”

“Vậy được” Dù sao cũng hơn là nó không ăn gì

Nó đứng bên ngoài ban công vô thức nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài, trong đầu không ngừng xâu chuỗi mọi việc lại với nhau. Nhất định là có vấn đề, mà rất có thể chính là điều nó đang nghĩ tới. gương mặt xinh đẹp thoáng nhăn lại, nở nụ cười lạnh lẽo nó nói khẽ “Để xem rốt cuộc các người giấu tôi được bao lâu”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Như Em Mong Muốn

Bước ra khỏi bệnh viện, trong đầu nó vẫn còn vang bên tai lời nói của bác sĩ.

“Sao cô lại hỏi việc này? Cô vẫn chưa biết chuyện gì à?”

“Ý bác sĩ là sao?”

“Cô mang thai... xem nào tính đến nay chắc được gần hai tháng rồi. Lần trước tôi đã nói rõ với gia đình rồi mà” Vừa nói vị bác sĩ vừa đẩy tờ giấy xét nghiệm đến trước mặt nó

“Mang thai?”

“Đúng là như vậy. Lẽ ra không cần nói cô cũng phải nhận ra chứ, kì kinh nguyệt bị chậm kèm theo ốm nghén”

Mặc dù phần nào đã đoán ra được nhưng đến khi chính mình xác thực lại vẫn cảm thấy giật mình. Hèn gì ai cũng cư xử kì lạ hóa ra đều đang cùng diễn với nhau một vở kịch để lừa nó, nó chỉ là con cóc. Mà màn kịch này đương nhiên không ai khác chính anh là người dựng lên. Đây là tốt cho em sao?

Tờ giấy trong tay do bị xiết chặt mà trở lên nhàu nát.

Về đến nhà, vừa mở cửa bước vào đã thấy vẻ mặt quản gia lo lắng chạy đến “Cô chủ sao đi lâu như vậy rồi mới trở về? Mau lại đây nằm nghỉ một chút đi” Nó rời khỏi nhà từ sớm, nói rằng có cuộc hẹn quan trọng cần phải đi gấp rất nhanh sẽ trở về. Ai mà ngờ được đến tận chợ tối mới quay lại, hại bà lo lắng không thôi, nếu để cậu chủ biết được không biết sẽ trách phạt thế nào đây.

Nó không nói gì, để mặc cho quản gia nắm tay mình ngồi xuống ghế sofa. “Cô chủ đói bụng chưa, tôi đi nấu gì đó cho cô ăn nhé?” Dứt lời liền đứng dậy bước đi

“Dì còn định giấu đến bao giờ?”

Bước chân bà khựng lại, xoay người lại nhìn nó với vẻ mặt không tự nhiên “ Cô chủ đang nói đến chuyện gì vậy? Tôi không hiểu”

Nó lạnh lùng nhìn bà “ Di không hiểu hay đang cố tình làm bộ không hiểu?”

Thấy bà không nói gì nó tiếp lời “ Chuyện mang thai con đã biết rồi”

Quản gia giật mình nhìn nó, dần trở lên lúng túng “ Cái đó...thật ra...”

“ Ngay từ đầu di đã biết... nhưng tại sao lại giấu con? Anh ấy không cho di nói?”

Quản gia ngồi bên cạnh nó vội vàng nói “ Cậu chủ chỉ muốn tốt cho cô mà thôi, không muốn cô suy nghĩ nhiều”

Nó cười nhạt “ Vậy nên chọn cách lừa dối tôi sao? Các người không biết rằng tôi ghét nhất cảm giác bị người khác kiểm soát, điều khiển”

“ Không phải như cô nghĩ đâu, nghe tôi nói...”

“ Đủ rồi... tôi rất mệt, hiện tại không muốn nghe gì cả, để tôi yên” Dứt lời nó đứng dậy bước nhanh lên lầu

Tập đoàn T&L – tầng cao nhất

Ngồi tại bàn làm việc phê duyệt văn kiện, bỗng dưng anh luôn có cảm giác bồn chồn, khó chịu. Dừng bút trong giây lát, đôi lông mày cũng nhíu chặt lại. Nhớ lúc trước mình cũng từng có cảm giác như vậy, mỗi lần như thế đều xảy ra chuyện gì đó.

Không hề chần chừ anh liền lấy điện thoại ra, chưa kịp bấm số màn hình đã sáng lên. Số của nhà gọi tới?

“ Có chuyện gì rồi?” Giọng anh tràn đầy lo lắng

Nghe quản gia thuật lại mọi chuyện mặt anh tối sầm lại. Cố ngăn giọng mình bình tĩnh không nhanh không chậm nói “ Từ giờ cho đến lúc tôi trở về, trông chừng cô ấy, không cho phép ra khỏi cửa lớn dù chỉ một bước”

Ánh mắt lạnh lùng nhìn ra bên ngoài cửa thủy tinh sát đất. Anh biết em giận nhưng đừng khiến anh phải làm gì em.

Khi anh trở về trời cũng đã tối. Thấy anh về, quản gia vội chạy đến “ Cậu chủ về rồi”

“ Cô ấy đâu rồi?”

Từ lúc về nhà đến giờ cô chủ chỉ ở yên trên phòng cũng không có xuống ăn cơm.

“ Di để cô ấy không ăn gì sao?” Giọng nói anh tràn đầy lạnh lẽo

Quản gia vội giải thích “ Tôi có đem lên trên phòng, nói thế nào cô ấy vẫn không ăn. Tâm trạng cô ấy rất kích động, hình như còn ném đồ đạc”

Mày anh nhíu chặt lại, không nói gì thêm chạy nhanh lên phòng. Cửa mở không được cộng thêm bên trong yên lặng đến đáng sợ khiến anh càng thêm sợ hãi “ Bà xã, mau mở cửa ra”

Đáp lại anh vẫn chỉ là không gian yên tĩnh. Khoảnh khắc sau đó anh định đập cửa xông vào thì cửa phòng đã bật mở. Nó đứng bên trong lạnh lùng nhìn anh rồi đi đến ban công.

Trên sàn nhà, mảnh vỡ thủy tinh của bình hoa vương vãi khắp, nếu nhìn kĩ sẽ thấy ở một mảng thủy tinh có vương lại màu đỏ của máu. Chết tiệt cô ấy dám để mình bị thương. Anh kích động xoay người nó lại đối diện với mình lớn tiếng “ Rốt cuộc em đang quậy phá cái gì?”

Đối mặt với sự tức giận của anh, nó lạnh lùng đáp “ Em nào dám, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái thôi mà”

“ Có gì cứ nói thẳng không cần phải nói bóng gió với anh”

Nó đẩy cánh tay đang xiết chặt vai mình ra, nhìn thẳng vào mắt đối phương “ Đem em ra đùa bản thân anh vui vẻ lắm đúng không?”

Anh nhấn mạnh từng từ “ Anh chưa bao giờ đem em ra chơi đùa”

“ Nhưng rất tiếc anh đã làm rồi không phải sao?” Thấy anh không nói gì nó tiếp tục “ Anh cũng biết vì chuyện này mà chúng ta đã cãi nhau nhiều lần, tại sao anh còn cố tình muốn nó xảy ra? Em cũng chưa từng nói sẽ không sinh con cho anh, chỉ là không phải lúc này mà thôi... Cuối cùng anh cũng vẫn chỉ làm theo ý của mình, vậy lời nói của em đối với anh không có chút trọng lượng nào sao?”

“ Vậy em nói cho anh lí do tại sao hiện tại không muốn sinh con? Chúng ta kết hôn cũng đã như vậy rồi, sinh con là chuyện đương nhiên việc này có gì cần tranh cãi?... Không sinh cho anh chẳng lẽ lại là cho thằng khác sao?” Anh đang dần mất đi kiên nhẫn

“ Anh nói như vậy là có ý gì đây? Trong mắt anh em là loại người tùy tiện như vậy?” Nó không ngờ những lời như vậy lại có thể thốt ra từ người nó yêu nhất.

Anh không nói gì, cũng không nhìn nó.

Nó cười nhạt “ Em biết rồi, thì ra từ trước tới nay em lại tệ đến như vậy... Thật xin lỗi” Ba tiếng thật xin lỗi này như cửa vào lòng anh, anh chưa từng nghe giọng nói nó xa cách đến vậy. Định bước lại gần thì câu nói tiếp theo khiến anh không khỏi phẫn nộ

“ Vậy hãy để người phụ nữ khác sinh con cho anh, em không có ý kiến”

“ Em nói lại lần nữa?”

Nó chọn cách im lặng, đưa lưng về phía anh. Trong lòng thầm nghĩ, liệu mình có quá đáng quá không? Có lẽ là có rồi bởi nó chưa từng thấy anh nổi giận như vậy. Nhưng thật ra nó cũng không có ác ý, mỗi lần tức giận nó đều không kiểm soát được mình. Thật lòng mà nói, giờ phút này nó vẫn muốn được anh dỗ dành, nếu vậy có lẽ nó sẽ mềm lòng mà không giận anh.

Vốn định quay lại nói gì đó thì đã nghe thấy tiếng anh cười lạnh “Được thôi, như em mong muốn” Cửa đóng rầm một tiếng thật lớn thể hiện bao nhiêu sự bức bối.

Nó mở lớn mắt nhìn theo hướng anh đi, không thể tin tưởng rằng anh đã rời đi sau đó cả người ngã ngồi trên sàn nhà, nước mắt trào ra. Xin lỗi anh.. là do em không tốt. Là em ..em cũng chỉ muốn tốt cho con.

Sáng hôm sau khi nó tỉnh dậy đã là gần trưa. Giường bên cạnh lạnh ngắt, không hề có dấu hiệu đã có người nằm qua, anh có lẽ không quan tâm đến nó thật rồi. Tâm trạng buồn bực cùng cơ thể mệt mỏi khiến nó muốn phát điên. Cảm giác này nó không hề muốn nếm trải.

“ Thật tốt quá cuối cùng cô chủ cũng chịu xuống rồi, làm tôi sợ chết mất” Quản gia thấy nó liền mừng rỡ đến gần “ Mà cô lại định đi đâu sao?”

Nó nói với giọng khàn đặc “ Con...muốn ra ngoài một chút”

Lúc này quản gia mới quan sát kỹ nó. Gương mặt xanh xao, tiều tụy, mặc dù đeo kính râm nhưng do đứng gần bà vẫn có thể phần nào nhìn thấy đôi mắt sưng lên của nó không khỏi đau lòng “ Cô chủ, tại sao để bản thân mình như vậy?” Hôm qua nhìn thấy anh rời khỏi nhà với vẻ mặt tức giận bà đã biết chuyện gì xảy ra... Cả hai người không ai là người vui vẻ.

“ Con không sao cả, có lẽ khoảng thời gian này cùng lắm anh ấy không quan tâm đến con mà thôi... không sao hết, đi đừng lo quá”

“ Cô chủ, tôi biết nói những lời này không đúng lúc cho lắm nhưng cậu chủ giấu cũng chỉ để không muốn cô chủ tức giận mà thôi. Kết hôn rồi ai chả mong được làm bố hướng hồ cậu chủ thương cô như vậy lại càng mong muốn hơn... Đừng trách cậu ấy” Quản gia thở dài nói lại thầm nghĩ. Sao mà không quan tâm chứ, mặc dù tức giận nhưng trước khi đi cậu chủ vẫn không quên dặn dò ta phải chăm sóc tốt cho cô, tuyệt đối không được để cô xảy ra chuyện gì, biết cô sợ đau nên còn nói chờ đến khi cô chủ ngủ hãy lên băng bó vết thương ở bàn chân. Một người chồng tốt như vậy sao có thể nói buông là buông được đâu chứ.

Nó biết điều này, có thể nhìn ra được rằng anh muốn tốt cho nó nhưng bản thân nó cũng có lí do riêng.

Lảng tránh chuyện này, nó vội nói “ Thôi con đi trước đây”

Bà thờ dài nhìn theo bóng nó dời đi. Căn nhà này lại xảy ra chuyện rồi.

Giữa đường phố rộng lớn một mình nó nhỏ bé, lạc lõng giữa dòng người không mục đích. Người ta nói một ngày nắng đẹp sẽ làm cho con người ta vui vẻ, ấm áp, xem ra là sai rồi. Ngày hôm nay đích thực là một ngày tuyệt đẹp thế nhưng nó vẫn không thể nặn ra được nụ cười cho dù đã rất cố gắng.

Không biết hiện giờ anh có giống như nó, lòng buồn tìm đâu? Hay đang vui vẻ ở nơi khác? Câu hỏi thứ hai có lẽ sẽ không tồn tại nếu như không phải vừa rồi nó đến công ty tìm anh. Nó cảm thấy bản thân mình có lỗi nên muốn đến tận nơi để xin lỗi với anh nhưng đáng tiếc anh lại không có ở đó, anh cùng Alex cùng tham dự một sự kiện ở nước ngoài đồng thời công tác một khoảng thời gian, đã bay từ đêm qua, chính xác là sau khi hai người cãi vã, cũng không biết chính xác khi nào sẽ về nhưng sớm nhất cũng là hai tuần nữa.

Vốn đã cảm thấy buồn lại nghe thấy nhân viên hỏi han, kể lại lại không khỏi cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ họng ‘ Giám đốc không nói với chị ạ?’ ‘ Em nhớ giám đốc đã hủy chuyến công tác này rồi mà, cũng không biết tại sao lại đổi ý nữa’

Lúc đó tránh để người khác phát hiện ra mắt mình đã ươn ướt, nó chỉ gạt đầu rồi rời đi nhanh chóng.

Đột nhiên từ đằng sau vang lên tiếng gọi “ Trương Thùy Linh?” Mang theo một chút hồ nghi không chắc chắn.

Nó nghi hoặc xoay người lại đằng sau nhìn vào khuôn mặt tươi cười của cô gái “ Mindy?”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Thật Ra...

“Này cô có biết khi nói chuyện với người khác mà đeo kính là rất bất lịch sự không?” Mindy nhấp một ngụm cà phê rồi buồn cười nhìn nó

“Xin lỗi.. nhưng tôi có lí do riêng”

Nghe thấy giọng nói khàn đặc của nó, Mindy hơi giật mình lúc này mới quan sát kĩ khuôn mặt nó. Gương mặt tiêu tụy, gần như trắng bệch, nhất là đôi môi không có một chút sắc nhạt “Này cô sao thế? Có chuyện gì xảy ra?”

Nó nhàn nhạt nói “Cô... cũng biết đúng không?”

“Cô đang nói chuyện gì?”

“Chuyện tôi mang thai” Nó không nhanh không chậm nói ra, mặc dù đã biết rõ câu trả lời của đối phương nhưng nó vẫn muốn nghe cô thừa nhận

Nhìn nét bối rối thoáng qua trên mặt người đối diện, nó cười nhạt chậm rãi đưa tách cà phê lên uống thì đối phương lên tiếng “Cái đó.. cô đã biết rồi à? Là Win nói sao?”

Nó lắc đầu “Không, là tự tôi điều tra thôi, tôi biết chuyện này cũng là vào ngày hôm qua thôi”

Về mặt này, giọng nói này chắc chắn không thể làm được “Đừng có nói hai người xảy ra chuyện rồi nha...”

Nó cười khổ, im lặng không nói chỉ khẽ đưa mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

“Này, tôi nói cô nghe mặc dù không hiểu tại sao cô lại nhất quyết không muốn sinh con vào lúc này nhưng trong chuyện này lỗi không thể đổ hết cho Win được” Mindy thờ dãi thẳng thắn nói lên suy nghĩ của mình “Khi được hỏi tại sao phải giấu cô chuyện này, anh ấy chỉ cười khổ, nói rằng không muốn cô vì chuyện này mà tức giận rồi suy nghĩ lung tung... Ừm mặc dù giấu giếm càng khiến cô tức giận nhưng chỉ ít cô cũng đã có thời gian thoải mái, không phải lo nghĩ điều gì cả. Còn nữa cô không biết về mặt của anh ấy khi nghe tin cô có thai đâu, chơi với anh ấy lâu năm nhưng đó là lần đầu tiên tôi thấy được nét hạnh phúc thực sự trên gương mặt anh ấy, rồi liên tục nói với mọi người xung quanh rằng mình được làm bố rồi cứ như kẻ ngốc vậy. Anh ấy thực sự rất muốn có được cảm giác làm bố, vậy sao cô lại phản đối chứ?”

“Này cô chưa nghe tôi nói đã kết tội tôi như thế có phải là rất đáng thương cho tôi không?”

“Cô còn nói nữa... Win thương cô như vậy làm sao có thể bắt nạt cô được.” Vừa nói Mindy vừa ngấm lại rồi lắc đầu phản bác “Đừng vậy, anh ấy hiền lành, tốt bụng như thế mà, chỉ có cô thôi, là cô có lỗi hết”

Nó im lặng hơi cúi đầu xuống, trên môi cũng không còn nở nụ cười nhẹ như vừa nãy nữa khiến Mindy luống cuống “Thùy Linh, cô đừng để ý lời tôi vừa nói nhé.... Cô biết tính tôi mà luôn thẳng thắn quá mức, nhưng mà tôi tuyệt đối không hề có ý gì cả, nếu như khiến cô không vui thì tôi xin lỗi”

Đúng vậy, Mindy quả thật là vô cùng thẳng thắn, có sao nói vậy không hề để ý đến cảm xúc của người khác khi nói. Nhưng cô lại là một cô gái tốt và những lời cô nói ra luôn khiến người ta phải suy ngẫm lại rằng mình đúng hay sai.

“Cô sao vậy, tôi chưa nói gì cô mà?... Huống hồ cô nói rất đúng” Mindy thăm thò phào rồi chớp chớp đôi mắt nghe nó nói tiếp “Khi tôi cầm kết quả trên tay, tôi đã không kiềm được bức tức mà cãi nhau với anh ấy khi trở về nhà. Tôi cũng không hiểu nổi chính bản thân mình bị làm sao nữa, không chịu nghe anh nói, một mực đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu anh, còn có tôi đã lỡ nói những lời khó nghe.....”

“Là gì vậy?” Cô rất tò mò lời nào lại khiến anh tức giận đến vậy

“Tôi nói... nếu muốn anh ấy có thể kiếm người phụ nữ khác sinh con cho anh”

Đoàng, đúng là sét đánh ngang tai mà. Là người nghe mà cô còn cảm giác được sự khủng khiếp từ kết quả của câu nói ấy “Cô... can đảm thật đấy... tôi phục cô sát đất”

Mẹ nó, quá dũng cảm mà.

Nó chỉ cười khổ “Tôi hối hận lắm rồi... Cũng chẳng biết lúc đó nghĩ gì lại nói như vậy nữa. Chỉ muốn anh ấy xin lỗi rồi làm hòa với mình nhưng ai ngờ”

Phụ nữ chính là như vậy, khi không tỏ ra cáu gắt, khó chịu đó cũng chỉ là muốn được người mình yêu quan tâm, dỗ dành mà thôi. Mindy nhìn nó một lượt vỗ vỗ vào tay nó “Đừng nghĩ nhiều quá, anh ấy chỉ là tức giận nhất thời thôi không có gì đâu. Có lẽ chính anh ấy cũng biết cô không hề cố ý”

Ngừng một lúc cô tò mò hỏi “Mà này, lí do của cô là gì, rốt cuộc vì sao cô cứ khẳng khẳng không chịu mang thai”

“Thật ra.... Mà cũng không có gì đâu”

“Tôi là đang nghiêm túc hỏi cô. Cô cứ tự mình quyết định không chịu nghe theo ai, hỏi lí do thì không nói, cô muốn mọi người phát điên vì mình sao”

Nó thờ dãi bực bực “Ai nói tôi không muốn sinh con cho anh ấy chứ, tôi vô cùng thích trẻ con huống hồ đây lại là đứa bé của chúng tôi. Nhưng cô biết

không tôi vẫn lên giường anh ấy để đi đến điều trị tâm lý”

Mindy giật nảy mình “Điều trị tâm lý? Tại sao vậy?”

“Khoảng thời gian trước đó tôi đột nhiên rơi vào tình trạng căng thẳng tột độ. Tâm trạng luôn không được tốt, tôi luôn gắt gỏng không hài lòng với mọi thứ, cộng thêm đầu luôn rất đau. Ban đầu tôi nghĩ có thể do tập trung quá nhiều vào công việc nên mới vậy nhưng càng về sau nó càng trở lên tồi tệ. Ngay cả chính tôi cũng không thể chịu đựng được với bản thân mình, đến khi triệu trị bác sĩ mới nói tôi mắc chứng suy nhược thần kinh, tuy không quá nghiêm trọng nhưng cũng gây ảnh hưởng không ít đến việc sinh con. Bác sĩ nói nếu mang thai trong tình trạng này có thể ...có thể sẽ khiến đứa bé mắc bệnh tim. Lúc đó tôi đã rất sợ hãi... không biết phải làm sao, cũng rất muốn lập tức nói cho anh. Nhưng nếu biết chuyện này anh ấy sẽ mệt mỏi đến mức nào chứ, từ trước tới giờ tôi luôn là người khiến anh phải lo lắng, tôi không muốn mình là gánh nặng của anh, không muốn.... Vậy nên mấy chuyện như thế này tôi chịu đựng được.”

Cô kinh ngạc mở lớn hai mắt nhìn nó chằm chằm, không ngờ đây chính là lý do riêng mình nó không muốn cho ai biết “Vậy cô hiện giờ sao rồi? Mà anh ấy vẫn chưa biết sao?”

Nó gật đầu “Tình trạng hiện giờ của tôi tốt hơn nhiều rồi nhưng vẫn phải tiếp tục điều trị. Không chỉ riêng mình anh ấy, mà tất cả mọi người trừ cô ra đều không hề hay biết. Tôi vẫn luôn giấu vì không muốn ai phải lo lắng cho mình” Nhìn ra được Mindy sắp hỏi điều gì nó nói tiếp “Cô muốn hỏi tại sao anh ấy không phát hiện ra đúng không? Nói cho cô biết, tôi là một người rất giỏi giấu mình.” “Cô vốn không hề dễ dàng gì” Mindy buồn bã lên tiếng. Nói rằng mình không trách nó nhưng thật ra trong lòng vẫn có một chút bức bối khi thấy quyết định của nó. Đến giờ khi được biết mọi chuyện cô cảm thấy mình thật đáng ghét, thậm chí muốn tự sát cho mình một bạt tai, tại sao có thể trách nó?

Mặc dù nó không nói ra nhưng cô vẫn hiểu được cảm giác áy náy, có lỗi với ba mẹ và đau lòng đối với anh. Nó không nói, cái gì cũng không nói một mình chịu đựng. Nếu là cô chắc chắn sẽ không chịu được.

Nước mắt không tự chủ được đã trào ra lăn dài trên má.

Nó nhìn người trước mặt bỗng nhiên khóc, trong lòng lại dâng lên cảm giác gì đó rất tội thân, giọng nói cũng nghẹn ngào “Khóc gì chứ, tôi có bắt nạt cô rồi sao?” Cũng không quên gượng cười trêu chọc “Cô khóc thì cứ việc, có điều kín đáo một chút nếu không để Khánh Phong biết được anh ấy sẽ băm tôi ra nấu mất”

Câu nói đùa không hề làm cho Mindy nở nụ cười, nó rơi vào im lặng, sau đó lại nghe thấy giọng nói nghẹn ngào “Xin lỗi, vậy mà tôi vẫn trách cô, thật xin lỗi. Tôi chỉ không muốn thấy cô đối xử với anh ấy như thế”

“Cô là vẫn còn lưu luyến với chồng tôi sao?” Nó gạt đi những giọt nước mắt cố nặn ra nụ cười thật tự nhiên

Quả nhiên khiến Mindy trở lên khản trương “Này, cô đừng có hiểu lầm nhé. Anh ấy là bạn của tôi mà...” Câu nói sau lại trở lên lí nhí, khuôn mặt cũng hơi ửng hồng “Vội lại có muốn Phong cũng không cho phép”

Như vậy thôi cũng đủ để thấy tình trạng hiện giờ của hai người này rồi. Ông anh kia của nó không lại là một đại ác ma thâm tình.

“Tôi đùa cô thôi. Mà nếu là thật thì cô cũng không có cửa” Nó bật cười thách thức

Mindy gờ tay đầu hàng, đưa tay khuấy đều li cà phê không nhanh không chậm, nói “Thật ra có một chuyện mà cả cô lẫn Win đều hiểu lầm tôi”

“Có sao? Đừng nói với tôi rằng cô chỉ đùa, thật ra cô không thích anh ấy”

“Đương nhiên không phải” Câu nói này khiến nó như bị ngã một cái, đầu ẽ ảm. Lại nghe cô nói “Chuyện tôi có khối u trong não là thật”

Nó sững sờ không nói thành lời.

Biết kiểu gì nó cũng sẽ có phản ứng này, cô chỉ cười giải thích “Tuy nhiên không đến mức biến thành giai đoạn cuối như đã nói bởi trước khi về nước tôi đã được điều trị, nhưng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, hàng ngày vẫn phải dùng đến thuốc.”

“Vậy còn cuộc đối thoại của cô với tên bác sĩ kia là sao?”

“À.... Anh ta chỉ là bạn học cũ năm đầu cấp ba của tôi thôi, tôi mới về nước liền gặp lại, anh ấy không hề biết chuyện tôi bị bệnh”

Nó nhú mày “Tại sao cô không nói thật cho chúng tôi biết? Tại sao để bản thân bị hiểu lầm?”

Mindy nháy mắt tinh nghịch “Tại tôi là một thiên sứ xinh đẹp, tốt bụng” Không duy trì được bao lâu cô ngẩng đầu hỏi nó “Muốn làm hòa với anh ấy sao không đến tìm trực tiếp lại ở đây than thở với tôi vậy?”

“Anh ấy không có ở đây”

Thấy người trước mặt bày ra bộ mặt khó hiểu, nó thờ dãi “Anh ấy giận tôi, bỏ đi Pháp rồi chẳng biết có về không nữa”

“Này cô nói gì thế, vợ ở đây, con cũng ở đây anh ấy dám không về sao? Mà kể cả không về thật thì chính tôi sẽ là người lỗi anh ấy đến trước mặt cô nhận lỗi”

“ Có người như cô làm bạn tốt thật” Nó bật cười

“ Đương nhiên, để làm bạn với người xinh đẹp quý phái như tôi đây cô hẳn phải có biết bao vinh dự”

Nỗi buồn bỗng chốc tan biến, cuối cùng nó cũng có thể nở nụ cười thoải mái.

Mindy thờ dãi vỗ nhẹ vào tay nó “ Tôi nghe cô nghe, đừng cảm lên một lần, đừng cảm đối mặt với mọi chuyện, dù trời có sập cũng có chồng cô chống đỡ không cần làm khổ bản thân. Giờ cô làm mẹ rồi, phải chăm sóc mình tốt vào, đừng để ảnh hưởng đến con”

Nó gật đầu cười nhẹ “ Cảm ơn cô, Mindy”

“ Không cần nói câu đó với tôi. Còn nữa, anh ấy đang chờ cô” Mindy chân thành nói

Nó gật đầu “ Tôi đi đây, cảm ơn cô rất nhiều”

Cảm ơn cô đã cho tôi dừng khí. Còn nữa, hai chúng tôi đều nợ cô một lời xin lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Cậu Dám Tor Tưởng Đến Vợ Tôi

Trụ sở chi nhánh của tập đoàn T&L tại Pháp ngày hôm nay bận rộn hơn bao giờ hết. Nhân viên không còn nhàn nhã chỉ ngồi một chỗ xử lý tài liệu trên phần mềm mà phải chạy đi chạy lại để sửa đổi lại bản kế hoạch. Lâu rồi giám đốc mới trở lại công ty, chưa kịp mở tiệc chào hỏi một câu đã bị xử lý một trận vì để sản phẩm xảy ra lỗi. Tất cả đều phải vùi đầu vào công việc, thậm chí còn không có cơ hội ngẩng lên nhìn ánh nắng mặt trời một chút.

Trong phòng họp không khí căng thẳng bao trùm toàn bộ. Trưởng ban các bộ phận đều mang cùng một dáng vẻ, tay cầm tài liệu im lặng cúi đầu xuống né tránh ánh mắt của người đàn ông chủ trì ngồi chính giữa phía trên.

“ Có thể nói cho tôi biết tại sao chuyện này xảy ra?” Là một giọng nói không có độ ấm, mặc dù không lớn tiếng nhưng đủ để khiến những người ngồi đây cảm thấy lạnh gáy.

Một giám đốc bộ phận dứt khoát đứng dậy “Là do chúng tôi sơ suất không kiểm định lại kỹ càng trang phục so với bản thiết kế tung ra. Chúng tôi xin chịu toàn bộ trách nhiệm trong chuyện này”

Một người khác cũng đứng lên tiếp lời “ Giám đốc thật ra về vấn đề này... đây chỉ là một lỗi nhỏ nên....” Chưa kịp dứt lời đã anh giọng anh đành lại “ Lỗi nhỏ? Vậy theo cậu như thế nào mới là lỗi lớn?”

Người đàn ông nghe vậy chỉ biết cúi mặt xuống. Anh ta là một thanh niên trẻ tuổi nhưng có tài năng trong việc tạo dáng trang phục, được trưởng phòng đánh giá cao nên giống như một người đại diện có mặt trong buổi họp này.

Anh liếc nhìn bản thiết kế trên tay sau đó nhìn thẳng vào người vừa lên tiếng phản bác, lãnh đạm nói “ Từ trước tới nay tập đoàn chúng ta có thể phát triển chính là nhờ hai chữ uy tín. Vậy nghĩ đơn giản thôi, nếu mất đi nó tập đoàn sẽ ra sao? Mặc dù đây thực chất không phải sự cố có sập đặt nhưng ít nhiều cũng có gây ảnh hưởng đến danh tiếng của chúng ta...” Nói rồi anh giơ cao bản thiết kế trên tay lên “ Quảng bá mẫu trang phục trước thời điểm ra mắt khoảng một tháng vậy mà vẫn xảy ra chuyện thiết kế sai so với bản mẫu, điều này mọi người thấy có chấp nhận được không? Với nguồn nhân lực và thiết bị tại công ty hiện giờ, mọi người có dám nói rằng không kịp nên xảy ra sai sót?”

“ Giám đốc, theo tôi thấy việc sai sót này bắt nguồn từ chính tổ thiết kế, nên hỏi họ lý do sẽ tốt hơn” Người lên tiếng là Camel – phó giám đốc ý tưởng, ông nhìn thẳng vào người đàn ông ngồi đối diện mình với ánh mắt không mấy thiện cảm.

Đương nhiên người này không thể bình tĩnh ngồi yên khi bị đổ lỗi liên vội đứng dậy phản bác “ Đứng là chúng tôi có lỗi nhưng không thể tất cả chỉ trích đều do bộ phận chúng tôi gánh được. Nếu như bộ phận ý tưởng các ông phân tích kỹ càng và chỉ ra điểm nhấn thì sao có chuyện này?”

Lời qua tiếng lại, không ai để mình thua thiệt, mỗi người một câu sớm đã nảy sinh mâu thuẫn đến khi nghe thấy tiếng đập bàn mạnh từ phía trên hai người mới có dấu hiệu ngừng lại song vẫn không quên lờm đối phương.

“ Hai ông cãi nhau hiện giờ có giải quyết được vấn đề không? Tôi nói rồi lỗi là ở tất cả các bộ phận, nếu không phải các người không kiểm tra lại liệu chuyện có xảy ra không? Còn về vấn đề màu sắc các bộ phận tự ý thay đổi tôi vẫn còn chưa truy cứu đâu. Trước đây một lần đã có tình huống thế này rồi, là ai đã đảm bảo rằng không có lần thứ hai? Cũng may khi vấn đề còn chưa đi xa đã được khắc phục ổn thỏa nếu không hậu quả thế nào các người có dám nghĩ tới không?” Nói đến đây anh bất giác cười lạnh “ Lại nói đây là trụ sở chính của tập đoàn, vậy mà vấn đề luôn phát sinh từ đây trong khi tất cả chi nhánh khác đều hoạt động ổn định.”

“Giám đốc là lỗi của tất cả chúng tôi, vậy nên mọi trách nhiệm chúng tôi đều nhận, đảm bảo không có lần sau. Chúng tôi cam đoan là như vậy”

“Cái tôi cần là hành động thực tế chứ mấy câu nói suông như này chỉ là đồ bỏ đi. Tôi nghĩ mọi người đều đã biết mình phải làm gì rồi, đừng để danh xưng hiện giờ của mình bị chê cười” Dứt lời anh đứng dậy liếc nhìn Alex với đôi mắt hàm ý sau đó sai bước ra khỏi phòng

Alex đứng chính giữa lạnh lùng nhắc nhở những người vừa mới thờ phào sau khi anh rời đi “Giám đốc đã có lệnh, từ nay trở đi bất cứ một ai làm sai, lập tức bị sa thải. Bị trục xuất khỏi tập đoàn mọi người cũng biết bản thân mình sẽ ra sao rồi đấy”

Bóng Alex vừa khuất mọi người đều nhìn nhau với vẻ mặt lo lắng, hoảng hốt. Nếu bị đuổi ra khỏi tập đoàn, chắc chắn hào quang của họ gây dựng bấy lâu nay đều bị vứt bỏ.

Và một điều này họ biết rất rõ, động đến vị giám đốc tập đoàn này hậu quả sẽ vô cùng thê thảm

Anh đứng trước cửa sổ thủy tinh lớn sát đất lặng ngắm thành phố từ trên cao. Đôi mắt chứa đầy buồn bã, cô độc. Anh nhớ nó nhưng không đủ can đảm để đến bên nó nói ra, nói rằng anh không muốn gạt nó, không muốn nó thất vọng, bởi anh biết lúc này có nói cũng chỉ khiến sự việc càng thêm rối ren.

Nó có biết khoảnh khắc nó thốt ra một câu ‘Đề người phụ nữ khác sinh con cho anh’ khiến anh đau đến thế nào không. Giống như có một bàn tay hung hăng nắm lấy trái tim rồi ra sức bóp chặt, đau đến nghẹt thở. Anh cho rằng nó luôn hiểu được những việc làm của mình, rằng tất cả chỉ vì nó, rằng anh yêu nó đến thế nào, vậy mà lại nhẫn tâm đẩy anh ra xa. Sâu trong lòng anh biết nó không hề cố tình nhưng từ chính miệng người mình yêu nói ra ai chịu đựng được đây.

Rút điện thoại ra bấm gọi đi một cuộc. Rất nhanh chóng đầu bên kia đã nhận máy “Alo, xin hỏi ai gọi đến vậy?”

“Vợ tôi... sao rồi?” Giọng anh như bị nghẹn lại, có phần ngập ngừng

Đầu bên kia quân gia Lan có vẻ rất vui mừng “Là cậu chủ sao?... Cậu yên tâm cô chủ rất ổn không có gì đáng ngại”

Anh dường như vẫn còn hoài nghi, nhíu mày hỏi “Có thật là ổn không? Mau nói thật cho tôi biết” Chẳng hiểu sao anh vẫn cảm thấy quân gia đang nói dối, anh không tin nó lại ngoan ngoãn đến vậy.

“Đương nhiên là tôi nói thật, từ ngày cậu đi cô chủ chính xác chỉ thờ thần một chút sau đó liền hoạt bát như mọi ngày mà. Com ăn đúng giờ, cũng hay đi dạo phố nữa”

Anh âm thầm thờ phào, nhưng trong lòng vẫn hơi chột dạ, nó cứ như vậy mà không đề bụng chuyện cãi vã với anh là bởi vì không quan tâm tới anh sao?

“Được rồi nhớ làm theo những gì tôi dặn dò, chăm sóc cô ấy thật tốt, tuyệt đối đừng để cô ấy bị thương, buổi tối nếu cô ấy khó ngủ thì mát xa mát nhẹ cho cô ấy. Còn nữa nếu có chuyện gì lập tức báo cho tôi” Bên này quân gia cười thầm, tán thưởng “Cậu đừng lo tôi tuyệt đối làm tốt...” Sự nhớ ra liền nói “Vậy cậu định bao giờ trở về?”

Anh trầm thờ dài một hơi “Có lẽ sẽ sớm thôi”

Nói rồi ngắt kết nối với đầu bên kia, chán nản vứt điện thoại sang một bên ngã người nằm xuống ghế sofa lớn gần đó, hay tay day day thái dương.

“Đọc hết lịch tình ngày hôm nay” Anh nhắm nghiền mắt nhưng vẫn biết được sự hiện diện của người đứng ở cửa ra vào

Alex liền nhìn vào máy tính bảng trên tay đọc liền một lượt “12 giờ trưa hẹn ăn trưa với chủ tịch của GK, sau đó là 2 giờ chiều đi khảo sát tiến trình tại xưởng may, 4 giờ chiều có hẹn gặp mặt bàn chuyện đầu tư với giám đốc Simon. Và buổi tối tham dự bữa tiệc sinh nhật con trai của chủ tịch tập đoàn LEO.” Dứt lời anh liền hỏi “Giám đốc có cần hủy bỏ một vài lịch hẹn hay không?”

“Cứ theo kế hoạch mà làm” Anh mệt mỏi lên tiếng, thấy trợ lý vẫn còn chưa đi anh nhíu mày “Còn chuyện gì nữa?”

“Giám đốc..” Alex có vẻ hơi chần chừ sau đó nói thẳng “Thời điểm này anh lại để Thùy Linh một mình e rằng không thích hợp cho lắm. Cô ấy dù sao cũng là phụ nữ, ít nhiều vẫn không tránh khỏi tủi thân.”

Tâm trạng vốn đang không tốt nghe lời Alex nói anh trở lên tức giận, bắn ánh nhìn lạnh lẽo đến thẳng đối phương “Ai cho phép cậu gọi tên vợ tôi như vậy?”

Thường ngày có lẽ Alex sẽ cúi đầu không nói, hoặc nói một câu xin lỗi với anh như lần này thì không “Tôi coi cô ấy là bạn, ít nhất cô ấy cũng cho phép”

Cái gì mà cô ấy cũng cho phép, tôi đã cảnh cáo mà cậu không nghe đúng không.

Anh bật dậy từ ghế sofa từng bước tiến gần Alex, giọng nói mang theo âm chết chóc “Vẫn còn dám tư tưởng đến vợ tôi, cậu chán sống?”

Alex không hề run sợ vẫn thẳng người đáp lại “Ít nhất tôi sẽ không phá hoại hạnh phúc của hai người”

“Có chết cậu cũng không đủ tư cách.” Anh nhả ra một câu rồi chậm rãi đi đến bàn làm việc. Vừa rồi anh nhìn thấy nét kiên định trong mắt cậu ta, đúng vậy cậu ta sẽ không, mà cứ cho là có ý định đó đi chẳng nữa thì đích thân anh sẽ phá nát nó trước khi cậu ta thực hiện.

“Bản thân anh là chồng tại sao không tự mình chăm sóc tốt cho cô ấy mà lại cố tình tránh mặt mỗi lần cãi vã rồi lo lắng nhờ người khác chăm sóc hộ” Alex không nhanh không chậm nói ra hết những gì anh ta nghĩ. Những lời này từ lần trước đó anh đã muốn nói ra nhưng nghĩ người kia sẽ tự có cách giải quyết của riêng mình. Vậy mà chuyện lại xảy ra một lần nữa, anh không muốn im lặng.

“CMN ai nói với cậu là chúng tôi cãi vã?” Anh mất kiên nhẫn mà nói tục

Anh ta im lặng nhưng trong lòng lại không ngừng lên án. Sao mà không biết được, chính cấp dưới đã gọi điện đến báo rằng cô ấy có đến công ty tìm giám đốc, sau khi biết anh có lịch công tác liền buồn bã quay về, còn có mặt mũi có phần nhọt nhọt như bị bệnh, Tôi đây có lòng báo cho anh biết vậy mà bị tình cảm ảnh hưởng tâm trạng nên chưa kịp nghe đã đuổi tôi ra khỏi phòng. Được thôi tôi cứ để mặc đó cho anh giải quyết, đến lúc đó đừng có lại nhờ tôi nghĩ cách xin lỗi.

“Bản thân là người ngoài cuộc, đừng nên nhiều chuyện. Vợ của tôi chưa đến lượt cậu quan tâm, đem cái gọi là tình cảm thăm thiết của cậu ra khỏi cô ấy ngay lập tức nếu không đừng trách tôi không nể mặt” Lần này anh không còn mặt bình tĩnh như vừa rồi, chỉ đơn giản ngồi đó hay tay đan vào nhau nhìn Alex bằng ánh mắt lạnh lẽo “Còn bây giờ, ra ngoài”

Sau khi Alex rời khỏi, anh ngã người ra sau ghế cầm lên khung ảnh hai người chụp chung trên bàn làm việc, đôi tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tươi cười của nó, vô thức ngẫm lại những lời vừa rồi của Alex.

Đặt điện thoại xuống, quán gia liền quay sang nhìn khuôn mặt tươi cười của nó “Như vậy được chưa?”

Nó gật đầu “Cảm ơn dì”

“Cô chủ, làm gì thì làm đừng để bản thân mình chịu thiệt được không?” Quán gia giúp nó vén tóc ra sau tai

“Con biết mình đang làm gì mà, đi đừng lo lắng”

“Vậy được, chúc cô chủ may mắn”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Thật Sự Trong Lòng Ta Vẫn Thăm Trách Con

Sân bay Charles-de-gaulle, Paris.

Giữa dòng người tấp nập di chuyển, một cô gái phương Đông xuất hiện với vẻ đẹp thuần khiết, kiều diễm như một điểm sáng khiến người khác không thể không ngoảnh lại ngắm nhìn. Một chiếc đầm voan họa tiết màu xanh lam nhạt, mái tóc gọn sóng màu cà phê qua vai buông xõa tự nhiên, gương mặt trang điểm nhẹ, nó mỉm cười gật đầu lịch thiệp với những ánh mắt đang dõi theo mình rồi nhẹ nhàng bước đi.

Xe dừng trước cổng lớn biệt thự Jade. Bước xuống xe nó yên lặng ngắm nhìn cảnh vật trước mắt, đây mới là lần thứ hai nó đặt chân đến, lần đầu là sau khi kết hôn một tuần lễ. Mọi thứ vẫn không thay đổi, vẫn khiến nó bị thu hút. Nhớ lần đó khi anh bắt gặp ánh mắt này liền ôm lấy nó nói ‘Về đây sống, thế nào?’. Nó đương nhiên thích nơi này nhưng ‘Em vẫn thích căn nhà của chúng ta hơn’

Anh hứng thú hỏi ‘Ồ vì sao vậy?’

Nó không nói gì chỉ nhìn anh cười nhẹ, sau đó liền được anh siết chặt trong vòng tay, bên tai vang lên giọng nói ấm áp đó “Bà xã, gả cho anh rồi em sẽ là người vợ hạnh phúc nhất”

Anh đã hứa rồi mà, vậy tại sao lại để em buồn thế này chứ?

Không bao lâu sau cổng lớn tự động được mở ra, tiếp đó là rất nhiều người có cả nam lẫn nữ đi đến cung kính cúi chào nó. Chỉ kịp mỉm cười với họ đã nghe thấy tiếng gọi đầy vui mừng “Con gái của ta” người này không ai khác ngoài bà mẹ chồng vĩ đại của nó.

Giao hành lý cho một nữ giúp việc gần đó rồi nhanh chóng chạy đến ôm lấy bà “Mẹ, con đến thăm người đây”

Thấy nó chân mang giày cao gót chạy đến bên mình, bà Thanh không khỏi hốt hoảng vội đỡ lấy. Trời đất, trong bụng con đang chứa cục cưng bé nhỏ ta yêu quý nhất đó, phải thật cẩn thận chứ. Đương nhiên bà đây chỉ là nói trong lòng chứ nói ra bằng miệng bà vẫn chưa có đủ tự tin, đành nhỏ giọng trách cứ “Chậm thôi chứ nhờ ngã bị thương thì sao? Thằng quý đó sẽ không để cho mẹ đau. ... Nào mau mau vào nhà”

“Ba không có ở nhà ạ?”

Bà Thanh vừa nói vừa đưa cho nó ly sữa tươi “Ừ, ông ấy có hẹn gặp mặt với mấy ông bạn cũ”. Thấy nó còn chưa uống liền thúc giục

“Mẹ con không uống đâu ạ” Lắc đầu từ chối song thấy bà hơi nhủi mày lại, nó vội giải thích “Ngửi thấy mùi sữa con sẽ ghen mẹ ạ”

Bà Thanh thờ phào bắt giắc gạt đầu một cái, tuy nhiên khoảng vài giây sau liền gạt mình “Con... con vừa mới nói gì?”

Nó nắm lấy tay bà, giọng hơi chùng xuống “Mẹ, mọi người không cần giấu con nữa đâu... con biết cả rồi”

“Là nó nói cho con biết?” Bà Thanh ngạc nhiên hỏi nó, trong đầu không ngừng suy nghĩ chắc chắn không phải bởi thằng bé đã mất công giấu vậy tại sao lại sớm nói ra huống hồ thằng bé là không muốn vợ mình suy nghĩ nhiều.

Ít nhất trước đó nó vẫn luôn mang cho mình một chút hi vọng rằng ba mẹ đều chưa biết chuyện này, để khi nó thông báo mọi người sẽ cùng vui mừng biết bao, vậy nhưng thực tế lại khiến nó thất vọng rồi “Mẹ, bản thân con là phụ nữ lẽ nào lại không nhận ra hay sao?”

Ừ, đúng nha, một lý do quá đỗi đơn giản như này mà bà không để ý đến.

Tuy nhiên điều quan trọng bây giờ bà tò mò chính là “Hai đứa... giải quyết ổn thỏa chứ?”

Theo như con trai bà nói lúc trước, vì chuyện mang thai đã khiến hai vợ chồng không biết bao lần giận nhau, vậy thì sau khi nó biết mình bị gạt, hẳn giữa hai người phải có chuyện gì đó rồi. Nghĩ lại mới nhớ, con bé còn đến đây một mình....

“Mọi chuyện giống như những gì mẹ đang nghĩ đấy ạ... Không giấu gì mẹ, con và anh ấy cách đây không lâu đã cãi nhau một trận, cũng chưa có gặp mặt nhau.”

“Cái gì?” Bà Thanh giống như bị dọa liền đứng phắt dậy

Nó không mấy ngạc nhiên nhìn bà nói tiếp “Bản thân con đã làm sai... nên muốn đến đây để gặp mặt anh ấy nói một câu xin lỗi”

“Thằng bé đúng là có về đây nhưng không có về nhà, có lẽ là bận rộn ở công ty” Nói rồi bà ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay nó nhắc nhở “Vợ chồng to tiếng với nhau là chuyện bình thường nhưng đừng để chuyện này xảy ra nhiều, không hay đâu... Còn chuyện này nữa...”

Thấy bà ngập ngừng nó khẽ nói “Mẹ có chuyện gì cứ nói đi ạ”

“Con kết hôn cũng được gần hai năm rồi bây giờ vẫn không muốn có con thì thật không hay... Mẹ biết sinh con là một chuyện không hề dễ dàng nhưng Tuấn nó vẫn bên con mà đâu phải con không thấy nó yêu thương mình như thế nào. Thằng bé vì chuyện của con mà rất khổ sở, bản thân là mẹ của nó nhìn thấy một màn như vậy ai mà không xót, thật sự mà nói trong lòng ta vẫn thầm trách con, bởi ta nghĩ người mẹ nào cũng muốn sớm được ôm cục cưng trong lòng...”

Nói rằng bà yêu thương cô con dâu này hết mực nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể nào không để bụng khi đứa con trai của bà buồn vì vợ nó.

Lời bà nói nhẹ nhàng, đương nhiên không có ý gì chỉ trích nhưng khi nghe từng câu từng từ ấy trong lòng nó có cảm giác rất khó chịu... nói đúng hơn là ảm ức, mặc dù nó biết bản thân mình không có tư cách đó, rằng nó cũng sai. Ai tiếp xúc thân quen sẽ biết nó thuộc tuýp người đánh không khóc, mắng mỏ cũng không khóc, nhưng sẽ rơi nước mắt vì những lời nói ngẫu nhiên ảnh hưởng vào tâm lý. Chính vì vậy lời bà Thanh vừa dứt nó không kìm chế được mà cúi đầu rơi nước mắt... trong yên lặng.

Đương nhiên bà Thanh sẽ không nhận ra nếu không nhìn thấy đôi môi nó đang bị cắn chặt đến trắng bệch, tiếp đó vết ướm trên mặt nó bắt đầu khiến bà hoảng hốt “Linh, con sao vậy? Sao lại khóc thế? Mẹ... mẹ không có ý trách con mà... mẹ xin lỗi mau nín đi”

Nó lắc đầu nhưng vẫn không ngừng khóc.

“Mẹ xin lỗi, mẹ không nên nói những lời như vậy.. Đừng khóc nữa, không tốt cho cục cưng đâu” Bà Thanh vội ôm lấy nó dỗ dành, trong lòng không ngừng mắng chửi bản thân biết rõ phụ nữ có thai sẽ dễ bị xúc động vậy mà còn dám nói những điều không nên.

“Mẹ... con không có gì đâu... mẹ đừng lo lắng”

Không lo mới lạ đó, nó cứ khóc như này đúng là một đòn chí mạng đối với bà, không biết làm gì hơn ngoài việc áy náy nhìn nó.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng nó cũng thản nhiên hỏi bà “Chồng con thật là không có về nhà ạ?”

“Ừ ta còn vốn tưởng cả hai đứa về nhà cùng nhau nữa.”

“Vậy mẹ giúp con giấu nhé, đừng để anh ấy biết con đến đây.... Con muốn cho anh ấy một bất ngờ” Nó cong môi cười

Bà Thanh thờ phào nhẹ nhõm một cái đưa tay xoa đầu nó “Tiểu công chúa....”

.....

Tháng 11, khoảng thời gian giao mùa thu - đông, thời tiết khá mát mẻ và dễ chịu. Vào thời điểm này thành phố Paris đẹp như một bức tranh, tràn ngập

sức sống với biển lá vàng, với những lễ hội.

“ giám đốc, cô Lucy tập đoàn K muốn gặp anh”

Anh không hề có cảm xúc nào, cũng không dời mắt khỏi màn hình máy tính chỉ thấp giọng nói “ Lý do là gì?”

“ Hình như liên quan đến dự án hợp tác lần trước” Sự xuất hiện của người này khiến Alex cũng hiểu được tám, chín phần mục đích. Có lẽ anh cũng nhận ra, vậy mà....

“ 20 nữa, phòng họp” Ngắn gọn, lạnh nhạt, đây chính xác là tác phong của anh. Thế nhưng quan trọng là ở nội dung, chính nội dung khiến ngay cả người trợ lý như Alex cũng không hài lòng, là anh ta không biết? hay cố tình?

Từ lúc nghe rằng anh đồng ý gặp mặt mình, Lucy không biết đã tự cười một mình không biết bao nhiêu lần. Cảm giác khi ở gần anh lúc trước vẫn khiến cô ta nhớ nhưng, một người đàn ông tuyệt như vậy không thể để tuột mất được.

Âm thanh bước chân vang lên, Lucy vội quay đầu liền bắt gặp người đàn ông mình mong đợi trong bộ vest đen sang trọng, thân hình cao lớn bước ngay một lại gần thì không khỏi vui mừng muốn chạy đến gần hơn, anh vẫn vậy luôn đối với cô là một cảm xúc duy nhất- lạnh, nhưng cũng chính điều này lại khiến anh trở lên càng cuốn hút. Nghĩ là làm, Lucy đứng phắt dậy rào bước đến bên anh thật nhanh, có điều. . .

“ Giám đốc Lucy, mong cô về đúng chỗ ngồi của mình” Một câu nói lạnh lẽo của anh như tạt một gáo nước lạnh vào đôi phương

Lucy trong lòng có bức bối nhưng vẫn tươi cười nghe theo, thấy anh ngồi xuống liền mở miệng nói “ Anh sống có khỏe không?”

Anh nhìn thẳng vào đôi phương với ánh mắt chứa đầy chán ghét “ Nếu cô Lucy đến chỉ để nói những vấn đề không liên quan thế này thì thật xin lỗi tôi không rảnh” Dứt lời anh liền đứng dậy, sai bước đi về cửa phòng họp

“ Tôi... tôi đến để thương lượng chuyện làm ăn với anh” Thấy anh rời đi Lucy trở lên khản trương.

Anh lười biếng xoay người ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, cách Lucy khá xa, nhàn nhạt mở miệng “ Nói đi”

“ Tôi là muốn chúng ta hợp tác một lần nữa về dự án Times sắp tới. Lần trước hiệu quả đạt rất cao nên lần này tôi rất mong chờ”

“ Vậy sao? Tôi lại không cảm thấy việc hợp tác giữa chúng ta là đúng đắn” Anh nhếch môi cười nhạt.

Lucy không hiểu nhìn anh “ Ý anh là gì?”

Anh nhún vai thản nhiên nói “ Đơn giản chỉ là lợi ích đem lại cho tập đoàn T&L không có gì đáng bất ngờ, đừng tưởng rằng tôi không nhìn ra được mục đích của việc hợp tác lần trước của tập đoàn K, muốn dựa vào đôi phương để đánh bóng thương hiệu sao?.... Tôi thấy tập đoàn K ôn đây chứ, lại phải dùng đến chiêu này?”

Cố tình lôi kéo cánh nhà báo đến theo dõi từng chút tiến độ của việc hợp tác để tăng độ nổi tiếng, nhất là cố ý để phóng viên chụp được những bức ảnh giống như thân mật kia. . .

Đáng chết đã vậy còn để bà xã anh nhìn thấy nữa, lần đó anh bỏ qua không tẩy chay bởi nể mặt ba cô ta có quen biết với ba anh vậy mà lần này còn không biết điều dám vác mặt đến đây nói hai chữ ‘hợp tác’.

Lucy bị nói trúng, khuôn mặt trắng bệch không thốt lên được chữ nào.

Lần này anh dứt khoát đứng dậy, dùng giọng nói chế nhạo “ Muốn tập đoàn tiến xa hơn thì đừng có dùng mấy chiêu cũ rích này, nếu không người khác lại cho rằng tập đoàn K nổi lên là nhờ việc bám lấy tập đoàn khác”

Trước khi bước ra khỏi phòng họp anh vẫn không quên lạnh lùng nhắc nhở đôi phương “ Cô cũng biết rồi đấy, tôi đã kết hôn. Vậy nên đừng có cố làm cho mình trở thành trò hề trong mắt người khác”

Anh vừa mới đi ra khỏi, Alex ngay lập tức đã bước vào “ giám đốc Lucy, để tôi tiễn cô”. Con tức giận của cô ta chưa kịp phát tiết đã bị thẳng thừng đuổi đi điều này khiến người trọng sĩ diện như cô ta đương nhiên không chịu được. Nhưng không chịu được cũng vẫn phải nuốt xuống thôi, bởi cô ta biết mình không thể chọc đến ai.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Khi Khi Nó Tìm, Anh Đều Biến Mất

Tại sảnh lớn tầng một, tất cả các nhân viên tập trung thành một đám đông lớn, người đi qua hay đi lại, vừa tới công ty hay phải ra ngoài đều bị khơi dậy nỗi tò mò mà đi tới khiến đám đông ngày càng chật chội, tất cả đều vây quanh một cô gái thành vòng tròn giống như khán giả đang thưởng thức màn biểu diễn của người nghệ sĩ đường phố. Sự xuất hiện của nó khiến tất cả mọi người kinh ngạc, nếu là trước đây khi nhìn thấy nó với tư cách là thư kí của tổng giám đốc mỗi người sẽ có một thái độ khác nhau, người thì gật đầu qua loa, người tươi cười tán dương, còn có người ganh ghét mỗi lần thấy nó xuất hiện cùng người kia. Một lễ cưới tất cả liền thay đổi. Đầu đầu cũng là sùng bái, nâng nó lên tận chín tầng mây xanh, không biết nên cười hay nên khóc nữa.

Đây là lần đầu tiên nó xuất hiện tại đây với tư cách bà xã của giám đốc

“Anna, Anna cô dạo này có khỏe không vậy?”

“Cô mất trí rồi đúng không? Phải là phu nhân, là giám đốc phu nhân” Cô nhân viên này sau khi nhắc nhở người kia liền cười với nó “Giám đốc phu nhân cô ngày càng xinh đẹp nha, tôi thật sự ganh tỵ đó”

“Tôi nhớ cô lắm có biết không? Sao giờ mới trở lại?”

“Anna mau cho tôi ôm một cái, ôm một cái nào” Vừa nói cậu ta liền đi đến gần nó, mở rộng vòng tay, nhưng đến khi còn cách nó ba bước đã bị mọi người đẩy ra

“Đã bảo cô ấy giờ không còn là Anna nữa rồi mà, tai cậu có vấn đề à? Còn nữa cậu có tin tôi báo chuyện này lên với sếp không?”

Anh chàng vội sợ xanh mặt “Ấy ấy chỉ là đùa là đùa thôi mà. Giám đốc sẽ giết chết tôi mất” bản thân anh ta còn muốn ném trái hết những hương vị của cuộc sống nữa cơ. Có ai biết được ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người con gái này sánh vai cùng tổng giám đốc bước vào phòng họp đã khiến tim anh ta đập loạn nhịp, khuôn mặt tươi cười ấy đúng là một nhát dao trí mạng. Cảm thấy bản thân mình cũng đủ tiêu chuẩn : có nhiều người theo đuổi, là trưởng phòng của một bộ phận, gia cảnh khá giả, ... liền lấy hết can đảm đi tỏ tình nhưng ai mà ngờ được mình lại được chứng kiến tận mắt cái nhìn thâm tình cùng nụ hôn tràn miên của vị giám đốc vĩ đại dành cho cô gái xinh đẹp trong ngực. Tình cảm vừa mới chớm nở đã nhanh chóng bị vùi dập.

Nó mỉm cười nhìn anh ta sau đó nhẹ nhàng nói “Mọi người đừng khoa trương quá như vậy, cứ gọi tôi một tiếng Anna như trước đây là được rồi”

“Ấy sao có thể chứ, sếp sẽ xử chúng tôi nặng đó”

Nó cười trừ sau đó hỏi “Ừm tôi đến đây tìm anh ấy, có thể chứ?”

Lúc này lực chú ý liền đặt hết lên hộp giữa nhiệt trên tay nó, rồi lại nhìn đến bộ đồ trên người nó, áo hoodie rộng màu đen, quần short cùng màu bên trong, từ trên xuống dưới đều là màu đen làm nổi bật lên đôi chân trắng nõn. Style kiểu này đáng yêu thì có đáng yêu nhưng gọi cảm cũng không thể không có.

Ánh mắt sẫm soi ngày càng lần tới nó chỉ biết cười xấu hổ “Ở nhà tôi hay mặc như vậy, khó coi lắm sao?”

Một người lắc đầu “Đâu có không hề khó coi một chút nào” Sau đó nói “Cô tìm giám đốc phải không? Anh ấy không biết có đây không nữa”

“Gi mà có hay không chứ, sếp chắc chắn là ở đây rồi, hai vợ chồng họ chắc chắn đã hẹn trước. Cô xem cô có ngực không cơ chứ.”

Mọi người đều vui vẻ cười ồ lên, chỉ mình nó cố nặn ra nụ cười nhàn nhạt “Vậy tôi đi trước nhé” sau đó không chần chừ xuyên qua mọi người bước đến thang máy riêng dành cho giám đốc trước bao ánh mắt ngưỡng mộ.

Bước ra khỏi thang máy nó mang theo sự khẩn trương cùng háo hức đi đến phòng làm việc của anh. Trước đó bên trong thang máy nhìn con số cứ lần lượt thay đổi, nó đã suy nghĩ rất nhiều, còn có ‘tập rượt’ nhiều lần. Nó sẽ chạy thật nhanh đến ôm chặt lấy anh không buông, nói xin lỗi với anh, nói rằng nó rất nhớ rất nhớ anh, còn có nó yêu anh, không muốn anh buồn lòng, đến lúc đó anh cũng sẽ thử dài xoa đầu nó như mọi khi rồi nói ‘ngốc ạ anh không có giận em’. Cứ nghĩ đến viễn cảnh này nó vô thức cười hạnh phúc.

Nhưng là đẩy cửa vào đều không thấy ai, căn phòng trống không, văn kiện trên bàn cũng không có, mọi thứ đều gọn gàng giống như...

“Cô Trương, là cô sao?” Là giọng của một người đàn ông

Nó xoay người lại rồi mỉm cười với đối phương “Peter chào anh”

Peter cũng gật đầu một cái rồi hỏi “Cô tìm tổng giám đốc sao?”

Nó gật đầu “Nhưng có về anh ấy không có ở đây thì phải?”

“À giám đốc đi công tác ở thành phố Marseille trong ba ngày...” Ngẫm một lúc anh nói tiếp “Hôm nay... Hôm nay sẽ quay về”

Nó có hơi chột dạ nhưng vẫn tươi cười “Ồ thật trùng hợp nha.... Vậy tôi ở đây đợi anh ấy, anh cứ làm việc tiếp đi đừng để ý đến tôi”

Peter cẩn thận hỏi lại “Cũng không chắc chính xác thời điểm nào sếp mới quay lại, hay để tôi báo với anh một tiếng nhé?”

“Đừng, tôi không muốn quấy rầy anh ấy làm việc”

“Vậy được, cô Trương cần gì cứ căn dặn, tôi ra ngoài trước” Peter sau khi đóng cửa phòng lại mới tự thức mắc, giám đốc đi công tác lại không báo với vợ một tiếng sao?

.....

“Giám đốc xảy ra một số trục trặc nhỏ nên chuyến bay phải dời lại khoảng 6 tiếng” Alex cung kính báo cáo

Anh nhìn đồng hồ một chút, 2 giờ chiều “Không vội, có thể xem xét tiếp tục cuộc hẹn với RT”

“Tôi lập tức liên lạc”

Anh ngả người ra sau ghé mặt nhắm mắt lại, hình ảnh nó tươi cười lại hiện lên trong đầu. Bà xã, em với con có ngoan không... Nhớ anh không?

.....

Ngồi thẳng người, ôm chặt hộp giữ nhiệt đặt trên đùi, tư thế này đã duy trì được rất lâu rồi. Nó có buồn ngủ, rất rất muốn ngủ, cũng rất mệt, muốn nghỉ ngơi nhưng chỉ nghĩ đến một lát nữa được gặp anh, liền bắt chấp ngồi đợi.

Peter gõ cửa một tiếng rồi bước vào giọng nói chứa đựng sự ngạc nhiên “Cô Trương cô vẫn còn ở lại sao?”

“À tôi vẫn đang chờ anh ấy” Nó vừa nói tay vô thức đặt lên bụng

“Muộn như vậy rồi...” Peter giờ đồng hồ lên nhìn, sau đó hơi ái ngại “Tôi quên không báo cho cô biết, mới vừa rồi trợ lý Alex có gọi báo rằng chuyến bay của giám đốc phải dời lại vài giờ nên cũng có thể sẽ không quay về công ty. Hoặc có thể anh ấy đang chờ cô ở nhà cũng nên?”

Nó nghe vậy liền đứng dậy mỉm cười nhẹ “A anh nói đúng, có lẽ anh ấy đang đợi tôi ở nhà... Vậy tôi xin phép đi trước”

Chính vẻ mặt cổ to ra vui vẻ cùng câu nói vừa rồi đã bán đứng nó. Anh có thể nhìn thấy người con gái trước mặt đang thầm roi lệ

“Đề tôi đưa cô về”

“Không cần đâu, tôi có xe riêng đợi bên dưới mà. Cảm ơn anh” Khi nói ra câu này, trong lòng nó cũng tự thấy bản thân mình buồn cười, xe riêng gì chứ, nôn nóng muốn gặp anh nên vội vàng bắt taxi tới, còn có bụng vẫn chưa ăn gì.

“Vậy được, tạm biệt”

“Tạm biệt”

Paris về đêm đẹp như một bức tranh, cả thành phố sống dậy, tấp nập người qua lại. Bước một mình trên đường phố, nó lặng ngắm nhìn những cặp đôi đang nắm tay nhau cười nói hạnh phúc liền cảm thấy vô cùng ghen tỵ. Nếu như anh ở đây chắc chắn hai người sẽ còn hạnh phúc hơn mấy người đó, anh sẽ mở rộng áo khoác bao trọn nếu nó thấy lạnh, sẽ công khi nó thấy mỏi, sẽ nắm chặt tay nếu nó không theo kịp. Nhưng thật đáng tiếc, anh vẫn không ở đây, nó lại tự mình mơ tưởng nữa rồi sao?

Nó cảm thấy giữa mình và anh vẫn luôn có một khoảng cách mặc dù không lớn nhưng đủ để khiến cả hai thêm xa cách. Tại sao cứ mỗi lần nó muốn tìm, anh đều biến mất. Mỗi khi hiểu lầm, anh lại luôn là người để nó một mình và mỗi khi nó khóc, anh đang ở đâu?

Sau khi kết hôn, nó đã từng tự hỏi rất nhiều rằng liệu mình và anh có thật là hợp nhau hay chỉ là sự ngộ nhận giống như trước đó. Liệu cuộc hôn nhân này có thật sự đúng đắn? Đương nhiên ngay sau khi nghĩ như vậy mỗi lần nó sẽ tự chửi mắng bản thân không biết quý trọng hạnh phúc hiện tại, lại luôn nghĩ ngợi lung tung những điều khiến anh buồn.

Nhưng tại sao khoảng cách lại càng lớn như vậy, khiến những suy nghĩ kia lại ủa về lấp đầy trong tâm trí nó, từng việc từng chuyện đều chứng minh những điều đó đang trở lên đúng đắn.

Chẳng biết từ bao giờ hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má. Nó đương nhiên là người trọng sĩ diện, nếu nó sai sẽ xin lỗi, nhưng nếu không phải chỉ mình nó sai sẽ chẳng bao giờ hạ thấp mình mà mở miệng nói một câu xin tha thứ cả. Nhưng đối tượng lại là người nó yêu thương nhất, đương nhiên đáng, chỉ là cơ hội luôn... không có. Cảm giác giống như bị bỏ rơi, thật sự đau đến nghẹt thở.

.....

Bên ngoài trời mưa lớn rất khó khăn khi di chuyển nên khi anh cùng Alex trở về công ty cũng đã khoảng gần 11 giờ đêm.

Làm việc suốt một khoảng thời gian dài tất nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi. Anh mang theo đôi mắt hằn hắc những tơ máu đi lên phòng làm việc

“Giám đốc sao anh lại về đây?” Sự xuất hiện của anh khiến Peter giật mình

“Công ty của tôi, muốn về căn cẩu quản sao?”

“Tôi đương nhiên không có ý đó” Peter vội xua tay sau đó ấp úng “Chỉ là...”

Anh lạnh lùng lên tiếng “Nói”

Peter không nhanh không chậm nói với anh “Cô Trương đã ở đây đợi anh từ buổi trưa, tôi vốn tưởng anh sẽ về nhà với cô chứ”

Anh lần này bị dọa thật sự, ba giây sau liền chạy nhanh vào phòng làm việc. Đẩy cửa ra không hề nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé kia, đang trong lúc thất vọng liền nhìn thấy hộp giữ nhiệt trên bàn. Là món canh gà anh thích ăn... nhưng nó đã nguội mất rồi, có lẽ là đã để quá lâu.

“Cô ấy đợi anh rất lâu, hình như rất muốn gặp anh” Peter nhớ lại vẻ mặt háo hức của nó

“Cô ấy đâu rồi?”

Peter nhẹ giọng nói “Cô ấy về rồi... lúc cô ấy đi có từ chối để tôi đưa, nói có tài xế xe riêng đợi bên dưới nhưng lại để tôi bắt gặp cô đi bộ một mình, còn có vẻ mặt rất buồn bã. Sếp, hai người...”

“Cô ấy về được bao lâu rồi?” Không để Peter nói hết anh đã lớn tiếng hỏi

“Chắc khoảng được 20 phút rồi”

“Mẹ kiếp” Anh giận dữ chửi thề rồi lao nhanh ra khỏi phòng không quên nhìn Peter với ánh nhìn chết chóc. CMN chờ tôi tìm được người sẽ đánh tàn phế cái đồ ngu xuẩn nhà cậu.

Peter khẽ rung mình nhìn Alex, mà anh ta chỉ cười chế giễu vỗ vai anh hai, ba cái rồi đi khỏi. Anh thầm khóc ròng “Mau nói tôi biết mình đã gây ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Em Cứ Thế Đây, Anh Chết Mất

Anh lái xe với tốc độ nhanh nhất mặc kệ trời mưa gió lúc này quan trọng nhất là phải tìm ra nó. Anh biết nó không có nhớ đường, anh biết nó cũng không nói được tiếng Pháp nhiều, anh cũng biết không gặp được anh nó thất vọng đến thế nào. Nó vì anh mà một mình mang thai bay đến đây tìm vậy mà anh còn dám nghĩ nó không hề quan tâm đến mình, chỉ anh tự mình đa tình. Lúc này anh thật muốn tự sát cho mình hai bạt tai, nó mà có chuyện gì anh sẽ tự tay giết chết chính mình.

Mưa như trút nước. Sắc mặt anh ngày càng kém, mày nhíu chặt lại hai tay nắm chặt lấy vô lăng đến nỗi gân nổi cả lên. Điện thoại này giờ đều không liên lạc được, cũng còn may mắn rằng không có sấm chớp nếu không hẳn nó sẽ cực kỳ sợ hãi. Có lần anh phải xử lý một vài chuyện nên tận khuya vẫn còn trong phòng làm việc, hôm đó trời cũng mưa lớn như thế này, chớp lóe sáng cả bầu trời kèm theo tiếng sấm lớn khiến người khác giật mình, anh sợ nó ngủ không yên nên vội trở về phòng ngủ nhưng ai ngờ vừa mới mở cửa phòng làm việc ra đã thấy nó hai tay ôm chặt lấy đầu gối run rẩy ngồi một góc. Vô cùng hoảng hốt anh vội vàng bế nó lên rồi ôm chặt lấy, liền phát hiện nước mắt giàn giụa trên mặt, mồ hôi cũng rịn ra còn có trên môi vẫn còn rơm rớm chảy ra từ vết cắn.

Đồ ngốc đó đích thực rất sợ hãi nhưng lại không muốn phiền đến anh làm việc nên chỉ biết ngồi bên ngoài cửa đợi. Khi đó cổ họng anh nghẹn ắng lại, không thể thốt lên lời, cô nhóc này rất rất rất ngốc.

“Con trai cuối cùng cũng chịu gọi cho mẹ một cuộc rồi hả? Mẹ lại tưởng con có chuyện gì giận dữ mẹ đến nỗi không thèm về nhà nhìn mặt lấy một lần” Bà Thanh nhận máy rồi khẽ mắng

“Vợ con có ở nhà không?”

Bà Thanh sững sờ trong giây lát “Ồ vợ con sao lại hỏi mẹ, mẹ đâu biết gì đâu” Bà không quên mình đã hứa với nó sẽ giữ bí mật với anh chuyện nó đến đây.

“Con hỏi một lần nữa vợ con có ở đó không?” Anh mất hết kiên nhẫn mà lớn tiếng

“Nó... nó ra ngoài tìm con từ sáng còn gì” Giọng nói càng trở lên lo lắng “Nó... Con bé xảy ra chuyện gì rồi?”

“Mẹ lập tức điều người đi tìm mau lên, cô ấy mất tích rồi”

“Cái gì?!” Bà Thanh kinh hãi hét lên. Con bé... con bé đang mang thai đó.

.....

“Gấu, anh có thích trẻ con không?” Bảo Hân ngồi trên giường vô thức nhìn anh

Đức Anh nãy giờ ngồi trên sofa chăm chú vào laptop nghe thấy câu này lập tức đóng lại bước đến ngồi cạnh cô giọng xấu xa cất lên “Em sẽ sinh con cho anh sao?”

Bảo Hân vẻ mặt vô cùng thản nhiên “Đương nhiên, cưới thì cũng cưới rồi không sinh con cho anh vậy anh muốn em sinh cho thằng khác sao?”

“Em mà vợ vẫn, anh cho em đẹp mặt”

Cô phì cười ôm lấy cổ anh “Vậy anh thích con trai hay con gái?”

Đức Anh vờ suy nghĩ rồi ôm chặt lấy cô “Anh thích mỗi em” nói xong liền cúi đầu hôn lên đôi môi mềm

Tránh khỏi nụ hôn gấp gáp kia cô liền nũng nịu “Em là đang nghiêm túc”

“Thì anh cũng đang rất nghiêm túc còn gì” Nhận được cái trừng mắt của người kia anh liền thờ dãi “Được rồi được rồi. Cả trai hay gái anh đều thích cả, chúng đều là con của hai chúng ta. Có điều trước mắt anh vẫn muốn có con gái trước, con gái luôn ngoan ngoãn nghe lời bố. Chẳng hiểu sao anh lại có niềm tin mãnh liệt rằng nếu em sinh con trai anh sẽ bị thiệt thòi...”

Bảo Hân không khỏi buồn cười “Thiệt thòi như nào nói nghe xem”

“Thì đó, nó tiểu quỷ nó sẽ ngày ngày bám lấy em, sẽ là một tên phá đám lợi hại. ... Nhiều lắm tốt nhất nghe anh, anh vẫn muốn bình yên trước đã”

Bảo Hân cười nhẹ sau đó hỏi anh “Anh nghĩ xem tại sao con heo Nấm đó lại mặc cảm với việc sinh con như vậy?”

Anh lắc đầu nói với giọng lười biếng “Anh chịu thôi, cũng chẳng biết vì sao cả... Chỉ là suy nghĩ đầu tiên của anh khi nghe đó là ‘Con nhóc này đúng thật lại lên con’.”

Bảo Hân nhũn mày nhìn anh, giọng quở trách “Cũng may đây mới là suy nghĩ nếu không nó sẽ buồn lắm anh hiểu không?”

Biết là đùa nhưng trong hoàn cảnh đó nghe được câu này ít nhiều sẽ bị tổn thương.

“Ừ ừ anh đâu có dám nói, em nghĩ xem nếu nói ra liệu anh có còn nguyên vẹn body cùng gương mặt đẹp trai này để ngồi đây trưng ra cho em hay không?”

“Em hiểu nó, nó luôn làm chuyện khó hiểu khi có chuyện riêng. Chắc chắn con nhóc này có tâm sự, mai em phải đi tìm nó hỏi cho rõ” Bảo Hân nắm chặt tay kiên định nói

Đức Anh xoa đầu cô vợ “Tiếc quá em không còn cơ hội rồi”

“Sao vậy?”

“Anh vừa mới tìm họ tán gẫu đây, kết quả cả hai người lại chơi trò đuổi bắt tình yêu cùng nhau sang Pháp rồi”

Bảo Hân hơi xụ mặt xuống “Chán thật đấy” Đức Anh cười xấu xa một tiếng rồi đề cô xuống giường, bàn tay bắt đầu không nhân rồi một tay treu chọc cô một tay cời cúc áo.

“Anh... làm cái gì a?”

“Khi không lại hỏi anh có thích trẻ con không, chẳng phải là muốn gợi ý anh cùng ‘sản xuất’ hay sao? Còn đồ mặt cái gì?”

Bảo Hân lắp bắp mở miệng “Em... em chỉ hỏi thế thôi chứ đâu có ý gì đâu anh. Với lại em... em còn chưa... ừm” Chưa kịp nói hết đã bị môi anh chặn lại mãnh mẽ, bên tai là hơi thở nóng rực “Bà xã anh đã biết cái đó của em hết từ hai hôm trước rồi, dám to gan lừa anh phải có gan chịu phạt”

“!!!”

.....

Trời cũng đã tối muộn, mưa ngày một lớn thêm, gió thổi mạnh tạt ra những âm thanh nghe ghê rợn, không còn ai ra ngoài vào giờ này nữa cả, tình cảnh này sớm đã dọa nó toàn thân run rẩy, trán rịn mồ hôi. Nó nhớ mình cảm thấy buồn muốn tìm một nơi nào đó để giải tỏa, cứ lang thang bước đi không nghĩ đến sẽ bị lạc. Nơi này rất xa lạ, xung quanh đây là một khu nhà cổ, dường như không có người ở tại đây, nó chỉ có thể nhìn được bằng một chút ánh sáng thừa thớt của cột đèn lớn cách đây chừng bảy, tám ngôi nhà. Bụng do nhiễm lạnh nên nhói đau suốt, còn có chút choáng đầu, nó không còn sức đứng dậy mà ngồi thụp xuống ôm lấy chân tự ủ ấm cơ thể. Điện thoại lại đứng lúc hết pin, không thể gọi đi. Nó không chắc anh có đến tìm được nó hay không nhưng hiện tại nó không muốn hy vọng thêm gì cả, tuyệt vọng đã lấp đầy suy nghĩ, anh và nó nếu đã lạc thì khó có thể tìm được nhau, bản thân không muốn bị tổn thương nên không dám mong mỗi điều gì.

Sợ hãi vô cùng nhưng nó không dám khóc, không dám lo lắng, cố gắng kìm lại hoảng hốt trong lòng, nó nhẹ nhàng đưa tay xoa bụng. Nếu là trước đây có thể nó sẽ liều mạng chạy băng qua trời mưa để tìm đường về nhà, nhưng trong bụng còn đang có đứa bé thì làm sao có thể đây. Còn có tâm trạng của nó trong thời gian này cũng không thể gọi là khá, đợt điều trị vẫn còn chưa kết thúc, ít nhiều sẽ ảnh hưởng.

Giờ phút này nó chỉ mong sao bản thân có thể cảm cực để đứa bé không có chuyện gì vậy là tốt rồi.

Đột nhiên không gian vang lên tiếng xe, ánh sáng từ đầu rọi thẳng tới chỗ nó, sau đó là tiếng phanh gấp, tiếng đóng cửa xe rất mạnh, người này hẳn đang rất nôn nóng đi. Nãy giờ nó vùi đầu vào đầu gối, còn có lấy tay che mắt khi có ánh sáng đột ngột nên không nhìn thấy rõ người đến là ai, cho đến khi tiếng bước chân gấp gáp ngày một gần sau đó là dừng lại hẳn nó mới chậm rãi mở mắt. Đôi giày ướt đẫm nước mưa mang theo vẻ quen thuộc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi rồi từ từ ngẩng đầu lên.

Người đàn ông cao lớn, áo quần cùng mặt mày đều dính mưa đang nhìn nó với đôi mắt đầy tức giận.

“Còn không mau đứng lên cho anh” Anh không kiềm chế được mà lớn tiếng. Có trời mới biết khoảnh khắc bất gặp bóng dáng nhỏ bé cuộn mình núp dưới hiên một cửa hàng cũ đã khiến đầu óc anh như nổ tung.

Nó thu lại vẻ kinh ngạc trong ánh mắt, im lặng một hồi sau đó chậm rãi đứng dậy, do ngồi quá lâu nên hai chân mềm nhũn mắt thẳng băng phải nhờ đến cái ôm của anh mới có thể đứng vững.

“Trời đã trở lạnh ra ngoài sao không mặc thêm quần áo, bệnh rồi ai chịu trách nhiệm đây?” Anh vẫn chưa hết giận dữ “Về đây không báo với anh một tiếng, tự mình giấu giếm, hùa theo mẹ giữ bí mật, biết rõ bản thân không thuộc đường lại còn chạy lung tung. Em xem bộ dạng của mình thành cái gì rồi, nếu hôm nay lỡ như anh... không có tìm thấy em thì sao đây? Em có gánh nổi hậu quả không?”

Nó thản nhiên nhìn anh rồi cười nhạt giọng nói có chút run rẩy “Đúng nhỉ... Nếu không tìm được thì thế nào... Sẽ thế nào?”

Anh nhủ mảy ôm chặt bả vai nó “Em sao thế này? Đừng có làm anh sợ được không?”

“Anh... không phải đã bỏ đi không thèm về nhà với em hay sao.... Đi.. đi đi em không... không cần” Nó tựa đầu trên đôi vai ướt sũng nước của anh giọng nói đứt quãng, sau cùng liền mất đi tri giác.

.....

“Bác sĩ vợ tôi sao rồi?” Vừa nhìn thấy cửa phòng cấp cứu mở anh nôn nóng chạy tới hỏi

“Cô gái không sao, chỉ là cơ thể nhiễm lạnh còn có bị suy nhược nhẹ nên mới dẫn đến ngất xỉu, vừa rồi có sốt nhưng giờ ổn rồi. Hiện giờ cũng đã tỉnh, mọi người có thể vào thăm, tránh ôn ào ảnh hưởng đến bệnh nhân”

“Vậy còn đứa bé thì sao?” Bà Thanh lo lắng không thôi

“Người nhà đừng lo lắng đứa bé vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Sau này mọi người chú ý chăm sóc bệnh nhân một chút đừng để cô bị bệnh, còn có phải luôn giữ cho tâm trạng người mẹ thật tốt.”

“Cảm ơn bác sĩ” Bà Thanh thở phào nhẹ nhõm sau đó nói với anh “Mau vào trong với con bé đi”

Anh gạt đầu sai bước vào bên trong. Bà Thanh nhìn theo bóng con trai chỉ biết lắc đầu, cả hai đứa này thật khiến người khác giật mình choáng váng.

Bên trong phòng bệnh trắng toát, nó ngồi dựa lưng vào thành giường thẫn thờ nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Bước chân của anh không hề chậm rãi nhẹ nhàng nhưng cũng không khiến nó may mắn quan tâm, tiếp tục chìm đắm trong yên tĩnh.

“Em tỉnh rồi, có thấy nhưế đầu, không khôe chỗ nào không?”

Nó quay qua nhìn anh nhưng một mực không nói

“Muốn uống nước không, anh lấy cho em?”

Nó im lặng lắc đầu, nước mắt bỗngưng chảy xuống hai hàng khiến anh không khỏi giật mình vội vàng ôm lấy nó “Bà xã em nói câu gì đi, cứ thế này anh chết mất”

Nước mắt cứ thế chảy xuống, nó bỗngưng há miệng cắn thật sâu trên bả vai anh như để kìm chế run rẩy, sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phái Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Nó Chạy Mất Rồi

Anh đau lòng ôm chặt lấy nó “Không sao, không có việc gì... anh ở đây rồi”

Anh ở đây rồi, không dám xa nó một bước nào nữa bởi cảnh tượng tối hôm qua đủ khiến anh sợ chết khiếp. Nhìn nó cứ như một con búp bê vô hồn thể này tìm anh như bị bóp nghẹn.

Một hồi lâu sau nó mới nhả miệng ra, phản chiếu trong đôi mắt ngấn lệ là vết máu trên vai áo của anh. Anh mặc áo sơ mi trắng nên màu máu đỏ lan rộng nổi bật, như một đóa hoa kinh diêm khiến người khác giật mình, điều này cũng đủ biết được vết cắn đó sâu như thế nào.

Nó đưa tay lên xoa nhẹ vết thương, vô thức lên tiếng “Có đau không?”

“Không có... một chút cũng không”

Đưa mắt nhìn anh với vẻ thê lương “Em không có phá thai”

Lời này khiến anh giật nảy mình, vội nắm chặt lấy bả vai nó “Em đang nói gì vậy? Chết tiệt, ai cho phép em có ý nghĩ đó?”

Đến giờ anh mới nhận ra sơ suất của bản thân, nếu như... nếu như trong khoảng thời gian anh không có ở nhà, nó vì nghĩ ngợi lung tung mà làm gì tổn thương đến mình lần nữa thì sao đây, con của anh... Mặc dù đã bố trí rất nhiều vệ sĩ âm thầm đảm bảo an toàn cho nó nhưng xác suất đúng là vẫn có thể xảy ra. Nghĩ đến đây anh liền muốn cho mình hai cái bạt tai.

“Vậy tại sao anh bỏ đi? Tại sao không có về nhà, không có gọi cho em?... À không, anh có gọi về nhưng lại là thông qua dì quản gia” Nó bỗng dưng bật cười “Đây là cách quan tâm đến em sao? Anh nói đi, em nên cảm thấy hạnh phúc vì những điều này sao?”

Thấy anh nhú mày không nói gì, nó chậm rãi tiếp lời, giọng nói mang theo yếu ớt “Chuyện ngày hôm đó em xin lỗi, là em có lỗi với anh, là em nhất thời nóng giận nói ra những điều khiến anh phiền lòng, em rất xin lỗi. Nhưng anh cũng biết mà, em không hề có ác ý, là ai trong hoàn cảnh của em cũng vậy thôi, cảm giác tất cả mọi người đều giấu mình không hề dễ chịu chút nào, còn nữa...”

“Anh hiểu, đây tất cả đều là sai lầm của anh, nếu không phải anh giấu mọi chuyện cũng không thành ra như vậy. Em đừng có trách bản thân, hôm đó không nói lời nào mà bỏ đi là anh sai, là anh không chăm sóc em chu đáo thật xin lỗi” Anh đưa tay lên lau sạch nước mắt cho nó xót xa nói “Nhưng anh cũng rất sợ, sợ phải nghe em nói những điều gì không hay. Anh không muốn vì mình mà em bị kích động, sẽ tổn thương em. Em đau lòng, em khóc anh còn đau hơn gấp bội có hiểu không?”

Nó buồn bã đáp “Đừng như vậy, anh chính là như vậy mới làm tổn thương em. Mỗi lần anh tránh mặt em sẽ khóc, sẽ đi tìm anh... Nếu tìm được thì không nói nhưng nếu không tìm thấy thì sao?”

“Anh sẽ tìm được em, nhất định” Anh kiên định đảm bảo thuận thế liền ôm lấy nó vào lòng nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại.

Nó mệt mỏi dựa đầu vào vai anh hồi lâu mới lên tiếng “Em muốn về nhà”

“Được, chúng ta cùng về”

Nó hơi đẩy anh ra lắc đầu khẽ nói “Em muốn về một mình, anh cứ ở lại làm việc đừng để ý đến em. Cho em chút thời gian yên tĩnh được không?”

Anh đương nhiên không đồng ý “Không được, em nhìn bộ dạng mình hiện giờ xem đến đi vài bước cũng ngã chứ nói gì đến chuyện khác. Nghe lời, chờ thân thể em khỏe hơn một chút, anh liền cùng em trở về được không?”

“Em đồng ý với anh sẽ ở lại đây đến khi thân thể khỏe hơn, nhưng em muốn tự mình về, em muốn một mình một chút, em sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt. Coi như em xin anh đây, còn có đám vệ sĩ anh phái đi bảo vệ cho em lẽ nào chỉ để lén lút theo sau làm trang trí?” Nó càng nói càng thể hiện thái độ không hài lòng

Thấy mày anh nhú lại, còn có dấu hiệu muốn nói, nó liền chen vào “Em không quan tâm anh có đồng ý hay không, anh cũng biết khi em đã nói ra thì sẽ làm bằng bất cứ giá nào, anh đừng có ép em”

Sặc mùi uy hiếp!!!!

Anh đương nhiên không muốn nhưng vẫn phải đầu hàng trước sự ngang bướng của nó đành buồn bực thỏa hiệp “Được được, mọi chuyện nghe theo em, nhưng nhớ phải làm đúng như lời đã hứa với anh chăm sóc tốt bản thân. Trước mắt chóng khỏi bệnh đã nếu không anh cho em đẹp mặt, còn có sau này cũng đừng hòng mở miệng xin xỏ bất cứ điều gì”

Nó gật đầu chắc nịch cười nhẹ, mới vừa khóc xong nước mắt đã hết nhưng vành mắt vẫn phẫm hồng, mặt mũi tèm lem vẫn còn vết nước y như một con mèo nhỏ.

Anh chôn mặt vào hõm vai nó khẽ sờ lên tiếng “Hai mẹ con đã khiến anh sợ chết khiếp có biết không?”

Nghe giọng anh mệt mỏi rõ ràng nó cúi xuống nhìn liền thấy anh hai mắt nhắm nghiền đã sớm thờ ơ đầu ngón tay vẫn ôm chặt nó không

buông, hẳn là với tính cách của anh đã không ngủ suốt một đêm để canh chừng nó cho xem. Hai mẹ con, nghe thật ảm áp, hương vị của một gia đình ba người thật sự rất tuyệt vời.

Nó cũng ôm lấy anh, vỗ nhẹ nhẹ “ Sẽ không để anh lo thêm nữa”

.....

Quả không sai, sau cơn mưa lớn lại là một ngày nắng đẹp.

Hàng loạt nhân viên trên tay ôm đầy tài liệu cùng cúi rạp người “ Chào giám đốc”

Anh mỉm cười gật đầu “ Chào buổi sáng”

Bộp, đồng giấy tờ sổ ghi chép trên tay ai nấy đều không hên mà cùng rơi xuống, tất cả đều há hốc miệng nhìn theo bước chân anh rời đi. Ôi mẹ ơi, giám đốc anh ấy cười kìa là là cười với chúng ta đó.

Ở cạnh anh suốt từ khi lái xe cho đến khi lên đến phòng làm việc, Alex cũng dường như không tin nổi vào mắt mình, không thể tin nổi anh ta cười suốt từ lúc đó đến giờ, chưa kể khi ngồi trong xe còn yêu cầu mở nhạc trong khi trước đây mỗi lần nghe thấy bất kì âm thanh nào ồn ào ảnh hưởng sẽ lập tức nổi trận lôi đình.

Điều này cũng dễ hiểu, chắc hẳn ngày hôm qua hai vợ chồng họ đã làm hòa với nhau rồi. Bởi cũng chỉ có cô ấy mới có thể quyết định đến tâm trạng của giám đốc. Cô ấy vui vẻ, anh sẽ giống như ngày hôm nay, còn nếu cô buồn hoặc hai người có chuyện đương nhiên anh sẽ giống với những ngày trước đó, giống như cả thế giới đều mắc nợ mình.

“ Những mẫu thiết kế đã được chỉnh sửa, đem đến đây” Anh gõ hai cái lên bàn

Alex đem ipad đến đưa cho anh, miệng báo cáo “ Đây là những hình ảnh bao quát về kiểu dáng cũng như màu sắc của sản phẩm, về chất lượng tôi đã kiểm tra lại rất kĩ lưỡng, tất cả đều đạt chỉ tiêu”

“ Tốt, cuối tuần lập tức tung sản phẩm ra thị trường. Dù đã giải quyết ổn thỏa vụ việc trước nhưng vẫn phải gửi lời xin lỗi đến người tiêu dùng. Người Châu Âu luôn theo đuổi sự hoàn hảo nên những sai sót như này không được phép xảy ra” “ Tôi lập tức đi làm” Bước được ba bước liền nghe anh gọi lại “ Lịch trình ngày hôm nay hủy bỏ”

“ Vâng”

Anh ngồi dựa cả người vào ghế bất giác nở nụ cười, mới rồi nó không lâu đã nhớ rồi, không biết giờ này nó đang làm gì. Chẳng may nghĩ ngợi, anh liền lấy điện thoại ra gọi đi một cuộc, là facetime.

Ngay lập tức đầu bên kia hiện lên khuôn mặt xinh xắn của nó “ Anh gọi em có việc gì không?”

Mặt anh đen sì, giọng không vui “ Lẽ nào phải có việc mới được gọi cho em, còn không phải nhớ em sao? Thấy mình có đáng bị đánh đòn không?”

Nó bên này không nhịn được mà bật cười, giống như khiêu khích “ Anh nhớ sao?”

Mấy vụ khiêu khích này anh luôn là người giờ cò trắng trước, anh làm sao dám “ Ừ.... Em đang làm gì?”

“ Còn không phải ăn sáng hay sao? Anh vừa mới rời nhà được ba mươi phút thôi đấy, còn nói gì mà đừng có nhớ anh quá, anh xem em giờ ai mới là người nhớ đây”

Nhắc đến nó lại bực mình, mới sáng sớm đã bị anh hôn đến tỉnh còn mặt dày nói ‘ Có thích kiểu đánh thức thế này không? Không cần cảm ơn, ngày nào anh cũng thành toàn cho em’. Đã vậy anh còn định không đi làm vào ngày hôm nay, nó đương nhiên phải dỗ mãi anh mới lên nhà thay đồ, trước khi đi còn trách móc nó rằng chẳng có người vợ nào rập tâm đuổi chồng mình đi cả, rồi bực mình nói ‘ Đừng có nhớ anh quá, đến lúc đó lại khóc nhè gọi điện thoại than thở’. Lấy nhau rồi nó mới biết anh mặt dày, vô sỉ chứ còn đâu một vị giám đốc nho nhã như trong truyền thuyết.

“ Ừ anh cứ gọi đấy sao nào, muốn tạo phản?”

Nó hoàn toàn bất lực, giọng chán nản “ Anh không làm việc à?”

“ Anh không muốn đi làm là có lý do chính đáng mà em không tin, giờ em xem đến đây chỉ ngồi không thế này chán chết” Anh hậm hực nói

Coi nó là con nít hay sao, trò này xưa lắm rồi “ Anh đừng tưởng em không biết, ngày nào lịch trình anh chẳng dày đặc, chỉ là tâm trạng thế nào mới quyết định được rảnh hay bận” Ngưng một hồi nó nhủ mầy lại “ Anh hẳn là hủy hết việc ngày hôm nay đi?”

Anh bật cười nhìn nó bằng con mắt tán thưởng “ Vợ anh có khác, bị em nói trúng rồi thế nên hôm nay anh rất rảnh, chiều liền đưa em đi chơi”

“ Chơi bởi gì chứ, nhà hết tiền tiêu đang nghèo rớt dây này... Em không biết đâu, ở công ty làm việc, đúng giờ mới được về nếu không đừng có trách em”

“Này em...” Chưa kịp nói hết câu đầu bên kia liền tối đen.

Con bé chết tiệt này, ngày càng lớn mật. Nhưng biết sao được, con bé chết tiệt đó lại là bà xã của anh, anh làm sao dám ý kiến.

Thở dài ảo não, anh bất đắc dĩ nhấn vào nút liên lạc với trợ lý “Alex, lịch trình hôm nay khôi phục như ban đầu”

.....

Lái xe với tốc độ nhanh nhất về nhà, bộ mặt tươi cười trên tay là bó hoa hồng lớn anh gần như chạy vào bên trong.

Chưa kịp bước lên bậc đầu tiên của cầu thang bà Thanh đã gọi lại “Hoa đẹp đấy mà hôm nay ngày gì vậy?”

“Vợ con thích hoa, con mua tặng có gì bất ngờ sao?”

Có một con quạ bay qua đầu kêu quạc quạc, bà Thanh cười trừ “Đúng là không có gì bất ngờ cả”

Anh không nói gì thêm xoay người bước nhanh lên lầu, bà Thanh âm thầm đếm ngược từ 20 trở lại, đoán không chừng ở giây thứ 8 sẽ ngừng nhưng không, giây thứ 10 đã phải dừng rồi

“Mẹ vợ con đâu rồi?”

“Nó chạy mất rồi” Bà Thanh mặt ngây thơ vô tội

Đáp lại bà là một khoảng im lặng, không cần nhìn bà cũng biết hiện giờ về mặt của con trai mình đáng sợ ra sao. Một hồi sau liền nghe tiếng như dồn nén “Từ lúc nào?”

“Thì lúc hai đứa nói chuyện điện thoại với nhau đó, lúc đó nó đang chuẩn bị lên xe rồi” Mặt bà tỉnh bơ, kể hết không thêm để ý thái độ của đối phương

Anh nghiêng răng ken két “Mẹ đẻ cô ấy đi như dễ dàng như vậy? Cô ấy đang mang thai đó, thân thể cũng chưa có hồi phục”

Bà Thanh vỗ vai anh bộp một cái giọng khách sáo “Giờ con bé cũng nghỉ ngơi mấy ngày rồi còn gì, nó cũng hứa với mẹ tự chăm sóc tốt rồi, mẹ cũng cho người đi theo mà...” Nói đến đây bà bỗng nhũn mày, cao giọng “Vội lại chính anh cũng hứa với con bé sẽ để nó trở về còn gì, bây giờ lại quay sang trách móc tôi”

Bất lực, đây là cảm giác bất lực “Con đương nhiên để cô quay về nhưng là con đích thân đưa cô ấy đi” Dứt lời anh liền lấy di động gọi đi một cuộc “Alex đặt cho tôi một vé máy bay về nước sớm nhất có thể”

Không cần biết nội dung là gì nhưng nhìn bản mặt đen sì của anh cũng biết việc đặt vé gấp trực trặc

Bà Thanh buồn cười “Thôi đi ông tướng, chậm một chút có sao đâu, cũng phải để con bé hít thở cho đã chứ... Đợi một chút nữa ba mẹ cùng về đó với con”

Anh liếc bà mẹ vô tâm kia của mình một cái, buồn bực lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Mẹ Biết Tất Cả

“Này con bé kia đi đứng cẩn thận một chút chứ, đang mang thai mà phi như tên lửa thế à?” Bà Bích thấy nó lao xuống nhà từ tầng hai tim như bắn ra ngoài

Đang chạy nghe tiếng quát nó bị giật mình bước hụt một bước nhưng may mắn không có té ngã. Bà Bích lúc này phải định thần lại một hồi để xác định mình còn thở.

“Cô muốn tôi lên con đâu tìm hay sao mà đi đứng như thế hả?”

Nó cười lấy lòng đi đến ôm lấy bà mẹ vẫn còn đang mang gương mặt hoảng sợ “Con nào dám... Thôi nào đừng tức giận nữa sẽ có thêm nếp nhăn, sẽ xấu, sẽ...”

“Cô đang trù khéo bà già này à? Muốn ăn đòn không?” Bà Bích quay phắt sang lườm nó.

Bà cũng đã gần sang 50 rồi, da dẻ đương nhiên sẽ không được mịn màng như trước, đương nhiên sẽ có nếp nhăn nhưng gương mặt này vẫn mang vẻ

xuân sắc thời thanh xuân, điểm chung giữa hai mẹ con chính là nét trẻ con. Nó nói thế này chẳng khác nào đang hắt một gáo nước lạnh vào vẻ đẹp của bà.

Nó vui vẻ bật cười “Đòn của mẹ không ngon, không muốn ăn”

Bà Bích vẽ bắt lức nhìn con gái, trên môi vẫn đọng lại nụ cười phúc hậu “Phải cười nhiều như vậy mới đúng, con có biết về mặt con mọi ngày rất khó gần không?” Nắm lấy bàn tay nó vỗ nhẹ “Con gái lấy chồng rồi đừng có suốt ngày trưng ra vẻ mặt kiêu đó rất không hay..”

Thấy nó hơi nhú mồm định mở miệng bà gạt đầu thờ dài “Mẹ biết, mẹ biết con không cố ý, là con không kiểm soát được mình, mẹ biết tất cả”

Nó ngạc nhiên nhìn bà, nó biết khi mẹ nói những lời này chắc hẳn đã biết được chuyện gì đó. Ba và mẹ đều rất hiểu nó, một chút khác thường nho nhỏ họ sẽ đoán ra được nó đã và định làm gì.

Bà Bích nhìn nó gạt đầu rồi kéo nó đến sofa ngồi xuống.

Nó cố tỏ ra bình tĩnh “Ý của mẹ là gì, con vẫn chưa rõ lắm”

“Rất muốn có con, nhưng có nỗi khổ riêng đúng không?”

Một chút cố chấp nhỏ nhoi đều bị dập tắt, bà thật biết mọi chuyện rồi sao “Mẹ biết hết rồi ạ?.....”

Bà Bích gõ đầu nó một cái giọng nói không mấy hài lòng “Ta sinh ra con mà lại không hiểu con hay sao? Giống như con vừa nghĩ đây, ba con cũng biết chuyện”

Nói chỉ cúi đầu, giờ khắc này có lẽ im lặng sẽ là lựa chọn đúng đắn nhưng nó vẫn thắc mắc “Hai người biết từ khi nào?”

“Chính là lúc Đức Tuấn nói với mọi người rằng phải giấu con chuyện có thai bởi vì chuyện này mà hai đứa thường cãi nhau. Lúc đó chúng ta liền biết con có vấn đề nhưng vẫn là không tiện nói ra, ai mà ngờ được con sẽ tự mình chịu khổ vậy chứ” Ngừng một hồi bà nói “Còn nhớ vị bác sĩ đã điều trị cho con không?”

Nó gạt đầu “Đương nhiên là nhớ, ông ấy đến hiện tại vẫn đang điều trị cho con”

Bà gạt đầu nói “Đó là Ben, chính là bác sĩ tâm lý trước đây của ông nội con. Chính ba mẹ là người nhờ ông ấy giúp con điều trị.”

Nhắc lại nó mới nhớ, ngày đó nó đi đến bệnh viện điều trị, bỗng dưng ông ấy từ đâu niềm nở đi đến đón tiếp, nó còn chưa mở miệng ông đã biết được tên, còn có những biểu hiện của nó. Ban đầu nó đương nhiên có nghi ngờ nhưng sau đó liền lác đầu bỏ qua bởi nghĩ rằng ông ấy là bác sĩ đương nhiên phải biết những chuyện này rồi.

Chờ đã, vừa rồi mẹ có nói...

“Bác sĩ tâm lý của ông nội?..... Ông... ông bị sao ạ?” Nó cảm thấy kinh hãi, ông nội vẫn luôn bình thường, vẫn luôn khỏe mạnh mà.

Khi quyết định nói ra những lời này bà đã xác định sẽ không hối hận. Hai vợ chồng đã từng bàn bạc với nhau rất nhiều có nên cho nó biết sự thật hay không, trong mọi cuộc nói chuyện như vậy bà luôn nghe theo chồng rằng cứ để mọi chuyện qua đi. Nhưng càng ngày nhiều chuyện càng xảy ra, bản thân nó luôn bị ảnh hưởng nên bà không thể tiếp tục che giấu. Mặc kệ hậu quả ra sao, phản ứng nó thế nào, bà vẫn muốn nói, nó đã trưởng thành và có quyền được biết, còn có sau khi nó biết chuyện sẽ phản nào kiểm soát được mình thì sao. Bà muốn thử dù xác suất không cao.

“Cả con và ông nội đều cần phải điều trị tâm lý... bởi cả hai đều là người hai nhân cách”

“Cái gì? Hai... Hai nhân cách?” Nó hoảng hốt đứng bật dậy “Nhưng...”

Bà Bích kéo tay nó ngồi xuống tiếp lời “Mẹ biết chuyện này khó tin nhưng đây là sự thật. Đó cũng là lý do tại sao con luôn cảm thấy tâm trạng bức bối, khó chịu trong lòng mà không rõ nguyên nhân.... Con còn nhớ lúc trước mình là người thế nào không?”

“Lúc trước?” Nó lăm bắm cố gắng nhớ lại nhưng “Chẳng phải vẫn như thế này hay sao? Con vẫn là con, đâu có gì khác”

“Đương nhiên không phải, con của lúc trước là một con nhóc nghịch ngợm, bay nhảy suốt ngày khiến người ta nhức óc, không giống như bây giờ, một ngày chỉ cười nhiều nhất là 2 lần, còn có hay cáu gắt, khó gần”

Nó nghe bà nói mà vẻ mặt đờ ra, giống như đang nghe bà kể về một người nào khác vậy. Trước đây ông nội cũng nói với nó rất kì lạ gì mà ‘Đừng đi gây chuyện với ai’, khi đó nó còn không hiểu chuyện gì, đến giờ mới biết thì ra kể từ đó ông nội đã đoán được nó thay đổi rồi. Nó cũng đã cố nhớ lại những chuyện tước đây nữa nhưng không thể... tất cả đều mờ mịt

“Con thật đã từng như vậy sao?” Bà gạt đầu “Đừng cố nhớ nữa sẽ không có kết quả đâu. Lý do con thay đổi có lẽ là vì chuyện của hai đứa ảnh hưởng”

Nó nhú mồm “Chúng con xảy ra chuyện gì trước đó sao?”

“Không có gì đâu, chuyện qua rồi...” Nói rồi bà vuốt tóc nó dịu dàng khuyên bảo “Không cần lo lắng, nói là hai nhân cách nhưng thực chất cũng không có gì đáng sợ, chỉ có điều con vẫn nên điều trị thì tốt hơn bởi chuyện gì cũng có rủi ro của nó, ví dụ như khi mất kiểm soát sẽ làm người khác bị thương. Cứ như hiện tại là ổn, đúng hơn là chính thời khắc này.”

Nó nhỏ giọng hỏi “Anh ấy có biết không?” Câu hỏi này mang hai ý nghĩa, rằng anh có biết chuyện là là người hai nhân cách hay không? Rằng anh có biết nó lên đi điều trị tâm lý không?

“Vẫn chưa có ai biết chuyện phải điều trị, còn chuyện kia thì...”

Nhận được cái gật đầu của bà, nó cảm thấy nghèn nghẹn ở cổ họng, nó thấy có lỗi quá. Lúc nào cũng vậy nó luôn là người gây sự trước, người đổ dành luôn là anh, nếu được thì hai người sẽ như bình thường, sẽ vẫn tái diễn chuyện như cũ, còn nếu không được hai người sẽ như khoảng thời gian vừa rồi. Nghĩ đến anh luôn phải chịu áp lực khi ở cạnh nó, nó liền trách bản thân quá đáng. Cũng may anh chỉ mới biết một chuyện đó nếu biết thêm chuyện kia hẳn sẽ vô cùng mệt mỏi vì nó.

“Giờ con biết hết cả rồi đấy, chẳng còn chuyện gì chúng ta giấu con cả. Thấy con không có tức giận hay sợ hãi là mẹ yên tâm rồi. Còn chuyện này nữa, đừng cảm thấy vì mang thai mà áp lực, giống như khoảng thời gian này con tâm trạng của con cũng có chuyển biến tốt.” Bà xót xa nhìn con gái “Mẹ biết con vì chuyện này mà chịu không ít tủi thân, mọi người trách móc nhưng cũng đừng để bụng biết không? Ai cũng có ý tốt thôi”

Khi mình đang chịu uất ức, điều gì đó tủi thân mà có một người thấu hiểu cho dù là người đứng, hỏi thăm một câu chắc chắn cảm giác tủi thân sẽ trào lên, sẽ bật khóc dù cố kìm nén. Huống hồ đây lại là mẹ mình, người hiểu mình, người yêu thương mình nhất.

Nước mắt thì nhau rơi xuống ướt đầm khuôn mặt, cổ họng nghẹn ắng không thốt lên được lời nào nữa nó chỉ biết ôm chặt lấy mẹ bật khóc như một đứa trẻ.

Bà Bích cũng ôm lấy con gái mà khóc, xót xa lên tiếng “Không sao, không sao cả... Nếu muốn cứ dựa vào mẹ mà khóc, đến khi nín thì cố gắng đừng để mình phải khóc lần nữa”

Ông Hoàng trở về nhà cũng đã là chiều tối, vừa mới đẩy cửa vào đã thấy hai mẹ con ngồi trên sofa ôm lấy nhau, nó đã sớm mệt mỏi ngủ thiếp đi, trên mặt hai người vẫn còn vết nước. Hiểu được chuyện gì xảy ra, ông đau lòng thở dài đi đến ôm cả hai vào lòng, đây là hai người phụ nữ ông yêu nhất lại nhìn cả hai đều khóc như vậy liền xót xa không thôi.

Bà Bích vành mắt phấp phỏng nhìn ông, không nói

Ông Hoàng thở dài gạt đầu, tay xoa xoa đầu vợ “Ôn cả rồi”

.....

Sáng sớm nó đã bị cảm giác nặng nề, có gì đó siết chặt làm cho tỉnh giấc. Sau khi khóc một trận, ngủ một giấc thật sâu đương nhiên tâm trạng sẽ thoải mái rất nhiều nhưng hiện tại với nó thì không. Giường bên cạnh có người nằm, mà người này còn ai vào đây nữa.

“Anh... Sao lại ở đây?” Là vừa hôm qua nói chuyện điện thoại với nó rằng bên này còn có một hợp đồng cần đàm phán nên vẫn chưa thể về đây được. Không về được sao? Vậy tên này là ai đây...

Người đàn ông lười biếng ừ một tiếng rồi đưa tay kéo nó nằm lại xuống giường đang tay ôm chặt vào lòng.

Nó bực mình cựa quậy nhưng vô ích đành bất lực lên tiếng “Sao lại nói dối em?”

Anh lúc này mới chậm rãi mở mắt, ngắm nó một lúc mới nói “Không phải nói dối, là anh muốn tạo cho em sự bất ngờ, thế nào mới sáng sớm mở mắt đã nhìn thấy anh có hạnh phúc không?”

Nó buồn cười sau đó ôm lấy anh gạt đầu “Rất hạnh phúc”

“Ừ... hôm qua anh chưa kịp nghỉ ngơi gì cả đã lập tức bay về đây rồi, có chút mệt... nằm với anh thêm một lát”

“Nhưng em hiện tại không thể ngủ thêm, muốn rời giường. Anh cứ ngủ tiếp đi” Nói rồi nó buông anh ra muốn xuống lại một lần nữa bị kéo lại, còn có bị anh đè lên.

“Anh...lưu manh, buông em ra”

Anh ghé sát mặt nó giọng trầm ấm “Nằm xuống hay muốn phạt đây?”

Nó trưng ra bộ mặt thách thức “Anh dám phạt sao?”

Đang lúc định cúi xuống giằng vò liền thấy nó đảo mắt xuống dưới bụng. Mặt anh lập tức đen sì, được rồi coi như nó giỏi.

Nhưng không thể dễ dàng tha cho nó, anh lập tức kéo nó lại để nó vùi đầu vào lồng ngực, dùng sức khóa chặt rồi hài lòng nhắm mắt.

Nó bất lực đành thảo hiệp, ngoan ngoãn ôm lấy anh nhắm mắt. Trong tiếng hít thở đều đặn liền nghe thấy giọng nói ôn nhu “Bà xã anh thương em, không

muốn em khóc”

Thì ra anh biết nó khóc. Vòng tay ôm anh càng thêm siết chặt

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhân Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Anh Xin Lỗi

Một chút của anh cũng là mấy tiếng đồng hồ, khi cả hai tỉnh dậy lần nữa đã gần 11 giờ, vừa đẹp thời điểm ăn trưa.

Ngủ một giấc sâu tinh thần đúng là phần chấn hơn hẳn, anh quay sang nhìn người bên cạnh không khỏi buồn cười, đưa tay vuốt ve má nó. Là ai mới nói không một không thể ngủ thêm, có thể nói cho anh biết con sâu ngủ đang nằm đây là ai không?

“Vợ dậy nào, đói bụng quá rồi”

Nó nhăn mặt khó chịu lắm bảm gì đó rồi trùm chăn kín đầu mặc kệ anh.

Anh cười một tiếng không nói gì thêm kéo chăn của nó ra rồi hai tay bế ngang nó xuống giường hướng đến phòng tắm, có lẽ bản thân nó cũng biết không thể kháng cự nên ngay khi nhắc móng khỏi giường hai tay đã rất cố nể nếp vòng qua cổ anh ôm chặt, miệng chẹp chẹp vài cái.

Xong xuôi anh bế nó xuống lầu, vừa vận nhìn thấy ba mẹ vợ ngồi trên bàn ăn chờ đợi.

“Con bé kia bao nhiêu tuổi rồi còn bắt chồng bế như con nít thế hả?” Ông Hoàng thoáng bắt lực nhìn khuôn mặt lười biếng vẫn còn ngái ngủ của nó.

Anh cười khê “Không có gì đâu ba, phụ nữ mang thai thường thèm ngủ mà, nghỉ ngơi nhiều như vậy rất tốt”

Được đặt cẩn thận xuống ghế nó mới chớp chớp đôi mắt to tròn cổ nặn ra nụ cười “Ba mẹ chào buổi sáng”

“Đang giờ ăn trưa đó thưa cô, sáng sủa gì nữa” Bà Bích khê trách

Anh nhẹ nhàng xoa đầu nó rồi gấp thức ăn vào một cái đĩa thủy tinh khá lớn, xong xuôi liền đẩy đến trước mặt nó. “Ngoan ngoan ăn hết chỗ này cho anh”

Nó gần như muốn rớt cả mắt xuống trước tấm lòng của anh, một đĩa lớn có đầy đủ thịt, cá trứng, rau củ còn có ly sữa lớn bên cạnh “Anh... anh là đang nuôi heo hay sao? Làm sao em ăn hết được”

Thường ngày nó ăn rất ít, một chút cơm kéo khi cũng đã no bụng, anh cũng biết mà vậy mà hôm nay bắt nó ăn gấp ba lần lúc trước chẳng phải đang hành xác nó sao.

“Không ăn hết cũng không sao chỉ có điều mỗi thứ phải ăn hơn phần nữa cho anh. Đây là mệnh lệnh”

Nó đương nhiên không chịu thảo hiệp liền ngẩng đầu nhìn hai vị ngồi đối diện đang nhìn nhau tùm tùm cười mà cầu cứu “Ba, mẹ con gái bị ép buộc kia”

Ông Hoàng khụ một tiếng rồi nói “Cái này e là con phải nghe thằng bé rồi, ăn nhiều một chút tốt cho đứa bé”

Bà Bích cũng gật đầu khuyên bảo “Phải đó, chú ý ăn uống đầy đủ như vậy mới tốt cho cả mẹ và con.”

“Nhưng mà lỡ con ngán thì sao?” Nó cố kháng cự

“Em định lừa ai. Đã qua thời kì đó rồi, mà kể cả nếu có thì hiện tại em không còn ngồi đây lấy lý do đâu” Anh nhìn bà xã đang xụ mặt xuống thì khê đổ dành “Ngoan ngoan ăn hết, muốn gì anh cũng cho em”

Nó không hề bị thu hút với kiểu dụ dỗ này, mặt như quả bong bị xì hơi dùng đĩa gậy gậy thức ăn nhảm chán đáp “Em chẳng cần thêm thứ gì cả”

Bà Bích ngồi đối diện không mấy hài lòng với thái độ của nó khê thấp giọng “Trương Thùy Linh”

Nó đương nhiên không có gan to lớn mặt mà dám đắc tội với một trong số những người ở đây, đành vâng dạ một tiếng rồi buồn bực ăn.

Được một hồi lâu bỗng dưng mọi người đều bị tiếng nói của anh mà dờ ra một chút

“Mọi người không cần giấu nữa, con cũng biết chuyện rồi”

Hai vợ chồng ông Hoàng kinh ngạc hết nhìn nhau rồi nhìn con gái đang nhủu mày cuối cùng lại dừng trên người anh “ Con nói gì vậy?”

Anh thờ dài một tiếng “ Chuyện của vợ con, tất cả con đều biết.”

Nó cũng không có gì ngạc nhiên là vậy, chỉ là bỗng dưng anh nói như vậy có chút giật mình, qua mặt anh một khoảng thời gian như vậy đã là quá dài rồi nếu giấu được thêm một khoảng nữa có lẽ đó là kỳ tích. Đành không nhanh không chậm hỏi “ Làm sao anh biết?”

“ Cái này không quan trọng.” Anh quay sang cúi đầu với ba mẹ “ Ba, mẹ con xin lỗi là con không để ý, chăm sóc cô ấy tốt nên muộn như vậy mới biết sự tình, còn có để vợ một mình tổn thương mà vẫn không biết, để cô khóc nhiều như vậy... thật xin lỗi”

Bà Bích thờ dài “ Không có gì cả đừng tự trách mình, tất cả đều không phải lỗi của con”

Anh bắt gặp nhìn nó, còn nó chỉ cười nhẹ nhàng “ Cũng tại em cố chấp thôi, không thể trách anh được. Anh thấy đây giờ em chẳng phải không sao rồi còn gì”. Muốn khó quá nhưng nước mắt đã hết từ ngày hôm qua rồi.

Anh xót xa ôm chầm lấy nó miệng không ngừng nói xin lỗi. Cái cảm giác khi nghe được sự thật... thật không thể diễn tả, chỉ có thể gói gọn lại trong một từ ‘đau’. Bản thân là người trong cuộc, là chồng nó mà ngay cả vợ mình làm sao cũng không biết, đến khi thấu hiểu thì mọi tổn thương nó đều đã gánh chịu, còn anh chẳng làm được gì ngoài việc nói lời xin lỗi.

Anh cũng đã có lúc hoài nghi về tình cảm của nó.

Trong lúc nó cần anh nhất, muốn được anh an ủi thì anh lại bỏ đi, ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mà hòng để ý đến cảm xúc của nó. Anh cảm thấy mình không khác gì một gã đàn ông tồi tệ. Nhưng anh dám hứa sẽ không để nó tổn thương vì bất kỳ điều gì nữa.

Nó ôm lấy anh, tay vuốt nhẹ tấm lưng đang khẽ run rẩy “ Được rồi được rồi, giờ anh biết cũng chưa có muộn, từ giờ nhớ phải chăm sóc tốt cho bà xã anh đó”

“ Anh thế” Dứt lời liền ôm chặt nó vào lòng, đặt lên cái trán nhỏ một nụ hôn sâu không màng đến sự hiện diện của những cá nhân xung quanh. Ai nấy nhìn thấy màn này liền ngượng ngùng cúi đầu xuống, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm khi mọi việc được giải quyết. Cũng chính vì tránh ánh mắt đi nơi khác nên đương nhiên không thể nhìn thấy vẻ mặt như tôm luộc của ai đó.

.....

Buổi tối là thời điểm thích hợp để tâm sự.

“ Em vẫn chưa thấy gì à?” Đức Anh nhìn Bảo Hân đầy ẩn ý

Hỏi kiểu này đương nhiên người khác khó hiểu rồi. Khi không lại hỏi ‘ có thấy gì không?’ là thế nào, thấy cái quái gì chứ “ Em chẳng hiểu anh nói cái gì cả, em ngu lắm nếu không giải thích liền mù tịt thế nên đừng có chơi ẩn ý với em”

Thế nào lại như đang chửi anh vậy, nhưng mà thôi là đàn ông nên không tính toán “ Em là con gái đương nhiên phải biết chứ đúng không? Thế nào rốt cuộc là có hay chưa?”

Bảo Hân càng thêm tức, đã bảo là cô bị ngu mà, sao cứ thích nói vớ va vớ vẩn thế không biết, liền dẫm vào chân anh hai phát “ Anh là đang ngứa mồm phải không? Anh mà cứ như thế thì ngồi ngoài đây một mình đi”

Dứt lời liền đứng dậy khoi ghế toan bước vào phòng thì bị một cánh tay kéo lại ngồi xuống chỗ cũ.

“ Ý anh là ở đây này, em có chưa?” Đức Anh chán nản đưa tay chỉ vào bụng cô

Bảo Hân á một tiếng rồi gãi gãi đầu nhìn anh.

Ôn trời cô gái ấy cuối cùng cũng hiểu ra rồi, đúng là khiến người ta mừng rơi nước mắt.

“ Làm sao nhanh thế được chúng ta kết hôn còn chưa được nửa năm, vớ lại em cũng chưa có ý định nữa”

Đức Anh nghe xong đứng bật dậy giọng nói bất mãn “ Mẹ nó, em lại định bắt chước con bé Nấm đỏ nữa hả, có muốn bị ăn đánh không?”

Bảo Hân làm vẻ mặt chưa có nghe rõ, nheo nheo mắt “ Anh mới nói gì?”

“ Có muốn ăn đòn ngay bây giờ không?”

Cô liền đứng bật dậy nhìn thẳng vào mắt anh “ Đánh xong ly hôn, thế nào?”

Đức Anh cười một tiếng “ Em nghĩ em có cơ hội ly hôn với anh?”

“ Em sẽ đi cặp bồ”

“Thằng nào dám ngó ngang đến em anh liền giết chết thằng đó”

“Em sẽ đi tố cáo anh”

“Vợ à, em nghĩ rằng chồng em dễ chơi thế hay sao, chỉ với một vài câu nói vợ vẫn liền có thể khiến anh bị giam?”

“Thì... Thì không tố cáo anh cũng được, nhưng em sẽ dọn ra ngoài ở”

“Cái này nói em ngốc đúng là không sai một li nào luôn nha, thật ngại thơ anh đó em tìm được chỗ nào chứa chấp em đó”

“Có anh mới ngốc, dù cho tất cả khách sạn trong thành phố này đều bị anh giờ trò thì em vẫn có chỗ ở, biết ở đâu không.... nhà em chứ đâu nữa” Nói đến đây cô này bật cười ha ha, cô thì anh không còn lý gì để cãi nữa rồi.

Đúng như Bảo Hân dự đoán, anh nghe vậy liền bắt lực, nhưng thua cũng phải có khí thế đành hô lớn nhưng trung đội trưởng “Anh xin lỗi, em ngồi xuống đây đi”

Phụt, Bảo Hân không kiềm chế được lại phá lên cười lần nữa, cmn đáng yêu quá mà.

Đức Anh về mặt ỉu xiu “Thế nào, cười rồi thì sinh con cho anh đi chứ”

Cảm giác đang lằng lằng lại tụt hứng thật không phải biết diễn tả sao cho đạt.

“Đã bảo là chưa được mà”

Anh nhú mày hỏi “Tại sao chưa được?, em đừng có giống con bé Năm đó nhé, lý do nghe chẳng hợp lý chút nào”

Bảo Hân thở dài một tiếng “Thì nó kết hôn trước mình tận hơn một năm, mà còn chưa sinh em bé, mình mới vừa kết hôn đã mang thai thì không hợp lý cho lắm”

Lạ chưa, cái kiểu giải thích quái quỷ gì thế này hả. Bà xã à đầu em rớt cuộc đâm vào bức tường nào rồi.

“Lúc nào cũng ăn ăn ăn, ăn cho lắm vào để rồi ngốc như thế này này” Nói rồi liền nắm lấy bả vai cô nghiêm chỉnh nói “Gia đình họ không liên quan đến gia đình mình em hiểu không? Thời này còn có cả thể loại mang thai theo trào lưu nổi đuôi à. Gì mà họ chưa sinh thì mình cũng không được, em đó thật chẳng ra làm sao”

“Nhưng mà cưới họ cũng cưới trước thì cứ để chuyện sinh con cũng như thế đi” Bảo Hân phụng phịu giật giật vạt áo

Đức Anh hết nói nổi liền nghĩ ra một cái cớ “Thế bây giờ em xem xem, Năm đang mang thai vài ba tháng rồi, thì giờ đến lượt em đi còn gì, chờ đến khi cô ấy sinh con xong khoảng ba tháng sau sẽ đến em sinh, vừa đẹp.... Đúng ý em rồi nhé.”

“Ừ cũng đúng” Bảo Hân xoa xoa cằm gật gù. Sao mình không nghĩ được như vậy nhỉ?

Đức Anh cười xấu xa rồi bế thốc cô lên đi vào trong phòng

“Này anh làm cái gì thế, bỏ em xuống mau, ngã bây giờ”

“Yên tâm đi có ngã thì cũng để em ngã trên giường mà, không lo”

Bảo Hân nghe vậy liền giật mình, nhìn anh bằng đôi mắt lo sợ “Vậy bây giờ....”

“Đúng rồi đó, bây giờ chúng ta đi vào sản xuất hình thức” Nói đến đây anh đứng khựng lại nhìn xuống cô kiên định tuyên bố “Nói luôn cho em hay, kể từ bây giờ anh sẽ tăng cường hiệu suất làm việc lên, đến khi trúng thì thôi, anh không mệt mỏi đâu, baby đừng lo nhé”

Cô vùng vẫy, giãy nảy như cá trên thớt miệng kêu gào “Cứu mạng, bớ người ta hiếp người!!!”

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Đoàn Tụ

Cốc cốc cốc

Từ trong vào giọng nói nghiêm nghị vọng ra “Vào đi”

Bước vào bên trong, chậm rãi đến gần bên bàn làm việc mà anh cũng không ngẩng đầu nhìn lấy một lần, chỉ chăm chú nhìn xấp tài liệu trên bàn

“Ngày nào anh cũng vác cái bản mặt này đến công ty à?”

Lần này anh ngẩng phắt lên liền thấy nó đang nhú mày nhìn mình, đưa tay kéo nó đến bên cạnh cười cười lấy lòng “Vội mỗi em thì không thôi” Không quên trách cứ “.... Mà em đến đây bằng gì, đang mang thai phải chú ý cẩn thận nghe chưa, chạy lung tung suốt thôi”

“Anh đừng lo, là bác Lương đưa em tới, em có phải trẻ con nữa đâu mà anh suốt ngày làm quá lên vậy.... Em đến đem đồ ăn trưa đến cho anh” Đặt hộp cơm trên bàn nó liền không vui nói tiếp “Dạo này công việc bận lắm sao anh? Số lần anh ăn trưa ở nhà ngày càng ít rồi”

Anh được phen vui vẻ ôm lấy nó “Sao thế, Không nhớ xa anh à?”

Nó bĩu môi “Ai thèm, chỉ là không biết anh đi sớm về muộn như thế có phải đang giấu em nuôi vợ bé hay không thôi”

“Anh nào dám” Anh hôn lên mặt nó một cái rồi nói tiếp “Nuôi hai mẹ con em đã đủ vất vả rồi, làm gì còn sức mà dám nuôi thêm bất cứ ai nữa”

Dứt lời liền nhìn vào cái bụng đang nhô lên của nó khẽ hỏi tội “Con trai hôm nay có to gan đập mẹ nữa không?”

“Anh nói em mới nhớ, vừa rồi thằng bé lại đập em một lần”

“Đáng ghét, nhóc con nghịch ngợm này dám đụng đến vợ ba, chờ con ra ngoài ta cho biết tay”

Nhìn anh đang nói chuyện với cái bụng của mình bằng vẻ trách móc nó lại bật cười. Đây là lần thứ ba đứa bé này bị ba nó ghi thù vì dám đắc tội với mẹ, nó tin chắc rằng sau này khi ra đời rồi hai cha con sẽ không ngày nào ngừng đấu đá nhau.

Hiện giờ nó đang rất háo hức chờ đến ngày sinh con, một nhà ba người sẽ rất hạnh phúc.

.....

“Xin hỏi cô tìm ai?” Nữ giúp việc tò mò nhìn người phụ nữ lạ lẫm trước mặt. Thoạt nhìn qua liền biết chưa từng thấy qua nhưng sao khuôn mặt này lại quen thuộc đến thế, giống ai thì cô nàng vẫn chưa thể nhớ ra.

Cô gái khẽ nói “Tôi... Tôi muốn gặp....” Chưa kịp nói hết phía trước đã truyền đến giọng nói của quản gia Lan “Có chuyện gì vậy?”

Cô gái liền không kìm được nước mắt run rẩy thốt một tiếng “Mẹ....”

Quản gia đứng bất động đôi mắt đã sớm đỏ lên, rung rung nước mắt nhìn người trước mặt.

Nữ giúp việc nhìn một màn này mới ngờ ra, thì ra là con gái của bác quản gia, thảo nào nhìn mặt lại quen đến thế, nhưng chẳng phải từ đó đến giờ bác ấy luôn sống một mình hay sao?

Đang định đứng đó tiếp tục nghe câu chuyện của hai người đã nghe thấy giọng quản gia như kìm nén “Còn đứng đó, mau vào làm việc”

Nữ giúp việc tiếc nuối, bịn rịn không muốn rời đi xong mệnh lệnh đương nhiên không thể làm trái chỉ biết lững thững đi vào bên trong.

Ngọc Vy nước mắt đã rơi đầy mặt, nghẹn ngào gọi “Mẹ.... Con về rồi đây... Con gái mẹ về rồi”

Quản gia dứt khoát gạt phăng nước mắt trên mặt lạnh lùng đáp “Xin lỗi cô nhận lầm người rồi, tôi... vốn không có con gái”

“Mẹ, mẹ đừng không nhận con như vậy, là con mà... Con là Vy Vy con gái mẹ đây”

Bà chỉ lạnh nhạt nói “Đúng là tôi từng có con gái nhưng nó đã mất tích cách đây rất nhiều năm rồi....” Bà xoay người lại nhìn thẳng vào cô “Con gái tôi nó giản dị bình thường lắm đâu có được sang trọng như quý cô đây”

Trên người Ngọc Vy nói đúng ra thì tất cả đều không phải đồ hàng hiệu gì nhưng ít nhất nhìn bộ quần áo cùng trang sức trên người cô cũng có thể biết được cuộc sống ấy hẳn là không hề khó khăn, túng thiếu.

Ngọc Vy không chịu nổi được những lời châm chọc từ chính mẹ mình liền chua xót nói “Mẹ những chuyện trước đây con làm là vô cùng đáng chết, con biết điều đó và cũng không dám mong ba mẹ tha thứ.... Nhưng mẹ đừng không nhận đứa con gái này như vậy, tàn nhẫn với con quá”

“Tàn nhẫn?” Bà cười trào phúng “Người như cô mà cũng biết thế nào là tàn nhẫn hay sao? Bỏ mặc gia đình để đi với một tên đàn ông không ra gì. Ngay cả đến khi bà cô.... Trước khi trút hơi thở cuối cùng, cô cũng không thèm cho ông nghe giọng nói lần cuối.... Cô cô tư cách gì mà nói chứ?”

Đau lòng hét lên, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống lã chã. Nỗi đau đã dần nhạt nhòa theo năm tháng, bà cũng đã học cách buông bỏ nhưng người đã gây ra mọi chuyện đó lại một lần nữa xuất hiện, vết thương lòng không chỉ bị trào lên mà còn thêm phần đau đớn thấu tâm can.

Cô không nói được gì cả. Phải là cô khốn kiếp, chỉ vì bản thân mà vứt bỏ cả tình thân, chính mình là người gây ra cái chết cho cha lại còn dám vác mặt

về đây.

Nhưng nếu không về để tạ tội... cô sẽ sống trong sự giày vò của tội lỗi đến chết.

Cả thân thể liền khuyu xuống, quỳ trên mặt đất, cũng bởi vì động tác quá nhanh, quá mạnh nên hai bên đầu gối liền bị chảy máu.

“Mẹ ngày hôm nay mẹ có đánh chết con tại đây con cũng không dám oán trách... Là con khiến ba ra đi. Vậy hãy để con xuống dưới đó tạ lỗi với ông”

Về mặt cương quyết cùng vết thương đang chảy máu kia của con gái khiến quần gia không chịu nổi, chạy vội đến ôm chầm lấy cả người con gái gào khóc “Mây ngọc nó vừa thôi, mây biết mẹ làm sao nữa... Ba mất mẹ đã đau lắm rồi, mây còn muốn dùng cách này để giày vò khiến mẹ đau đớn thêm phải không?”

Ngọc Vy khóc lớn ôm chặt lấy mẹ, tham lam quấn lấy vòng tay ấm áp quen thuộc từ bà “Con xin lỗi, con sai rồi... con xin lỗi...xin lỗi”

“Không sao...về là tốt rồi... về là tốt rồi”

Vừa về đến nhà đã thấy hai mẹ con quần gia người quỳ người nửa ngồi nửa quỳ ôm lấy nhau khóc ngoài cổng lớn, vành mắt cũng đã phấp phỏng.

Đặt hai ly nước xuống cho hai người nó mới lên tiếng “Di à, mọi chuyện không phải đều như di nghĩ đâu, nghe em ấy giải thích đã”

Quần gia ngạc nhiên nhìn con gái, chẳng lẽ bà hiểu lầm con gái bao lâu này, nói cách khác trong chuyện này có ẩn tình gì.

Thấy Ngọc Vy cúi đầu tay bần tay siết chặt không nói, nó khẽ nhắc nhở “Mau kể hết mọi việc cho mẹ em biết, lẽ nào em muốn hai mẹ con sống trong hiểu lầm suốt đời sao?”

Cô nghe vậy liền ngẩng đầu lên nhìn bà rất lâu rồi lại nhìn nó, nhận được cái gật đầu khích lệ cô mới bắt đầu mở lời “Mẹ, thật ra năm đó con không hề muốn rời khỏi ba mẹ chút nào... Ban đầu chỉ vì bạn bè khích bác vài câu nên con mới không chịu nổi mà đi cãi nhau với bố mẹ rằng gia đình mình không đủ điều kiện để lo cho con, vốn chỉ định tức giận vài ngày rồi thôi, cho đến khi con bất ngờ bị ngắt phải nhập viện, trước đó cũng xảy ra rất nhiều lần như vậy nhưng con không có để ý. Khi đến đó bác sĩ chuẩn đoán... Con bị ung thư máu giai đoạn hai, con mới biết thì ra mình mắc bệnh giống bà nội. Mặc dù chưa đến mức nguy kịch nhưng bệnh có dấu hiệu chuyển biến xấu nhanh nên vẫn phải tiến hành ghép tủy mới...”

Như nghe một chuyện kinh hoàng, quần gia mở lớn mắt, cổ họng nghẹn lại, miệng không tài nào phát ra được âm thanh

Ngọc Vy nói tiếp “Mẹ biết hoàn cảnh nhà mình lúc đó mà, chúng ta không có tiền, dù ba mẹ không nói nhưng con cũng biết nhà mình nợ nần chồng chất, bởi có lần con bị chặn đường cảnh cáo”

“Chúng nó dám...?”

Cô gật đầu “Vâng, con vì hai chuyện này nên mới nhất quyết chọn đi theo người đàn ông đó. Anh ta nói mặc dù không cho con một danh phận nhưng ít nhất chỉ cần đi theo anh ta con sẽ có tiền”

Cuối cùng bà cũng hiểu ra tại sao thời gian sau đó nợ nần của gia đình đều đã được thanh toán hết, không còn đám người nào đến đòi như trước thì ra là nhờ con bé...

“Cứ như vậy con liền đi theo anh ta ra tận nước ngoài, tiếp tục giữ mối quan hệ đó cho đến khi đủ tiền để làm phẫu thuật, cũng là lúc tìm được tùy thích hợp...” Cô xót xa nhìn mẹ “Còn nửa ngày đó không phải con cố tình không nghe điện thoại của ba mà là lúc đó...lúc đó bệnh của con tái phát, đến khi tỉnh lại thì mới biết ba không còn nữa”

Bà dứt khoát đứng dậy đi đến ôm chặt lấy con gái đang run rẩy, nói trong nước mắt “Mẹ xin lỗi... là mẹ trách lầm con...mẹ...ẹ không ngờ con phải chịu những chuyện như vậy...thật xin lỗi để con phải chịu ảm ức rồi”

Ngọc Vy lắc đầu “Không đâu mẹ con mới là người có lỗi, nếu không phải con ích kỷ thì gia đình mình cũng không thành ra như vậy”

Quần gia khẽ xoa nhẹ lưng con gái “Vậy những năm qua con...đã sống thế nào?”

“Sau khi chữa khỏi bệnh con liền đi làm thêm, tất cả các công việc như phục vụ, làm móng rồi rửa chén đều có làm qua, tiền con kiếm được đủ để sống. Một thời gian sau đó có người giúp đỡ nên cuộc sống khá khá hơn nhiều”

“Con... Mọi chuyện qua rồi, hai mẹ con mình đoàn tụ như vậy thật là tốt, mẹ không trông mong thêm điều gì cả”

Một hồi lâu sau bà mới ngẩng đầu nhìn nó “Con...làm sao biết đây là con gái của ta?”

Nó à một tiếng rồi nói “Chính là lần con sang Pháp tìm chồng con đó ạ, con vô tình gặp được em ấy, thoát nhìn rất giống di nên đi theo. Liền thấy em ấy ngồi bên một nấm mồ khóc, đến gần thì phát hiện bức ảnh đó là chồng của di nên...”

“Tại sao.....?” Bà ngẩn ra

“Em ấy vẫn luôn ân hận vì chuyện của ba nên đã lập một ngôi mộ bên đó cho ông”

Quán gia nhìn con gái với cảm xúc hỗn độn, vui mừng có, cảm động có, đau lòng có

“Đứa ngốc này, sao con lại ngốc như vậy chứ....”

Ngọc Vy nhìn bà cười “Đứa ngốc này chính là con của mẹ”

“Ừ là đứa con mẹ thương nhất, yêu đến tận xương tủy”

Nó nhìn hai mẹ con họ từ khi còn đau lòng ôm lấy nhau ở ngoài đến khi hiểu lầm được gỡ bỏ, ôm lấy nhau trong hạnh phúc thì không kìm được xúc động

Tình cảm mẹ con đúng thật vô cùng thiêng liêng.

Từ nay đi cũng đã tìm được hạnh phúc cho mình rồi. Rồi vô thức đưa tay xoa bụng mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cười* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Cô Ấy Đồng Ý Gả Cho Tôi Rồi

Oia là một ngôi làng xinh đẹp nằm trên đảo Santorini, Hy Lạp. Những ngôi nhà nhỏ xinh, với màu trắng, xanh, be, hồng tạo nên vẻ đẹp làm say lòng du khách khi đến đây. Nơi đây được ví như viên ngọc của vùng Địa Trung Hải.

“Thích không?” Khánh Phong đi đến ôm lấy Mindy từ phía sau đang bị chìm đắm bởi vẻ đẹp của nơi đây.

Mindy thích thú gật đầu lia lịa, còn ôm lấy cổ anh hôn lên má một cái thật kêu.

“Cảnh đẹp có rất nhiều tác dụng em biết không?” Anh cố ý nói sâu sa

Ngược lại Mindy giả ngu đáp lại “Cảnh đẹp không chỉ là để tận hưởng thôi sao?”

“Cái này thiếu... khi con người ta tận hưởng nó tâm trạng sẽ có xu hướng thay đổi theo hướng tích cực, từ đó sẽ có những quyết định đúng đắn”

“Anh rốt cuộc đang muốn nói tới cái gì nào?”

Khánh Phong buồn bực đáp “Đừng có giả ngu với anh, khó coi chết đi được”

Mindy cười một tiếng vòng tay qua cổ anh nói khẽ “Được rồi được rồi để xem lần này tâm chân tình của anh lớn đến mức nào để em đồng ý đây”

Khánh Phong chỉ ôm chặt lấy cô im lặng một hồi mãi sau mới mở miệng “Đây cũng là lần thứ n anh cầu hôn em rồi, anh vẫn vậy câu nói duy nhất vẫn là ‘Em có đồng ý lấy anh không?’. Mặc kệ em có lấy lý do gì đi nữa cũng không thể ngăn cản anh tiếp tục sự nghiệp hoài bão này....” Nói đến đây anh vô thức nhíu mày, giọng giận dỗi “Mà này, sao chẳng có lần nào em cảm động mà rơi nước mắt thế nhỉ? Chỉ toàn đứng một chỗ cười, lúc nào cũng cười... Đây là thái độ rất không tôn trọng chồng tương lai của em đấy”

Mindy nghe anh nói thì lại buồn cười nhưng cố nén lại dù sao anh cũng vừa mới máng mình vì cái tật xấu này mà giờ lại dám nhe răng ra thì đúng là tự đào hố chôn mình.

Đành tiếp tục nghe anh than thở

“Em không định lấy anh thì lấy thằng nào chứ? Em mà cứ vớ vẩn là anh cho đẹp mặt, thế nên em không còn sự lựa chọn nào khác ngoài ba sự lựa chọn anh vẫn luôn đưa ra. Một - gả cho anh, hai - làm vợ anh, ba - làm mẹ của các con anh.”

Lần này phản ứng của Mindy khiến Khánh Phong hơi giật mình, nếu là lúc trước chắc chắn cô sẽ cười rồi nói ‘Anh đừng đùa nữa’ hoặc ‘Em xin dừng cuộc chơi tại đây’. Nhưng hiện tại thì không, cô không những không có nói những câu đó mà chỉ mỉm cười, là nụ cười dịu dàng. Nụ cười đơn giản đó cũng đủ khiến tim anh đập thình thịch, cho đến khi...

“Em đồng ý”

Ba từ mang tính quyết định được cô thốt ra một cách vô cùng nhẹ nhàng. Đây giống như, giống như khoảnh khắc trong lễ đường thật sự khi cô dâu nguyện ý làm bạn đời của chú rể suốt những tháng năm hạnh phúc còn lại.

Khánh Phong vẫn chưa thể xác định chính xác mình vừa nghe được gì “Em... mới nói gì?”

Mindy cười tươi nhắc lại “Em nói là em đồng ý làm gả cho anh”

Cô ấy nói đồng ý, cô ấy nói đồng ý gả cho anh rồi. Giờ phút này anh cảm thấy vui sướng đến phát điên, vội nhắc bổng cô lên xoay vòng, hạnh phúc hết lớn “Có nghe thấy không, cô ấy đồng ý gả cho tôi rồi. ... cô ấy sẽ gả cho tôi”

Bị anh xoay nhiều vòng cũng đủ khiến cô choáng váng liền đánh anh mấy cái “Trời ơi mau thả em xuống, chóng mặt quá đi”

Anh cười cười đặt cô xuống, vội hôn lên môi cô một nụ hôn gấp gáp. Lúc Mindy chưa kịp định thần lại anh đã buông cô ra chạy vào trong phòng.

Cô hơi ngẩn người ra, rốt cuộc anh đang làm cái gì vậy? Rồi cũng theo anh vào bên trong, ai ngờ vừa vào liền thấy anh đang lấy toàn bộ đồ đạc của cả hai nhanh chóng cho vào trong vali.

“Anh...đang làm cái gì vậy?”

Chỉ thấy anh vừa làm vừa đáp lại “Chúng ta liền tập tức về nước, anh không đợi được nữa rồi. ... À không phải về Anh trước mới được”

Cô càng thêm khó hiểu “Tại sao phải quay về?”

Chẳng phải sau khi người phụ nữ đồng ý lời cầu hôn của người đàn ông, người đàn ông sẽ nói mấy câu gì đó như ‘Cảm ơn em’ ‘Anh yêu em’ hay làm mấy động tác lãng mạn hơn hay sao. Nhất là đối với tình huống của hai người họ, sau bao nhiêu lần cuối cùng cô cũng đồng ý, tức là anh đã thành công, vậy tại sao phản ứng của anh lại kì cục như này, thu dọn đồ đạc về nước? Anh đang đùa thôi đúng chứ?

.....

Đứng từ ngoài cửa lớn cũng có thể nghe được âm thanh của tiếng nói chuyện vọng ra từ nhà ăn.

Đây là bữa tiệc ăn mừng vì cuối cùng Bảo Hân cũng mang thai, mặc dù chậm trễ hơn so với dự định hơn ba tháng. Nhưng giang sơn dễ đổi mà bản tính khó rời, tiệc của mình nhưng không hề tổ chức tại nhà mình mà vác theo gương mặt tươi rói đến nhà người khác đập phá linh đình.

“Kìa anh, cũng lâu lắm rồi đấy anh đừng nhìn anh với ánh mắt đó” Đức Anh bất mãn nhìn ông anh đang lạnh lùng nhìn mình suốt từ nãy giờ

Anh cũng thôi không nhìn đối phương, nhàn nhã gấp thức ăn bỏ vào bát nó nhưng vẫn nói “Tại sao hai đứa luôn là người đến ăn tiệc?”

Bảo Hân giật mình vội xua tay với anh “Ấy anh đừng hiểu lầm” rồi thẳng tay chỉ ông chồng bên cạnh “Chính anh ấy xúi giục em, em đã bảo như thế mất mặt lắm nhưng vẫn ngoan cố. Phận làm vợ hiền em làm sao có gan dám cãi lại chồng”

Nó ngồi nhìn, nghe, thấu một màn cải lương này, cảm giác như thời kì ồm ồm đang rục rịch muốn quay lại hỏi thăm

Đức Anh trừng lớn mắt đang định nói liền bị anh cắt ngang “Anh nhớ từ lúc bước chân vào đây đến giờ em luôn là người nhiệt tình nhất, em đâu”

Bảo Hân cứng họng chỉ biết ái ngại nhìn anh, chân để dưới gầm bàn khẽ đá chồng hai cái.

“Anh cần gì tính toán mấy chuyện lật vật này, nếu muốn ngày nào vợ chồng em cũng sẵn sàng mở cửa chính chào đón hai người đến ăn tiệc”

Chồng ơi là chồng, nói cái gì vậy trời!! Đây là đang muốn ăn đòn chứ còn gì.

Nó im lặng từ nãy giờ cũng nhử mày bắt mẫn “Mới nói gì, lặp lại cho anh chị nghe nào”

Anh cũng lạnh lùng nhìn đứa em trai đang bày bộ mặt ân hận.

“Chị dâu đừng để ý, chồng em khoản nào cũng ok, chỉ trừ khoản ăn nói. Có gì lỡ lời mong anh chị rộng lượng bỏ qua” Vẫn là Bảo Hân nhanh nhẹn dám xoay chuyển tình hình

Nó quay sang nhìn anh “Anh thấy sao?”

Anh giúp nó vén vài sợi tóc lòa xòa trước mặt ra sau tai, nhẹ nhàng đáp “Giết không tha”

“Ông xã, đúng chỉ có anh mới hiểu được em” Nó cười cười ôm lấy cổ anh. Đáng ghét dám nói ai ăn tiệc?

Đức Anh cùng Bảo Hân tức đến học máu, đôi vợ chồng này thật đáng ghét. Đây không phải lần đầu họ bị bắt nạt như này, cảm giác bức mình mà không dám ho he vô cùng khó chịu. Nhưng trách ai được đây, ai bảo họ lại là bậc anh chị trong nhà, ngay cả ba mẹ còn nâng niu thì làm sao dám lớn mặt tạo phản.

Đang định mở miệng xin xỏ thêm lần nữa thì một giọng nói khác chen vào

“Mọi người ở đây hết à? Thật tốt quá tôi có chuyện quan trọng muốn thông báo đây”

Cả bốn nhìn cùng nhau dùng tầm mắt vào hai thân hình đang đứng ngoài cửa, có điều chẳng ai tỏ ra bất ngờ cả, chỉ đơn giản là ngoái đầu lại nhìn rồi tiếp tục ăn. Đức Anh vẫn lườm Bảo Hân một cái, còn anh vẫn thong thả gấp thức ăn cho nó.

Có một đàn quạ bay qua đầu, thật cmn mắt mặt.

Mặc kệ cho không ai tiếp, mình cứ việc mình mà triển. Khánh Phong kéo tay Mindy đến cùng ngồi vào bàn ăn hùng hồn nói “ Tội tức tốc từ Hy Lạp bay về đây để thông báo chuyện này mà về mặt của các người là sao đây?... Nói cho mấy người biết tin này không hot không lấy tiền.”

Mindy mặt đen sì nhìn tên dở người bên cạnh, thì ra vội vội vàng vàng lời cô về đây chỉ để khoe với mọi người sao, nếu sớm biết cô đương nhiên sẽ ngăn lại bởi cô thừa biết kết cục của anh nhận được từ những con người phũ phàng này.

“Được rồi, có chuyện gì nói đi, mà em nói trước nếu chuyện không hot như anh nói thì xác định đi” Nó nhàn nhã uống một ngụm nước

Thấy Khánh Phong đờ ra, Đức Anh không kiên nhẫn thúc giục “ Kìa sao giờ lại im rồi, nói đi nói đi”

Hồn trở lại với xác đang hoảng, Khánh Phong mới nắm lấy tay Mindy giờ cao lên, đồng dục tuyên bố “ Chuyện chính là, Mindy đã đồng ý gả cho tôi và cuối tháng sau mọi người nhớ đến dự đám cưới”

Dự đoán của Mindy vô cùng chính xác, Khánh Phong đương nhiên bị phũ nặng. Khi nghe xong mỗi người một biểu cảm, anh nhếch môi cười nhạt nhẽo, nó nhìn anh lắc lắc đầu, Bảo Hân thờ dài một tiếng còn Đức Anh bĩu môi. Tất cả đều không quan tâm.

“ Thái độ gì kì vậy?” Khánh Phong mặt méo xệch, là tin vui của anh đó, là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh đó, vậy mà mấy người này đang làm bộ mặt gì vậy.

Nó giờ hai chiếc đũa xếp thành hình chữ X cười đều “ Tin này cũng tạm chấp nhận được, anh may mắn mất đi cơ hội trúng một vé ‘xoa bóp’ hạnh VIP. Nhưng mà anh nói xem, chuyện này có gì hay đâu chứ?”

Đức Anh cũng chen vào “ Đúng đúng còn tưởng gì hay hay, ai dè... nhạt nhẽo”

Mindy bắt lực nói “ Biết ngay mà, kết cục của những kẻ nhắng nhít”

Khánh Phong lại một lần nữa đờ ra, về mặt viết rõ mấy dòng chữ ‘tôi là ai?’ ‘đây là đâu?’

Anh tốt bụng giải thích “ Anh nhìn lại thực tế xung quanh một chút xem rồi mới thấy bản thân buồn cười thế nào”

“ Thực tế gì?” Khánh Phong không hề vui

Bảo Hân vốn đang ăn ngon cũng phải buông đũa “ Anh xem xem tụi em kết hôn lâu rồi cộng cả hai lại là hơn hai năm, con này à không chị dâu” Hất mặt về phía nó “ Sắp sinh đến nơi rồi, còn em cũng đang mang thai. Em nhớ hai người yêu nhau trước khi vợ chồng em lấy nhau rất lâu đúng không? Đó vậy mà đến tận bây giờ anh mới chính thức cầu hôn thành công... Haiz anh thất bại rồi”

Dứt lời cô liền lắc đầu ngao ngán thờ dài, Đức Anh nài cạnh nhéo má cô khế trách “ Không được thờ dài, sẽ giống bà cụ” rồi nhìn Khánh Phong tiếp lời vợ “ Vốn dĩ tôi còn tưởng tôi là trẻ nhất rồi ai ngờ anh còn trẻ hơn... Ể mà sao Mindy..em không đeo nhẫn à?”

Đức Anh nhanh chóng phát hiện ra điểm bất thường, tất cả đều dùng tầm mắt đến bàn tay trống trơn của Mindy. Đúng là không có nhẫn thật.

Khánh Phong lúc này mới nhớ ra chuyện này, nhần thì đương nhiên mua rồi nhưng những lúc dùng đến thì cô không đồng ý, rồi đến lúc không đem theo thì lại gặt đầu gả cho anh, giờ bị tên nhóc khi soi ra anh cũng chẳng biết làm thế nào chỉ bắt lực vô trăn.

" Vậy mà cô cũng đồng ý, tôi không hiểu luôn"

" Đúng đúng, cầu hôn kiểu này không đập cho một trận là còn may"

" Sự lựa chọn thật không hoàn hảo chút nào"

Mindy giờ cũng mới nhớ ra rằng anh không hoa, không nhẫn cầu hôn vậy mà mình cũng đồng ý được, còn bị mọi người nói như vậy nữa, hồi hận, tôi hồi hận rồi.

Dùng về mặt ai oán nhìn anh chồng tương lai đang cười vô lại nhìn mình " Em không lấy anh nữa"

" Vớ vẩn, lời đã nói không thể thu lại, gả là gả không mề neho gì hết"

Ngay cả mấy người giúp việc đứng cạnh đó cũng phì cười. Cặp đôi này khiến cả nhà một phen vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Sinh Non

Thời gian thấm thoát trôi đi chẳng mấy chốc đã gần đến ngày kết hôn, chỉ còn vài ngày nữa Mindy sẽ lên xe hoa. Là phụ nữ nên càng gần ngày trọng đại của mình sẽ đều khẩn trương, sẽ lo lắng quá cho hôn nhân của mình, Mindy đương nhiên nằm trong danh sách, điều này khiến Khánh Phong đau đầu. Đầu tiên là việc chuẩn bị cho lễ cưới, anh nói mọi việc cứ giao hết cho anh nhưng cô một mực tự mình làm, đã vậy còn không ngừng hỏi đi hỏi lại những câu như liệu sau này lấy cô về anh có thay đổi không? Hay lựa chọn này của cô có đúng không? Đương nhiên trong những lúc như vậy Khánh Phong sẽ là người đổ dành rồi giờ tay thế hứa các thể loại để khiến cô hài lòng.

“Em vẫn tốt, thật sự không cần anh đến đây..... Được rồi đừng mè nheo nữa, anh cứ xử lí công việc đi, đừng làm phiền em... Tạm biệt anh”

Đầu dây bên kia Khánh Phong chỉ biết câm nín, có cô dâu nào đi thử áo cưới lại không cho phép chồng sắp cưới đi cùng, từ ‘không được phép’ phải được nhấn mạnh nhiều lần bởi chính cô không cho phép anh đi cùng mặc anh kêu gào. Có cô dâu nào không muốn cho chồng sắp cưới là người đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của mình khi mặc váy cưới như cô không? Anh dám thề cô là người đầu tiên và duy nhất.

Anh gần như phát cáu hỏi lí do thì cô chỉ thần nhiên rằng cô muốn dành sự bất ngờ cho anh. Gì mà đến khoảnh khắc bước vào lễ đường sẽ khiến anh nhảy lên vì hạnh phúc khi thấy vợ mình vô cùng xinh đẹp đang tiến ngày càng gần, sẽ khiến anh cảm nhận được khoảng khắc tiền giáng trần.

Anh thật thật thật sự bất lực, thật muốn bỏ đầu cô ra xem bên trong đó chứa gì.

Cúp điện thoại Mindy thở phào một hơi, vẻ mặt như thoát được kiếp nạn.

Nó cười “Anh ấy vẫn còn khóc nhè nữa hả?”

Nó nãy giờ ngồi đếm, đây là cuộc gọi thứ năm kể từ khi bước vào tiệm váy cưới nãy giờ, trong khi hai người chưa kịp làm gì cả. Tên này hẳn đang sốt ruột lắm đây, cũng đáng thương đấy chứ... nhưng đáng đời nhiều hơn, mới hôm qua cái tên này trong khi bị đá sang một bên liền rảnh rồi sinh nông nổi gọi điện thoại cho nó, huyền thuyên suốt cả buổi tối chẳng nói được câu nào ra hồn, đến cuối cùng đến khi nó buồn ngủ định cúp máy liền cất giọng thương tiếc ‘ Bé Lin, anh sắp lấy vợ rồi em có vì anh ly dị chồng rồi đến cướp chú rể không?’

Quá vô si, lời này cũng nói ra được, đến khi nó định lên tiếng phản bác thì anh từ đằng sau nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại từ tay nó, không biết đi ra ngoài ban công nói gì mà một lúc sau đầu bên kia đã rớt rít xin lỗi rồi cúp máy. Nó chỉ biết buồn cười nhìn anh, xem ra không phải lời thiện cảm gì.

“Cô xem, cứ như trẻ con đòi mẹ thế này thì sau này khổ lắm đây” Mindy hài hước nói

Thấy nó bật cười, Mindy lại ái ngại “Cô đi cùng tôi thế này thật không tiện lắm đâu, đang mang thai nên nghỉ ngơi thì tốt hơn”

“Nói ngược lại thì đúng hơn đó, chính vì mang thai nên càng phải đi lại nhiều, sau này mới dễ sinh...” Dừng một chút nó nói tiếp “Cô lại hỏi hận rồi? Tôi nhớ vừa rồi lúc từ nhà đi cô còn hùng hồn đảm bảo với chồng tôi mà”

Vốn định đi cùng Bảo Hân nhưng không may cô nàng lại không khỏe trong người, đang chột dạ thì nó liền xung phong đi cùng mặc cho anh không cho phép.

Lúc đó anh còn tưởng đã thuyết phục được nó, đang định thở phào một hơi thì đã nghe thấy tiếng nước nỏ, giật mình nhìn người bên cạnh đã thấy nước mắt cô cứ thế chảy ra. Bác sĩ nói đang gần đến giai đoạn sinh, càng phải chú ý đến tâm trạng của người mẹ, thế nên khi nhìn thấy một màn này anh đương nhiên hoảng hốt, chẳng biết làm gì khác ngoài dỗ dành nó rồi đồng ý thỏa hiệp. Và ngoài vài người vệ sĩ ra, Mindy là người phụ trách chính việc chăm sóc cho nó. Cô vẫn rùng mình khi nhớ như in lại lời anh dặn dò ‘ Cô ấy mà có chuyện thì em lãnh hậu quả tương tự’.

“Này cô, đó là Win đó làm sao tôi không sợ được, mà thôi tôi ở đây rồi cô chắc chắn không làm sao” Mindy vỗ ngực kiên định nói

Nó gật đầu rồi thúc giục “Được rồi mau mau vào trong thay đồ đi đừng ở đây huyền thuyên nữa”

Mindy dường như đến giờ mới ngộ ra mình đang ở đâu? Mình đến đây làm gì? Và mình đang định làm gì? Vội nhận lấy bộ váy cưới đã đặt trước từ tay nhân viên rồi bước vào bên trong.

Nó ngán ngẩm lắc đầu, ngoảnh mặt lấy bừa một cuốn tạp chí trên bàn thủy tinh đọc giết thời gian.

Một lát sau nghe thấy tiếng kéo rèm, nó ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một thân ảnh xinh đẹp. Nét đẹp của Mindy không thể coi thường một chút nào, đường nét trên khuôn mặt vô cùng sắc sảo cộng thêm chiếc váy cưới trên người khiến ai nhìn vào cũng phải nín thở ngắm nhìn.

Váy cưới cúp ngực xòe rộng bên dưới, trên ngực bên trái có gắn một bông hoa lớn bằng vải voan, phần trên váy được thêu thùa tinh xảo những đường nét hoa văn màu xám bạc, trải rộng xuống phía dưới là rất nhiều những viên đá quý trắng bạc tạo nên sự hài hòa giữa hai phần. Chiếc váy đơn giản lại tinh tế quan trọng là khiến cho cô quả thật giống như tiên nữ.

Ngay cả nó còn phải há hốc chứ không nói gì đến Khánh Phong.

Nó chậm rãi bước đến nhìn Mindy một lượt từ trên xuống, mỉm cười thật tươi “ Cô đẹp thật đấy, nếu tôi mà là đàn ông có lẽ sẽ lập tức kết hôn với cô tại đây luôn.”

Mindy bày ra bộ mặt nuối tiếc “ Thôi biết làm sao bây giờ, tôi phải gả cho người khác rồi, hay là hôm đó cô đến cướp cô dâu?”

Nữ nhân viên đứng đó đang mỉm cười liền dờ ra, ngay từ lúc ban đầu hai người phụ nữ này bước vào đã khiến cô ấn tượng rồi, lần đầu tiên nhìn thấy hai cô gái đưa nhau đến tiệm váy cưới. Giờ còn chính tai nghe được những câu nói sắc mùi ám muội này.

Nó trầm nghĩ, hai cái người này về chung một nhà là quá đúng đắn, đều mặt dày như nhau. Một người bảo nó đến cướp chú rể, còn một người lại bảo nó đến đoạt cô dâu. Rốt cuộc các người để chồng tôi ở đâu?

Lại nhìn thấy vẻ mặt không biết làm sao của cô nhân viên, nó ho một tiếng lôi Mindy về với thực tại.

.....

Trong tiệm trà, hai người chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Mindy tò mò hỏi nó “ Anna cô nói xem cảm giác sau khi kết hôn như thế nào?”

Nó khẽ cười nhìn cô “ Cái này tôi không thể nói chính xác được bởi với mỗi người sẽ có một cảm giác riêng nhưng với tôi... tôi thấy hạnh phúc”

Trước khi kết hôn nó cũng giống như Mindy, cũng lo lắng về hôn nhân của mình sẽ thế nào bởi người ta thường nói hôn nhân chính là nắm mồ của tình yêu.

Nhưng sau này khi trải qua mới cảm thấy câu nói này đối với nó là hoàn toàn sai. Sau khi kết hôn có nhiều chuyện xảy ra hơn, có nhiều mâu thuẫn sinh ra, có nhiều những điểm bất đồng và có càng nhiều thêm những vấn đề cả hai cùng phải đối mặt, khiến anh và nó nhiều lần xích mích, buồn có, tổn thương có, đau lòng có. Nhưng đến khi vượt qua nó mới cảm nhận được chân thực nhất hương vị sâu đậm của việc cả hai hi sinh cho nhau.

Có thể nói tình yêu của cả hai càng trở lên lớn lao, sâu nặng nhờ có hôn nhân.

“ Ai cũng có thể nhìn ra hôn nhân hoàn hảo của hai người... Tôi vẫn luôn ao ước có được cuộc sống như vậy”

Nó nói giọng đều đều “ Cô đương nhiên sẽ hạnh phúc, bởi vì người đi cùng cô là Khánh Phong”

“ Tôi vẫn luôn cảm thấy tự ti về mình... Tôi không còn ba mẹ, họ sẽ không thể nhìn thấy con gái đi lấy chồng” Nói đến đây hai mắt Mindy đã ầng ậc nước. Ngày kết hôn của cô sẽ không có ba dẫn vào lễ đường, sẽ không có mẹ dặn dò trước khi về nhà chồng, đều không có.

Nó khẽ an ủi “ Không sao mà, đừng buồn, mặc dù vậy nhưng con gái có được hạnh phúc họ ở bên kia cũng sẽ cảm thấy ấm lòng... Cô cũng còn có chúng tôi, cả ba mẹ sẽ luôn là chỗ dựa cho cô”

Mindy gạt đầu lau vội nước mắt, im lặng điều chỉnh lại tâm trạng một chút rồi nói khẽ “ Có điều này tôi muốn thú nhận với cô, đã là bạn bè nên tôi không hề muốn giấu giếm cô chuyện gì cả”

Nó gật đầu lắng nghe

“ Thật ra ngay cả khi tôi cùng Phong yêu nhau, tôi vẫn luôn nghi ngờ... nghi ngờ tình cảm của anh ấy dành cho mình có phải là thật lòng? Bởi tôi vẫn nhìn thấy được tình yêu trong ánh mắt của anh khi nhìn cô. Tôi... tôi không muốn bản thân chỉ là người thay thế”

Cô biết trước khi đến với mình, Khánh Phong đã từng yêu thầm nó, thứ tình cảm này không thể nào chỉ qua một khoảng thời gian là có thể buông bỏ huống chi cô biết nó đối với anh ấy là vô cùng ý nghĩa.

Chính vì vậy, mỗi lúc nhìn thấy người mình yêu nhìn hay xoa đầu nó, cô đều cảm thấy có chút buồn bã, mặc dù cảm giác này là không nên có.

Nó nghe xong liền không biết nói thế nào cho phải, phì một tiếng rồi nói “ Cô nói đúng Khánh Phong có tình cảm với tôi, nhưng đó là tình cảm của một người anh với cô em gái thôi cô hiểu không?... Cô đừng quên đó là anh trai nuôi của tôi nhé” Nhìn người trước mặt một chút nó nói tiếp “ Với lại tôi hiểu rõ anh ấy, anh ấy sẽ không bao giờ ép buộc bản thân làm điều gì mình không muốn, sẽ không bao giờ kết hôn với người mình không yêu... Cô đừng hiểu lầm như vậy”

Mindy lắc đầu vội nói “ Không đâu, đó là lúc trước đó thôi, còn bây giờ với tất cả những gì anh ấy làm tôi đã hoàn toàn vứt bỏ những suy nghĩ điên rồ đó rồi”

“ Vậy thì tốt, nếu không tôi lại nghĩ đến giờ cô vẫn còn nghi oan cho anh ấy”

Liếc nhìn mấy người vệ sĩ ngồi ở chiếc bàn cách đó không xa, Mindy có phần rùng mình “ Chẳng lẽ mỗi lần cô ra ngoài đều phải có một đám người mới được sao?”

Nó gật đầu “ Những lần tôi muốn ra ngoài một mình thì sẽ vậy, nhưng thường vẫn là anh ấy đưa tôi đi. Tính khí của anh ấy cô... biết mà... um”

Nhìn thấy nó đang nói bỗng dung ôm bụng Mindy hoảng hốt đỡ lấy “Anna cô...cô bị làm sao vậy?”

Nó đau đớn không nói được lên lời mặt đã sẫm trắng bệch, trán rịn mồ hôi, tay ôm chặt lấy bụng. Bên dưới chảy xuống một dòng máu đỏ.

Mindy giật mình, không xong rồi, đứa bé... đứa bé của cô ấy.

“Người đâu mau đưa cô ấy đến bệnh viện”

.....

Xe phanh gấp một tiếng khiến người khác giật mình, anh sắc mặt nghiêm lại vội vàng chạy thẳng vào bệnh viện

“Vợ tôi đâu?” Giọng anh gần như hét lên. Có trời mới biết khi nhận được tin tin anh như ngừng đập, bàn tay run rẩy làm điện thoại rơi xuống, một nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng. Nó... xảy ra chuyện.

Mindy từ hàng ghế chờ vội đứng dậy “Vẫn đang ở bên trong đó...”

Vừa dứt lời bác sĩ cũng bước ra “Bệnh nhân có dấu hiệu sinh non, thân thể người mẹ vốn yếu, hiện tại đang mất máu nhiều nên sẽ có nguy hiểm, phiền người nhà kí...”

Chưa kịp nói hết anh đã bước tới gần từng tiếng “Bằng mọi giá phải khiến cô ấy không sao, nếu không các người không yên với tôi đâu”

“Cậu...cậu...” Vị bác sĩ bị anh túm lấy cổ áo chỉ biết lắp bắp trước con giận của anh

Mindy vội ngăn anh lại “Win anh bình tĩnh lại đã,...cô ấy sẽ không sao đâu”

Anh liếc nhìn Mindy rồi một mối ngòi xuống ghế ôm lấy trán, cảm giác ngột ngạt này khiến anh vô cùng khó chịu, chỉ cần rời nó một chút sẽ có chuyện, vậy mà anh vẫn để nó đi....

Bé con... Em mà có chuyện gì anh tuyệt đối không bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Anh Chỉ Đến Để Nói Yêu Em

Tập đoàn T&L, Việt Nam

Trong phòng họp, các cổ đông đều đã có mặt đầy đủ trên mặt ai cũng đều lộ ra nét hoang mang. Tháng vừa rồi sản phẩm của công ty ra mắt đã thành công vang dội, cụ thể đã khiến cho giới thời trang tại Pháp phải công nhận rằng đây là một thương hiệu vô cùng tài năng trong khi trước đó mặc dù đã hoạt động nhiều năm tại Pháp nhưng vẫn chưa có sức ảnh hưởng lớn. Còn bây giờ chỉ cần nhắc đến T&L họ sẽ nghĩ ngay đến những bộ trang phục đầy ấn tượng, khẳng định được vị trí của mình trên thương trường của kinh đô thời trang.

Mọi hoạt động của công ti vẫn tiến triển rất tốt, các hạng mục cũng như đơn đặt hàng giành được ngày càng nhiều, không hiểu sao tổng giám đốc vẫn triệu tập một cuộc họp khẩn cấp, nhìn về mặt trước đó hình như không có được tốt.

Ai nấy đều nhìn nhau hỏi ‘Ông làm sai cái gì à?’ ‘Tôi bỏ sót thứ gì sao?’, đáp lại đó đều là những cái lắc đầu ngơ ngác

Cho tới khi anh bước vào với khuôn mặt lãnh đạm, Alex theo sau cũng không khác là bao, căng thẳng lập tức ngập tràn căn phòng rộng lớn.

“Có ai biết lí do phải mở cuộc họp này là gì không?” Ánh mắt anh lạnh lẽo quét qua từng người

Một vị cổ đông nói “Giám đốc mọi việc vẫn đều diễn ra rất tốt, tôi thấy không có gì trực trực cả”

Một người khác cũng gật đầu tiếp lời “Đúng vậy, chưa kể đến bộ sưu tập mới của chúng ta vinh dự được giới thiệu tại tuần lễ thời trang London diễn ra vào ngày mai”

Các cổ đông khác đều gật gù đồng ý, đâu có chuyện gì xảy ra?

Anh đan hai tay vào nhau giọng trầm thấp “Các vị ngồi đây đều không biết sắp tới diễn ra điều gì hay sao?”

“Mở tiệc chúc mừng thành công?” Tiếng nói này vang lên liền thu hút sự chú ý, là một vị giám đốc trẻ

Anh biết thừa chẳng ai nhớ cả nên tự mình thông báo có lẽ sẽ tốt hơn. Khẽ cười một tiếng anh nói “ Đúng vậy, cuối tuần sẽ diễn ra bữa tiệc quan trọng của tập đoàn chúng ta nhưng để chúc mừng thì vẫn chưa đủ, ngày hôm đó sẽ là ngày tập đoàn được thành lập 15 năm. ... Địa điểm sẽ là trụ sở chính của tập đoàn, Paris. Hôm đó tất cả các cổ đông của tất cả các chi nhánh sẽ đều có mặt, mọi người chú ý tới đây đủ. ... Ngày hôm đó.... Cuộc họp kết thúc”

Dứt lời anh liền đứng dậy sai bước ra ngoài khiến ai nấy đều đặt một dấu hỏi chấm lớn, đang nói mà sao lại ngắt vậy?

“Nếu còn ai có ý kiến gì xin đến văn phòng của tôi” Alex cũng đứng dậy ra khỏi

Các cổ đông nhìn nhau thờ phào rồi cười một tiếng, còn tưởng chuyện gì. Xem ra tổng giám đốc mặt lạnh này có lúc cũng hài hước thật chứ.

Cửa phòng mở ra, gương mặt nghiêm nghị liền hóa dịu dàng, ánh mắt tràn ngập yêu thương nhìn về hai người mình yêu thương đang ngồi trên ghế sofa.

“Sao anh không họp tiếp?” Nó ngẩng đầu lên nhẹ giọng hỏi, rõ ràng vừa mới ra hiệu bảo anh không cần để ý đến mình mà vừa mới ngồi xuống thì anh đã vào đây rồi.

“Em ở đây làm sao anh tập trung được” Anh cười một tiếng rồi dang tay ra giọng dịu dàng “Con trai lại ba bề nào”

Thế nhưng thằng bé vẫn không thềm theo anh, chỉ quay qua nhìn một cái rồi lại tiếp tục chơi với chú vịt trong tay.

Mặt anh nhất thời đen sì, tình huống như thế này không phải lần đầu tiên.

Nó buồn cười nói “Em cũng chẳng hiểu nổi thằng bé đứa, ở nhà một mực kêu papa, nhưng cứ đưa đến với anh là lại thành ra như vậy”

Su Hào (Trần Đức Minh) thoảng cái đã được 9 tháng tuổi, đã bập bẹ biết nói papa, mama. Cậu nhóc này cũng khá thông minh, do chưa biết nói nhưng từ khác nên mỗi lần gặp người thân sẽ tự mình ‘chế’ ra những kiểu gọi khác nhau để phân biệt. Ví dụ như gặp ông sẽ gọi papapa, bà sẽ là mamama, còn với Bảo Hân, Đức Anh, Mindy, Khánh Phong... sẽ gọi gọn lại thành một chữ, nếu là phụ nữ sẽ nói ma, còn nếu là đàn ông sẽ gọi pa.

Cậu nhóc có vẻ ngoài rất dễ thương, thường thì con trai sẽ giống ba nhiều hơn nhưng Su Hào lại thừa hưởng nét đẹp lẫn tính cách nghịch ngợm trước đây của nó, nên càng được anh yêu thương.

Thấy nó nói giọng mũi nầy giờ, anh đi đến vừa sờ trán nó vừa nói “Em bị ốm sao?”

“Không có, em chỉ bị nghẹt mũi chút thôi, không sao cả” Sau đó tách Su Hào ra khỏi người bế sang cho anh “Hôm nay em có hẹn với em dâu và chị dâu nên thằng nhóc này nhờ anh”

Anh giờ mới quét một lượt nó từ trên xuống dưới, nhúm mày không vui “Phải ra ngoài mà em ăn mặc thế này à?”

Hôm nay nó mặc set đồ màu trắng, áo hai dây cùng quần short bằng vải voan, ngoài khoác thêm một chiếc cadigan màu đỏ sẫm.

Nhìn thoảng qua cũng chẳng có gì đáng nói ngoài đôi chân trắng lộ ra ngoài, thế nhưng do bé Su Hào cùng với việc cậu nhóc liên tục nghịch áo mẹ nên một bên vai áo khoác ngoài bị tuột ra để lộ một bên vai trắng nõn nổi bật, quả thực khiến người khác phải nhìn chằm chằm.

Nó nhìn mình một lượt rồi nói “Em thấy bình thường mà”

Anh lập tức đen mặt. Ai nói phụ nữ sau khi sinh sẽ già nua xấu xí?, ai nói phụ nữ sau khi sinh sẽ không chăm chút nhiều đến bản thân?, ai nói phụ nữ sau khi sinh sẽ không khiến chồng phải lo lắng?

Từ ngày sinh Su Hào khoảng hai tháng, nó không những không kém sắc mà còn ngày càng xinh đẹp. Nếu như lúc trước nó là người luôn phải dò xét, ngăn chặn những người phụ nữ theo đuổi, ái mộ anh thì bây giờ ngược lại, anh mới chính là người luôn phải cất giấu nó kĩ càng không để ai thấy được. Nói anh không tự tin hay gì đó cũng được, nhưng hiện tại nó thu hút như vậy anh không thể chịu nổi nếu có thằng đàn ông khác nhìn vào dù chỉ 2 giây.

Lại nói nó ăn mặc như vậy suốt từ nhà đến đây, cmn có bao nhiêu thằng nhìn thấy rồi. Anh đang rất tức giận, rất tức giận.

“Ồ lại đây với anh, không đi đâu hết”

Nó đứng bật dậy bất mãn nói “Em đã hứa với hai người họ rằng sẽ đến rồi, em thực sự có việc...”

Anh nói “Bây giờ em có ba sự lựa chọn, một là em tự hủy hai đề anh hủy giúp em hoặc để anh đi cùng”

Nó cắn môi dưới trừng mắt nhìn anh, không nói không rằng đoạt lấy Su Hào từ tay anh bước ra khỏi phòng, nhưng chưa kịp bước đến bước thứ ba đã bị anh kéo lại.

“Bà xã...”

“Bây giờ em sẽ về nhà trông con, không đi đâu nữa cả cho anh vừa lòng” Nó bực mình nói. Đùa sao, cuộc hẹn riêng tư của tụi nó mà anh lại đến góp vui thì chẳng khác nào đuổi hai người kia về, này không khác hủy bỏ một chút nào.

Anh liền luống cuống, vội vàng xoay người nó lại “Anh...thật không có ý đó. Chỉ là em ra ngoài với bộ dạng thế này thật không ổn một chút nào”

“Tại sao không ỏn, em cũng không phải không mặc ử”

“Em...” Anh định mắng nó nhưng không dám đành lạnh giọng gọi cho Alex “Chuẩn bị giúp tôi một bộ quần áo dành cho con gái nhà lành, 5 phút nữa đem đến đây”

Nó nghe xong vừa tức vừa buồn cười, cái gì mà quần áo dành cho con gái nhà lành, thế đồ nó đang mặc là dành cho con gái nhà cái bang à?

Anh hôn lên má nó một cái “Thay đồ rồi mới được ử”

Nó không còn cách nào khác đành gặt đầu một cái, anh liền xoa đầu nó nói ngoan rồi vui mặt vào hồm vãi nó. Từ sau khi mang thai đến giờ trên người nó luôn thoang thoang mùi sữa rất dễ chịu, khi anh phát hiện ra điều này mới hiểu được tại sao nhóc con kia lại suốt ngày dính lấy mẹ. Anh tham lam hít lấy hương thơm tỏa ra, ừ thật đúng là gây nghiện mà.

Su Hào dường như không chịu nổi chật trội, cựa quậy một hồi, gương mặt bầu bĩnh trắng trẻo sớm đã thành trái cà chua, miệng do gặm gừ lấy sức mà nước miếng chảy đầy, sau một hồi thì khóc nhè.

Nó liền đẩy anh ra trách móc “Tại anh hết, mau dỗ con”

Anh vội nhận lỗi rồi ôm lấy Su Hào đang mếu máo bắt đền “Tại anh, tại anh.... Lại ba thương nào”

.....

“Su Hào lại bị nội bế nào” Bà Thanh nhìn đứa cháu trai yêu quý đùa nghịch với bà Bích này giờ mà không chịu buông thì không nhận được mà đi tới đang tay ra

Su Hào đối với ông bà luôn nghe lời, ai bế cũng theo ngay nên cũng dễ hiểu khi cậu nhóc nhào tới lòng bà Thanh.

Bà Bích không cam lòng “Này, tôi mới ẵm nó chưa lâu mà, thêm một chút nữa thôi”

“Chưa lâu cái gì? Từ lúc chúng tôi bước vào đến giờ bà còn chưa rời thằng bé ra một chút nào đâu nha, giờ còn dám tranh?” Bà Thanh lên án

Bà Bích không chịu thua “Nhưng tôi gặp cháu ít hơn bà, lâu lắm rồi tôi mới gặp được nó mà.... Với lại bà con nít như thế không tự mình chăm sóc bản thân đi còn ở đây giành với tôi làm gì?”

Bà Thanh nhủ thầm, trình độ cãi ngang của bà này lên đến đỉnh cao rồi. Vậy ai là người ngày ngày rủ rê con dâu của bà về đây ở?

Còn có chẳng lẽ thời gian gần cháu nội của bà thì nhiều lắm sao, hai đứa tụi nó ra ở riêng như vậy có phải lúc nào muốn thấy là thấy đâu.

“Bà nói ai trẻ con?” Không chịu được, bà lôi kéo luôn chồng vào cuộc “Ông... ông xem.. bà ta lại bắt nạt tôi rồi kìa, bao nhiêu năm tôi vẫn bị thiệt, ông.. ông hải đòi lại ông bằng cho tôi”

Ông Long vỗ vào tay bà an ủi rồi hất mặt nhìn về bà Bích đầy thách thức “Bích Ba Bôn, ai cho phép bà chọc đến vợ tôi hả? Bà chọc thì chọc vào tôi đi này, xem lần sau còn dám tái phạm không”

Ông Hoàng nhảy vào “Tuồng ông ngon lắm sao? Muốn động vào bà xã tôi phải xem bản lĩnh ông thế nào”

“Lâu lắm rồi chưa hoạt động gân cốt, nay lại có dịp rồi”

“Nhắc lại cho ông nhớ, tôi, karate đai đen”

Anh cùng nó bắt lực nhìn nhau, hết nói nổi với mấy người này, lớn tuổi rồi nhưng không điểm nào là không giống con nít, so đo một chút một.

Giữa giông tố quay cuồng, một giọng nói phá tan tất cả “Thành hai ông già đến nơi rồi còn vớ vẩn cái gì?” Rồi mỉm cười nhìn đứa chất đang tròn xoe mắt ngơ ngác nhìn xung quanh, tiện tay ôm lấy nó vào lòng “Su Hào, đến đây với ông cố nào”

Ông nội và ông ngoại Su Hào đứng im tại chỗ, chột dạ nhìn nhau, ôi thật là một bầu trời quê!!!

Thấy ông nội âu yếm đứa trẻ khác, Bắp phụng phịu đi đến kéo áo ông nội “Ông nội, chơi với Bắp đi này, Su Hào không biết nói chuyện, không vui gì hết”

Ông nội liếc nhìn anh bạn nhỏ một cái, không nói gì tuy nhiên vẫn một tay ôm lấy cậu bé ngồi bên cạnh.

Bắp đương nhiên sung sướng, cười tít cả mắt.

Anh nhìn cảnh này lại liên tưởng đến lời nó từng nói ‘ Ông nội với Bắp thật không khác gì một đôi tình nhân trong tiểu thuyết ngôn tình, ông nội sẽ là boss và Bắp đương nhiên sẽ là nữ chính bé nhỏ. Bộ truyện tình cảm này chắc sẽ không bao giờ có điểm dừng.’

Ngẩn lại thấy đúng thật, nhìn về mặt ghen tuông của cậu nhóc mà xem.

Đứng ngoài ban công tận hưởng từng cơn gió mát nó nhắm mắt lại hít một hơi, một vòng tay ấm áp ôm lấy từ đằng sau khiến cho cảm giác dễ chịu tăng lên gấp bội.

“Nghĩ gì thế?”

Nó lắc đầu rồi xoay người lại ôm lấy cổ anh, nói khẽ “Anh... Có hối hận không? Vì đã lấy em”

Anh nhìn nó một hồi sau đó gật đầu. Nó lập tức cup mắt xuống, nhưng chưa kịp buồn bã lại truyền đến tiếng cười khẽ của anh “Anh chính là hối hận tại sao không kết hôn với em sớm hơn, hẳn sẽ rất tuyệt”

Nó nói nhỏ như tự trách “Nhưng em thay đổi rồi, có lẽ sẽ chẳng bao giờ quay lại được là Trương Thùy Linh của trước đây như anh từng nói”

Anh cốc đầu nó “Anh yêu tất cả ở con người em chứ không phải từng giai đoạn... Lại nói em của hiện tại càng khiến anh...” Nói đến đây liền ám muội nhìn nó

“Khiến anh làm sao?”

“Hận không thể lúc nào cũng hung hăng yêu thương một phen” Dứt lời liền cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng.

Nó dờ ra vài giây sau đó cũng ôm lấy cổ anh đáp trả.

Giữa đôi môi hai người nó nghe thấy tiếng nói “Bà xã lần này cảm được cự tuyệt...anh nhịn lâu lắm rồi”

Nó buồn cười nhìn anh “Anh có nhầm không thế, vậy những lần trước là kẻ nào mỗi lần thấy em ru con ngủ xong lại hung hăng gầy vò?”

Anh mặt không đỏ tin không đập nhanh đáp “Chính anh đấy, bé con nhiều sẽ rất mỏi, chẳng phải là đang giúp em rèn luyện thể lực hay sao?” Nói rồi liền bế ngang nó vào phòng.

“Bà xã sinh cho anh thêm một đứa nữa nhé?”

“Đùa sao? Em vừa mới sinh Su Hào còn chưa được một năm”

“Để xem nào....Mặc dù hơi tiếc nhưng vẫn ổn... anh vẫn có cơ hội yêu thương em dài dài, bà xã yêu.”

“Anh...lưu manh”

Trong căn phòng, một màn kiều diễm

.....

“Mẹ ạ, có chút chuyện nên về hơi muộn xin lỗi mẹ nha, con đang trên đường về rồi” Ngọc Vy mỉm cười nhìn chiếc hộp trong tay “Vâng, rất nhanh sẽ có mặt ở nhà, tạm biệt mẹ”

Ngày hôm nay là sinh nhật của mẹ mà bà lại không nhớ, vẫn là đề cô con gái này tạo ra bất ngờ.

Đang đi cô bỗng va phải một đứa nhỏ “Cậu bé có sao không?”

“Em không sao... xin lỗi chị xinh đẹp ạ”

Cô bật cười xoa đầu cậu bé “Thật ngoan....em đi một mình sao? Nguy hiểm lắm, có cần chị dẫn đường một đoạn không?”

Cậu bé lắc đầu chỉ về phía sau “Không, em đi với chú.. Ở chú đâu rồi?”

Ngọc Vy cúi xuống vỗ nhẹ đầu cậu “Đó, chắc tại mãi chơi đúng không, để chị dẫn em đi tìm chú nhé?”

“Rio, sao lại không nghe lời chú hả? Có biết chú tìm con nãy giờ...” Giọng người đàn ông bỗng nhiên ngừng lại đột ngột khi nhìn diện mạo đối phương.

Giọng nói này sao quen thuộc quá, ngẩng đầu lên liền không thoát khỏi ngỡ ngàng “A...Alex!!!”

Alex gật đầu mỉm cười, trong mắt vẫn không khỏi ngạc nhiên.

“Chị và chú biết nhau ạ?”

Rio nhìn hai người trước mặt đứng đối diện, đều kinh ngạc nhìn nhau thì không khỏi tò mò.

“Lena.... không ngờ lại gặp được em ở đây” Alex bước đến một bước, nhẹ nhàng nói

Ngọc Vy gạt đầu lia lịa, nước mắt đã sớm trào ra.

Vẫn giống như lần đầu tiên gặp gỡ, một nam một nữ đứng đối diện tại điểm giao nhau của hai con phố, giữa chốn đông đúc người qua lại một cách tình cờ, nở nụ cười nhìn đối phương.

Trái Đất này thật tròn, dù có là bao lâu đi nữa, đi hết một vòng vẫn sẽ gặp lại nhau.

Nếu em muốn!

Có thể anh vứt bỏ tất cả, đôi chân trần chạy đến bên em,

Như thế nhân gian này ngày mai phải chết.

Anh chỉ đến để nói yêu em. ~ Trích ‘Nếu anh muốn’ (Iris Cao) ~

-----End-----

Bạn đang đọc truyện *Đeo Nhẫn Rồi Là Phải Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.